

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Taylor Caldwell

İKİ TANIK
İKİ TANIK
İKİ TANIK
İKİ TANIK

Yazarın Yayınevimizde Çıkan Diğer Kitapları:

Suç Yılları

Kaptanlar ve Krallar

Sisli Ufuklar

Suçsuzlar

Nehirdeki Pırıltılar

Aşk Fısıltıları

İlk Aşk Unutulmaz

Yalvarış

Mağrur ve Masum

Kırlangıç Yuvası

altın kitaplar yayınevi

4.80.34—3

TAYLOR CALDWELL

İKİ TANIK

(Testimony of two men)

3. Baskı

Çeviren :

Gönül SUVEREN

Genç Robert Sylvester Morgan annesine mektup yazacağı zamanlar, kendisinin alaycı bir tavırla tanımladığı gibi, önce sarı defterlere bir 'ilk müsvedde' hazırlardı. (Ona tutumlu olması öğretilmişti.) Sonra da mektubunu daha iyi kâğıda, annesini memnun edecek şekilde ve nefret ettiği o ince Rönesans tarzı yazıyla kopya ederdi. Tabii annesini şaşırtmayacak sözcükler ve cümlecikler kullanırdı.

8 Haziran 1901
Hambledon, Pennsylvania
Quaker Oteli

«Annecik,»

(Genç adam durakladı. Neden kendisine sadece, 'Anne,' diye yazmama izin vermiyor? 'Annecik!', olacak şey mi Tanrı aşkına?)

«Buraya geldiğimden beri geçen bir hafta içinde, işlerin başarıyla sonuçlandığını öğrenmek seni sevindirecek. Hambledon yirmi beş bin kadar nüfusu olan güzel bir kent. Tabii burası Philadelphia'yla kıyaslanamaz. Ama bir nehrin kıyısında, canlı, yaşanabilir bir yer. Nehir başlangıçta gayet geniş bir koy gibi. Güzel adalarla da bezenmiş. Bir tablo sanki.

Halkı hoş, dost canlısı ve son derecede nazik. Hatırı sayılır bir endüstri alanı ama fabrikaları kentin dışında olduğundan havası tertemiz. Senin damar sertliğine astımına çok iyi gelir. Havası hayli kuru. İşçisi çalışkan, yoksulluk hemen hemen yok gibi. Kentin seçkin mahalleleri daha güzel. Buralarda geniş sokaklar, huş, meşe, çam, ladin gibi çok güzel ağaçlar ve Phila-

delphia'da bile görkemli sayılacak evler bulunuyor. Senin için böyle dört ev seçtim. Gelecek hafta buraya geldiğinde sana evleri gezdireceğim. Hepsi de pek hoşuna gidecek.»

(Acaba gidecek miydi? Annesini hiçbir şey fazla hoşnut etmezdi.)

«Kentin gerisinde sıradağlar yükseliyor. Şafakta insana esin veriyorlar...»

(Robert şafağı o hafta sadece bir kez görmüştü. O da istemeyerek. Ama annesi şafaktan söz edilmesinden hoşlanırdı.)

«Kentin ileri gelenleri dağların alt eteklerindeki şahane konaklarda oturuyorlar. Hastanelere gelince... Bu ara benim için en önemli yerler de oraları. Burada 'Dostlar' adlı bir hastane var. Ama tam anlamıyla seçkin ve pahalı bir yer de değil orası. Bu hastaneyi kısmen kent destekliyor. Diğer hastaneyse özel. Oranın kadrosuna girmek gerçekten arzulanacak bir şey.

«Hambledon hastaneleri yalnız kente değil, köylere ve dışarıdaki çiftliklere de hizmet ediyor. Bu hastaneler gerçekten iyi isim yapmışlar. Hatta buradaki hastanelere Philadelphia'da, Boston'da ya da New York'ta bile hayran olunur. Çok modern yerler.»

(Robert son cümleye bakarak kaşlarını çattı. Annesinin 'modern' şeylere hiç tahammülü yoktu. Ama genç adam cümleyi olduğu gibi bıraktı.)

«Bunun benim için hoş bir sürpriz olduğunu itiraf etmeliyim. Burada birçok doktor ve operatörle tanıştım. Hepsi de aydın insanlar. Ve iyi ün yapmış seçkin 'centilmen'ler. İçlerinden üçünü sık sık konsültasyon için Philadelphia, Pittsburg, hatta New York'a çağırıyorlar. Bunlardan biri—» (Robert yüzünü buruşturdu.) «Jonathan Ferrier. Belki buna inanamayacaksın. Ama Amerikan Tıp Kurumunun organı olan dergideki yazılarını ve konferanslarının metinlerini okudum. Bana inan, ona karşı büyük saygı duyuyorlar.»

Genç adam daha hızlı yazıyordu artık. «Dr. Ferrier'le sık sık görüştüğüm için, kendisinin büyük bir iftiraya kurban git-

miş olduğuna ve karısının ölümüyle hiçbir ilişkisi bulunmadığına inanıyorum. Tümüyle suçsuz o. Hakkı yenmemesi için davasını Hambleton'dan Philadelphia'ya naklettirmek zorunda kaldığını sana hatırlatmam yersiz. Oysa Philadelphia gazeteleri de hemen hemen Hambleton'dakiler kadar haksız davrandılar. Ama bildiğin gibi Dr. Ferrier beraat etti. Tekrar doktorluk etme iznini aldı. Ama kırılgan, küskün. Bana o olaydan pek az söz etti. Söyledikleri beni bile öfkeliendirmeye yetti. Artık bir daha Hambleton'da doktorluk etmeme kararı yüzünden onu suçlu bulamam. Kendisi bir zamanlar kentin en sevilen operatörlerindenmiş. Ailesi çok kibar, köklü, zengin ve saygıdeğer. Eskiden yerleşmişler buraya.»

(Annesi bir yere eskiden yerleşmiş olan kimselere bayılırdı.)

«Gazetelerin bütün bunları uzun uzadıya yazdıklarını sen de anımsayacaksın. Dr. Ferrier'in annesiyle de tanıştım. Son derece kibar bir hanımefendi. Ama hasta. Mrs. Ferrier seninle tanışmayı, sana 'Hoş geldiniz,' demeyi çok istiyor.»

(Usturuplu bir yalandı ama annesi pek sevinecekti.)

«Dr. Ferrier'in bu ara gelecekle ilgili belirli planları pek yok. Ama uzun bir süre dışarıda kalmaktan söz etti. Onun sonunda New York'a yerleşeceğini sanıyorum. İki hastanenin kurulmasına da yardım etmiş. Kendi parasını bol bol harcamış bu iş için. Yoksullara da pek bağlıymış.»

(Annesi karşısına çıkmamaları ve kendisine becerikli hizmetçiler sağlamaları koşuluyla 'Yoksulları,' severdi.)

«Kent halkına karşı artık bir daha dostça duygular beslemeyeceğini düşünüyor. Çünkü genç karısının ölümünden sonra kendisine karşı takındıkları düşmanca tavırlarını, Philadelphia'daki mahkemeden önce ve o süre boyunca suçlu olduğuna inanmalarını ve beraat ettiği zaman, kendi deyimiyle bu kimselerin uğradıkları 'hayalet kırıklığı'nı unutmamış. Ona karşı çok kötü davranmışlar.»

(Robert bu satırın altını çizdi. Annesi de Dr. Ferrier'le hiç

tanışmamış olmasına rağmen, gazetelerdeki haberleri okuyunca adama nefret duymuş ve onun beraat etmesi karşısında da hayal kırıklığına uğramıştı. Kadın hâlâ adamın suçlu olduğundan emindi.)

«Şimdi kent halkı, Dr. Ferrier'i hemşerilerini 'terketmekle' suçlarken kendini pek haklı buluyor. Bazıları doktorun onlara olan bağlılığını, yaptırdığı bedava koğuşları ve hastanelerde açılması için ısrar ettiği hemşire okullarını hatırlamaya başlıyorlar. Ve Dr. Ferrier'in kendilerinden ayrılmayı neden istediğini anlayamadıklarını iddia ediyorlar!

«Dr. Ferrier'in iş arkadaşları onu kentten ayrılmaması için iknaya çalıştılar. Ama doktor inat ediyor. Annesiyse bu konuda tarafsız. Ne var ki, onun kenti terketme kararı benim işime yaradı. Dr. Ferrier'le muayenehanesi vb.'nin bedeli konusunda ikimizi de memnun edecek bir karar vardı. Pek büyük ve pek güzel olan muayenehanesi, annesiyle birlikte oturduğu evine pek yakın. Büronun eşyaları da çok güzel. Dr. Ferrier muayenehanesini bir telefon hattıyla evine bağlatmış. Acil bir durumda kendisini çağırmaları ve gecikmeden hastanın yanına koşabilmesi için. Şimdi kendisine başvuruları geri çeviriyor. O üzücü dertli günleri sırasında kendisine destek olan eski hastaları dışında.

«Bizim için üzerinde durduğum evlerden biri onun muayenehanesine yakın. Orada çalışmaya başladığım zaman benim için çok uygun olacak. Dr. Ferrier beni önemli doktorlar ve diğer kentlilerle tanıştırdı. Onların beni ve sicilimi takdir ettiklerini söylemem belki alçakgönüllülüğe aykırı düşecek. Ama ilk kez muayenehane açacak olmama karşın durum böyle işte. Stajımı John Hopkins Hastanesinde yapmış olmam onları çok etkiledi.

«Dr. Ferrier'in muayenehanesi için istediği kira çok uygun. Senin memnun olacağından eminim. Bütünöyle bu işi ele geçirdiğinden kendimi inanılmayacak kadar şanslı buluyorum. Tabii sen Philadelphia'da doktorluk yapmamı isterdin, o da başka.

Ama Hambleton'u gördüğün, o güzel taze havasını içine çektiğin, kentin kibar hanımlarıyla tanıştığın ve benim ne kadar şanslı olduğumu anladığın zaman bu düşünceme uyacaksın.'

«Beni burada sevinçle karşıladılar. Tabii. Dr. Ferrier'e buradan ayrılma kararı yüzünden biraz soğuk davranıyorlar. Tavırları şöyle: Biz seni bağışladık. Sen bizi neden affetmiyorsun? Ben bunu çok mantıksızca buluyorum. Sen de aynı şekilde düşünüyorsun, değil mi?»

(Tabii annesi aynı düşüncede olmayacaktı. Kadın, diğer doktorların ve operatörlerin Dr. Ferrier'i işlemediği bir cinayet yüzünden affetmelerini büyüklük sayacaktı. Adamın onları reddetmesinin de bağışlanmayacak bir şey olduğunu düşünecekti. Genç Dr. Morgan kendi kendine, «Son zamanlarda nem var benim?» diye sordu. «Buraya gelmeden önce annem hakkında hiç böyle şeyler düşünmezdim. Daima itaatli bir oğul gibi davranır; 'Evet, annecik,' derdim. 'Çok haklısın, annecik...' Oysa için için de bizim ihtiyarın kendini beğenmiş, ukala ve biraz da aptal olduğunu bilirdim. Bir hayli iddialı olduğunu da.»)

«Gayet güzel bir araba ve canlı, yağız iki at kiraladım bile. Dr. Ferrier beraat edeli beri kentte arabayla hemen hiç dolamıyor. Sadece ata biniyor. Çok güzel atları var.»

Genç adam düşündü. Sonra da Dr. Ferrier'le ilgili bütün bu sözleri sildi. Annesi bu 'kibar olmayan' haller karşısında pek öfkelenenecekti. Yüksek sesle, «Annecik,» dedi. «Sen ahmağın birisin.» Bu sözleri kendisini bir an şaşırttı. Sonra da gülümseyerek güzel çuha ceketin sardığı omuzlarını dikleştirdi. İhtiyarın artık oğlunun çocukluktan çıktığını ve kendisine de tabi olmadığını hatırlaması zamanı gelmişti.

Doktor olan babasının ölümünden önce kullandığı büyük altın saati çıkararak baktı. Ona geliyordu. Dr. Ferrier biraz sonra onu almaya gelecekti. Genç adam saati tekrar yeleşinin cebine koyarak, dümdüz karnının üzerindeki kalın kösteği düzeltti. Sonra mektubunu sevgi dolu cümlelerle bitirdi. Şimdi sıra bu sansürden geçmiş mektubu temize çekmeye gelmişti. Ro-

bert mektubu tamamladığında bunun pek ukalaca bir şey olduğuna karar verdi. Ama annesi de ondan tam böyle bir şey bekliyordu. Kadın için beklenmedik bir şey edebe aykırı sayılırdı. Ve kibar insanların hayatında da beklenmedik hiçbir şey olmazdı tabii. Yeni tarafsızlığı yüzünden neşelenen genç adam, ne hayat, diye düşündü, Annemi bir doğum koğuşuna sokmayı isterdim. Ya da zührevi hastalıklar koğuşuna. Ama tabii an-nem bu sözü bile duymamıştır.

Robert bir sigara yakarak rahatça arkasına yaslandı. Düşünceli düşünceli gülümseyerek pencereden dışarı seyretmeye başladı. Güzel bir haziran günüydü. Kente gül, zambak ve güneşte ısınmış çimlerin kokusu yayılmıştı. Güneş, ışıktan bir çıg gibi yeşil ve mor dağlardan aşağıya akıyordu. Burada sıkıcı Philadelphla'da görülmeyen bir canlılık vardı. Genç adam otelin beşinci katındaki odasında, oturduğu yerden nehri görebiliyordu. Her yer renk renkti. Menekşe, yeşil, mavi... Nehirde 'Gönül Huzuru' adlı bir ada da vardı. Evet, nehirdeki adaların en büyüğüdü bu ve gerçekten de kalp biçimindeydi. Ama böyle mi-de bulandırıcı bir adı da sadece bir kadın bulabilirdi. Robert cadadaki sık ağaçların tepelerini ve etrafı saran kurşuni granit duvarları görebiliyordu.

Dr. Ferrier'in kardeşi Harald ve kızı, yanlarında üç hizmetçiyle adada yapayalnız yaşıyorlardı. Genç Robert'in ada hakkında bütün bildikleri bu kadardı. Bir de adayı Harald'in ölmüş olan karısının ilk kocasının almış olduğunu ve oraya 'şato' denilen yeri yaptırdığını biliyordu. Çünkü adam balayı sırasında nehre ve adaya âşık olmuş, ama adada hiç oturamamıştı. Dul karısıysa Harald'la evlenmeden önce adaya yerleşmişti. Bu evlilikten sonra iki yılını da yine adada geçirmişti. Dr. Ferrier, Robert'e bu kadarını anlatmış, başka bir şey de söylememişti. Nedense bu konuda fazla açıklama yapmak istemiyor gibiydi. Kardeşine karısından büyük bir servet kaldığından söz etmişti. Daha doğrusu Harald, adada yaşadığı sürece kendisine büyük bir gelir sağlanacaktı. Kızınaysa cep harçlığı olarak ayda sade-

ce yüz dolar veriliyordu. Ama Harold bu işten bıktığı ve adadan temelli ayrıldığı takdirde, kendisine sadece elli bin dolar verilecek, servet de kızı kalacaktı. Kızın adı neydi? Jennifer? Jenny? Böyle bir şeydi işte. Harold tekrar evlenirse kendisine sadece yirmi beş bin dolar verilecekti. İlk karısının, ona verdiği düğün hediyesi sayılacaktı bu.

Dr. Ferrier bütün bunları Robert'e anlatırken sesinde hiçbir çekememezlik yoktu. Ama esmer yüzünde alaycı, ketum bir ifade belirmişti. Robert'in zaten fazla olan merakı büsbütün artmıştı o zaman. Hoş görülecek bir merakla, «O sizin büyüğünüz mü?» diye sormuştu.

Jonathan Ferrier, «Hayır,» demişti. Bu sorunun kendisini eğlendirdiği anlaşılıyordu. «Benim küçüğüm o. Ben otuz beş yaşındayım. Harold ise otuz üçünde.»

Robert, «Kız da henüz bebek herhalde...» diye mırıldanmıştı.

Bu sözler, Dr. Ferrier'i büsbütün eğlendirmişse de konuyu hemen değiştirmişti. Hayır, o büyük servet yüzünden kardeşine karşı kıskançlık duymuyordu. O da çok zengindi. Hem mirasa konmuş, hem de bir hayli para kazanmıştı. Annesi Philadelphia'lı Farmington ailesindendi. Herkes de Farmington'ların çok zengin olduklarını biliyordu. Ferrier'lerin iki yüz yıl kadar önce Fransa ya da Belçika'dan gelmiş oldukları söyleniyordu. Dr. Ferrier'in de yakında üç büyük çiftliği vardı. Genç adam bunları kiraya vermekteydi.

Dr. Ferrier, Robert'e, «Parayı hiçbir zaman aşağı görme,» demişti. «Yoksulluk bir suç değil. Ama halk hiçbir zaman bunu hoşgörmez. Kahramanca erdemlere sahip bir aziz olabilirsin. Ama paran yoksa herkes seni aşağı görür.»

Gazeteler Dr. Ferrier'in de zenginliği sayesinde beraat ettiğini açık açık yazmışlardı. Çünkü doktor, avukatlarıyla tanınmış olan Philadelphia'nın en iyi hukukçularını satın alabilmişti.

Robert, Dr. Ferrier'i beklerken o ünlü davayı anımsamıştı. Davayla ilgili yazılar aylarca Philadelphia gazetelerinin birinci

sayfalarında çıkmıştı. Dr. Ferrier'i genç karısı Mavis'e hatalı kürtaj yapmakla suçluyorlardı. Kadın ameliyattan iki gün sonra bu yüzden ölmüştü. Bir yıl kadar önce olmuştu bu olay. Savunma avukatları önyargıları olmayan jüri üyelerini bulabilmek için haftalarca uğraşmışlardı. Dr. Ferrier kendi adına tanıklık etmişti. Genç adam yapıldığı iddia edilen kürtaj sırasında Hambledon'da değil, Pittsburgh'daydı. Bunu kanıtlayacak tanıkları da vardı. Hatta Ferrier karısının hamile olduğundan bile habersizdi. Mavis bunu kendisine söylememişti.

Genç adam tanıklık yaparken sakindi. «Mavis'le üç yılı aşkın bir süreden beri evliydim. Çocuklarımız yoktu. Karım çocuk istemiyordu. Bünyesi hep zayıftı.» Jonathan Ferrier bir an duraklamıştı. «Evet, ben çocuk istiyordum... Hayır, kürtajı kimin yaptığını kesinlikle tahmin edemem. Tabii karım kürtajın neden olduğu kan zehirlenmesinden öldü. Ben bir operatörüm. Eğer kürtajı ben yapsaydım, başarılı olurdu. Bundan emin olabilirsiniz.»

Savunma avukatlarının çağırdıkları tanıklar da tanınmış doktor ve operatörlerdi. Hepsi de Dr. Ferrier'in böyle acemice bir ameliyat yapamayacağını söylemişti. Dr. Ferrier sözü geçen o önemli iki gün boyunca, yardımcılarının hayran bakışları altında Pittsburgh'da ameliyat yapmış, beyin tümörleri almıştı. Dr. Ferrier yalnız o iki gün Pittsburgh'da kalmamıştı. Bir gün önce gelmiş ve hastalarının tehlikeden kurtulduklarından iyice emin olmak için kırk sekiz saat daha beklemişti. Yani tam beş gün Pittsburgh'da kalmıştı doktor. Dr. Ferrier'in lehindeki tanıkları dinlemezmiş gibi bir hali vardı o sırada. Bir gazete, genç adamın taş gibi oturduğunu, boşlukta bir noktaya baktığını yazmıştı. Zaman zaman da ince eliyle sık siyah saçlarını düzeltiyordu.

Sonunda Dr. Ferrier beraat etmişti. Jüri istemeye istemeye savunma tanıklarına inanmak zorunda kalmıştı. Onlara aldırnamamak olmayacaktı. Ama yine de herkes, Dr. Ferrier zengin, çok zengin bir adam olmasaydı, diye düşünmüştü. Kendisini

mutlaka suçlu bulurlardı...

Üstelik etrafa çok iğrenç dedikodular da yayılmıştı. Bunlar dava sırasında açıklanmamıştı tabii. Sözde Dr. Ferrier ameliyatı mahsus öyle kötü yapmıştı. Yirmi dört yaşındaki genç karısının ölmesi için. İşte bu yüzden genç adam birçokları için çifte cinayet işlemiş bir insandı. Hem genç bir kadını, hem de kendi doğmamış çocuğunu öldürmüştü. Üç aylık cenini. Buna heyecanla inananların başında Mavis'in dayısı Dr. Martin Eaton vardı. Hambledon'luların çok saygı duydukları bir operatördü o. Dostları bu durumu çok garip buluyorlardı.

Çünkü Mavis'in ölümünden önce Dr. Eaton, Dr. Ferrier'i çok severdi. Ona kendi oğlu gözüyle bakar, genç adama hayranlık duyar ve onunla övünürdü. Mavis'i, anne ve babasının ölümünden sonra Dr. Eaton'la karısı Flora büyütmüşlerdi. Sonunda da kendi çocukları olmadığı için Mavis'i evlât edinmişlerdi.

Altmış yaşında, uzun boylu, şişman bir adam olan Dr. Eaton dava sırasında, günlerce mahkeme salonunda haşın bir yüzle oturmuş ve belirgin bir nefretle Dr. Ferrier'i suçlu bulmadığını açıkladığı zaman, Dr. Eaton ayağa fırlayarak umutsuzca, «Olamaz! Olamaz!» diye haykırmıştı. Sonra da hafifçe sendeleyerek salondan çıkmıştı. O gece Hambledon'a dönmüş ve felç geçirmişti. Yeni yeni iyileşiyordu adam. Hambledon'lular ise ona hak veriyor ve yaşlı doktora acıyorlardı.

Biri kapıya vurdu. Dr. Ferrier, Dr. Morgan'ı aşağıda bekliyordu.

Robert, Dr. Ferrier'in at üstünde olmadığını görünce şaşırıldı. Genç adam o şahane yağız atlarından ikisinin çektiği zarif bir paytona binmişti. Robert, Dr. Ferrier'in atlarına bakarak gülümsedi. Sonra da içten bir sevinçle kendisinden büyük olan doktora döndü.

Dr. Ferrier, iyi bir doktor olacak bu çocuk, diye düşündü. Tabii hâlâ saf ve ağır ağır çalışıyor. Ama hiç olmazsa dürüst

ve becerikli. Tanıdığım o kuyruklu ceketli ve çizgili pantolonlu hâkimlerin çoğu için aynı şeyi söyleyemem. Robert, anasının kuzusu. Ama bu durumu kısa zamanda değiştireceğimi umuyorum.

Dr. Ferrier, «Robert,» dedi. «Seni annemin faytonuyla almamın daha iyi olacağını düşündüm.» Keyifsiz bir tavırla kendisinden genç olan Dr. Morgan'a gülümsedi. Yirmi altı yaşındaydı Robert ve vücudu etli olduğu için bir seksene yakın olan boyu daha kısa duruyordu. Robert'in gür ve parlak kızılımsı kumral saçları, pembe yuvarlak, çocuksu bir yüzü, güzel iri mavi gözleri, inatçı, ifadeli küçük bir burnu, sevecen bir ağzı, çukur bir çenesi vardı. İnce bıyığı saçlarının renginde, omuzları da genişti. Elleri iri ve dört köşeydi. Siyah, cilâlı potinlerin sarıldığı ayakları da öyle. Hava sıcaktı. Dr. Morgan siyah çuha bir elbise ve New York'tan alınma melon bir şapka giymişti. Tabii gömleğinin yakası katı ve yüksekti. Bu da pembe yüzünün büsbütün kızarmasına neden oluyordu. Kravatı siyahtı. Bunu incili bir iğneyle sıkıca tutturmuştu.

Robert hayretle ciddi ve zarif Dr. Ferrier'in sanki golfe veya ava ya da çim alanda bowling oynamaya gidecekmiş gibi giyinmiş olduğunu gördü. Ceketini ince kareli yünlüden, pantolonu açık gri flaneldendi. Potin değil, ayakkabı giymişti. Ama buna rağmen o zarif ve şık halini kaybetmemişti. Âdeti olduğu gibi çabucak ve sert sert, «Bin,» dedi.

Sonra da ekledi. «Bugün için ameliyathaneleri ve hastaneleri unutmamızın iyi olacağını düşündüm.» Hafifçe güldü. «Pasteur ve Lister'in adını bile duymamış olan kuyruklu ceketli, diplomalı iki şarlatan, bu sabah büyük bir el çabukluğuyla kesecek ve biçecekler. Hastalardan biri bile sağ kalırsa şaşarım. Onların diğer hastaları, genel kanlı kıyımdan sonra salt şansları yardım ettiği ve bünyeleri de sağlam olduğu için kurtuldular.»

«O halde hastaneler onları neden tutuyor, doktor?»

«Beni 'Jon' diye çağırmanı sana kaç kez söyleyeceğim? Sonuçta ben senin baban olacak yaşta değilim. O şarlatanları

neden mi tutuyorlar? Ah, onlardan biri Valinin kuzeni, diğeriye bizim o pek şık, küçük özel hastanemizin, yani St. Hilda'nın başhekimini. Karısı dolayısıyla zengin petrol kuyularının sahibi. Hastanenin yerini satın aldı o.» Genç adam, kuru, alaycı bir kah kaha attı. «Anlayacağın şu ara karısının kız kardeşini ameliyat ediyor. Ben daha önce kadında habisi ur olabileceğini açıkladım, ama...» Bir an durdu. «Fakat nazik Dr. Hedler teşhisimin gülünç olduğunu düşündü. Hâlâ da öyle düşünüyor. Herhalde adam şu anda durumu öğreniyor. Hatta belki de asistanlardan ya da hemşirelerden biri saygıyla ona durumu açıklıyor. Çünkü o kendi başına neyin ne olduğunu hiçbir zaman anlayamaz.»

Robert dehşete kapılmıştı. «Ve siz hiçbir şey söylemiyorsunuz, öyle mi, Jon?»

Jonathan ona kısaca, sert sert baktı. «Neden söyleyeyim? Ah, evet, bir yıl önce olsaydı ortalığı altüst ederdim. Ama artık böyle bir şey yapacak değilim. Kadının, kendisi Dr. Hedler'i seçti. İnsanı etkileyen bir kişi o. Kadınlar böyle şeylere bayılırlar. Ve adam cahillere özgü o otoriteyle konuşur. Kişilik sahibi olmayı oynuyor. Evet, ben de hastanenin kadrosundanım ama son zamanlarda dilimi tutmasını öğrendim. Bunu sana da tavsiye ederim, delikanlı. Hiç olmazsa birkaç yıl yap bunu. Muayenehanemi ilk açtığım sıralarda kötü günler geçirdim. Ameliyathaneleri mikrop-lardan arıtmaya çalıştım. Operatörlerin beyaz pantolon ve ceket giymelerini istedim. Bol bol ellerini yıkamalarını ve lastik eldivenler giymelerini de. Eğer tanınmış bir aileden olmasaydım ve servet sahibi olduğum da bilinmeseydi, beni hemen kapı dışarı ederlerdi. Annem St. Hilda'ya bir bölük yaptıracığına dair söz verdi. O şarlatanlar hâlâ kuyruklu ceket ve çizgili pantolon giyiyorlar. Bisturilerini de azametle ceketlerinin kollarına ya da hemşirelerin arkalarına siliyorlar. Ya da ellerinin altındaki bir şeye. Üstelik çoğu da ameliyathaneye doğrudan doğruya teşrih odasından geliyorlar. Onlardan biri de kadın

doktoru. Bu sabah bir çocuk doğurtuyor.» Yine güldü. «Eğer kadın loğusa hummasından ölmezse çok şanslı demektir.»

«Yani yapacağınız hiçbir şey yok öyle mi? Yani... yapabileceğiniz?»

«Hayır. Bu günlerde içlerinden beni dinleyen olur mu? Hayır. İçlerinden pek azının köpeklerinin tedavisinde bana güveneceklerinin söylenildiğini duydum.»

Robert, yani davadan sonra, diye düşündü.

Jonathan Ferrier, «İşte böyle şeyler beni buradan çıkıp gitmem gerektiğine inandırdı,» dedi.

«Ama kalıp hastalara benimle birlikte geleceksiniz. Ameliyathanede de bana yardım edeceksiniz. Bunu unutmadınız değil mi?»

Jonathan sabırsız bir tavırla homurdandı. «Sana söz verdim ya.»

Sokaklardan hızla ilerlerken Jonathan, «Bu Tanrının belası kenti sevmekte acele etme,» dedi. «Burada bir sürü yeni zengin var. Petrolcüler. Sonradan görmeler. Kibar aileler de bulunuyor. Ama pek fazla değil onlar. Burası da sıradan bir Amerikan kenti. İçinde yaşayanların çoğu da ahmak. Ahmaklara tahammülün var mıdır, Robert? Benim hiç yoktur. İşte kili-seyle aramızda bu yüzden büyük ayrılık var. Hem de büyük görüş ayrılığı.»

Robert kalın elbiselerinin içinde terlemeye başlamıştı. Kravatını, sonra da yakalığını gevşetti. Güneş çok sıcak, ağaçların gölgeleri ve onların karanlık mağaralar haline soktukları sokaklar serindi. Evler iyice seyrekleşmişti artık. Jonathan nehre giden yola saptı. Robert şimdi budala bir kadının 'Gönül Huzuru' adını taktığı adayı ve hatta şatonun kırmızı damını görebiliyordu.

Sanki nehre giden yolda değil, suyun içindeydiler. Ada artık birkaç metre ötedeymiş gibi duruyordu.

Jon, «Şu huş korusuna girelim,» dedi. «Kuşlara bakalım.»

Robert'e gülümsedi.

Eski huş ağaçlarından oluşmuş koru toprak ve yaprak kuyordu. Sıcak güneş işleyemiyordu buraya. Bir kent çocuğu olan Robert pek hoşlandı korudan. Derin derin soluk alıyor ve etrafı dinliyordu. Jonathan ise dürbünle ağaçların tepelerini ve güneşin aydınlattığı dalları araştırmaktaydı. Sonra dürbünü Robert'e uzattı. Genç adam bunu gözüne götürerek adaya doğru baktı.

Ada şimdi o kadar yakınmış gibi duruyordu ki, Robert sanki elini oraya uzatırsa dokunabilecekmiş gibi bir duyguya kapıldı.

Biri tepeye doğru tırmanıyordu. Robert mavi bir elbiseyi farketti. Bu kimse genç ve çevikti. Yokuşu canlı canlı, kolaylıkla tırmanıyordu. Sonra granit duvarların gerisindeki en yüksek yere erişti. Birdenbire ortaya çıkmıştı. Uzun boylu genç bir kızdı bu. Karşıya, huş korusuna bakıyordu. Işıklı beyaz yüzü güneşte sanki mermerden oyulmuş gibi parlamaktaydı.

Güzel bir yüzü vardı kızın. Kemikleri ince, biçimli ve güçlü bir yüzdü bu. Siyah dalgalı saçlar omuzlarından aşağıya dökülüyordu. Genç kız saçlarını gevşekçe arkaya çekerek kırmızı kurdeleyle bağlamıştı. Burnu hafifçe gagamsıydı. Robert bunu da farketti. Fakat asıl dikkatini çeken kızın gözleri oldu. Masmavi ve iriydi gözleri; siyah sık kirpikleri, koyu renkli kavisli kaşları vardı. Gözlerinin mavisi o kadar belirliydi ki, sanki bunların pırlıltısı yüzünü aydınlatıyordu.

Kızın gözleri müthiş, amansız bir nefretle doluydu. Koruya doğru yöneltilmişti bu nefret. Bunu farkedene Robert dürbünü elinden düşürdü.

«Kendisini gözetlediğimizi farkettil!» diye bağırdı.

Jonathan dürbünü alarak gözlerine götürdü. «Saçmalama. Ada buradan bir buçuk kilometre ötede.» Kızı inceleyerek güldü. «Evet, bu koruya bakıyor. Ama bizi gördüğü yok. Göremez.» Dürbünü tekrar Robert'e verdi. «Güzel kız, değil mi?»

Robert duraksadı. Sonra tekrar dürbünle baktı. Kız hâlâ gözlerini koruya dikmiş öylece duruyordu. Uzun boylu değildi

ama vücudu çok güzeldi. İnce, yuvarlak, zarif. Mavi elbisesi çok sadeydi. Yakası açık, kolları da dirseklerine kadardı. Elbisesinin üzerine ahırda çalışan hizmetçi kızlar gibi kaba, kâh-verengi bir önlük takmıştı.

Robert endişeyle, «Ben yine de onun bizi gördüğünü sanıyorum,» diye mırıldandı. «Kız doğrudan doğruya bana bakıyor. Ve bizden de hiç hoşlanmıyor.»

Jonathan tekrarladi. «Hayır, bizi göremez. Sadece o her zamanki gibi herkesten nefret ediyor.»

«Kim o, doktor?»

«Yeğenim. Bir bakıma tabii...»

Robert dönerek hayretle Jonathan'a baktı. «Ne dediniz? Yeğeniniz mi? Nasıl olur? Bu kız yirmisinde, hatta belki daha da büyük. Kardeşinizse sizden küçük.»

Jonathan bir an sesini çıkarmadı. Huşların kıvrımlı gölge-leri yüzüne düşüyordu. Çehresinde sert ve sıkıntılı bir ifade vardı. Sonunda, «Bir bakıma, dedim,» diye cevap verdi. «Kardeşim Harald, kızın annesiyle evlendi. Mrs. Peter Heger'le. Kadın kardeşimden on iki yaş büyüktü. Bu kız da kadının ilk kocasından, Adı Jennifer. Çoğunlukla onu 'Jenny,' diye çağırırlar.»

«Kız orada mı oturuyor? Kardeşinizle birlikte? Yapayalnız?» Robert bu sözleri söylerken kızarmıştı.

Jonathan, «Karanlık bir durum...» dedi. «Evet. Durumu anlatmak için güzel bir söz bu. Hambledonlular bu durumun hiç de hoş olmadığını düşünüyorlar. Ama adada hizmetkârlar da var. Üç kişi. Ve Jenny'nin halkın sözlerine aldırmadığı da belli. O adayı babası aldı ve şu gülünç evi de o yaptırdı. Balayı şaşkınlığı ve gülünçlüğü arasında eve 'şato' adını da taktı. Adam bütün servetini karısına bıraktı. Kadın pek de akıllı değildi. Sana daha da önce anlattığım gibi kadın bütün servetini kardeşime bıraktı. Tabii yılın yedi ayını 'adada' geçirmesi ve orayı evi sayması koşuluyla. Eğer bu işten sıkılır ve adadan ayrılırsa sadece elli bin dolar alacak. Kendisine başka bir şey verilmeyecek. Ama bütün bunları anlattım sana. O giderse bütün servet

tatlı Jenny'nin eline geçecek. Kızın öfkelenmeye hakkı var sanırım. Annesi kızı harçlık olarak sadece ayda yüz dolar verilmesini istemiş. Jenny'nin cici çantasını dolduracak para mı bu? Üstelik kız günlük ihtiyaçları için kardeşimin eline bakmak zorunda. Aştan başı dönmüş kadınlar paralarını ne yapacaklarını bilemezler. Myrtleise — ne gülünç isim değil mi? Myrtle, Myrtle ise kardeşime deli gibi âşıktı. Aslında kardeşim serserinin biridir. Ressamdır. Myrtle'in ilgisini çektiği sırada da beş parası yoktu.» Jonathan bir an durdu. «Babam işini çok iyi biliyordu. Servetini benimle annem arasında pay etti. Sanatçı Harald'a ölünceye dek ufak bir gelir verilmesini istedi. Bu Harald'ın ince zevkine yetecek gibi değildi.

«Harald pek kötü bir ressamdır ama bütün yeteneksiz sanatçılar gibi kendisinin bir dâhi olduğuna inanır. Kendisine göre, zarif ve duyarlıdır. Ben resimden fazla anlamam. Sadece Harald'ın pek kötü ressam olduğunu biliyorum. Kardeşim bugüne dek bir tek tablosunu bile satamadı. Ama babamdan para alarak bütün dünyayı dolaştı. Herhalde Myrtle'i görünce de, onu bana Tanrı yolladı, diye düşündü. Her ne halse... Kadınla evlendi. Ve Myrtle ölünceye kadar da birlikte mutlu bir hayat sürdüler. Ben Myrtle'in doktoruydum.»

Robert, «Neden kız adadan ayrılmıyor?» diye sordu. «Bu... bu durum herhalde onun için hoş değil.»

«Ne? Ayda yüz dolarla mı yaşayacak? Kızı bir prenses gibi yetiştirdiler. Jenny çok kurnazdır. O ada da yıllardan beri kızın eviydi. Sonra Harald kesin bir tavırla oraya yerleşti. Ada Jenny'nin babasınındı. Adam kız küçükken öldü.»

«Herhalde birbirlerinden pek hoşlanmıyorlar... Yani kardeşinizle bu kız...»

Jonathan yine güldü. «Oralıkta onların birbirlerini fazlaıyla sevdiklerine dair dedikodular dolaşıyor. Ben ikisinden de nefret ediyorum. Tatlı Jenny'den de, Harald'dan da. Ama dedikoduları dinlediğim için değil tabii. Bu kentte dedikodu hiç eksik değildir. Bir bakıma onların şatoda oturmaları kötü bir şey

sayılmaz. Zaten evin Jenny'e kalması gerekirdi. Hizmetkârlar da oradalar. Fakat...»

Robert dürbünle tekrar baktı. Kızın nefret dolu bakışları koruya yöneliyordu. Sonra Robert bakarken, kız başını eğdi ve geldiği yoldan inerek gözden kayboldu. Genç adam ağaçların arasından kızın boynunun beyaz pırıltısını gördü.

«Kız bizi gördü sanırım,» dedi.

«Hayır, olanaksız. Jenny sadece bütün Hambledon'dan nefret ediyor. Kente sık sık inmez. İndiği zaman da çoğu zaman anneme uğrar. Annem de bir bakıma onun ninesi oluyor. Çok iyi anlaşıyorlar. Ama ben ortaya çıktığım takdirde Jenny evden hemen ayrılıyor. Benden hoşlandığını sanmıyorum.»

Robert, acaba senden kaç kişi hoşlanıyor, diye düşündü. Sonra da utandı.

Jonathan sordu. «Münzevicileri ziyaret edelim mi? Onlar senin hastaların olacaklar ilerde. İkisini de şimdiden tanıman iyi olur.»

Robert, «Ah...» dedi. «Belki bugün tanışmamız şart değil.» Yine çok endişelenmişti.

«Neden değilmiş?» Jonathan birdenbire canlanmıştı. «Üç kayıkları var. Bunlardan biri daima bu kıyıda durur. Haydi gel. Neden oraya kakılmış gibi duruyorsun?»

Robert bunun nedenini bilmiyordu. Sadece adadaki o garip çiftle tanışmayı pek istemiyordu. Fakat Jonathan genç adamı kolundan tutarak onu kesin bir tavırla korudan çıkardı. «Ben haftada en aşağı iki kez oraya giderim. Salt eğlenmek için.»

Kalın ceketini koluna almış olan Robert, Jonathan'ın peşinden ilerledi. Nedense sert siyah şapkasını kafasına geçirmişti. Nehrin kıyısına eriştiler. Otların arasına bir kayık çekilmişti. Kürekleri de vardı bunun. Robert umutla, «Belki de kardeşiniz evde yok,» diye mırıldandı.

«Herald nereye gidecek? Hambledon'a nereye? Kürek çekmesini bilir misin?»

Fakat iki genç adam kayığı suya ittikten sonra. Jonathan

ceketini çıkararak küreklere asıldı. «Sen dönüşte kürek çeker-sin. Yararlı bir spor bu. Doktorların böyle şeylere ihtiyacı var. Ukalalıklarından şişmanladıkça şişmanlıyorlar.»

Jonathan başından beri kardeşine gitmek niyetindeydi, diye düşünüyordu. Genç adamın endişesi daha da artmıştı. Kendi kendine, «Ben bu tip insanlara alışık değilim,» dedi. Hayatı boyunca güvenilebileceği insanların arasında yaşamıştı. Emin olduğu insanların.

Başı açık olan Jonathan Ferrier'e baktı. Ferrier'ler değişikler. Fransız ya da Belçikalıydılar onlar... İnsan 'böylelerinin' ne yapacağını önceden kestiremiyordu. Hele 'Jonathan Ferrier'in hiç. Tehlikeli bir adam mıydı? Güneş ışığında gözleri kamaşan Robert Morgan bunu düşündü: Evet... Belki de tehlikeli bir adam o. Acaba aslında karısıyla çocuğunu gerçekten öldürdü mü? Hayır, olamaz...

Jonathan, «Deniz tutmayacağını umarım,» dedi.

«Hayır, hayır. Fakat önceden bizi kabul edip etmeyeceklerini anlamak için telefon etmemiz doğru olmaz mıydı?»

«Telefonları yok. Myrtle telefonlardan hiç hoşlanmazdı. Adanın tam anlamıyla köy gibi bir yer olmasını istiyordu.» Jonathan gülümsedi. «Adada ne havagazı var, ne de elektrik. Gaz lambası yakıyorlar. O biçimsiz taş yığını için kışın kömür getiriyorlar. Bütün bu iddialı yaşayış pahalıya mal oluyor sanırım.»

Her geçen an Robert sıcaktan büsbütün rahatsız oluyordu.

Jonathan, «İşte geldik,» diye mırıldandı. Bir kazıktan sarıkan ipi yakalayarak kayığı çabucak bağladı. «Tamam. Haydi atla kıyıya.» Robert da atladi. Fakat ayağı kahverengi ıslak toprakta kaydı. Eğer Jonathan kolundan yakalamasaydı suya yuvarlanacaktı.

Jonathan, «Yavaş,» dedi. «İşte yol şurada... Ne? Ceketini mi giyiyorsun? Neden?»

Kız yukarı doğru çıkan yolda duruyordu. Güzel yüzünde

çirkin bir ifadeyle aşağıya, onlara doğru bakarak, «Ne istiyorsunuz?» diye sordu. Bu kaba sözlerine rağmen sesi tatlıydı.

Robert fena halde utandı. Dönüp öfkeyle Jonathan'a baktı. Fakat Ferrier başını kaldırmış kıza gülümsüyordu. Robert o zamana kadar, böylesine çirkin bir gülümseyiş görmemişti.

Jonathan yumuşak bir sesle, «A, Jenny,» diye mırıldandı. «Beni her zamanki gibi beklemiyor muydun? Jenny'ciğim, bu Dr. Robert Morgan. Benim yerime geçecek... Bob, yeğenim Jenny Heger. Miss Jenny Heger.»

Kız sesini çıkarmadan öfkeyle onları süzmeye devam etti. Ellerini kalçalarına dayamıştı. Bu tanıştırılma sırasında da bir şey söylememiş, sadece bu durumu horgören bir sessizlikle karşılaşmıştı. Sonra da dönerek onların yanından ayrıldı. Bir ceylan gibi yokuşu hızla tırmanmaya başladı. Robert şapkasını tekrar giydi. Daha da öfkelenmişti. «Bizi gördüklerine memnun olduklarını sanmıyorum,» dedi.

«Aman, Jenny hiç kimseye, 'Hoş geldiniz,' denmez. Sen aldırma ona. Herhalde şimdi açığı öğle yemeğine konuk olduğunu haber vermeye koştu.»

«Öğle yemeğine mi? Burada yemeğe kalmak istediğimi pek sanmıyorum.»

«Fakat elinden boya fırçası düşmeyen dâhi Harald'la tanışmalısın.» Jonathan'ın gerçekten şaşırmış gibi bir hali vardı. Fakat Robert'in ona olan güvensizliği gitgide artmaktaydı. «Harald konuklara bayılır. Beni de çok sever. Haydi gel. Senin de durduğun yere kök salmak gibi bir huyun var. Köylü kızı Jenny'e aldırma. İyi yetiştirilmedi. O budala annesinin yüzünden, tabii. Eğer Jenny normal bir kadın gibi gülümserse, dünya altüst olur. Bastığın yere dikkat et. Bu yol hem dik, hem de daima ıslaktır. Üstelik köklerle de doludur burası. Bir gece damdan ışıkla dramatik bir şekilde işaret ettikleri için yukarı koşayım derken boynumu kıracaktım. Onlarla böyle bir anlaşmamız var.

Işık yakılınca geliyorum. Ne iyi bir insanım, değil mi? Tatlı Jenny'nin kabalıklarına rağmen yapıyorum bunu.»

Robert üzüntüyle, ondan hiç hoşlanmıyorum, diye düşündü. Herkesle, her şeyle alay ediyor o. Benimle de.

Robert tırmanmaya başladı. Ağaçların gölgesindeki bu yol iyice loş ve serindi. Jonathan sanki kentin kaldırımında yürüyormuş gibi rahatça ilerliyordu. Sonunda birdenbire güneş ışığına çıktılar. Robert bir an biraz ileride bekleyen Jonathan Ferrier'i görmedi. Çim alanların ortasından yükselen minyatür şatoya bakıyordu. Bunun etrafında ağaçlar ve çiçekli tarhlar vardı. Artık bu şato Robert'e tuhaf ve fazla romantik bir yer gibi gelmiyordu.

Sanki büyülenmiş gibi olan genç adam ağır ağır Jonathan'a doğru gitti. Sessiz sedasız şatoya yaklaştılar. Buraya giden yol beyaz mermerden yapılmıştı. Evin bronz kapılarının önünde de mermer basamaklar vardı. Kapının iki yanına yine mermerden aslan heykelleri konulmuştu.

Daha onlar yaklaşmadan yüksek bronz kapılar açıldı ve kırmızı kadifeden bir sabah ceketi giymiş olan uzun boylu, genç bir adam onları karşılamak için rahat bir tavırla mermer basamaklardan indi. Robert öğle güneşinin berrak ışığında onu iyice süzdü. Kayıtsız bir tavrı vardı genç adamın. Gülümsüyordu. Yakışıklıydı. Yüzü o yaşta ve öyle ince tipte bir erkekte görülmeyecek kadar kırmızıydı. Pırıltılı saçları kızıl, yüzünün hatları ince ve düzgündü. Sanki dünyada en çok sevdiği konuklar onlarmış gibi Robert'le Jonathan'a doğru heyecanla geldi. Ellerini uzatmıştı. Robert şimdi onun uysallıkla parlayan ısıtılı elâ gözlerini ve neşeli gülümsemesini görebiliyordu. Gayet içten, çocuksu ve memnun bir hali vardı.

Genç adam, «Jon!» diye bağırdı. «Jenny şimdi haber verdi.» İçten ve dostça tavırlarıyla Robert'e döndü. Sesi Jonathan'ınki gibi ama onunkinden daha hafifti.

Jonathan, «Benim yerimi alacak olan doktor,» dedi. «Robert Morgan. Bizim genç Bob.»

«İyi! Dr. Morgan'dan söz edildiğini işittim. Kentimizi nasıl buldunuz?»

Robert, Jonathan'ın alayla gülümsemesine neden olan bir coşkunlukla, «Kentten hoşlandım,» diye cevap verdi. «Çok hoşlandım.» Harald Ferrier'le el sıkıştılar. Robert, Jonathan'ın kardeşi öyle 'yabancı' halli değil, diye düşünüyordu. Acayip veya esrarlı da sayılmaz. Güneş ışığı kadar saydam ve o derece de sıcakkanlı. İnsanın kendisini güven içinde hissetmesine istenildiğine inanmasına neden oluyor.

Harald, «Buna memnun oldum,» dedi. «Çok memnun oldum. E, haydi, buyurun, buyrun. İkiniz de öğle yemeğine kalacaksınız, değil mi?»

Sesi Jonathan'inkine benziyordu ama bunda o uyumlu titreşim ve o gizli sertlik yoktu. Bütün bu iyi niyet, yakın dostluk ve içtenlik karşısında âdeta uyuşmuş olan Robert duraksadı. «Şey, ben—» diye mırıldanarak Jonathan'a baktı.

Jonathan başını salladı. «Biz öğle yemeğine geldik. Ben çoğunlukla öğle yemeğine gelmiyor muyum?»

Harald güldü. «Akşam yemeğine geldiğin zamanlar dışında tabii.» Sebepsiz yere Robert'e göz kırptı. Sanki onu ağabeyine karşı gizli, tatlı bir anlaşılmaya girmeye zorluyordu. «Konuk olmayınca burada biraz canımız sıkılıyor. Ben dost canlısı bir adamımdır. Ahbaplıktan hoşlanırım. Dostların o suyu aşış gelmeleri fazla zahmetli. Köhne usuller bunlar.»

Robert bir şeyler mırıldandı. Kendi kendine, «Birkaç dakika önce Harald Ferrier hakkında kötü bir şeyler düşünüyordum galiba?» dedi. Bunların ne olduğunu hatırlamıyor ama utanıyordu. Harald'ın öyle şen ve doğal bir hali vardı ki...

Dört köşe bir hole girdiler. Yere kare şeklinde siyah ve beyaz mermer döşenmişti. Ceviz kaplama duvarların önünde dört tane zırh duruyordu. Holden, renkli camları olan bir pencerenin aydınlattığı sahanlığa doğru koyu renk tahtadan yapılmış bir merdiven yükselmekteydi.

Jonathan, «Terasa çıkalım. Bu sahte şeylerden uzaklaşmalıyız,» dedi.

Harald alınmamıştı. Gülerek Robert'e, «Jon için her şey sahtedir,» diye açıkladı. «Oysa ihtiyar Pete bütün bu holü olduğu gibi Almanya'dan getirmiş. Buranın nesi sahte? Hiç bir yeri değil. Bütün şato Avrupa'nın çeşitli yerlerinden getirilmiş gerçek antika eşyalarla döşenmiştir... Neyse, terasa çıkalım.» Robert'in kolunu tutmuştu. «Jon'u dinlemeyin. O herkesin keyfini kaçırmaktan hoşlanır. Onların hayattan zevk' almalarını engellemeye çalışır.»

Jonathan, «Herkesin değil...» dedi. «Ama doğrusu seni biraz engellemeyi isterdim.»

Harald yine kırılmamıştı. «Sevgili Jon... Lütfen şu kapıdan, Dr. Morgan.» Meşeden yapılmış büyük oymalı bir kapıyı açtı. Hala parlak güneş ışığı doluverdi. Bunun gerisinde kurşuni taştan yapılmış teras uzanıyordu. Büyük fıcılarda çiçekler vardı. Terasın çevresini ladin ağaçları sarmıştı.

Robert bahçe koltuklarından birine çöktü. Jonathan onun yakınına oturarak, ince bacaklarını üst üste attı. Sanki Robert'i unutmuş gibi ona yan dönmüştü. Harald dostça bir tavırla Robert'e gülümsedi. «Yemekten önce bir içki içer misiniz?»

Jonathan hâlâ dalgın dalgın nehre bakıyordu. «Bana her zamanki gibi bir viski soda.»

Robert düşündü. Annesi sert içkiler içilmesinden hoşlanmazdı. Robert de o zamana dek sadece bira, şarap ve şeri içmişti. Ama burada bu içkilerin biraz uygunsuz düşeceğini seziyordu. Jonathan onun aklından geçenleri okumuş gibi. «Şeri?» diye sordu. Robert, yüzünün kızardığını hissederek kendi kendisine kızdı. Sonra da, «Hayır,» dedi. «Çok teşekkür ederim. Ben de viski içeyim.»

«İyi.» Harald dirseğinin dibindeki masada duran bir zili çaldı. Bunun tiz sesi o huzur dolu sessizliği bozdu. Bir dakika sonra kapıda beyaz ceketli, yaşlıca bir adam belirdi. Harald o sevecen sesiyle, «Üç viski soda, Albert,» dedi. «Lütfen.»

Yaşlı adam ona âdeta bir baba sevgisiyle gülümsedi. «Emredersiniz. Mr. Ferrier. Hemen.»

«Albert, Miss Heger'e bize katılmasını söyler misin? Miss Heger için de bir şeri getir.»

Jonathan başını çevirmeden, «Viski,» dedi.

«Haydi, haydi, Jon. Mesele çıkarma. Jenny viski içmez. Bir 'lady'dir o.»

Jonathan esnedi. «O da çoğunlukla viski içer. Bob burada diye rol yapmaya kalkışma.»

Harald gülerek Albert'e başını salladı. «O halde dört viski.» Bir an durakladı. «Dr. Morgan'ın üzerinde kötü bir izlenim bırakmamıza neden olacaksın, Jon.»

«Kenttekiler onda daha da kötü bir izlenim bırakılmasına neden olacaklar.» Jonathan kayıtsız bir tavırla konuşmuştu. «Annem viski içer ve bundan da hoşlanır. Neden içmesin?»

Robert ne diyeceğini bilmiyor, keşke Jonathan bu kadar çekilmez bir adam olmasaydı, diye düşünüyordu. Harald ise heyecanla konuşmaya başlamıştı. «Aslında Hambledon gerçekten güzel bir kenttir. Oranın zevkini çıkaracaksınız, doktor. Tabii Philadephia'ya benzemez. Ama birçok bakımdan oradan daha hoştur...»

Jonathan sordu. «Madem öyle, o halde neden buradan ayrılabilmek için avukatlarla dalavereler çevirmeye çalışıyorsun?»

Harald içten bir tavırla ağabeysine doğru eğildi. «Ama Jon. Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Hambledon benim yurdum, yuvam değil mi? Daima oraya dönmedim mi? Özellikle...»

«Babamın sana verdiği harçlık bittiği ve o sana daha fazla para vermeye razı olmadığı zaman...»

Harald neşeyle güldü. «Yapma, Jon! Dr. Morgan'ın buraya ilk gelişi ve...»

«Ve onun üzerinde kötü bir izlenim uyandırmamalıyız. Fakat onun kentte bizden söz edildiğini hiç iştimmeyeceğini mi sanıyorsun? Hambledon'da ona Ferrier'ler hakkında bütün bildiklerini anlatmaya can atan bir sürü ihtiyar var. Her iki cinsiyet-

ten de. Bob'un, durumu bizden öğrenmesi daha doğru olur.»

«Bizim rezil bir aile olduğumuzu kastedermiş gibi bir hâlin var.»

«Gerçekten de öyleyiz.»

Harald sesini çıkarmadı. Fakat hâlâ gülümsüyordu. Kapı açılarak Jenny terasa çıktı. Kahverengi önlüğünü çıkarmıştı. Fakat mavi pamuklu elbisesine sanki bahçeden gelmiş gibi toprak sürülmüştü. Yüzünde soğuk ve somurtkan bir ifade vardı. Erkeklerin hiçbirine bakmadı. Onların ayağa kalkarak kendisini selamlamalarına da karşılık vermedi. Çabucak uzaktaki bir sandalyeye giderek oraya oturdu. İri, beyaz ellerini dizlerinin üstünde kavuşturdu.

Harald sevecen bir sesle, âdeta yalvarırcasına, «Senin için de viski soda söyledik, Jenny,» dedi. «Bize katılabildiğin için çok memnunum.»

Albert elinde gümüş bir tepsıyla geldi. Erkekler, uşak sanki onları büyülüymüş gibi adamın içkileri hazırlayışını seyrettiler. Kızın huzurlarını kaçırdığı belliydi. Ama Jenny'nin onlara baktığı yoktu. Albert ona bir bardak götürdü. Jenny başını çevirmeden, sessiz sedasız bunu aldı.

Harald dostça bir tavırla Robert'e başını salladı. «Şerefimize. Ve sağlığınıza, doktor. Uzun bir süre bizimle kalacağınızı umarım.»

«Teşekkür ederim.» Robert bir an durdu. «Lütfen beni, 'Bob,' diye çağırın.» Çekingen bir delikanlı gibi gülümsüyordu. «Philadelphia'da kimse beni böyle çağırmaz. Hambledon'da bunu başlatmak istiyorum.»

Havanın birdenbire gerilmesi yüzünden belirsiz bir sıkıntı duyuyordu hâlâ. Sonra Jenny'nin kayıtsız ve ilgisiz bir tavırla kendisine baktığını farkettiler. Soğuk gözlerini genç adamın gözlerine dikmişti. Robert kızın kendisini büyük bir dikkatle incelediğini seziyordu. Birdenbire Jenny'nin kendisinden hoşlanmasını, zararsız bir insan olduğunu anlamasını istedi. Yutkundu. Sıkışan boğazını zorlayarak konuşmaya çalıştı. «Bahçeyle uğ-

raşmaktan hoşlanıyor musunuz, Miss Heger?»

Kız ya onun sözlerini duymamıştı ya da kendisine cevap vermek niyetinde değildi. Sonra Jenny omzunu silkerek kuru bir sesle, «Ben sadece babamın gül bahçesiyle ilgileniyorum,» dedi. «Fidanları kendisi dikmişti. Ama onların çiçek açtıklarını göremedi.» Ne yüzündeki ifade değişmişti, ne de sesindeki kayıtsızlık.

Jonathan homurdandı. «Çok acı...»

Robert'in dudakları gerildi. Bu adamın her şeyle böyle haşince alay etmesi şart mıydı? Hatta bir kızın babasının ölümü yüzünden duyduğu üzüntüyle bile.

Jenny hâlâ Robert'e bakıyordu. «Çok acı...» diye tekrarladı. «Babam evin tamamlanmış halini bile göremedi. Burada bir gün olsun oturmadı o.» Duygusuz bir tavırla konuşmuştu.

Harald, «Babası öldüğü zaman Jenny küçük bir kızdı,» dedi. «Birbirlerini çok severlerdi. Sonra Jenny'le annesi Myrtle buraya yerleştiler. Mutlu bir yerdir bu şato.»

Jonathan mırıldandı. «Çok mutlu bir yer. Mutluluk. Şirinlik. Tatlılık. Sihir.» Bardağını gürültüyle masaya koydu. «Ve romantiklik.»

Harald uysal uysal, «Hakarete başlama, Jon,» dedi. «Buradan hoşlanıyoruz. Jenny ve ben... İhtiyar Pete'in düşüydü bu. Ama ne yazık ki yaşıyıp...»

Jonathan, «Ama senin için sevinilecek bir şey bu,» diye cevap verdi. Sanki terastakilerin hepsini de unutmuş gibi tembel tembel nehri seyrediyordu yine.

Harald, Robert'e döndü. «Onun iğneli laflarına aldırmama-lı-sınız, Bob. O hep böyle konuşur. Ama emin olun, bunların kişiliğiyle ilgisi yoktur.»

Jonathan, «Tersine hep kişiliğimle ilgilidir bunlar,» dedi. «Bırak bu sözleri, Harald. Bildiğin gibi ben insana özellikle hakaret ederim.»

Harald hâlâ azimle gülümsüyordu. «Annem bugün nasıl?»

«Bu seni çok mu ilgilendiriyor? Neyse olabildiğince iyi iş-

te.»

Jenny gözlerini bardağına dikmişti. «Sağlığı daha düzelmedi mi? Ben kendisini bir ay önce gördüm. Durumu pek iyi değildi.»

Harald anlayışlı bir tavırla Robert'e, «Kalp,» diye açıkladı. «Fazla ciddi değil ama bazan rahatsızlık veriyor. Myrtle'de de aynı dert vardı. Sürekli olarak dijitalis almak zarundaydı.»

Robert kendisini pek âciz hissetmeye başlamıştı. «Vah vah.»

Jonathan, Jenny'e cevap verdi. «Annem pek iyi değil. Çok şeye dayanmak zorunda kalıyor.»

Öğle yemeğinden sonra Harald, Robert'e şatoyu gezdirmekte ısrar etti. Hiç hoşuna gitmedi bu genç adamın. Jonathan mırıldandı. «Atölyeni göstermeyi de unutma.»

Harald aldırma bile. «Tabii. Atölyemi de göstereceğim.» Büyük bir uysallıkla ekledi. «Ne de şakacısın.» Robert' i kolundan tuttu.

Robert şatoyu güzel bulmuyordu artık. Ayrıca hem bu evden bıkmıştı, hem de durmadan birbirlerini iğneleyen bu iki kardeşten. Jonathan'ın hakaretlerinde belirsiz bir şey vardı. Bunlar hafif şeyler gibi gözükmeyle beraber, bir kin ya da öfkeyi gizliyor gibiydiler. Robert, hiç olmazsa Harald hoşgörüsü sahibi, diye düşünüyordu. Ayrıca onun nükte yeteneği de var. İnsanı en sıkın Jonathan. Daima hakaret etmek, kabaca davranmak niyetinde.

Jonathan sesinde yalancı bir heyecanla, «İşte atölye!» diye bağırdı. «Şatonun kalbi, varlığının tek nedeni.»

Robert'i yine acayip bir iç sıkıntısı sarmıştı. Soğuk ve güneşsiz kuzey ışığının aydınlattığı büyük, çıplak bir odaya girdiler. Bazı resimler duvarlara asılmıştı. Sehpa da yine bir tablo vardı.

Robert daha ilk bakışta resimlerden bir tekinin bile o zamana dek gördüğü tablolara hiç benzemediğini farketti. Tanınacak, anılacak bir şey yoktu bunlarda. Dönen, şiddetli renk

girdapları, kırmızı ve mor lekeler, siyah ve mavi geometrik çizgiler. Robert iyice şaşaladı.

Jonathan'ın resimlerden en garip olanına gözü takıldı. «Şuna bak.» Robert tereddütle yaklaştı. Ortada alev alev yanan kırmızı güneşe benzer bir şey vardı. Fakat bundan çıkan ışınlar ve eğri çizgiler menekşe rengi, yeşil, mor, pembe, mavi, siyah ve sarıydı. Sol köşedeysen siyah benekli beyaz bir leke dikkati çekiyordu.

Jonathan sanki müthiş bir hayranlık duyuyormuş gibi, «Ne fevkalâde değil mi?» diye sordu.

Robert bütün bu renk kargaşalığından bir anlam çıkarmaya çalışarak, «Sanatın bu biçimi konusunda fazla bir bilgim yok,» dedi.

Harald, «Gizli akımların bendeki etkisi bu,» diye açıkladı. «Bu, heyecan ve kinciliği, enerji, hiçbir şeyi aydınlatmadan doğup batan durgun bir güneşi, yarı gizli düşmanlıkları ve önyargıları, küçük kirli günahları, amaçsız açgözlülüğü yansıtıyor. Yani herhangi bir küçük Amerikan kentini.»

Jonathan tabloyu daha iyi incelemek istiyormuş gibi başını yana eğdi. «İnsanın burnuna pis bir koku geliyor gerçekten. Sen de o fikirde değil misin, Bob?»

Robert, Harald'a baktı, «Ben sizin Hambledon'dan hoşlandığınızı sanıyordum.»

«Ah, hoşlanıyorum tabii. Ama bu, kenti olduğu gibi, bütün açıklığıyla görmemi engellemiyor.»

Robert, «Ya...» dedi. Jonathan ise kahkahayla gülmeye başladı.

Sonra karanlık merdivenlerden inerek sıcak güneşe çıktılar. Robert rahatladı. Karışıklıklardan, baskı altında tutulan düşmanlıklardan korkuyordu. Philadelphia'dan buraya tam bir sadelikle karşılaşacağını umarak gelmişti. Fakat bu iki kardeşin konuşması onu telaşlandırmıştı. Küçük kentlerin, sandığı gibi iyi kalpler ve karışık olmayan duygularla dolu yerler olmadıklarını anlıyordu.

Harald konuklarını nehrin kıyısındaki kayığa kadar götürmeyi teklif etti. Fakat Jonathan, «Ne?» dedi. «O rugan ayakkabılarında mı? Rıça ederim onları kirletme.»

Bu yüzden Harald onlarla şatonun kapısında vedalaştıktan sonra içeri girdi.

Jonathan, Robert'le çim alanların ortasındaki tuğla döşeli yolda ilerlerken, «O şirin bir serseri değil mi?» diye sordu.

Robert biraz da soğuk bir tavırla cevap verdi. «Bence o çok nazik.»

Jonathan, «Öyledir, öyledir,» dedi. «Gülümse, gülümse ve kötülük et.»

Harald hiç de kötü bir adama benzemiyordu. Bu yüzden Robert bu ikinci sözlerle cevap vermedi. Biraz sonra Jenny'ye rastladılar. Kız yine kahverengi önlüğünü takmış ve güllerin yanında yere diz çökmüştü. Jonathan ağır ağır yoluna devam etti. fakat Robert kararsız bir tavırla durakladı. Kız ona aldırma bile. Dizleri çamurlanmış, elleri topraktan kahverengi olmuştu.

Robert, «Güller çok güzel,» dedi.

Kız elinde ufak bir kürekle hafifçe ona doğru döndü. So-murtkan bir tavırla, «Teşekkür ederim,» diye mırıldandı. Beyaz alnı ter içinde, dolgun dudakları kıpkırmızıydı. Saçları karışık bukleler halinde sırtına doğru iniyordu.

Robert sözlerine devam etti. «Buraya yaptığım ziyaret çok hoşuma gitti.»

Şimdi kız açık açık ona bakıyordu. «Neden?»

«Şey... Her şey o kadar hoş ki.»

Kız sert sert, «Öyle mi?» diyerek tekrar çiçeklere döndü.

Jonathan sabırsız bir tavırla ona ısıklık çalınca Robert ir-kildi. Jenny'nin genç ve güzel vücudunu seyre dalmıştı. Kendi-sini bir tuhaf hissediyordu yine. «Geliyorum,» diye seslendi. Sonra da Jenny'nin ellerinin durmuş olduğunu farketti. Kız da Jonathan'ı, Robert'in daha önce farkettiği o umutsuz bakışla

süzüyordu. Gözlerinde başka bir şey daha vardı. Yéniden sarılan Robert ilerleyerek Jonathan'ın yanına gitti.

«Burada acayip bir şey var,» diye kararını vermişti. Bu da hoşuna gitmiyordu.

**
|**

Konuklar gittikten sonra da Jenny Heger babasının gül-leriyle ilgilenmeye devam etti. Ama şimdi yanaklarında gözyaş-ları parlıyordu. Kız çocuksu bir hareketle bu gözyaşlarını eli-nin tersiyle sildi. Yüzü çamurlanmıştı.

Bir süre sonra birinin omuzlarını tuttuğunu, sonra da saç-larını okşadığını hissetti. Başını kaldırmadan, «Bana dokunma-man için uyarmıştım seni,» dedi. «İleride bir gün seni öldür-meme neden olacaksın.»

Harald. «Tatlı Jenny...» diye mırıldandı.

«Ellerini çek!»

Harald doğrularak içini çekti. «Seni seviyorum, Jenny. Se-ninle evlenmek istiyorum. Bu kızılacak bir şey mi?»

«Seni gerçekten öldüreceğim.» Jenny çömelmiş oturuyor-du. Vahşice parlayan mavi gözlerinde müthiş bir nefretle ada-ma bakıyordu. «Seni öldüreceğim...» diye tekrarladı. Genç vü-cudu ve ruhunun bütün gücüyle adamı süzdü. Bir dakika sonra Harald ağır ağır uzaklaşıyordu...

**
|**

2

Hazirana özgü o sıcak hava birdenbire değişmişti. Şimdi gökyüzü kurşunî, hava soğuk ve nemliydi. Dağlar sislerin ar-dında kaybolmuşlardı. Ağaçlar ve fidanlardan çiğler damlıyordu.

Jonathan Ferrier'le annesi Marjorie Ferrier beyaz panjurlu, kırmızı tuğlalı kahvaltı odasında oturuyorlardı. Beyaz tuğ-

lalı şöminede canlı bir ateş yanıyordu. Hoş bir odaydı bu. İçerisi cila, kahve, yanan odun ve lavanta kokuyordu.

Elli beş yaşında olan Marjorie Ferrier uzun boylu ve ince bir kadındı. Kabartarak taradığı siyah saçlarının arasında gümüş teller vardı. Kulaklarını ufak inci küpeler takmıştı. Görünüş bakımından oğlu Jonathan'a çok benziyordu. Cildi esmer, ağzı ciddi ifadeli, burnu uzunca ve sivriydi. Siyah, sık kirpiklerin çevrelediği gözleri Herald'inki gibi parlak ve elâ renkteydi.

Alımlı bir kadındı Mrs. Ferrier. Sadece dudaklarının etrafının uçuk rengi sağlığının yerinde olmadığını ortaya koyuyordu. Hiçbir zaman hastalık ve rahatsızlıktan söz etmezdi. Çünkü bir hanımefendiydi. Kişisel sorunlardan da pek konuşmazdı. Çünkü sıkı ağızlı bir kadındı. İki oğlu da Mrs. Ferrier'i tanımazlardı. Hele Jonathan hiç. Kişisel şeyleri çocuklardan saklardı. Oğullarını çocukluklarında hiç cezalandırmamış, fakat bir bakışıyla ikisini de yola getirmişti. Birçok bakımdan Jonathan'la Harald annelerinden korkarlardı. İkisi de kadının onları ne kadar çok sevdiğinin farkında bile değillerdi.

Marjorie, Jonathan'a reçel kavanozunu uzattı. «Jon'cuğum; Jenny'nin bugün bana çaya geleceğini sana söyledim miydi?»

«Sevgili, tatlı Jenny,» Jon yüzünü çirkin bir şekilde buruşturdu.

«Jon... Onu Harald'ın getireceğini umarım. Hava o kadar kötü ki... Nehri aşmak için de uzun uzun kürek çekmek gerek.»

Jonathan, «Sevgili Harald,» dedi. «Son zamanlarda kentte rezaletle ilgili ne gibi dedikodular yapılıyor?»

Marjorie üzülmüştü. «Ne korkunç değil mi? İnsanlar ne kadar fesat oluyorlar.»

«İş Harald'la ilgili oldu mu, kentlileri kabahatli bulamazsın.»

«Jon, durup dinlenmeden kardeşini aşağı gördüğünü belirten sözler söylemekten vazgeçsen.»

Genç adam sert bir tavırla annesine baktı. «Unuttum. Harald daima senin gözbebeğindi. Öyle değil mi?»

Marjorie derin bir ıstırapla, hayır, diye düşündü. «Aslında gözbebeğim sendin, yavrum.» Sonra da, «Harald'ın kişiliği fazla sağlam değildi,» dedi. «Onun evleneceği zaman ne yaptığını bilen, akli başında bir kız seçeceğini sanıyordum. Ona yol gösterecek, kendisini idare edecek bir kız. Ama o Myrtle'le evlendi.»

«Parası için.»

«Zavallı Myrtle. Ölülerini çekiştirmemeliyiz.»

«Ah, tabii, tabii. Ben Myrtle'i çekiştirmiyordum zaten, anne. Çekiştirdiğim Harald'dı. 'Akli başında bir kız' ha? Yani Jenny gibi biri.»

Annesi garip bir tavırla ona baktı. Jonathan'ın bu kadar kör olması inanılacak gibi değildi. Kadın en müşfik sesiyle, «Jenny,» diye mırıldandı. «Harika bir kız. Onu çok seviyorum. Sen Jenny'e karşı çok haşinsin. Onun bakımından çok yanılıyorsun. Kenttekiler de öyle.»

«Biliyorum. El değmemiş beyaz bir zambak o. Neyse neyse...» Jonathan ayağa kalktı.

«Bu kötü havada nereye gideceksin, yavrum?»

«Oh ihtiyar... yani yaşlı Louis Hedler'i, Bob Morgan'ı St. Hilda Hastanesine alması için sıkıştırmaya.» Bir an durdu. «Seni yirmi beş bin dolar vermeye ikna edemem, değil mi? Benim vereceğim yirmi beş bini de buna katardık. Hemşireler için yeni bir bölüm yapıldı.»

Marjorie siyah kaşlarını kaldırdı. «Bu pek büyük bir rüşvet,» diye mırıldandı. «Pek tanımadığın bir genç adam için hem de.»

«Fakat bir yıl önce böyle bir bölüm yapılmasını düşündüğümü hatırlayacaksın.» Annesine baktı. Şimdi ikisi de o pahalı hastaneye paracı yardım yapmaya hazırlandıklarını animsiyorlardı. Sonra dava her şeyi değiştirmişti.

Marjorie. «Evet,» dedi.

«Yani bu konuyu açmama izin verecek misin? Aslında o bölüme gerçekten ihtiyaçları var.»

Marjorie için çekti. Fincanının sapıyla oynuyordu. Sonun-

da, «Hiçbir şey düşünceni değiştirmeyecek sanırım, Jonathan,» diye mırıldandı.

«Evet, öyle.»

Kadın, «Yalnız şunu bilmeni istiyorum, yavrum,» dedi. «Eğer istiyorsan, seninle gideceğin her yere gelirim.»

«Tatlı Jenny'le sevgili Harald'ı bırakacak mısın, anne? Olur mu hiç?»

Kadının dudaklarının etrafı büsbütün beyazlaştı. Uzanıp oğlunu kendisine çekmesi, Jonathan'ı öperek onu ne kadar sevdiğini açıklaması olanaksızdı. Böyle yetiştirilmemişti Marjorie. İşte bu yüzden hiç sesini çıkarmadı. Birkaç dakika sonra da, «Pekâlâ,» dedi. «Verdiğim sözü tutacağım. Ama çok gerekli mi bu?»

«Evet. Bu konuyu o yüzden açtım. İhtiyar Hedler, Martin Eaton'la çok yakınlar birbirlerine. Eaton'un felçten yeni yeni kurtulmaya başlamasına rağmen böyle bu.»

Marjorie, Jon hiçbir zaman unutmayacak, diye düşündü. Ve hiçbir zaman affetmeyecek. Çocukken de gayet amansızdı. Sonra, «Onları de zalimlik,» dedi. «Jonathan, Dr. Morgan senin bu uğraşmalarına lâayık mı?»

«Öyle olduğunu sanıyorum. Öyle umuyorum. Ha, sahi. Robert'in annesi geliyor bugün. O bana kadından fazla söz etmedi. Ama kadının bayağı, iddialı ve nazlı bir yaratık olduğunu sezdim. Oysa Robert'in babası bir beyefendiymiş. Sonunda Bob' u annesinin pençesinden kurtaracağımı umuyorum,»

Jonathan soğuk bir tavırla eğilerek annesini alnından öptü. Kadın da sakın sakın dudaklarını oğlunun yanağına dokundurdu. Genç adamın oadaan çıkışını seyrederken kalbinde bir sızı vardı. Ama hastalığının neden olduğu bir şey de değildi bu. Marjorie şimdi Jonathan'ın ölmüş olan karısı Mavis'i düşünüyordu. Mavis'i, o canlı, hayat dolu, alaycı, durmadan gülen Mavis'i hiçbir zaman sevmemişti. Güzel, sarışın, sesi neşe dolu, canlı, aptal ve hain Mavis'i. «Jonathan Mavis'e nasıl da tapardı? Jonathan kadar anlayışlı bir insanın Mavis'in içyüzünü far-

ketmemiş olması çok garip... Kız daha çocukken oğlum anlamalıydı onu. Ama erkekler kadın konusunda bir garip oluyorlar. Dünyanın en aptal kadını bile, çok zeki bir erkeği kandırabilir.»

Marjorie ürperdi. Bir tek kelime bile söylemeye cesareti yoktu. «Bir tek kelime felâkete neden olur. Benim bu açıklama-yı hiçbir zaman yapmamam gerek.»

Jonathan'ın, 'diplomalı şarlatan' dediği Dr. Hedler, «İşte bu fevkalâde bir teklif, oğlum,» diye gülümsedi. «Sen de, şirin Marjorie de çok cömertsiniz. Ama Marjorie daima cömertti zaten. Bildiğin gibi Marjorie'yi de, ailesini de Philadelphia'dan tanırım.»

Jonathan, «Evet, biliyorum,» dedi. «Ha, aklıma gelmişken. Baldızınıza üzüldüm.»

Karşısında oturan yaşlı adamın yumuşak, şişman yüzü değişti. Dr. Hedler derin derin içini çekti. «Evet. Çok kötü. Ama ameliyattan önce habis kanser olduğunu öğrenmemiz olanaksızdı. Sadece ameliyat yerini tekrar kapatır ve kendisine de yalan söyleyebilirdik.»

Jonathan o sözü söylediğine pişman olmuştu önce. Haince bir sözdü bu. Fakat şimdi Dr. Hedler'e hafifçe şantaj yaptığının ve yaşlı adamın kendisini tehlikeli saydığının farkındaydı. Daha iyiydi bu. Çünkü Dr. Hedler, Jonathan'ın bir yıl önce kanser teşhisi koyduğunu fakat kendisinin bunu önemsemediğini biliyordu. Üstelik bu konuda Jonathan'la en çok Dr. Hedler alay etmişti. Dr. Hedler, St. Hil'da'nın başhekimiydi ama herkes, hatta genç adamın düşmanları bile Jonathan Ferrier'in ünlü bir operatör ve teşhisçi olduğunu biliyorlardı. Jonathan'ın koyduğu teşhis de ameliyathanede onaylanmıştı.

Başhekimin hastanedeki lüks odasında oturuyorlardı. Dışarıda yağmur yağmaya başlamıştı. Sıcak mırıltılı, esrarlı bir şekilde vaat dolu bir yağmur.

Jonathan çok ciddi bir tavırla, «Kanser, hastalıkların en kö-

tüsüdür,» dedi.

Dr. Hedler tecrübeli bir adamın kendisinden daha az bilgili ve genç bir insana karşı takındığı o hoşgörüyü cevap verdi. «Daima ender bir hastalık olarak kalacak kanser. Zaten bu illet daha çok yaşlılara musallat oluyor. Tabii baldızım Georgia'nın o kadar ihtiyar olmadığını da belirtmeliyim. Ama çok genç de değil. Biliyor musun, uzun zamandan beri doktorum. Georgia gördüğüm onuncu kanser vakası.»

Jonathan amansızca, bundan hiç kuşku yok, diye düşündü. Ama sonra başını salladı.

Dr. Hedler, «Neyse,» dedi. «Şimdi Dr. Morgan'ın kâğıtlarına bir bakalım. Hım.» Kelebek gözlüğünü taktı. «İhtisasını John Hopkins'de yapmış. Çok güzel» İçini çekti. «Bildğin gibi bu konuyu daha önce de Martin Eaton'a açtım.»

«Ve o red cevabı verdi.»

Dr. Hedler üzölmüştü. «Jon, o makul bir adamdır. St. Hil'da Hastanesini de o kurdu. Buranın üzerine titriyor. Hastane için iki yüz elli bin dolar verdi. Yüklü bir para bu. Ona Dr. Morgan'ın belgelerini gösterdim. Şey, kadronun dolu olduğunu söyledi.»

«Bırakın bunları şimdi! İhtiyar Martin kini yüzünden bu şekilde hareket ediyor. Bunu siz de biliyorsunuz, Louis. Siz isterseniz ve Bob Morgan'ı işe alacağınızı söylerseniz, diğerleri de bu kararınızı kabul ederler. İhtiyar Martin yıllardan beri size hükmediyor. Bunu hepimiz de biliyoruz. Bağımsız olduğunuzu gösterin.»

Dr. Hedler'in yüzü mosmor kesildi. Fakat adam öfkesine hâkim oldu. «Günün birinde bu dilin asılmana neden olacak, oğlum.» Birdenbire durakladı.

Fakat Jonathan güldü. «Bir ara az kalsın öyle de olacaktı. Ama konudan uzaklaşıyoruz, Hambleton genişliyor. Buna ayak uydurmak için doktor sayısının da artması gerek. Bob Morgan gibi bir genç bize başvurduğu için şanslıyız. Bu kente yeni kişilikler gerekiyor.»

Bekledi. Fakat Dr. Hedler konuşmadı. Jonathan sabırsız sabırsız, «Haydi, Louis!» diye bağırdı. «İhtiyar Martin bir daha doktorluk yapmayacak. Bunu siz de biliyorsunuz. Başhekim olarak ona sormadan karar verebilirsiniz. Bunu yaptığınız takdirde biraz homurdanır, sonra da olayı unuttur. Ayrıca ben de gi-diyorum. Bunu da pekâlâ biliyorsunuz. Benim yerime kimi geçi-receğinizi düşünüyorsunuz?»

Dr. Hedler dayanamadı. «Martin birinin üzerinde duruyor. Genç adamın stajı aralıkta sona erecekmiş.»

«Hangi hastanede o?»

Fakat Dr. Hedler sadece başını salladı. Sonra masadaki kâğıtlara tekrar bir göz attı.

Jon, «Elli bin dolar,» dedi. «Bu parayı çabucak başka nereden bulabilirsiniz? Sokaktan mı toplayacaksınız?»

Dr. Hedler sessiz sedasız kâğıtlara bakıyordu.

Jonathan, «Buraya bakın,» dedi. «Bob Morgan'ı alın. Yoksa hastaneden çıkmam. O zaman Martin'in o değerli adayı ne olur? Size bir şey söyleyeyim: Ben kaldığım takdirde ihtiyar Martin bir beyin kanaması daha geçirir. Tabii aslında bu pek de iyi olur, o da başka. Benim teklifimi kabul etmekle ona iyilik etmiş olursunuz, Louis.»

«Sen böyle söyleyince... Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Bırak onunla bir kez daha konuşayım, Jon. Ve dediğin gibi, elli bin dolar hatırı sayılır bir para. Hemşire bölümüne de çok ihtiyacımız var. Hemen yapılması gerekiyor.» Dr. Hedler nazik bir tavır takındı. «Sana teşekkür etmeme izin ver, Jon. Marjorie'ye de.»

Otel müdürü, «Mrs. Morgan'ın otelimizde kalmasından mutlulu olacağız, doktor,» dedi. «Kendisine benim adıma söyleyin. Otelin bütün servisleri kendisinin emrinde.»

Robert, annem durmadan emir verecektir, diye düşündü, sonra da utandı, Müdürle otelin en iyi dairesindeydiler.

«Galiba henüz uygun bir ev bulamadınız, doktor?»

«Bulamadım. Fakat dört tanesinin üstünde duruyorum. An-nem gelince onunla birlikte bunlardan birini seçeceğiz.»

«Sizi kaybedeceğimiz için üzgünüz, doktor.» Kapı müdü-rün arkasından kapandı. Robert de kendi odasına gitti. Şapka-sıyla eldivenlerini giydi. Göğüs cebine beyaz mendil takmayı, kuyruklu ceketiyile çizgili pantolonunu giymeyi unutmamıştı. Annesi doktorların daima bu kılıkta dolaşmaları gerektiğine ina-nırdı. Robert baston da aldı.

Jonathan Ferrier bir saat önce ona telefon ederek kendi-sini St. Hilda Hastanesine alacaklarını haber vermişti. Kısa bir süre sonra Dostlar Hastanesinin kadrosuna da girecekti. Jo-nathan, «Birkaç gün içerisinde,» demişti. «Bunu sana haber ver-memin iyi olacağını düşündüm.»

Robert asansörle aşağıya inerken bu haberi düşünmüyor-du-bile. Kendisini hastaneye kabul etmeyecekleri hiç aklına gel-memişti. Şimdi de gelmiyordu. Robert yine Jenny'i düşünmek-te olduğunu farketti. Kızı sık sık hatırlaması, onun yüzünü olan-ca canlılığıyla görür gibi olması çok garipti. Robert, Hambleton' da Jenny'le Harald Ferrier hakkında duyduğu bütün dedikodu-ları unuttu. Sadece Jonathan'a kızıyordu.

Jonathan karanlık, serin öğleden sonra saatlerini muaye-nehanesinde geçirdi. Hambleton'dan temelli ayrılacağı için hazırlık yapıyordu. On yıl önce doktorluğa başladığı zaman annesi bu tek katlı binayı ona armağan olarak yaptırmıştı. Ken-disinin ve daha önce de babasıyla dedesinin doğmuş olduğu konak gibi kırmızı tuğladandı.

Jonathan ayağa kalkarak dairesinde huzursuz bir tavırla dolaşmaya başladı. Birkaç ay sonra buradan uzaklaşacaktı. Çok sevdiği bu yer bir başkasının olacak, kendisi de unutul-a-caktı. Annesi bile Jonathan'ın doktorluktan tümüyle vazgeç-mek niyetinde olduğunu bilmiyordu. Genç adam uzaklarda bir

verde, yalnız başına ve sükûn içinde bir yaşam sürmek istiyordu. Tanıdığı, bildiği bu dünyada kendisine yer yoktu artık. O bir sürgündü.

Jonathan'ın aklına birdenbire Jenny`Heger geldi. O... fahişe. Genç adam dönerek yeniden bürosuna gitti. Masasının başına geçerek çekmeleri boşaltmaya başladı.

Bunlardan birinde ölmüş olan karısı Mavis'in çerçeveli küçük bir resmini buldu. Fotoğrafı masanın üzerine koyarak uzun uzun buna baktı. İri göğüslü, ince belli, dolgun kalçalı, yuvarlak kollu ve biçimli bacaklı Mavis. Jonathan resmi dikkatle çerçeveden çıkararak parça parça etti. Sonra da parçaları kâğıt sepetine attı. Kısa bir duraksamadan sonra çerçeveyi de sepete fırlattı.

«Ölmüş olduğuna seviniyorum, Mavis,» dedi. «Çünkü sık sık ben de seni öldürme arzusuna kapılırdım.»

Başka bir çekmeyi açarak bir bardakla bir şişe viski çıkardı. Ve içmeye başladı.

Mrs. James Morgan oğlunun kendisi için telaşla hazırlattığı otel dairesinde çevresine bakınıyordu. Hoşnutsuz bir tavırla, «Burası hiç de zarif değil,» dedi.

«Kentte bundan daha iyisi yok, annecik. Bunu biliyorum.»

Kadın çifte bastonuna dayanarak her şeye daha da büyük bir hoşnutsuzlukla baktı. «Benim alışık olduğum gibi değil burası.» Robert'e döndü. «Yarın kendimi biraz daha iyi hissedersem, gidip sözünü ettiğin o dört yuvaya bakarız, yavrum.»

Robert dayanamadı. «'Evlere' demek istiyorsun herhalde.»

Kadın kaşlarını çatı. Ama nedense Robert'i korkutmadı bu. Mrs. Morgan, «Yuvalar, sevgili Robert,» diye yineledi.

«Annecik... İnsanın içinde oturduğu ev onun yuvası olur. Ama başkalarının evleri yuvası değildir. Başkalarının evlerinden de 'yuva' diye söz etmezsin.» Genç adam derin bir soluk aldı. «Başkalarının evlerinden 'yuvalar' diye söz etmek bayağılıktır.»

«Öyle mi? Bütün bu gülünç şeyleri, Philadelphia'nın bir köşesini bile dolduramayacak olan bu küçük kentte mi öğrendin?»

«Burada şimdiye dek bilmediğim bir sürü şeyi öğrenmeye başladım, **anne!** Hambledon küçük olabilir ama canlı bir kent burası.»

«Ne kadar değişmişsin, Robert! Hem de bu kadar kısacık bir zamanda! O korkunç Dr. Ferrier'in **ehlakını** bozmayacağını umarım.»

«Ehlak, değil, 'ahlak,' anne.»

«Şimdi de İngilizçemi mi düzeltmeye başladın, Robert?» Kadın fena halde öfkelenmişti.

«Anne, burada, Hambledon'da yabancıların arasında yaşayacaksın. Philadelphia'da kusurlarını hoş gören arkadaşların vardı. Beni bağışla, ama bu söylediklerim doğru.»

«Benim babam entellektüel bir rahipti! O kadınların eğitim denilen yükü yüklenmelerine taraftar değildi. Ama yine de bana bazı şeyler öğretti.»

«Anne, Hambledon'dan hoşlanmadıysan burada kalmak zorunda değilsin. Philadelphia'da oturabilirsin.»

«Seni burada yalnız mı bırakacağım? Yalnız! Ahlaksızların arasında? Sen benim anormal bir anne olduğumu sanıyorsun galiba! Robert, bunu nasıl düşünebiliyorsun? Benim tek oğlum! Seni vahşilerin arasında mı bırakacağım?»

Robert, sabırlı olmam gerekiyor, diye düşündü.

Kadın, «O alçak katil!» dedi. «Ve benim tek evladım tutacak onun etkisinde kalacak! Bir cinayet bu. Onu ülkeden sürmeliler.»

Robert içini çekti. «O beraat etti, anne.»

«Katiller yeniden cinayet işlemleri için ortalığa salıveriliyorlar. Ne günlere kaldık.» Kadın mendilini kuru gözlerine bastırdı. «Ben sadece şunu biliyorum, Robert. Ben yaşadıkça o evime giremez.»

«Dr. Ferrier'in davetsiz geleceğini hiç sanmıyorum. Anne, yemekten önce biraz uzanmak ister misin?»

Kadının içinden de yatmak geliyordu. Ama acısı olduğu için değil. Mrs. Morgan yatağına, saklanmaya, ailesinden bu şekilde intikam almaya alışmıştı. Fakat Robert de 'bir tuhaftı'. Kendisini koruyabilmek için bu işin içyüzünü iyice öğrenmesi gerekiyordu. «O korkunç yolculuk, o kurum ve gürültü sinirlerimi iyice gerdi,» dedi.

«Yolculuk sadece dört saat sürüyor, anne. Sonra sen yataklıdaydın.»

«Tam dört saat cehennem azabı çektim, Robert. Hassas bir kadın olmanın ne anlama geldiğini bilemezsin.»

Robert, Allaktan bilmiyorum, diye düşündü. Sonra da, «Neyse, o da sona erdi,» dedi. «Artık seninle bir plan yapabiliriz. Muayenehaneye en yakın olan ev, baktıklarımın içinde en küçüğü, Fakat çok rahat. Manzarası güzel dört yatak odası var. Hizmetçiler Philadelphia'dakilerden daha ucuz çalışıyorlar, Evin bahçesi çok hoş. Çim alanları da pek güzel. Fiyatı da çok ucuz. O evden hoşlanacağını sanıyorum.»

«Sadece dört yatak odası mı var? Bir sana, bir bana. Diğer ikisi de hizmetçilere. Konuklarımız nerede yatacak?»

«Eve bir yatak odası daha ekleyebiliriz. Yer var.»

«Pahalı olur bu! Yuva için ne istiyorlar?»

«Sadece on bin dolar.»

«Çok fazla! Bu küçük taşra kenti için pahalı.»

«Ev kentin en iyi yerinde. Ha, aklıma gelmişken. Mrs. Ferrier seni yarın çaya bekliyor. Tabii kendini iyi hissedersen,» Ekle-di. «O Hambledon'un bir numaralı hanımefendisi sayılıyor, anne.»

«Kesinlikle gitmem... Ne, 'Hambledon'un bir numaralı hanımefendisi' mi dedin? Nasıl olur? Oğlu katil onun.»

«Anne, yargıçla jüri onun katil olmadığına karar verdi. Lütfen bunu daima hatırla. Eğer burada kalkıp ona 'Katil,' dersen

aleyhinde iftira davası bile açılır. Neyse... O halde Mrs. Ferrier'e davetini kabul edemeyeceğimizi bildireyim.»

«Ah, zavallı başım... Nasıl da ağrıyor. Aklımı karıştırıyor-sun, Robert. Daveti kabul etmemek mi? Ben böyle bir şey söyle-dim mi? Aklımı nasıl da karıştırıyorsun!»

«İstersen bu konuda kararını yarın ver. O zaman ne yap-mak istediğini daha iyi anlarsın.»

«Şu yatakta mı yatacağım?» Kadının, tiz sesi kendisine ne kadar acıdığını ortaya koyuyordu. «Böcek olmadığını nasıl bi-lebiliriz...»

«Anne, yatak çok temiz. Bundan emin olabilirsin, Burada, bu dairede baş başa yememiz için güzel yemekler de söyledim.»

«Ben bir şey yiyecek halde değilim... Biraz kızarmış ekmek ve sıcak çay.»

«Pekâlâ. Yemek istemediğimizi söyler, senin arzu ettikle-rini getirtirim. Kendi yemeğimi de yalnız başıma yerim. Yanında bol bol yemek yiyerek mideni bulandırmam doğru olmaz.»

«Senin genel bir lokantada yalnız başına yemek yemene razı olur muyum? Robert!»

«Orada her gece yalnız başıma yemek yedim, anne. Ve he-nüz beni baştan çıkaran da olmadı.» Genç adam içinden ekledi. «Ne yazık ki.»

«Robert! Ne utanmazca sözler bunlar? Hayır. Bu doğal tik-sintimi yeneceğim. Yemekleri getirt, Robert. Kendimi feda ede-ceğim.»

«Yalnız kendim için mi yemek getirteyim?»

Kadın çabucak başını kaldırarak oğluna baktı. Çoğu zaman etrafında pervane gibi dönen Robert'in bu rahat ve kayıtsız ha-linden hiç hoşlanmamıştı. «Kendimi feda edeceğim,» diye tek-rarladı. Kızılımsı sarı bıyığının altından gülen Robert, ikisi için de yemek söyledi. Sonra da kendi odasında yıkanmak için anne-sinden izin istedi. Koridordan ilerlerken kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. «Zavallı kadıncağız... Çok iç sıkıcı bir namus kumkuması. Evet... Bayağı da.»

Mrs. Morgan oğlunun uzaklaştığından emin olur olmaz çiftte bastonunu çabucak bir tarafa bıraktı. Çevik hareketlerle pencereye giderek kenti seyre koyuldu. «Çirkin, pis bir kent bu. Robert'im yakında buradan bıacak ve uygar dünyaya, Philadelp-hia'ya dönecek. Bunu ben sağlayacağım. Yarın da o kadınla çay içecek ve bunu lütfen yaptığımı da kendisine açıklayacağım. Bir katilin annesi o.»

Dairede sofrâ kurulup nefis yemeklerle dolu tabaklar önüne dizilince Mrs. Morgan, Robert'e şikâyet'e başladı. «Kendimi zorlayarak yemek yiyecek halde değilim.»

Robert heyecanla çorba kaşığını aldı. «Ah, yazık. Bu çorba pek nefis. Bir tadına bak.»

Kadın tıka basa yemek yedi. Hatta oğlundan daha da fazla. Ama tabii yemek boyunca şikâyet etti, içini çekti, üzüntüyle mırıldanıp durdu, o da başka. Sonra da bağırdı. «Bu yemeğe iki dolar mı veriyorsun? Sen milyoner olduğunu mu sanıyorsun, Robert?»

Marjorie Ferrier iki gün sonra oğluna, «Aslında iğrenç bir kadın o,» dedi. «Yapmacıklı. Çay zamanı boyunca bana lütfen gelmiş gibi bir tavır takındı. Akli sıra nazik nazik övündü. Kendince pek kibar bir tavırla konuştuğunu da sanıyordu. Genç Robert gibi kibar ve iyi bir gencin annesi neden böyle?»

Konuşmasını sürdürdü. «Yavrum, şu İngiliz marmeladını bir dene. Son zamanlarda hiç iştahın yok. Ne harika, bir sabah bu. Hava açtı, yeniden ısındı. Ben gül bahçesiyle biraz meşgûl olacağım. Sen şimdi nereye gidiyorsun, Jon?»

«Her zamanki gibi genç Robert'i dolaştırmaya. Emin olmam gerek...»

«Neden emin olman gerek?»

«Önemli değil. Hiçbir şey önemli değil artık.»

Marjorie, Tanrım, diye düşündü. Keşke Mavis hiç doğma-

miş olsaydı. Keşke Jon onu hiç görmeseydi. Keşke Mavis doğarken ölseydi. Ama galiba hayat hep bu acı 'keşke'lerden oluşuyordu.

Marjorie, Jonathan'ın Hambledon'dan ayrılmasının çok doğru olacağını biliyordu. Oradan gitmesinin ve bir daha da dönmemesinin. Ama bu fikrinin oğlunun ya da onu tanıyanların düşünceleriyle de bir ilgisi yoktu. Bazı günler Marjorie oğlunun gitmesi için sabırsızlanıyordu. Çünkü her yeni gün tehlike ve dehşet getiriyor, kadını rof yapmaya zorluyordu.

**
(*)

Jonathan, Robert'e, «İşte, geldik,» dedi. «Bir kadının vaktiyle söylediği gibi, «Mücevhere benzeyen St. Hilda Hastanesi.'»

Güzel bir bahçenin ortasından yükselen hastane parlak beyaz tuğladandı. Kırmızı bacaları ve mavi panjurları pırıl pırıldı. Pahalı özel odaların pencerelerinde perdeler bile vardı.

Ferrier'in son zamanlarda kabul ettiği birkaç hasta ikinci kıttaydılar. Bunlar o en karanlık günlerde genç adama inanmaya devam etmişlerdi. İki genç adam beyaza boyalı geniş merdivenlerden yukarı çıktılar.

Jonathan büyük bir kapıyı açtı. Güneş içinde olan, geniş ve rahat bir odaya girdiler. Jonathan'ın tavırları hemen değişti. «Bu sabah nasılsın, Martha?»

On yaşında kadar bir kız, başını üst üste konulmuş yastıklara dayamış, rahatsız bir tavırla yatıyordu. Sarı saçları omuzlarına yayılmıştı. Robert çocuğu daha önce görmemişti. Jonathan kızın kartını beyaz tuvaletin üzerinden alarak çabucak bir göz attı. Kaşları çatılmıştı. Robert'e, «Martha Best bu,» dedi. «En yakın arkadaşlarımdan avukat Howard Best'in kızı. Hatta ben Martha'nın isim babasıyım. Öyle değil mi, Martha?» Yüzünde müşfik bir ifade belirmişti. Eğilip kızı öptü. Çocuk onun elini yakaladı. Mavi gözlerini endişeyle Jonathan'a dikmişti.

«Yakında eve gidebileceğim, değil mi, Jon Amca?»

Genç adam, «Ben de bunu umuyorum,» diye cevap verdi.

«Dr. Morgan'la konuşmayacak mısın?»

Çocuk Robert'e utangaç bir tavırla baktı ama bir şey söylemedi. Genç adam, «Merhaba, Martha,» deyince de başını eğdi. Sarı saçları yanaklarını bir perde gibi örtüyordu şimdi.

Jonathan, «Martha,» diye gülümsedi. «Dr. Morgan, senin bakımında bana yardım edecek. O koskocaman kırmızı tüylü bir ayyıya benziyor, değil mi? Ama küçük kızları kesinlikle ısırıyor. Bana inanmalısın.»

Martha kıkır kıkır gülerек Robert'e usulca baktı. Jonathan kartı genç adama uzattı. «Had halde anemi. Ateş 39. Boğazdaki şiddetli iltihap şimdi hafiflemiş bulunuyor. Mafsallarda ağrı. Ağız, böbrek, barsak ve burunda geçici kanamalar. Karaciğer hafifçe büyümüş. Dalak belirgin bir şekilde şiş. Lenf yumruları belirli. Renk uçuk. Halsizlik. Hastayı hastaneye kabul eden hekimin teşhisi: Ateşli romatizma. Aile doktorunun teşhisi...» Kartta Dr. Jonathan Ferrier'in teşhisi henüz yazılmamıştı.

Robert kartı bıraktı. Dikkatle küçük kıza, onun solgun yüzüne, uçuk dudaklarına gözlerinin altındaki mor çukurluklara bakıyordu. Aklına bir şey gelmişti. Onu sarsan bir şey. Böyle bir vakayla hiç karşılaşmamıştı ama...

Jonathan dikkatle onu süzmekteydi. «Martha biraz rahatsızlanmış. Annesiyle babası bana dün öyle söylediler. Martha'nın biraz soğuk almış olduğundan söz ettiler. Sonra iyice hastalanınca beni çağırttılar. O dün gece hastaneye yatırıldı. Ee?»

Robert kendisine merakla bakmaya başlamış olan kıza yaklaştı. Martha'nın elini tuttu. Kızın eli buz gibiydi ve hafifçe de titriyordu. Martha, Robert'in boğazına bakmasına razı oldu. Genç adam kızın kalbini dinledi. Martha'nın kalbi biraz hızlı çarpıyordu. Dilinin rengi iyice uçuktu, buna karşılık diş etlerine kan oturmuştu.

Jonathan, «Ee?» dedi. Sesi acayip bir şekilde boğuklaşmıştı.

«Kan aldınız mı? Kartta kan tahliline dair bir şey yok. Lökosit miktarını öğrenmek isterim. Sonra...»

Jonathan içini çekti.

Küçük kız endişeyle, «Ben çok mu hastayım?» diye sordu. «Louis Amca romantizmam olduğunu söyledi. Sakat mı kalacağım?»

Jonathan, «Senin Louis Amcan ihtiyar bir...» diye başladı. Sonra da durakladı. «Sakat kalmayacaksın, tabii Martha. Hatta ateşin düşer düşmez yataktan kalkacaksın. Bundan bir süre sonra da eve gideceksin.»

Kabartarak taradığı saçlarının üzerine bir kep oturtmuş olan pembe yanaklı neşeli bir hemşire içeri girdi.

Jonathan, «Bob,» dedi. «Bu Martha'nın özel hemşirelerinden Mrs. Chapman... Mrs. Chapman, bu da yerimi alacak olan Dr. Morgan.»

Şirin bir kadın olan hemşire mırıldandı. «Çok iyi...»

Jonathan emretti. «Bana laboratuvarдан bir lam getirin. Ama biraz çabuk.» Yatağın kenarına ilişerek çocuğun yüzüne yapmacıksız bir şefkatle baktı. «Martha, kulağına hafifçe iğne batıracak ve birazcık kan alacağım. Ama canın fazla yanmayacak. Şöyle hafifçe. Telaşlanmayacaksın değil mi?»

Çocuğun yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. Jonathan, Martha'nın elini sevgiyle tuttu. Kız, «Kanımın akması hiç hoşuma gitmiyor, Jonathan Amca,» dedi. «Kana bakarken midem bulanıyor.»

«O halde kanının aktığını görmene engel olurum. Gözlerini kaparsın. Ben, 'Aç,' dediğim zaman da hiç kan görmezsin.»

«Romatizmam yok değil mi?»

Jonathan Robert'e baktı. Kız da ona döndü. Genç adam, «Hayır,» diye mırıldandı. «Senin romatizman yok, Martha.»

Birdenbire odaya gergin bir sessizlik çöktü.

Martha o çocuklara özgü kendisini önemsemeyen tavırlarla ve merakla, «O halde nem var benim?» diye sordu.

«Önce... bazı şeylere... bakmamız gerekli...» Robert hasta olmuştu âdeta.

Kız'ın kuş cıvıltısını andıran sesiyle, «Yani durumum hiç de kötü değil, öyle mi?» Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Robert'e, «Hastanın önünde daima neşeli ve iyimser ol,» diye öğretmişlerdi, «Sesinle veya tavrınla hastaya çok ağır durumda ya da ölmek üzere olduğunu belli etme.» Genç adam bunu saçma bulmuş, fakat bu konuda profesörlerine de bir şey söylememişti. Şimdi insan bir çocuğa, «Sen öleceksin, yavrum,» nasıl diyebilirdi? Ya da tutup, «Yakında cennete, Tanrının yanına gideceksin,» mi demek gerekiyor.

Kapının açıldığını ve Mrs. Chapman'ın neşeyle lamı getirdiğini gördü.

Jonathan, «Martha'cığım...» dedi. «Gözlerini kapat. Sadece hafif bir iğne batması duyacaksın, o kadar. E, okul nasıl?»

«Hiç hoşuma gitmiyor, amca... Ah!»

«Tamam. İki saniye. Sen gözlerini açma. Aferin! Mrs. Chapman, bunu laboratuvara götürerek hazırlayın. Biz de birkaç dakika sonra yanınıza gelir. Martha? Bitti işte. Artık gözlerinizi açabilirsin. Aslında canın pek acımadı. Öyle değil mi?»

Kız, kuru kuru hiçkırıldı. Sonra da gülümsedi. «Gerçekten acımadı. Yani fazla acımadı. Jon Amca, Rahip McNulty hastaneye telefon etmiş. Gelip beni görecek. Ne hoş değil mi?»

Jonathan, «Fevkalade,» diye cevap verdi. «Harika...» Onun yüzündeki ifadeyi gören Robert başını çevirdi. Jonathan, «Şimdi seni birkaç dakika yalnız bırakacağım, Martha,» diye mırıldandı. «Kanındaki o güzel kırmızı şeyleri sayacağım.» Ayağa kalktı.

İki doktor birlikte odadan çıktılar. Jonathan kapıyı ağır ağır kapattı. «Eh, doktor, teşhisin nedir?»

Robert o zamana kadar böylesine üzüлüp sarsıldığını hatırlamıyordu. «Yanıldığımı umuyorum... Sonuçta o hastalığı sadece kitaplarda okurum. Hiçbir vaka görmedim.»

«Ne vakası?»

Robert tereddüt etti. «Akut lösemi... son derecede ender bir vaka.»

Jonathan cevap vermedi. Başını önüne eğmişti.

Robert yalvardı. «Bana yanılmış olduğumu söyleyin. O küçük güzel kız...»

Jonathan, «Lama bakalım,» dedi. Sessizce laboratuvara gittiler. Ve kısa bir süre sonra yine aynı sessizlik içinde Martha'nın odasına döndüler. Onlar kapıyı açarlarken küçük kız kıkır kıkır gülüyordu. Dr. Louis Hedler yatağın yakınındaki kreton kaplı rahat koltukta oturuyordu. Herhalde Martha'ya kızın hoşuna gidecek bir şaka yapmıştı. Louis Hedler genç doktorlara başıyla dostça bir tavırla selam vererek tombul elini uzattı. Her zamankinden daha çok, dost halli bir kurbağaya benziyordu.

«Günaydın, Jon. Günaydın, Dr. Morgan. Bize katılacağınızı duydum. Fevkalâde. Bizimle birlikte çalışmaktan memnun kalacağınızı umarım.» Robert'in elini harâretle sıkıyordu. «Ben bir şeyler duydum. Martha köskocaman bir bıçakla kendisinden kan aldığınızı söyledi. Bunun nedeni nedir?» Yine neşeli bir tavırla gülüyordu ama o köskocaman kahverengi gözlerinde sert bir ifade belirmişti.

Jonathan, «Eğlence olsun diye,» dedi. «Bir küçük kızların canını yakmaktan çok hoşlanırsınız, Louis.»

«Ben karta, Martha'nın anemisi ve —öhhö— bir de romatizması olduğunu yazdım. O senin değerli lamlarda ne gözüktü?»

«Anemi.»

«Tabii. Belli bir şey bu, Martha'nın yaşında olanlarda çok görülüyor böyle haller. Beni endişelendiren o mafsalsı ağrıları. Kalbi konusunda da bir şüphem var...»

Kalbinden söz edildiğini duyan çocuk yeni bir endişeyle atıldı. «Jon Amcam fazla hasta olmadığını söyledi.»

Dr. Hedler müthiş bir neşeyle bağırdı. «Tabii hasta değilsin! Ben — daha doğrusu Jon sana demirli bir tonik verecek ve çok geçmeden canlanacaksın. Sana söz veriyorum.» Ayağa

kalkarak çocuğun yanağını okşadı. Fakat Martha onun bu sözlerini onaylaması için Jonathan'a bakıyordu.

Genç adam, «Endişelenme, Martha,» dedi. «Kalbinin hiçbir şeyi yok.» Dr. Hedler'in kaşları çatıldı. Genç adam ona baktı. «Louis, diğer odadaki bir hasta hakkında sizinle görüşmek istiyorum.»

«Senin hastalarından biri mi? Benim fikrime değer verdiğini söylemeye kalkışma, Jon.»

Genç doktor, «Vereceğim de tutabilir,» dedi. «Geliyor musun, Bob? Martha, hastaneden ayrılmadan önce seni tekrar göreceğim.»

Jon kapıyı arkalarından dikkatle kapattı. Üç doktor şimdi halı döşeli koridorda yalnızdılar. Dr. Hedler sabırsız sabırsız, «Ee?» diye sordu, «Hastan nerede?»

«Onu demin gördünüz, Louis. Biraz önce laboratuvardan geldiğimizi de unutmayın.»

«Evet, evet, bunu söyledin! Sen ve o gereksiz lamlarınla testlerin! Kızda anemi olduğunu söylemiştin, değil mi?»

«Martha'ya öyle söyledim. Ama size değil,» Jonathan, Robert'e döndü. «Dr. Morgan daha ilk muayenede bunu tahmin etti. Kan tahlili de durumu kesinlikle ortaya koydu. Bob, Louis'e ne bulduğumuzu söyle.»

Robert, «Akut lösemi,» dedi.

Dr. Hedler acayip bir ses çıkardı. Ağzı bir karış açık kalmıştı. Gözleri yuvalarından uğrayacaktı neredeyse. Hiddetle Jonathan'a döndü. «Sen çıldırmışsın! İhtisasını yeni bitirmiş bir gencin sözlerine inanmıyorsun ya, Jonathan?»

«İnanıyorum. Ben durumu dün gece, kan tahlilinden önce anlamıştım.»

«Delilik bu, delilik! Ömrümde bunun kadar saçma bir şey duymadım. Çılgınlık! Bu hastalık o kadar ender ki, çoğumuz bir hayat boyu böyle bir tek vakaya bile rastlamıyoruz. Cehennemde meleklerle nasıl rastlanmazsa, bu hastalığa da yeryüzünde öyle rastlanmaz.»

Jonathan mırıldandı. «Bu meleğin yapısına bağlı. Louis, yutkunup durmaktan vazgeçin. Çocukta akut lösemi var. Size lameda ne gördüğümüzü de söyledim fakat bunlar sizin için sadece birtakım kelimeler olacak. Bizim sözümüze inanmalısınız.»

«Bilim düşkünü küstah köpek yavrusu!» Dr. Hedler öfkesinden morarmıştı. «Ne yaptığının farkında mısın? O güzel kızı ölüme mahkûm ediyorsun?»

Jonathan, «Bunu yapan ben değilim,» diye cevap verdi. «Tanrı.»

Dr. Hedler terlemeye başlamıştı. Jonathan'a da nefretle bakıyordu. «Hayır, sözüne inanmayacağım! Çocukta ateşli romatizma var.»

«Onun doktoru siz değilsiniz, Louis, benim.»

Dr. Hedler kesik kesik soludu. Kulaklarına inanamıyordu âdeta. «Kızın annesiyle babasına bu korkunç şeyi, — bu tahminini açıklayacak mısın?»

«Bu bir tahmin değil, Louis. Şu son on yıl içinde böyle se-kiz vaka gördüm. Gitgide artıyor bu.»

«Seni, Martha'nın babasıyla annesine, Berth'le Howard'a, bu korkunç şeyi söylemeyi yasaklıyorum! Doğru olsaydı bile, yine bu duruma dayanılmazdı. Fakat bir tahmin—»

«Bunun tahmin olmadığını söyledim, Louis. Ve Martha sizin hastanız değil. Beni, hastamın annesiyle babasına gerçeği açıklamaktan men edemezsiniz. Başhekim olsanız bile yapamazsınız bunu. Ve ben durumu onlara bugün açıklayacağım. Hazırlıklı olmaları gerek. Çocuk fazla yaşamayacak. Bu hastalığın tedavisi de yok, Louis.»

«Kan kanseri! Kasedtiğin bu değil mi? Onun yaşında kanser olur mu?»

«Artık yirmi bin çocuktan birinde kanser oluyor, Louis. Tıp dergilerini okumuyor musunuz?»

Dr. Hedler, Jonathan'ı takatlayacaktı neredeyse. «Çocukta ateşli romatizma var! Ateşli romatizma! Ben böyle yüzlerce vaka gördüm. Hiçbir zaman da yanılmadım. Howard'la Beth'e

senin budaların biri olduğunu, sana inanmamalarını söyleyeceğim. Lösemi! Püf!» Elini duvara vurup ördek gibi badi badi yürüyerek uzaklaştı. Hiddetinden titriyordu.

Jonathan homurdandı, «Hambledon'un tıp dehası. Güler yüzlü bunak Louis.»

Robert üzüntüyle sordu. «Bir konsültasyon yapamaz mıyız?» Johns Hopkins'den birini çağırtalım.»

Jonathan güzlerini kısarak onu dikkatle süzdü. «Kendi teşhisine güvenin yok mu? Ve benimkine?»

Robert, «Bugüne kadar böyle bir vaka görmedim,» dedi.

«Sana söyledim. Ben sekiz vaka gördüm. Ama bu hastanede değil. Martha'nın klâsik bir vaka.»

Robert iri pembe ellerine bakıyordu. «Bunun tedavisi yok. Çaresi de bulunmadı. Bazen durum hafifler—»

«Ama uzun süre için değil. Bu her zaman da olmaz. Kızın annesiyle babasına yalan söylemek mi istiyorsun, Bob?»

«Hayır. Hayır, ne münasebet. Fakat— durumu kızın annesiyle babasına benim açıklamamı istemiyorsunuz ya?»

«Hayır, hayır.» Jonathan sıkıntılı bir merhametle ona gülümsedi. «Ama senin konuşma sırasında hazır bulunmanı istiyorum. Bu durumlara alışmalısın. Şimdi diğer vakalara gelem. Onları sana sevgilerimle bırakıyorum, Bob.»

Jonathan, Robert'i iç açıcı, pahalı eşyalarla dolu bir daireye soktu. Genç adamı kolundan tutarak sesini alçalttı. «Bu ilgi çekici bir vaka. İhtiyar Jones Witherby. Seksen yaşında. Buraya eskiden yerleşmiş. Eski zengin. Eski bir konağı var. Eski, güzel toprakları. Senin fikrini almak istiyorum.»

Salondan geçerek yatakodasına gittiler. Buradaki salıncaklı sandalyede ihtiyar bir adam oturuyordu. Robert o zamana dek hiçbir yaşlı insanda onunki kadar sakin ve huzur dolu bir yüz görmemişti. Ufak tefek ve zarif bir adamdı hasta. Elleri

ayakları ufacıktı. Asil ifadeli yüzünü gür beyaz saçlar çevreliyordu. Gözleri bir çocuğunki kadar parlak, berrak ve maviydi. Burnu kalkık, kulakları pembeydi. Dudakları tatlı bir gülümsemeyle aralanmıştı. Robert kalbine şevgiye yakın sıcak duyguların dolduğunu hissetti.

Mr. Witherby elini uzatarak göz kırptı. «Ah, sevgili Jonathan. Seni her görüşümde ayrı bir memnunluk duyuyorum. Bu harikulâde güzel günde nasılsın bakayım?»

Jonathan, «Çok fenayım, Jonas,» diye cevap verdi. «Her şey eskisinden daha da berbat. Ha, işte bu da yerime geçecek olan Dr. Robert Morgan.»

Jonathan'ın elini sıkıca yakalamış olan ihtiyar adam neşeyle Robert'e güldü. Sonra da yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. «Merhaba doktor. Artık bana doktorlar gitgide daha genç mezun oluyorlarmış gibi geliyor, Demek Jonathan'ın yerini alacaksınız?»

Jonathan bir koltuğa oturarak uzun bocaklarını üst üste attı. «Robert benim yerime geçeceği için seni de kendisine teslim edeceğim. Tabii senin izninle.»

«Tabii, oğlum, tabii, yavrum.» Mr. Witherby eskisinden de daha büyük bir neşeyle güldü. Robert'i de daha dikkatle inceliyordu şimdi. «Senin tavsiye ettiğin bir kimse...»

Jonathan, Mr. Witherby'nin kartını açtı. İnceledikten sonra kaşlarını çatı. Sonra da kartı yerine bıraktı. «Hâlâ halsizsin demek? Uykun nasıl?»

Mr. Wetherby içini çekti. «Lütfen oturun, Dr. Morgan. Şu koltuk rahattır. Genç yüzlere bakmak hoşuma gider... Jonathan, benim yaşımdakilerin hiç de doğru dürüst uyuyamadıklarını bilirsin. Bütün gece uyumuyor ve düşünüyorum.»

«Tabii, düşünecek birçok şey de var.» Hâlâ tuvaletin yanında oturan Jonathan, Robert'e baktı. «İhtiyar Jones duldu. İki oğlu var. Biri elli üçünde, diğeri de elli yaşında. İkisi de evlenmişlerdi. Sonra karıları onları terketti. Şimdi oğlu Bill özel bir

tımarhanede. Donald ise kronik alkolik. Çoğu zaman çinnet geçiriyor. Özel hastaneye yatıp tedavi oluyor. Sonra tekrar içkiye başlıyor. Kızları yok Jonas'ın. Torunları da.» Jonathan kilinik muayenesine çıkan bir hekim gibi ekledi. «Karısı intihar etmişti. Ne acı değil mi? Neyse... Yorgunluk, halsizlik, zayıflık, taşıkardı, kolit, ciğerlerden zaman zaman duyulan hırıltılara belirsiz fakat engelleyici sancılar, bazen şiddetli baş ağrıları. Fakat tan-siyonu yüksek değil. Belirgin bir hastalık arazi yok. Eee, Bob? Bu örneği muayene etmek ister misin?»

Robert çantasını açarak aletlerini çıkarırken, bu zavallı acılı ihtiyarın psikosomatik derterleri var herhalde, diye düşünüyordu. Bunun nedeni de yakınlarının kendisini hayal kırıklığına uğratmaları. Genç adam Mr. Witherby'yi iyice muayene etti. Sonra da yaşlı adama bakarak, «Belirli bir hastalık arazi yok,» dedi.

Jonathan pencereye giderek dışarı baktı. Sonra da esnedi. «Priscilla bugün kaçta gelecek?» diye sordu.

«Prissy mi?» Mr. Witherby'nin yüzünde büyüleyici bir gülümseme belirdi. «Bir iki saat sonra gelir sanırım.»

Jonathan omzunun üzerinden Robert'e bir göz attı. «Priscilla ya da Prissy, ihtiyar Jonas'ın ikinci karısıdır. Kadın otuzunda. Ya da bunu biraz geçkin. Nefis bir parçadır.»

Mr. Witherby zevkle güldü. «Geçekten öyledir, oğlum, gerçekten öyledir.»

Robert hayretle bakakaldı. Jonathan onun bu hali karşısında bir kahkaha attı. «Bu Jonas, az bulunur bir ihtiyar serseridir.» Dudaklarını büzerek kaba bir ses çıkardı. Robert kıpkırmızı kesildi.

Mr. Witherby ise hâlâ gülüyordu. «Siz bizim sevgili Jonathan'ımıza aldırmayın. O herkesi şaşırtmaktan hoşlanır. Prissy'yi görmelisiniz. Bütün Pennsylvania eyaletinde Prissy'den daha güzel bir tek kız var.» Jonathan'a bakarak sinsice gülümsedi. «O da Jennifer Heger. Jonathan ondan 'yeğenim' diye söz etmekten çok hoşlanır.»

Jonathan, «Priscilla kentin en pahalı kapatmasıydı,» dedi. «Herhalde 'kapatma'nın ne anlama geldiğini biliyorsun, Bob?»

«Haydi, haydi, Jonathan.» Mr. Witherby'in öyle alınmış gibi bir hali yoktu. Hatta tekrar gülmeye başlamıştı. «Davud da ihtiyarlayınca yaşlı kemiklerini ısıtması için tımbul bir kızla yatmamış mı?»

«Ama Prissy on altı yaşından beri kız değil. Hatta daha öncesinden beri. Ama daima temiz ve titiz bir kaltaktı o. Hiç kimseyle elli dolardan aşağısına yatmazdı. Hatta daha da fazlasını alırdı.» Jonathan ekledi. «Bab'a bak. Yine kızardı.»

Robert aciz bir tavırla ona baktı.

Jonathan hatırı sayılır bir sabırsızlıkla, «Ee?» diye homurdandı. «Burnun nerede? Bir koku duymuyor musun?»

Mr. Witherby sevgiyle, «Ne kötü adamsın,» dedi. Bir yandan da yeni bir ilgiyle Robert'i süzüyordu. «Ben yaşlı bir adamım. Eyüp gibi de bir sürü derdi mvar. Ama Jonathan'ın elinden bana takılmaktan başka bir şey gelmiyor. Buraya bir krizden sonra geldim...»

Jonathan sanki yüksek sesle düşünüyormuş gibi mırıldandı. «O kriz de bir tuhaftı. Önce Prissy'e hâlâ genç sayılabileceğini ispata kalkıştığını ve böylece çabalarken ölümün eşiğine gelmiş olduğunu sandım. Sonra Prissy'nin çıkıp temiz hava alabilmek için yemeğine bir şey katıvermiş olduğunu düşündüm. Söyle, Jonas. Durum bunlardan hangisi?»

Mr. Witherby, «Aman,» dedi. «Çok kabasın, Jonathan. İnsanı rahatsız ediyorsun. Senin yüzünden Dr. Morgan hakkımda tuhaf şeyler düşünmeye başlayacak.» Bir meleğinkini andıran yüzünde tatlı bir ifadeyle Robert'e gülümsedi. «Jonathan'ı doğduğu günden beri tanırım. Hep böyleydi o. Ne yapacağı önceden kestirilmeyen, insanı daima şaşırtan bir genç. Kaba kaba konuşarak başkalarını sarsmaya çalışırdı. Ama ben onu çok iyi bilirim. Onun kadar iyi kalpli, müşfik...»

Jonathan, «Kes sesini,» dedi. «Bu ikiyüzlülükten vazgeç, Jo-

nas.». Sert sert Robert'e bakarak kaşlarını çattı. «Ee?» Burnun nerede?»

Robert yeni başgösteren o öfkeyle, ne söylememi istiyor, diye düşündü. Deminden beri bu sevimli ihtiyara hakaret edip duruyor. Onun genç karısına da... Robert birdenbire başını kaldırdı. Adamın o orta yaşlı oğullarını unutmamak gerek. Biri çıldırmış, biri ayyaş. Sonra karısı intihar etmiş... Robert gözlerini Mr. Witherby'e dikerek onu daha dikkatle inceledi. Ve o zaman burnuna gerçekten bir koku geldi. Genç adam, «Kötülüğün iğrenç kokusu bu,» dedi kendi kendine.

Bu düşünce onu dehşete düşürmüştü. Mr. Witherby, Jonathan'a yaptığı gibi bu kez elini Robert'in koluna koydu. Genç adamın istememesine rağmen kol kasları geriliverdi. Mr. Witherby tatlı, yalvarış dolu bir sesle, «Ben kötü mü kokuyorum?» diye sordu. «Biraz önce yıkandım. Beni bir bebek gibi pudraladılar da.» Hâlâ Robert'in kolunu tutuyordu. Jonathan'a baktı. «Dostlar Hastanesinde yoksul çocukları için bir verem koğuşu açılmasına yardım etmeye beni hemen hemen ikna ettin, oğlum. Benimle biraz daha böyle tatlı tatlı konuşursan, sana çek de veririm. Çekin ödenmesini de durdurmam sonradan.» Neşeyle güldü.

Robert, herhalde yanıldım, diye düşündü. Hiç kımıldamadan duruyordu.

Jonathan, «Bana o çeki verirsen,» dedi. «Hayatında ilk kez iyi bir şey yapmış olursun. Hatta belki bağışlanır ve cehennem yerine arafa gidersin. Ama sen ne cehenneme, ne de arafa inanırsın. Öyle değil mi?»

«Jonathan! Ben Hristiyanım! Rahip Mr. Wilson'a sor istersen... Ah Jonathan, yine bana takılıyorsun.»

Şimdi ikisi birden Robert'e bakıyorlardı. Genç adam, «Sizde...» diye mırıldandı. «Sizde ilerlemiş yaşa özgü o belirli araz var, Mr. Witherby...»

Yaşlı adamın rengi uçuverdi. Artık gülmüyordu.

Jonathan bağırdı. «Ona böyle sözler söyleme. Dünyada nef-

ret ettiği bir şey varsa o da kendisine ölümlü olduğunun ima edilmesidir. Bütün kötülerin böyle olduklarını hiç farketmedin mi? Onlara her türlü şeyi söyleyebilirsin. Katil, yalancı, hırsız, hain, sadist diyebilirsin. Seni yine de bağışlarlar. Ama öleceklerini bir hatırlat. O zaman hayatlarının sonuna dek sana düşman olurlar. Ve bu ihtiyar Jonas gibi bir düşman da korkunç bir şeydir gerçekten. O yatağından bile uzanarak sevmediklerini boğmayı başarır.»

Robert, «Fakat kendinizi iyi korumuşsunuz, Mr. Witherby,» dediğini duydu. Buna kendisi de şaşıtı. «Dikkatli davranırsanız çok... çok uzun zaman yaşarsınız.»

Mr. Witherby'nin yanakları renklendi yine. «Ben de öyle yapmak niyetindeyim, doktor. Annemle babam doksanına kadar yaşadılar. Ben hayatı seviyorum. Yaşamı sonsuz derecede eğlenceli, doğaüstü ilgi çekici buluyorum. Ee, Jonathan, hastaneden ne zaman çıkabilirim?»

«Bugün. Prissy geldiği zaman. Bu müjdeyi kendisine verdiğin zaman Prissy'nin hayatı ışıqlanacak. Ama ben senin yerinde olsaydım, bir sokak köpeği alır ve tabağımdaki yemekten önce ona yedirirdim.»

«Ah, Jonathan, böyle bayağı şeyler söylememelisin.» Küçük bir çocuk gibi kıkır kıkır gülüyordu. Mr. Witherby. «Prissy vasiyetnamemde ne yazılı olduğunu biliyor. Ölünce otopsi yapılmasını istiyorum.»

Robert adamın ciddi olup olmadığını anlayamadı. Genç adam yine şaşırmıştı.

Jonathan, «İyi,» dedi. «Ama otopsiyi ben yaparsam, siyanür bulmama rağmen ölüm nedeni normal, diye açıklarım. Aslında Prissy sana üç yıldır dayanıyor. Onu da düşünmek gerek. Bob?»

Robert, «Sizinle bir dakika dışarıda konuşalım,» diye cevap verdi.

Mr. Witherby bağırdı. «Neden? Neden?» Bir Jonathan'a, bir Robert'e bakıyordu. «Benden bir şey mi gizliyorsunuz? Gerçekten hasta mıyım?» Dehşete kapılmış olduğu o kadar belliydi ki...

Jonathan, «Keşke hasta olsaydın,» dedi. «Bunu çok isterdim. Ama ne yazık ki bir şeyin yok. Ama açıkçası geçirdiğin krizi yine de esrarlı buluyorum. Prissy'e bir daha acele etmemesini söyleyeceğim.» Alaycı bir şekilde eğilerek yaşlı adamı selamladı. Sonra da Robert'in, peşi sıra dışarı çıktı.

Bir köşede durdular. Robert, Jonathan'a öfkeyle, «Ne oluyor, anlayamadım,» dedi.

«Burnuna hiç koku gelmedi mi?»

Robert dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. «Belki ben çabuk etki altında kalıyorum. Bana...» Durakladı.

«Burnuna pis bir koku geldi, değil mi?»

Robert yeni bir öfkeyle başını salladı. Jonathan mırıldandı. «Çok haklısın. Bu durumun beni sevindiriyor. İçerideki hayatında karşılaşabileceğin canavarların en kötüsü ve en aşağılığıdır. Onun kadar kötü ikinci bir insanla karşılaşabileceğini de hiç sanmıyorum. O tatlı kötülüğü ve hainliğiyle karısını ölüme sürükledi. Bir oğlunun çıldırmasına, diğerinin kurtuluşu şışede aramasına neden oldu. Ama onun hayatı boyunca hiçbirine bağırmadığına, sert bir şekilde konuşmadığına, tehditler savurmadığına da yemin ederim.»

Robert elinde olmadan kapalı kapıya baktı. Jonathan, «Sen şeytanın bir insanı zaptetmesine inanır mısın?» diye sordu. «Ben inanıyorum. Belki inanmadığım birçok şey var ama insanın kişisel bir İblisi olduğundan eminim. İhtiyar Witherby de şeytanın en yakın dostlarından. Jonas'ın küfrettiğini duyan olmamıştır hiç. Rahipler onu sever, çocuklar kendisine bayılırlar. Odadaki o yığınla çiçeği gönderenler de ikiyüzlü kimseler değildir. Bu yaşlı köpeğe gerçekten hayran olan insanlar bunlar.» Koridorda ilerlemeye başladı. Robert de onun peşinden gitmek zorunda kaldı.

Sonra biri, «Hah, geldin mi, Jon?» diye bağırdı. Robert döndü ve üç gencin gülümseyerek yaklaştıklarını gördü. Üçü de elle.

rini uzatmışlardı. Bunlardan biri sevecen, çocuksu suratlı, tombul, genç bir rahipti. Biri modaya uygun bir şekilde giyinmiş, genç ve güzel bir kadın. Üçüncüsününse kadının kocası olduğu anlaşıyordu. Çevik hareketli, kabarık kıvrırcık kırmızı saçlı, iri gözlü bir gençti o da.

Jonathan, rahibin elini çabucak sıktı. «Nasılsın, McNulty? Beth'ciğim... Howard...» Robert'i işaret etti. «Yerimi alacak olan Dr. Morgan. Onun bir çiçek kadar saf olduğunu söyleyebilirim.»

Yeniden sinirlenen Robert diğerlerinin ellerini sıktı. Jonathan, «Beth ve Howard Best,» diye mırıldandı. «Martha'nın anne-siyle babası.»

Robert birdenbire korkuya kapıldı. Bir genç kadının gülen yüzüne, bir de kocasınıninkine baktı. İçinden kaçmak geliyordu. Fakat Jonathan kolunu sıkıca yakıamıştı. «Koridorun aşağısındaki bekleme odasına gidelim. Ben de biraz önce Martha'yı gördüm. Sizinle onun hakkında konuşmak istiyorum.»

Konuşarak koridorda yürümeye başladılar. Robert onları beklemekte olan ölüm mahkûmu çocuğu düşünmekteydi. Beth gevezelik edip duruyordu. «Martha için o kadar endişelendim ki... Howard çok gülünç olduğumu söyledi. Gerçekten de öyleyim, değil mi, Jon? Martha'yı evê ne zaman götürebiliriz?» Çekingeni bir tavırla Robert'e gülümsedi. «Hambleton'dan hoşlanacağınızı umarım, doktor. Burası pek hoş bir kenttir. Biz de modern insanlarız. Sizin Philodelphia'lı olduğunuzu duydum. Bakın sizi ne kadar memnurlukla aramıza alacağız, göreceksiniz. Ama Jon'u burada kalması için kandırın. Onu bırakamayız. Kendisini çok seviyoruz!»

Bekleme salonu boştu. Güneş içindeki bu oda modern eşyalarla döşenmişti. Beth oturarak eldivenlerini çıkardı. Sevgiyile Jonathan'a bakıyordu. Genç adam onun hemen yakınına yerleşmişti. Beth, «Ah!» diye bağırdı. «Ne güzel bir gün değil mi? Yolda Rahip McNulty'le karşılaştık. O da Martha'yı görmeye

geliyormuş. Ne kadar iyi değil mi?»

Howard Best karısının omzunu okşadı. «El Jon, kızımızı eve ne zaman götüreceğiz?»

Jonathan, «Ateşi düşer düşmez,» dedi. Yeleğinin üzerinden sarkan kalın altın kösteğe parmaklarını sürüp duruyordu. Rahibe baktı. «Burada olman iyi.»

Howard Best, «Ne?» diye bağırdı. «Martha'nın... bir şeyi mi var?»

Beth gülümsemedi artık. Rengi de uçmuştu. «Martha? Martha?»

Rahip McNulty durumu birdenbire anladı. Mrs. Best'e dönerek «Beth...» dedi. «Bırakalım Jonathan konuşsun.»

«Kızımın bir şeyi yok değil mi?» Howard Best'in sesinin tonu değişmişti. «İhtiyar Louis Hedler onda kansızlık olduğunu söyledi...»

Robert biraz uzakta duruyor ve yine oradan kaçmayı istiyordu. Ama kalması gerektiğini de biliyordu. Diğerlerinin onunla ilgiledikleri yoktu.

Jonathan yumuşak bir sesle, «Bir bakıma öyle,» dedi. «Bu sabah kan tahlili yaptım. Bilmiyorum bu neden daha önce yapılmamış?»

Howard, «Eh...» diye mırıldandı. «Demek kansızlık. Bu öyle ciddi bir şey sayılmaz, değil mi?»

Beth dua edermiş gibi, «Hayır, ciddi bir şey olamaz bu,» dedi. «Kızımızın öyle bir hastalığı yok.»

Jonathan, Beth'in irileşmiş olan gözlerinin içine baktı. «Martha'da akut lösemi var, Beth.»

Genç karı koca rahatladılar. Bu hastalığı o zamana dek hiç duymamışlardı. Rahibin işitmediği de belliydi. Şimdi umutlu bir şaşkınlık içindeydiler. Howard, «O da nesi?» diye sordu. «Mikroplarınızın keşfettiği yeni hastalıklarınızdan biri mi?»

«Hayır. Çok eski bir hastalık bu. Ama ender görülen bir şey.» Jonathan bir an duraksadı: «Tedavisi de yok.»

Beth elini ağzına götürdü. «Yani...» diye fısıldadı. «Verem gibi mi?»

Jonathan, «Beth'ciğim,» dedi. «Artık veremi tedavi edebiliyoruz. Bazen. Keşke verem olsaydı. Akut lösemi... tedavi edilemez.»

Howard sanki kemiklerinin kırılmasından korkuyormuş gibi kaskatı kesilerek bir koltuğa çöktü. «Yani kızım hayatı boyunca bunu çekecek mi? Çocuk felcinin etkisi gibi? Bu konuda ne yapacağız? Özel ilâçlar mı alacağız? Martha'yı deniz kıyısına mı götüreceğiz? Yoksa dağlık bir yere mi?» Durdu. «Hem neymiş bu hastalık?» Sesi yükselmişti.

Rahip, Beth'in umutsuzlukla salladığı ellerini sıkıca yakaladı. Jonathan, «Sana bunu söylemektense, kendim lösemi olmayı tercih ederdim. Howard,» diye mırıldandı. «Yemin ederim. Anlayacağın... Kimsenin yapabileceği bir şey yok. Bu bir bakıma kan yapan organların kanseri.»

Beth ciyak ciyak bağırdı. «Kanser!» Telaşla rahibin elinden kurtularak ayağa fırladı. Yüzü korkunçtu. «Buna inanmıyorum, inanmıyorum! Çocuklarda kanser olmaz! Yaşlılarda görülür bu! Martha'nın kanseri yok. Buna inanmam. Yanlış bu. Çok zalimsin Jon!» Zalim, zalim! Böyle bir şey söylemek hainlik!»

Jonathan güç duyulur bir sesle fısıldadı: «Fakat söylediklerim doğru.»

Howard ayağa kalkarak titreyen karısını kendisine çekti. Beth yüzünü onun omzuna gömdü. Genç kadın kararı kabul etmediğini açıklamak için durmadan başını sallıyor ve inliyordu. «Tanrım... Tanrım...»

«Ben bu lös... adı neydi onun? Ben bu hastalığı hiç duymadım.» Howard karısına sıkıca sarılmıştı. «Kan? Kanser? Tümör? Martha'da hiç tümör yok ki...» Elinden bir şey gelmeyen tavırla rahibe baktı. Genç yüzünde feci bir ifade vardı. «Bir ha-

ta olacak. Kanseri! Martha! Çocuklarda böyle şey duyulmamıştır.»

«Bu da yanlış.» Jonathan ayağa kalkarak acıyla kıvranan genç çifte yaklaştı. «Doktorlar bundan söz etmezler, işte o kadar. Bu illet gitgide daha fazla görülmeye başladı. Martha'nın ki gibi sekiz vaka gördüm. Howard. Sadece sekiz. Ve hepsi de...»

«Öldüler...» Howard'ın sesi ifadesizdi.

Jonathan, «Öldüler,» dedi.

Howard karısına daha da sıkıca sarıldı. Jonathan'a insanların bir cellada baktıkları gibi bakıyordu. İçgüdüünün neden olduğu bir nefret ve umutsuzlukla. «Ne kadar yaşar?» diye fısıldadı.

«Bilmiyorum, Howard. Açıkçası bilmiyorum. Belki birkaç gün. Belki birkaç hafta ya da ay. Ama Martha'nın bir yıldan fazla ömrü yok. O da geçici bir duraklama olması şartıyla.»

Howard, «Sana inanmıyorum!» diye bağırdı. «Böyle bir şey olsaydı ihtiyar Louis Hedler bunu bize söylerdi! O Martha'da sadece kansizlik olduğunu söyledi. Adam kızıma daha dün gece baktı. Durumu anlardı. Eğer...»

«Howard.» Rahip elini genç adamın omzuna koydu. Fakat Howard ona körçesine, kişilikle ilgili olmayan bir öfkeyle bakarak bu eli itti. Soluk soluğaydı. Beth kocasının kollarında kaskatı kesilip büzülmüştü. Hiç kımıldamıyordu.

Howard haykırdı. «Ben iyi doktorlar çağıracağım! Bu konuda tecrübesi olan doktorlar! Bilen doktorlar! Senin gibi şarlatan gençler değil! Senin gibi...»

Rahip otoriter bir tavırla, «Howard!» dedi.

Howard, «Bana vız gelir!» diye bağırdı. «Yalan söylüyor! Nedenini bilmiyorum ama yalan söylüyor! Onun isteği... ona inanmıyorum! Martha'yı götüreceğiz. Philadelphia'ya... o kliniklerden birine... becerikli bir... o yalan söylüyor!» Soluk soluğaydı. «O iğrenç...»

Rahip, «Howard,» dedi. Fakat genç adam onu yine yanın-

dan uzaklaştırdı. Yanağını karısının yüzüne dayadı. «Ağlama, sevgilim, ağlama. Hepsi de yalan. Martha'nın bir şeyi yok. Seni böyle görmemeli. Martha'yı bugün alıp eve götürürüz. Kızımızı alıp...» Şimdi gözleri ıstırap yaşlarıyla doluydu. Jonathan'a müt-hiş bir öfke ve tiksintiyle bakıyordu. «Böyle bir şeyi nasıl söyle-yebildin? Bir anneye ve bir babaya?»

Jonathan, «Keşke hasta ben olsaydım,» diye cevap verdi. «Tanrıdan bunu dilerdim. Hayatımı kızın için verirdim, Howard. Fakat söylediklerim doğru. Boş umuda kapılmayın. Çok doğru bu. Kendinizi hazırlamalısınız.»

«Hayır, hayır» Beth dudaklarını kocasının boynuna dayamıştı. «Doğru değil. Martha'nın böyle bir hastalığı yok. Sadece kötü bir şekilde soğuk almış. Martha hayatında bir tek gün bile hastalanmadı.»

Jonathan içini çekti. Ve ilk kez o zaman Robert'i farkettili. Sonra da rahibe baktı. «Muhterem peder, onların umuda kapılmalarını engellemelisin. Hiç umut yok. Sadece onlara yardım et. Tabii edebilirsen.»

Howard avaz avaz haykırdı. «O bir katil! Bunu herkes de biliyor! İşte bu sözleri de o yüzden söylüyor! Başkalarının da ölmesini istiyor o! Hatta onları öldürüyor da. O...» Az kalsin boğuluyordu. «Onu öldüreceğim! Evet, onu öldüreceğim!»

Rahip Jonathan'a bakıyordu. «Bu sözlere aldırma, Jon. O ne dediğini bilmiyor. Çok acı çekiyor. Aldırma. Bu sözleri önem-semiyorsun, değil mi?»

Jonathan, «Tersine,» dedi. «Önemsiyorum. Hem de nasıl! Aldırmayacağımı mı sanıyorsun?»

Rahip mırıldandı. «Zavallı Jon.»

Güneş içindeki büyük ve güzel oda birdenbire Robert'e pek korkunç ve karanlık gözüktü. Koridorda birileri gülüyor, bahçe-de kuşlar şakıyordu. Buna dayanamayacaktı Robert. Bir çocuk ölmek üzereydi.

Rahip, «Yapılacak hiçbir şey yok mu?» diye soruyordu. «Yok.» Jonathan ağır ağır odadan çıktı.

3

Dört gece sonra Rahip Francis McNulty, Jonathan Ferrier'i görmeye geldi. Gece yarısına yaklaşıyordu. Jonathan, bir koltuğa yayılmıştı. Bir hayli sarhoştur. Önündeki lekeli masada bir viski şişesi duruyordu.

Ceketini, yakalığını ve kravatını çıkarmış olan Jonathan'ın elbisesi buruşuk, saçları da karışık. Uykulu uykulu kaşlarını çattı. Gözleri kanlanmıştı. «Şeytan en beklenmediği anda çıkar gelir.» Elini şişeye doğru salladı. «Bir içki iç. Şurada bir bardak olacak.»

Rahip, «Evet, bir içki içerim,» diyerek oturdu. Bardağa viski koyarak ağır ağır yudumlamaya başladı. Duyduğu üzüntüyü Jonathan'a belli etmemeye çalışıyordu.

Rahip, «Jon,» dedi. «Seninle konuşmak istiyorum.»

«Gecenin bu saatinde mi?» Jonathan bulanık gözlerle saatine baktı. «Neredeydin? Âlemde mi? Ne var? Tanrıya şükürler olsun, biri öldü. Öyle değil mi?»

«Evet.»

«Tebrikler.»

«Çocuk olma. Jon...»

«Burada günah çıkarma hücresi açmak niyetindeysen, hemen defolup git, Frank. Acıklı hikâyeler dinleyecek değilim.» Sesi boğuktu, dili biraz peltekleşmişti. «Sen de benim hikâyemi dinlemeyeceksin. Geçen aralık ayında bana durmadan suçlu olup olmadığımı soran sen değil miydin? Bunu unutmadım.»

«Ben sadece görevimi yapıyordum, Jon. Bunu sen de biliyorsun. Daima o tehlike vardı...»

«Benim günahlarımla birlikte asılmam tehlikesi. Neden eve gidip dua etmiyorsun? Bırak, ben de yatayım.»

«Ben senin Mavis'i öldürdüğünü hiçbir zaman düşünmedim...»

«Tabii. Çünkü ben seni ikna ettim. Ama başlangıçta pekâlâ öyle düşünüyordun.»

Rahip, «Senin birini bağışlamanı istiyorum,» dedi. «Bu gece ona senin kendisini bağışladığını söylemek hoşuma gidecek.»

Jonathan kendini zorlayarak dikleşti. Sonra inleyerek iki eliyle başını tuttu. «Kimi, Tanrı aşkına? Neden? Hem bana ne bütün bunlardan?»

«Senden haber almak için bekliyorlar, Jon. Hemen şimdi. Telefonla. Şu anda durum onlar için zaten çok feci. Seni düşündükçe daha da sarsılıyorlar.»

«İyi. Biraz kıvransınlar. Onlara affetmediğimi söyle.»

Rahip, «Jon,» dedi. «Küçük Martha Best bu gece, üç saat önce hastanede öldü.»

Jonathan yüzükoyun masaya kapandı. «Bunu bilmiyordum. Martha'yı dört günden beri görmemiştim. Kızın yanına sokulmamam için emir vermişlerdi. Best'ler ve o domuz Louis Hedler. Onlara yalan söylemiş, hepsini korkutmuş ve azap çektirmeye çalışmışım. Yaptıklarım yetmemiş miydi? İşte öyle söylüyorlardı onlar. Hatta kıza bakan hemşirelerin bile bana bilgi vermelerini yasaklamışlardı.»

«Evet. Biliyorum, Jon. Biliyorum. Fakat Martha'nın ölümünün neden olduğu o ilk sarsıntı geçtikten sonra Howard'la Beth bana, 'Acaba bizi affedebilecek mi?' dediler. Bu soruyu cevaplandıramayacağımı söyledim. Fakat buraya şimdi gelmemi, işi sabaha bırakmamamı istediler. Beklemeye dayanamayacaklar. Cevabını hemen öğrenmek istiyorlar.»

«Şu sırada mı? Tam Martha öldüğü sırada mı? Bu anda böyle bir meseleyi mi düşünüyorlar?» Jonathan başını kaldırdı. Yüz hatları gerilip çarpılmıştı. «Nesi var bu insanların?»

«Bu sabah Martha'nın ölmek üzere olduğunu öğrendiler. Belirli bir şeydi bu. Fakat sen o sırada hastanede değildin. Seni aradılar, Jon.»

Jonathan şişip kurumuş olan dudaklarını yaladı. «Demek ki kızın ruhu için dua edeceksin.»

«Jonathan, rica ederim.»

Jonathan, «Benimle öyle acı acı konuşma,» dedi. «Martha'ya gelince. Kurtuldu o. Yaşamaya değer mi?»

«Best'lerin ne çektiklerini biliyorsun, Jon.»

Genç adam rahibe kötü kötü baktı. «İyi ya. O yaşlı şarlatan Louis onları teselli etsin.»

Rahip içini çekerek ayağa kalktı. «Demek onları bağışlamayacaksınız?» Bekledi. Jonathan sesini çıkarmıyordu.

Fakat sonra, «Benim bir aziz gibi hareket etmem gerekiyor, öyle mi?» diye homurdandı. «Bıçağı barsaklarıma saplayan, sonra hançeri yaranın içinde şöyle kıvıran her köpoğlu köpeği affetmek zorundayım. Neden? Bana sadece bunu söyle. Neden?»

«Çünkü Jon, sen her şeye arkanı dönmene rağmen yine de Tanrıya inanıyorsun.»

Jonathan güldü. «Boş sözler.» Elini ağır ağır telefona doğru salladı. «Pekâlâ. Onlara söyle, ayaklarını öptüğümü ve kendilerinden özür dilediğimi bildir...» Durdu. «Allah kahretsin! Onlara söyle. Çok üzüldüm. Ondan sonra da çıkıp git, Frank.»

Rahip telefona uzanarak, alıcıyı çengelden aldı.

Jane Morgan, her zamanki gibi hoşnutsuzluk dolu sesiyle. «Bilmem ki, Robert,» dedi. «Odalar öyle ahım şahım şeyler değiller.»

«Fakat anneciğim, dönebilir güzellikte hepsi de. Ev öyle çok eski değil.»

«Mevkimize uygun yaşam süreceğimizi sanıyordum.»

«Burada henüz bir mevkimiz yok.»

«Ah, Robert! Bunu nasıl söyleyebiliyorsun? Bu berbat küçük kent!»

«Burası berbat bir kent değil. Tanıştığın hanımlardan da hoşlandın. Bunu kendin söyledin bana. Onların pek 'usturuplu' olduklarından söz ettin. Çoğunun Philadelphia'da kibar akrabaları var.» Genç adam annesiyle gerçekten pek güzel olan evin oturma odasında duruyordu. «Çim alanlar çok güzel,» diye ekledi. «Ağaçlar da öyle. Sabah odasıyla yatak odalarının penceresinden nehir gözüküyor. Bu fiyata Philadelphia'da bundan daha güzel bir ev bulamazsın.»

Jane Morgan bastonlarına dayanarak büyük odayı hoşnut olmayan bir tavırla inceledi. Uzun sivri burnu seçiriyor, sert ifadeli ağzı açıklanmayan huysuzca düşüncelerle oynuyordu. Ufak kurşuni gözlerinde soğuk bir ifadeyle güneşin gölge oyunları yaptığı duvarlara bakıyor, kusurlar ve çatlaklar arıyordu. «Burasının **kocmpolit** bir yer olduğu söylenemez.»

«**Kocmpolit** demek istiyorsun, anne.»

«Robert! Senin bu küstahça sözlerinden bıkmaya başlıyorum.» O soğuk, küçük gözler Robert'i süzdü. «Philadelphia'dayken hiç de böyle değildin! Burada sana bir şey oldu. Belki de bunun nedeni Ferrier denilen o iğrenç adam. Ondan hiç hoşlanmayacağımı biliyordum. Kendisiyle tanışınca da bu bakımdan yanılmamış olduğumu anladım. Ne tiksinti verici bir yaratık o! Durup dururken de dudaklarının çevresinde beyaz kabarcıklar oluşuyor.»

«Bu sabırsızlandığı zaman oluyor. Onun başkalarının karşısında sabırsızlık duyduğunu itiraf etmeliyim.»

«Akşi huylu, işte o kadar. Kötü kan.» Kadın anlamlı anlamlı başını sallayarak bastonlarını çıplak yere vurdu. «Ben birçok şey işittim.»

«Herhalde... Dedikodu konusunda Hambledon'da Philadelphia kadar kötü. Şimdi, anne. Karar vermemiz gerek. Gördüğün gibi ev Ferrier'lere yakın. Kiralayacağım muayenehanenin he-

men yakınında burası. Bu evden hoşlandım. Gördüğün diğer evlerden daha ucuz, Şansımız var. Avukatlar bir miras işini halletmekte acele etmeselerdi, evi bu kadar ucuza satışa çıkarmazlardı.»

«Ben gözlerimin önünde daha görkemli bir ev canlandırmıştım. Bu yuvadan hoşlandığımı söyleyemem...»

«Anne...» Robert bıkmıştı. «Burası henüz bir 'yuva' değil. Eve daha yerleşmedik. Onun için de burası hâlâ bir 'ev',»

Mrs. Morgan tekrarladı. «Yuva.» Hoşnutsuzlukla içini çekti. Aslında ev onu etkilemişti ama kadın hiçbir şeyi takdir etmek âdetinde değildi. İstemeye istemeye, «Pekâlâ,» diye mırıldandı. «Madem hoşuna gidiyor... O zaman benim de hoşuma gitmesi gerek sanırım. Ama bir katilin bu kadar yakınında oturacağımız için uykularım kaçacak. O hanımlara da söyledim...»

«Anne!» Robert'in sesi haşınlaşmıştı. «Tanrı aşkına! Jonathan Ferrier'den 'katil' diye söz etmediğini umarım. Tanrım! İftira bu. Sakın Hambledon'da böyle bir şey yapmaya kalkışma.»

Kadın oğlunun gerçekten sarsıldığını anlamıştı. Bilgiç bilgiç gülümsedi. «Benim sıkı ağızlı olduğumu bilirsin, Robert. Ben aptal değilim. Ve birçok önemli kimse Ferrier hakkında iyi şeyler düşünüyor. Tabii bu kişileri kırmayı istemem. Bu konuda seni düşünürüm. Ayrıca Tanrının adını boş yere ağzına alma. Küfür sayılır bu. Bu yeni tavırların hiç hoşuma gitmiyor. Sonra... herkes de Ferrier'e senin gibi hayran değil. Ve duyduğum birkaç sözden anladığıma göre... Neyse, neyse...»

«Anne, burada dedikoduculara kulak verme. Gelecekteki başarılarımı gölgeler.»

«Robert, bir şeyi unutuyorsun. Ben yalnız bir doktorun annesi değil, aynı zamanda bir doktorun da eşiyim. Ama kulaklarımı tıkayarak söylenenleri duymuyormuş gibi bir tavır da takınamam ya? Bu büyük bir terbiyesizlik olur.»

«Evet, anne.» Robert içini çekti. «Ee, bu ev konusunda kararımızı verdik mi? Avukatlara bugün öğleden sonra durumu bildirmem gerekiyor.»

«Bu yuvadan aman aman hoşlanmış değilim.» Jane ihtiyatla Jonathan konusunu kapayarak bastonlarını sert sert yere vurdu. «Ama ben sadece senin annenim, Robert. Seni memnun eden bir şey beni de etmelidir. Beni kesinlikle düşünmemelisin.»

Jonathan, son derece masum bir tavırla Robert'e gülümse-di. Fakat siyah gözlerinde yorgun bir ifade vardı. «Bugün Dost-lar Hastanesine gidiyoruz. Hastam zengin değil.»

Hastanenin ameliyathanelerini modern bir hale sokan Jo-nathan'dı. Genç adam ameliyata girenlerin önlük ve kep giyme-lerini istemişti. Başhekim Humphrey Bedloe için saçma sapan sözlerdi bunlar. Fakat ameliyathanenin yenilenmesi için gerekli parayı Jonathan vereceği için onun bu teklifine razı olmuştu.

Fakat Jonathan artık 'Dostlar'a geldiği zaman kendisini bir yabancı gibi hissediyordu.

İki doktor hastaneye girer girmez bir hemşireyle karşılaştı-lar. «Ah, Dr. Ferrier. Başhekim Dr. Bedloe sizinle konuşmayı çok istiyor. Önemli bir sorun varmış.»

Jonathan, Robert'in kolunu tuttu. «Artık benim bir zararım dokunmaz. Seni kadroya aldılar nasıl olsa. Ve Bedloe'dan da çekeceğin var. Şu diplomalı şarlatanlardan o.»

Dr. Bedloe uzun boylu, pembe yüzlü, soğuk bakışlı, mavi gözlü azametli bir adamdı. Bembeyaz gür saçları vardı. Titus-ville'deki petrol kuyuları sayesinde bir hayli zengin olduğu söy-leniyordu. Hemşirenin peşinden giderlerken, Jonathan, «Bedloe,» diye mırıldandı. «Sevgili dostlarının ameliyathanede hastaları kesip biçmelerine göz yumar. Onun benden fena halde nefret ettiğini de söyleyeyim.»

Hemşire uzun beyaz eteğini çekiştirdi. Öfkeli bir sesle, «Dr. Bedloe,» diye başladı. Sonra da sevinçle ekledi. «Ah, işte Dr. Bedloe.»

Dr. Bedloe sanki avına saldıran bir kartal gibi onların üzerine doğru geliyordu. «Jon! Seni yakaladığıma çok sevindim. Sorun çok önemli.»

Jonathan kaygısız bir tavırla duvara yaslandı. Ee, bu kez ne yaptım? Son zamanlarda bu hapishanede sadece altı hastam olduğunu biliyorsun.» Sonra yaşlıca adama merakla baktı. «Ne var... Doktor? Yoksa yine kalbin mi sıkışıyor?»

Gerçekten Dr. Bedloe'nun rengi uçuktu. Telâşlı bir hali vardı adamın. İpek gibi beyaz bıyığının ucunu kemirip duruyordu. Sonra ihtiyatlı bir tavırla Robert'e bir göz attı. «Seninle yalnız konuşmam gerekiyor, Jon. Konu çok önemli.»

Jonathan yerinden kımıldamadı. «Konuş öyleyse. Bob benim yerime geçecek nasıl olsa. Senin kasaplarından sonra ortalığı o temizleyecek. Doktor dediğin o adamlar hiç olmazsa gerçek kasaplar gibi hasır şapkalar giyseler. Evet, anlat.»

Dr. Bedloe'nun telaşı artmıştı. Robert'e, genç adamı sindirmek için dik dik baktı. İki hafta önce olsaydı genç adam bu bakışların karşısında sessizce oradan uzaklaşırdı. Ama şimdi orada duruyor ve hiç kımıldamıyordu.

«Özel bir durum bu, Jon.»

«Hiçbir şey özel değildir. Bundan sonra benim için özel diye bir şey yok.»

Yaşlıca adam tekrar öfkeyle bıyığını dişledi. «Sorun yeğenimle ilgili. Onu tanırsın. Hortense Nolan'ı. Hatta düğününde sen de vardın. Hortense, Nolan'ların oğluyla evlendi. Allah kahretsin, Jon! Burada durup bu konuyu bütün hastaneye açıklamam!»

Jonathan, «Yanılmıyorsam,» dedi. «Durumu bütün hastaneye açıkladın. Benim durumumu. Daha ben tutuklanmadan önce. Hatta beni kadrodan atmak için mahkemenin kararını bile beklemedin. Çok acelecisin, dostum. Sevgili, babacan Humphrey.»

«Tanrım!» Robert, Dr. Bedloe'nun yüzünde umutsuz bir ifade olduğunu gördü. «Neden o konuyu açıyorsun şimdi? O mesele kapanıp gitmedi mi? Ben Hortense'i düşünüyorum. Ben

senin hakkında birçok şey düşündüm, Jon. Ama senin için hiçbir zaman, 'kötü ve kinci,' demedim.»

Şimdi Jonathan adamı dikkatle süzüyordu. «Bir aksilik oldu, değil mi? Ee, Hortense'in nesi var? Yanılmıyorsam güzel bir kızdır. Gür kırmızı saçlar, bembeyaz iri dişler. On dokuzunda mıydı o? Ha?»

«Şey... Biliyorsun, Jon. Konuyu bilmen gerek! Hortense hamileydi...»

«Evet, hatırladım. Benden çocuğu doğurtmamı istediğin zaman sana genç Harrington'u tavsiye ettim. Ama genç, modern doktorlar sen ve ailen için yeterli sayılmazlar. Öyle değil mi? Sorun da bu.»

«Evet.» Dr. Bedloe başını salladı. «Doğru, Schaefer, Hortense'i beş gün önce St. Hilda'da doğurttu. Bebek pek güzeldi. Bir erkek çocuk.»

«Ee?»

«Durum şu, Jon...»

«Tanrı aşkına bana kızın lohusa hummasına yakalandığını söyleme.»

«Peritonit...»

Jonathan doğrularak Dr. Bedloe'ya belirli bir tiksinti ve nefretle baktı. «Sana söyledim. İhtiyar Schaefer bir ineği doğurtmayı bile beceremez. Ellerini hiç yıkamaz. Onun prensibidir bu. Böyle şeylere hâlâ inanmıyor, değil mi? Ama köpek, pek sevecen tavırlıdır. Kızların burnuna kloroformu dayamadan önce onlara cesaret verir, tatlı tatlı yanaklarını okşar, Peritonit ha? Tanrım! Ne bekliyordun?»

«Kız ölüyor, Jon. Onu kızımış gibi severim. Benim hiç çocuğum olmadı. Ve Hortense ölüyor. Biraz önce St. Hilda'dan telefon ettiler. Onun... dünden beri ateşi vardı. Bugün de...»

«O kanlı köpek, pis elleriyle kıza hastalık aşıladı, değil mi? Daha önce ne yapmıştı? Otopsi mi?»

Dr. Bedloe ellerini açtı. «Jon, Hortense'in hemen ameliyat edilmesi gerektiğini düşünüyorlar. Hayatını kurtarmak için...»

Doğumdan sonra normalden fazla kan kaybetti. Ama artık onun tehlikeyi atlattığını söyledi. Jon, ölüyor o.»

Jonathan yüksek sesle, «Ameliyat mı?» diye bağırdı. «Yani kızın rahmi mi alınacak? O yaşta?»

Şimdi Dr. Bedloe'da çok yaşlı ve hasta bir adam hali vardı. «Durum daha da kötü. Bebek... bebek dün gece öldü. Beyni zedelenmişti... Doğum sırasında sanırım... Forsepslere rağmen Hortense'in durumu iyiydi. Sonra birdenbire... Kızcağz henüz on dokuzunda Jon.»

Jonathan fısıldadı. «Tanrım.»

Robert Morgan yüzünü bile buruşturmadı. Dehşetten donmuştu sanki.

«Louis Hedler hemen seni çağdırmamı söyledi, Jon. Hortense'i ancak senin kurtarabileceğini söyledi!»

Jonathan homurdandı. «Sevgili Louis.» Başını salladı. «Buraya bak, Humphrey. Ben bu işe karışmak istemiyorum. Küçük Hortense için bile yapmam bunu. Bu pis işe siz neden oldunuz. Şimdi pisliği bana bulaştırmanıza göz yumamam. İhtiyar Schaefer nerede?»

«Kızın yanından bir an bile ayrılmıyor. Hali içler acısı...»

«Mutlaka. O, Hortense'in isim babası değil mi? Hayır, bu pis işe karışmayacağım. Sonunda kabahatin bende olduğunu haykırmanıza izin vermeyeceğim. Hayır, Humphrey. Çok üzgünüm. Ama bu işi sen kendin temizle.»

Dr. Bedloe, Jonathan'ın kolunu yakaladı. «Yalvarırım, Jon.» Sesi titriyordu. «Hortense'den başka bir şey düşünme. Sana yemin ediyorum...»

«Tabii edersin. Şu anda her istediğimi yaparsın. Ama Hortense öldüğü takdirde de o zaman kabahati bana atarsın. Martha Best'in ölümünde esrarlı bir şey olduğunu etrafa yayan senin karın değil mi? Tabii ya. Bunu bana annem söyledi.»

«Jon, ben de ameliyathanede olacağım. Altı kişi bulunacak orada.»

«Âla âlâ... Sırtınızda da o mikrop dolu, pis kuyruklu ceketleriniz olacak tabii. Hayır, teşekkür ederim. Hortense için üzülüyorum. Fakat Harrington'u çağır, Humphrey. Bu işi başında yapmalıydın.»

Dr. Bedloe neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktı. «Bu... bunu düşünmedim değil, fakat Harrington istemedi.»

«Aferin Phil'e. Buraya bak. Hortense için dua edeceğim. Tabii kime yakarmam gerektiğini hatırlayabilirsem.» Başını sallayarak döndü. Sonra Robert'le göz göze geldiler. Jonathan öfke ve nefretle genç adama baktı. «Ah, sen de mi?»

Robert, «Ben de ameliyathaneye girerim,» dedi. «Sana yardım ederim.»

«Sen ve cici kızıl bıyığın!» Jonathan, Robert'i horgörür bir tavırla süzdü. «Seni uyarırım: Şarlattanlardan sonra ortalığı temizlemeye kalkışma. Sonunda o şarlattanlar, 'Onun kabahati! Onun kabahati!' diye haykırmaya başlarlar. İş işten geçtikten sonra. Doğru dürüst tıp öğrenimi yaptığımız için bizim gibileri hiçbir zaman bağışlamazlar. Haydi, gel.»

Dr. Bedloe, «Yalvarırım, Jon,» dedi.

«Bu Tanrının cezası kent benim için başka ne söyleyebilir? Sadece Hortense'i öldürdüğümü. Bob? Geliyor musun? St. Hil-da'ya gidiyoruz.»

*
**

Hastaneye erişince doğru Hortense Nolan'ın lüks dairesine koştular. Dr. Schaefer genç kadının başucuna oturmuş, ona biraz yemek yedirmeye çalışıyordu. Kızda acı içinde inlemekteydi.

Jonathan âdeta koşarcasına ilerleyerek Dr. Emil Schaefer'in elindeki kaşığı bir vuruşta düşürdü. Yemek tepsisini kapıldığı gibi duvara doğru fırlattı. «Tanrı belânı versin! Kızı öldürmeye mi çalışıyorsun? Dışarı, dışarı hepinizle de konuşacağım.»

Pembe yüzlü, kabak kafalı, gür kır sakallı, kısa boylu bir

adam olan Dr. Schaefer, Jonathan'a sanki karşısında kuduz bir köpek varmış gibi baktı. Sonra da ağır ağır ayağa kalktı. Mavi gözleri anlamlarını yitirmişti.

Jonathan'ın peşinden odaya girmiş olan Dr. Bedloe üzüntüyle Dr. Schaefer'in övdüğü 'besleyici' yemeklere bir göz attı. Sonra da elinden geldiği kadar sakın bir tavır takınmaya çalışarak, «Emil,» dedi. «John Ferrier'i çağırdım. O... böyle şeylere alışık. Seninle konsültasyon yapmak istiyoruz.»

Dr. Schaefer kekeledi. «Sen bu... bu... adamı mı çağırdın?»

«Emil, Hortense benim yeğenim. Bildiğin gibi bazı modern şeyler...»

Dr. Schaefer'in tombul yüzü bembeyaz kesildi. «Eğer o kıza dokunursa, ben hastayı bırakırım, Bedloe.»

Dr. Bedloe, Jonathan'ın yardımdan vazgeçebileceğini düşünerek dehşete kapılmıştı. «Louis Hedler de Jon'u çağırdı. Rica ederim, Emil.»

Jonathan atıldı. «Ben de düşündüm. Onun burada kalmasını istiyorum. Kendisine bazı sorular soracağım. Ayrıca ihtisas süreleri dolmak üzere olan Moe Abrams'la Jed Collins'i de çağırın. Onlar bu şarlatanların elinden az çekmediler. Louis'i de istiyorum. Git, hepsini getir Humphrey.» Dostlar Hastanesinin Başhekimiyile adam sanki bir uşakmış gibi konuşuyordu. «Hepiniz burada toplanmadıkça kızı muayene etmeyeceğim. Moe'yle Jed'e not defterlerini de getirmelerini söyle. Yalnız onların bilgi sahibi olmalarını değil, aynı zamanda kendimi korumayı da istiyorum.» İnce esmer yüzünün rengi iyice solmuştu. Siyah gözlerinde tehdit dolu bir pırıltıyla Dr. Bedloe'ya bakıyordu.

Dr. Schaefer bir mendil çıkararak yüzünün ve ellerinin terini kuruladı. Jonathan ona doğru bir adım atarak mendili yakaladı. Yaşlı adamın yüzüne ve ellerine uzun uzun baktı. Sonra da mendili Schaefer'in suratına attı. «Demek gribin var? Kızı

bugün kaç kez muayene ettin, ahmak katil? O mikrop dolu ellerinle kaç defa muayene ettin?»

Dr. Schaefer, «Buna dayanamam,» diye homurdandı. «Bu ukalanın hakaretlerine tahammül edecek değilim. Bu beceriksiz herif karısının bile...»

Dr. Bedloe telaşla bağırdı. «Emil, Tanrı aşkına!»

Dr. Schaefer ekledi. «Tabii o işi mahsus yapmıştı.» Adam neredeyse kriz geçirecekti.

Jonathan, «Sen ona aldırma, Humphrey,» dedi. «Git söylediklerimi buraya getir. Bırak orada durup sayıklasın. Daha sonra soruları cevaplandırırken akli başına gelir.»

Robert, «Bu kadar sert davranması gerekli mi?» diye sordu kendi kendine. Sonra karyolaya yaklaşarak orada yatan genç kadına baktı. Ve o zaman da bu sorusunu cevaplandırdı. «Evet, gerekli.»

Hortense Nolan'ın kan zehirlenmesinden ölmek üzere olduğu belliydi. O kadar ince, ufak tefek ve gençti ki... Ancak on ikisinde duruyordu. Gür kızıl saçları küçük yüzünün uçuk rengiyle büyük bir tezat oluşturunuyordu. Kız ağır ağır soluk alıyor, fakat bu hışırtılı ses tüm odayı dolduruyordu. Ama Jonathan, Hortense'e bakmıyor, pencerenin önünde durmuş dışarıyı seyrediyordu. Dr. Schaefer ise şişman arkasını kapının yanındaki duvara dayamıştı.

İki hemşire içeri girerek telaşla karyolaya doğru gittiler. Jonathan dönmeden, «Yatağa yaklaşmayın,» dedi. «Hastaya da dokunmayın.»

Hemşireler hayretle ona bakakaldılar. Sonra renkli yüzlerinde sert ifadeler belirdi. Hayret ve bilgiçlikle karışık bu. Sonra ikisi birden Dr. Schaefer'e bakarak yaltaklanırcasına, «Doktor,» dediler. «Mrs. Nolan'ın annesiyle babası ve kocası dışarıda. Kendisini görmek istiyorlar.»

Adam telaşla, «Evet, evet,» diye cevap verdi. «Tabii. Onları yollayın.»

Jonathan, «Hayır,» dedi. «Eğer onlar gelirlerse... ben çıkar giderim. Bir daha da gelmem.»

Ama hemşireler yine de Dr. Schaefer'in emrini beklediler. Jonathan'a aldırmayarak horgörür bir tavırla gülümsediler. Dr. Schaefer duraksadı. Tombul yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Sırtı dönük olan Jonathan'a nefretle bakıyordu. «Ben... biz... biz konsültasyon yapıyoruz...»

Hemşirelerden biri hayretle geriledi. «Doktor... Ferrier'le mi?»

Dr. Schaefer, «Dr. Ferrier'le,» dedi. İki genç kadın yine hayretle baktılar. Başlarını ağır ağır çevirerek, pencerenin önünde duran Jonathan'ı süzdüler. Şaşkınlıkları gitgide artıyordu. Dr. Schaefer boğulur gibi ekledi. «Lütfen gidin.» Hemşireler uzun beyaz eteklerini hışırdatta hışırdatta çabucak odadan çıktılar.

Odaya tekrar derin bir sessizlik çöktü. Şimdi sadece ölmekte olan kızın acılı solukları duyuluyordu.

Kapı açılarak Dr. Hedler, yanında Dr. Bedloe ve iki genç asistanla çabucak içeri girdi. «Jon! Bu... şey... konsültasyona katılmakla büyük nezaket gösterdin. Çok iyisin.»

Jonathan pencereden ağır ağır döndü. Fakat cevap verirken asistanlara bakıyordu. «Şunun iyice anlaşılmasını istiyorum. Buraya baskı altında geldim. Mantiğım bana teklifi reddetmemi söyledi. İstemememe rağmen kalkıp geldim. Çünkü ben romantğin biriyim. Ve çünkü Semmelweis'la Lister'in adını bile işittimmiş olan, keyiflerince cinayet işlemeye devam eden Ortaçağ'dan kalma katı kalpli kasapların genç kurbanlarına acırım. Schaefer, senin maskeni düşürmeye geldim. Amerikan Tıp Kurumu da bunu istiyor. Hastaneleri senin gibilerden kurtarmak istiyorum. Tabii bu kadarını beklemek fazla. Ama zaman senin icabına bakacak.»

Louis Hedler, «Jon,» dedi. «Hakaretleri daha sonraya bırakamaz mıyız? Hortense ölümün eşiğinde.»

Jonathan, «Louis,» diye homurdandı. «Senin, şu Schaefer'in ve tabii Bedloe'nun köpeklerle bakmaya bile hakkınız yok.» İki

asistan birbirlerine bakarak bir an güldüler. Sonra da hayranlıkla Jonathan'a döndüler. Jonathan, «Ben,» dedi. «Vücudumdaki birinci derecede bir yanığa bakmanıza bile razı olmam.» Ya- tağı işaret etti. «Ama küçük Hortense'i öldürdünüz.» Karyolaya yaklaşarak ciddi bir tavırla genç asistanlara baktı. «Çocuklar, burada bol bol not almanızı istiyorum. Sorularımı, bunları yazabilmeniz için ağır ağır soracağım. Cevapları da kaydetmenizi istiyorum.»

Dr. Schaefer, «Meslek ahlakına uymaz bu!» diye bağırarak arkadaşları Louis Hedler'le Humphrey Bedloe'ye yalvarırcasına baktı. Ama iki adam da gözlerini ondan kaçırdılar. «Ben burada yargılanıyor muyum?»

Jonathan cevap verdi. «Evet, yargılanıyorsun. Sen... Diğerleri de seninle birlikte.» Genç adam çantasını açarak bir sandalyeyi karyolanın yanına çekti. Ve ilk kez bütün dikkatini Hortense'e verdi. Sonra da, «Bir hemşire morfin iğnesi getirsin,» diye emretti. «Hemen.»

Dr. Schaefer haykırdı, «Morfin mi? Kız zorlukla soluk alıyor zaten.»

Jonathan başını kaldırmadan, «Louis,» dedi.

Dr. Hedler tereddüt etti. Sonra zili çaldı. Gelen hemşireye emri çabucak tekrarladı.

Dr. Schaefer hafif umutsuzluk dolu bir sesle, «Kızı öldürecek,» diye inledi.

Jonathan asistanlara baktı. «Morfin, bildiğiniz gibi düz adalelerdeki kasılma hareketlerini de azaltır. Bu sadece bir lohusa humması vakası değil. Aynı zamanda da bir peritonit vakası.» Kızı muayeneye başladı. Hortense hafifçe inliyordu. Jonathan örtüleri açtı, sonra da Robert'in o zamana kadar duyduğu küfürlerin en ağırını savurdu. «Pis bir tompon! Leş gibi pis bir tampon! Ne için bu? Kanamayı azaltmak için mi? Şuna bakın!» Tamponu havaya kaldırdı. «Buradaki dostlarımızın 'memnunluk verecek iltihap' dedikleri şeyle dolu. Kanama ne zaman durdu, Emil?»

Dr. Schaefer asistanların harıl harıl not aldıklarını farkettiler. «Dün sabaha kadar kanama bir hayli fazlaydı. İşte o yüzden tampon konmasını emrettim.»

Hemşire morfin dolu enjektörle gelerek horgörür bir tavırla Jonathan'a uzattı. Genç adam iğneyi ustalıkla yaptı. Hortense yine hafifçe inledi. Hemşire sırtarak kapıya doğru gitte. Ama dışarı çıkmayarak orada durdu. Kızlara çok gülünç haberler verecekti.

Jonathan sararmış tamponu bir tepsiye atarak bunu iki asistana doğru uzattı. İki genç tampona dehşetle baktılar. Jonathan, «Emil,» dedi. «Yırtıkları diktin mi?»

«Diktim.» Dr. Schaefer'in gözleri düştüğü bu zor durum yüzünden duyduğu öfkeyle parlıyordu. Rengi daha da uçuştu.

«Forsepssten sonra mı? Evet. Peki, forsepsi sterilize ettin mi? Hayır. Ellerini modern sterilize yöntemlerine göre yıkadın mı? Hayır. Lastik eldiven taktın mı? Hayır. Çocuklar bunların hepsini de kaydettiniz mi?»

Genç doktor Abrams büyük bir ciddilikle, «Evet, doktor,» diye cevap verdi.

«İyi. Şimdi, Emil. Bütün sonun çıkmış olduğundan emin miydin?»

Dr. Schaefer duvarın önünde cıgır ağır kımıldandı. «Evet, öyle sanıyorum. Öyle gözüküyordu.»

Jonathan hemen atıldı. «Sanıyor musun? Emin, değil misin... Doktor?»

Dr. Schaefer yüksek sesle, hızlı hızlı konuşmaya başladı. «Ben binlerce çocuk doğurttum. Binlerce. Bunu bilmem gerekir!»

«Lohusaların kaçısı öldü, doktor? Kanamadan? Lohusa humasından? Peritonitten?»

«Buna cevap vermek zorunda değilim. Bu sorunu cevaplandırmayacağım.»

Jonathan homurdandı. «Evet. Kanun seni kendi kendini suçlamaktan koruyor. Şimdi... Son parçalarının içeride kalmış

olma olasılığı var. Bütün bu hastalığa bu parçalar bile neden olabilir. Bundan başka tehlikeli bir durum daha var. Normal kan akışı önlenmiş ve bunun yerini iltihap almış.» Dr. Hedler'e baktı. «Ameiyathanelerden biri hemen hazırlansın.»

Dr. Hedler hemşireye başıyla işaret etti. Kadın telaşla dışarı fırladı. Arkadaşlarına haber yetiştirmeyi de istiyordu.

Jonathan, Hortense'i muayeneye devam etti. Ağır ağır konuşuyordu. Bir yandan da bulduklarını, hastanın kartıyla karşılaştırmaktaydı. «Taşıkardı. Kusma. Karında sertlik. Dr. Abrams ve Dr. Collins vajinayı muayene etmediğimin farkındasınız. Hasta bugüne kadar altı kez böyle muayeneden geçmiş. Kirli ellerle yapılmış bu muayene.»

Dr. Schaefer deli gibi meslekdaşlarına döndü. «Ben buna...»

Dr. Bedloe ona acı acı baktı. «Sus, Emil.»

Jonathan devam etti. «Ateş dün gecedен beri 39. Şiddetli zehirlenme. Bir yerde domar tıkanması olmaması için dua edelim.» İlâcın etkisiyle sersemlemiş olan kızın beyaz bacaklarını dikkatle inceledi. «Neyse... Henüz böyle bir şey yok sanırım.»

Dr. Bedloe mırıldandı. «Rahim alınacak mı?»

«Henüz bilmiyorum. Rahmin bitiminde apse var. Bunun etrafının çevrilmiş olduğunu umalım. Peritonit. Patlamış. Hiç kimse iyice temizlenmeden, gömlek, maske, takke ve eldiven giymeden ameliyathaneye alınmayacak Dr. Schaefer seni hiç almamak gerek. Gribin, hastalığın yayılmasına neden olmuş.»

«Benim hastam o! Kıza ne yapacağını ben ne bilirim! Seni, Jonathan adama tiksintiyle baktı. «Şarlattan! Ben mi? Ay-naya bak, Emil. Eğer bu kızı kurtarabilirsem, herhalde bu senin yüzünden olmayacak. Hortense'i sana rağmen kurtarmış olacağız. Ama hastayı kurtarabileceğimi de pek sanmıyorum.»

Dr. Schaefer meslekdaşlarına bakarak ellerini açtı. «Lou-

is! Humphrey! Ne olduğunu biliyorsunuz. Karısının başına ne geldiğini. Hortense'in de aynı akibete uğramasına razı olacak mısınız?»

Robert, Jonathan'ın bu sözler üzerine yaptığı hareket yüzünden genç doktoru hiç kınamadı. Jonathan çabucak Dr. Schaefer'e yaklaşarak, adamın yüzüne müthiş bir tokat indirdi. Sessiz odada bir bomba gibi patladı bu. Dr. Schaefer sendeleyerek geriledi. Elini yanağına bastırmıştı. Diğerleri donmuş gibi kalmışlardı. Hiç konuşmuyorlardı. İki asistansa gözlerini potinlerinin burnuna dikmişlerdi.

Dr. Schaefer, «Seni tevkif ettireceğim,» dedi. «Bana saldır-
dığın, beni dövmeğe yeltendiğin için.»

Jonathan, «Ben de seni mesleğini kötüye kullandığın için tutuklatacağım,» diye cevap verdi. «Bunun nedeni cehaletin, budalalığın ve bir hastane odasına girecek durumda olmayışın. Bu kız ölürse, Emil, kocasına senin aleyhinde dava açmasını söyleyeceğim.» Louis Hedler'e baktı. «Bu hastane aleyhine de. Bu adamın hastanenin aletlerinden yararlanmasına izin verildiği, ona yardım edildiği için,» Kara gözleri alev almış gibiydi.

Sedye geldi. Hortense morfinin etkisiyle horlamaya başlamıştı. Jonathan yaşlı doktorlara bakmadı. Robert'le asistanlara, «Çabucak hazır olun,» diye emretti. «Not defterlerinizi de getirin.» Başını salladı. «Hortense burada, doğum bölümünde, açık bir dairede kalıyor. Hastalık diğer annelere de bulaşabilir. Hortense ameliyathaneden döndükten sonra onu başkalarıyla temas edemeyeceği bir yere almalı. Tabii ameliyattan sağ çıkarsa. Ama bundan kuşku var. Hortense kimseyle temas ettirilmemeli. Ona bakan hemşireler de başkalarının yanına gitmemeliler!»

*
**

Fakat Jonathan çok önemli bir şeyi unutmuştu. Dairenin oturma odasına girdiği zaman, Hortense'in annesiyle babası ve

genç kocası Jeffrey Nolan'ın orada beklediklerini gördü. Dr. Schaefer ağlamakta olan Mrs. Kimberley'le konuşmaya başlamıştı bile. Şişman bir kadın olan Mrs. Kimberley'in, kızı gibi alev rengi saçları vardı. Mr. Kimberley siyah pos bıyıklı, ufacık tefecik bir adamdı. Hortense'in kocası Jeffrey ise son derece ciddiydi. Açık renk saçlı, kelebek gözlüklü, endişeli yüzlü, çok zengin bir gençti.

Louis Hedler'le Humphrey Bedloe bekleyenleri görünce fena halde şaşırdılar. Bedloe elini Jonathan'ın koluna koydu. Fakat Jonathan onun elini iterek yüzünde soğuk ve öfkeli bir ifadeyle dört kişilik gruba yaklaştı. Dr. Schaefer'in diğerleriyle telaşlı telaşlı konuştuğu anlaşıyordu. Yüzü kızarmıştı. Yanağında Jonathan'ın elinin izi vardı. Hortense'in annesiyle babası korku ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştıtırırken, Jonathan'la konuşan Jeffrey Nolan oldu.

«Merhaba, Jon.» Genç adam ince, kuru elini uzattı. «Ne oluyor? Humphrey seni çağırmış, öyle mi? Fakat Dr. Schaefer bize Hortense'in iyileşmekte olduğunu söyledi...»

Jonathan, Dr. Schaefer'e aldırmayarak diğer üçüne, «Bir dakika,» dedi. «Sizinle açık konuşacağım. Çünkü vakit çok az. Hatta zamanımız hiç yok gibi bir şey. Hortense lohusa humması ve peritonit. Rica ederim, bırakın da sözümü bitireyim. Schaefer size bunu söylemedi mi? Hortense'in 'temizlenmesi' gerek, Jeff. Genişletme, kürtaj. Henüz kesinlikle bilemiyorum. Ap-senin de akıtılması şart. Bu işin hemen şimdi yapılması gerekiyor. Hortense ölümün eşiğinde, anlıyor musun, Jeff. Ameliyat etmezsem, yirmi dört saatten kısa bir süre içinde ölüp gidecek. Bu kaçınılmaz!»

Dr. Schaefer haykırdı. «Ben bu fikirde değilim. Hortense iyileşmeye başladı. Komadan çıkıyor. Kalbi daha iyi. Onun sadece beslenmesi gerek. Kuvvetini toplamalı. İyi bakımla...»

Genç koca eli kadar kuru bir sesle, «Jon?» dedi.

Jonathan, «Bu ameliyatı yapmadığım takdirde,» diye cevap verdi. «Hortense ölecek. Hem de kısa bir süre içinde. Bunu

tam bir kesinlikle söyleyebiliriz. Jeff, ben bu işi üzerime almayı istemedim. Schaefer'in suçlu olduğu bu kasaplık yüzünden cezasını çekmesini istedim. Kasaplığı, beceriksizliği ve modern yöntemler dediği şeyleri aşağı görmesi yüzünden. Genç Harrington bu işe karışmaya razı olmadı. Çok da haklıydı, Jeff, söyle hemen çekilirim. Bu musibet benim işim değil.»

Dr. Schaefer kızın annesiyle babasına yalvarıyordu. «Julie, iki çocuğunu da ben doğurtmadım mı? O zaman başına bir şey geldi mi?»

Ağlayan kadın, «Gelmedi,» diye inledi. «Herşey fevkalâde oldu. Horace, izin vermemiz şart mı? O kadar üzöldüm ki... Doğru dürüst düşünemiyorum.»

Jonathan, «Mr. Kimberley,» dedi. «Karar vermek size düşmez. Kararı verecek olan Jeff, kızınızın kocası. Ee, Jeff?»

Jeffrey umutsuz bir tavırla Louis Hedler ve Humphrey Bedloe'ya baktı. İki adam da onlara yaklaşmışlardı. Dr. Hedler, «Jonathan'ın sözleri doğru, Jeff,» dedi. Bedloe da başını salladı.

Genç adam fısıldadı. «Tanrım...» Jonathan'ı kolundan yakaladı. «Söyle Jon... Eğer ameliyat edersen Hortense yaşayacak mı?»

«Bilmiyorum. Şu anda pek sanmıyorum, Jeff. Durumu ağır. Apse geniş. Ayrıntılara girmek istemiyorum, bundan bir şey anlamazsın. Ama ameliyat yapılacak olursa... Binde bir kurtulacak bu kadarını söyleyebilirim. Hortense ölümün eşiğinde.»

«Eşiğinde mi? Jonathan bize hiç umut veremez misin?»

«Fazla veremem. Hemen hemen hiç umut yok gibi. Ben ancak bu korkunç zararı düzeltmeye çalışabilirim.»

«Seni menediyorum.» Dr. Schaefer'in sesi boğuklaşmıştı. «Bu genç kadını bir daha anne olmayacak hale sokmak bir cinayettir bençe. O bunu yapmak istiyor işte! Bir cinayet olacak bu.»

Jonathan genç kocaya, «Karin öldüğü takdirde gerçekten bir cinayet sayılır bu,» dedi. «Ama bu cinayeti işleyen ben olma-

yapacağım. Mümkün olduğu takdirde rahmi almayacağım, Jeff. Bunu görmem gerek. Durumun çok umutsuz olduğunu iyi biliyorum. Hortense ameliyat masasında ölebilir. Veya birkaç saat sonra can verebilir. Ya da ameliyattan sonra yaşar fakat artık çocuk doğuramaz. Ama bana bu konuda seçme hakkı verilmiyor.»

«Başka olasılık yok mu?»

«Belki ameliyattan sonra yaşar ve çoluk çocuk sahibi de olur. Ama bu olasılık pek zayıf. Sana umut veremem. Bunu yapmak zalimlik olur. Sana sadece bilgimi ve elimden geleni yapacağıma dair şeref sözü verebilirim.»

Dr. Schaefer yine Hortense'in annesiyle babasına yalvardı. «Bu adamın 'yeni' ve yüzeysel bilgisi yanında benim tecrübemin bir değeri yok mu? Yoksa siz—» Durakladı. Ama kadınla adam onun ne demek istediğini anlamışlardı.

Kadın kocasına sarılarak inledi. «Bilmiyorum... Bilmiyorum...»

Jonathan içini çekerek saatine baktı. «Geçen her dakika Hortense'in yaşama olasılığını azaltıyor. Jeff, cevabını ver. Her şey senin elinde.»

Dr. Bedloe elini kadının omzuna koydu. «Duydun, Julie. Karar vermek sana düşmüyor. Ben Jon Ferrier'i tanırım.» Utanç dolu bir sesle ekledi. «Evet, onu tanıyorum. Kendisine karşı haksızlık ettim, Julie. Ben de ondan korkuyordum. Çünkü bilgisi ben-den fazlaydı. Aynı neden yüzünden ondan nefret de ettim.»

Jonathan sıkıntılı bir alayla siyah kaşlarını kaldırdı. «Ee, Jeff?»

Genç adam, «İzin veriyorum,» dedi. «O Tanrının cezası kâğıt nerede? Çabuk ol, Jon. Tanrı aşkına çabuk ol.» Titreyen ellerle kâğıdı imzaladı.

Dr. Schaefer homurdandı. «Hortense'i ölüme mahkûm ettin.»

Jonathan kâğıdı alarak katladı. «Onu ölüme mahkûm eden

asıl sensin. Ama kızı, senin verdiğin idam kararından kurtarmaya çalışacağım.»

Gömlek, kep ve eldiven giyen, maskelerini de takan Jonathan'la Robert ameliyathaneye girdiler. Dr. Bedloe, Dr. Hedler ve iki asistan onları bekliyorlardı. Hepsi de iki genç doktor gibi giyinmişti. Hortense Nolan'a eteri Dr. Bedloe veriyordu. Parlak saçlarına bir havlu sarılmış olan kız, içe dokunacak kadar ufak tefek duruyordu. Çoktan ölmüş gibi bir hali vardı. «Yaptığın en iyi iş bu, Humphrey.» Jonathan'ın sesi maske yüzünden boğuk çıkıyordu. «Hiç olmazsa bir şeyi öğrenmişsin. Oksijen de hazır mı?»

Jonathan hemşireleri inceledi. Işıkların altında parlayan aletlere baktı. «Bunların sterilize edildiklerini umarım.»

Louis Hedler, «Jon.» dedi. «Bu kadar şaka yetmez mi?»

«A, bugün bütün şakacılığım üstümde.» Jonathan yakındaki bir hemşireye başıyla işaret etti. «Önce asit fenik. Tamam, yavrum. Şimdi ameliyat masasını alkolle sil. O şişedekinin alkol olduğunu umarım. Biri ispiroyu içip yerine su doldurmuşsa.»

Bedloe, «Hortense'in nabzına baktı. «Baygın. Daha fazla vermeye cesaretim yok, Jon.»

Aletlerin bulunduğu tepsinin başında duran hemşire, Jon'un eldivenli eline bisturiyi bıraktı. Robert'in daima korktuğu andı bu. Asıl ameliyat onu endişelendirmezdi. Ameliyatlarda yardımcılık yapmış, daha basitlerine de kendisi girmişti. Fakat bisturinin ince beyaz deride dolaşması ve oluşan kanlı iz kalbini daima korkuyla doldururdu.

Ameliyathanedeki hava da gerginleşmişti. Kimse konuşmuyor, asistanlarsa dikkatle not alıyorlardı. Dr. Bedloe'nun alnı mosmor kesilmişti. Çünkü adam Jonathan'ı kendisinin çağırmış olduğunu hatırlıyordu. Hiç kimildamaçan genç adamı seyretmek-

teydi. Gözlerini bile kırpmıyordu pek.

Aletler şakırdarak avcuna konurken Jonathan. «Artık bir şey kesin,» dedi. «Enfeksiyon endometriuma yayılmış. Rahmin cidarındaki abseye bakın! Neyse ki etrafı kapalı. Bununla pek sık karşılaşmıyoruz. İşte gençliğin neden olduğu bir şey bu. Bir de kızın bünyesinin sağlam oluşunun. Abseyi boşaltacağız. Tanrıya şükürler olsun, kanal iltihabı ya da daha derinlere yayılan bir iltihap yok. Emil'in kendisini öldürme çabalarına rağmen, bu çocuk bunlardan nasıl kurtulabildi? Daha sünger verin. Onları saydığınızı umarım. Damarı bağla, Bob. Yoksa heykel misin sen? Haydi, haydi, daha hızlı hareket et, Johns Hopkins tekniği nerede kaldı?»

Dakikalar ilerledi. Dr. Bedloe, «Bu durum hoşuma gitmiyor, Jon,» dedi. «Nabızı zayıflıyor. Tansiyon da düşmekte.» Sesi titriyordu.

Jonathan, «Kızın bademciklerini almıyoruz,» diye cevap verdi. Alnından terler akıyordu. Başını yana eğdi. Bir hemşire yüzünün açık olan kısımlarını kuruladı. Genç adam sonra duvardaki saate bir göz attı. Hemen hemen bir saat olmuştu.

Dr. Hedler, «Kan kaybı...» diye mırıldandı.

Jon, «Biliyorum, biliyorum,» dedi. «Çabuk! Allah kahretmesin Bob! Daha hızlı hareket et!»

Dr. Bedloe, «Ölüyor sanırım,» diye fısıldadı.

Jonathan, «İhtiyar Emil'in dikişlerine bir bakın,» diye homurdandı. «Duruma şaşmamak gerek. Şüphelendiğim gibi son parçaları da var. Biri Emil'in gırtlığını kesip beni sevindirirse...»

Dr. Bedloe oksijen vermeye başladı. Bir yandan da yalvırıyordu. «Daha ne kadar sürecek? Onu ayıltmaya çalışmam gerek, Jon.»

«Başla öyleyse. Ya öyle olacak, ya böyle.» Jon'un elleri ucuyordu âdeta. Arıyor, temizliyor ve dikiyordu. «Neyse, rahim iyi durumda şimdi. Bilmem size hiç söyledim mi...»

Masada yatan kız, baygınlığı arasında inledi. Jonathan mı-

rıldandı. «Aferin sana, Hortense. Beni bırakma, hayatım. Bob, terziliğe başlayabilirsin.»

Robert ellerinin titrediğini farkettili. Kızın nabzı, kalp çarptırları ve tansiyonu yükseliyor, karnı gerilmeye başlıyordu. Jonathan, «Eter,» diye emretti. «Fazla verme. Kalbini gevşetecek kadar.»

Robert dikkatle dikiş yaparken, Jonathan, onu süzdü. «Aferin, Bob.» Hastaya bakmıyordu Jonathan, Dikkatini Robert'in çalışmasına vermiş gibiydi.

Dr. Bedloe, «Ona tekrar oksijen vermem gerek,» dedi.

«Pekâlâ. Oyle yap. O kapağa dikkat et, Bab. Kızlar, bütün süngerleri topladığınızı umarım.» Elleri kan içindeydi. Üstü başı da öyle. Durmuş, bakıyordu. Sanki bütün vücudunda sadece gözleri canlıydı. Her şeyi ayrı inceliyordu. Kızın yüzünü, Robert'in ellerini... Hortense yine inledi. Sessiz odada korkunç bir yankı yaptı bu. Jonathan, «Hâlâ baygın,» diye mırıldandı. «Endişelenme, Humphrey. Vücudu hâlâ gevşek. Bir iki dakika, fazla oksijen verme.»

Hortense Nolan, ancak iki saat sonra doğum katından uzakta, ayrı bir odaya götürüldü. Yanında başka hastaya bakmayacak olan hemşireler vardı. Dört doktor bakışları hayranlık dolu iki asistandan ayrılarak Hortense'in eski dairesinin oturma odasına gittiler. Kızın annesiyle babası ve kocası orada bekliyorlardı. Doktorları görünce aynı anda haykırarak ayağa fırladılar. Anne onlara korkuyla bakarak, «Çocuğum nerede? diye bağırdı. «Onu neden getirmediniz?» Elini ağzına bastırdı. Akındaki o soruyu sormaya cesaret edemiyordu.

Jonathan, «O şimdi herkesinkinden ayrı bir odada,» dedi. «Bu kata dönemez... Jeff? Şimdi hepiniz de beni dinleyin. Hortense'in yaşama ihtimali var. Ufak bir olasılık. Fakat ihtiyar Emil'in, odasına girmesine izin verdiğiniz takdirde, bu cılız umut da kalmaz. Eml hasta ve elleriyle şuraya buraya dokunmaya meraklı. Onu, bir saniye için bile Hortense'in yanına sokarsanız, ben çekilirim. Anladınız mı? Bunu iyice anladınız mı?»

Jeffrey Nolan ağlamaya başlamıştı. Hortense'in annesiyle babası birbirlerine sarıldılar. Jonathan yorgun gözleriyle onlara bakarak gülümsedi. «Bir ihtimal,» diye tekrarladı. «Ufak bir olasılık. Buna fazla bel bağlamamalı. Ama yine de biraz umutlanabilirsiniz. Bir şey daha var: Hortense yaşadığı takdirde çocuk sahibi de olabilecek.»

«Jon...» Dr. Bedloe, genç adamın elini tuttu. «İBlmem sana nasıl—»

Jonathan, «Vazgeç,» dedi. «Ben yokken Hortense'in yanına sadece Moe Abrams ya da Bob veya Jed Collins girebilir. Başka kimseye izin verilmemelidir. Anlaşıldı mı?»

Rengi uçuk bir kurbağaya benzeyen Dr. Hedler zorla gülümsedi. «Pekâlâ, Jon. Fakat şunu unutma. St. Hilda'da sterilize işlemlerine özellikle önem veriyor, Jon.»

«İşte bu çok güzel. Fakat bütün bu önlemlere rağmen ihtiyar Emil gibilerinin doğum odalarına ve bu kata girmesine izin alınan önlemler ne işe yarar?»

Dr. Hedler bir an duraksadı. Sonra Dr. Bedloe'ya baktı. «Emil'in haklarını elinden alacağız. Onu kadrodan çıkaracağız.»

Jonathan gülümsedi. «Hiç olmazsa bunu başardık bugün. Bazı zavallı kızlar ölmeyecek, yaşayacaklar. Ama insanlar neden yaşamak isterler onu da bilmem.»

Jeffrey, Jonathan'ın peşinden kapıya kadar gitti. Konuşmaya çalışıyordu. Jonathan, «Gücünü dua etmek için sakla, Jeff,» dedi. «Unutma, kızın durumu hâlâ tehlikeli. Ancak iki gün sonra emin olabileceğiz. Dua et, Jeff.»

4

İki genç doktor hastaneden ayrılmadan önce Hortense'i görmeye gittiler. Genç kadın hızla anestezinin etkisinden kurtuluyordu. Jonathan, Hortense'in nabzına baktı, sonra da başını salladı. Genç Dr. Abrams yakındaki bir iskemlede oturuyordu. «Gözlerini bir kez açtı.»

Jonathan sordu. «Tansiyonu nasıl?»

«Çok iyi. Hemen hemen normal. Jed, nöbeti benden devir alıncaya kadar hastanın yanından ayrılmayacağım, doktor. Emrettiğiniz gibi sırayla bekleyeceğiz.»

«İçeri kimseyi sokmayın. Ne kocasını, ne de annesiyle babasını. Doktor ve stajyerleri de almayın. Dr. Morgan dışında. Hemşirelere de dikkat edin.»

*
**

Temmuz akşamı sıcak ve çok sakindi. Jonathan atının sırtında ağır ağır, yorgun argın evine doğru gitti. Gözleri ağrıyor, elleri titriyordu. Etrafına bakındı. Bu kent onun için ne kadar yabancıydı artık. Burada yeri yoktu onun. Sevgili Mavis, diye düşündü Jonathan. Seni uzun zaman önce, usulca öldürmeliydim.

Jonathan evin holüne girdiği sırada Marjorie de zarif merdivenin solundaki kapıdan çıktı. İlerlerken ince ipek elbisesi hışırdıyordu. Marjorie gülümsedi fakat gözleri kaygılıydı. «Sevgili Jon... Senin için endişelendim. A, yorgun gibi bir halin var.» Genç adamın ellerine baktı, Jonathan'ın parmakları iyice kızarmıştı. Cildi kurumuş gibi duruyordu. Marjorie oğlunun ameliyata girmiş olduğunu anladı. Oysa Jonathan, Hambledon'da bir daha ameliyat yapmayacağına yemin etmişti.

Jonathan annesinin bakışlarını farketmişti. «Evet, ameliyata girdim. Bunun nedenini de hâlâ anlamış değilim. Şimdi kimi ameliyat ettiğimi sorma. Sonra anlatırım.»

Kadın yaklaşarak oğlunu yanağından öptü. Ve o zaman Jonathan'ın ne kadar yorgun olduğunu da farkettil. «Yemeği senin için beklettim tabii. Ve—» Bir an durdu. «Yemekten önce bir içki de içmelisin.»

Jonathan, «Teşekkür ederim,» dedi. «Yukarı çıkıp yıkayım. Kılık değiştireyim.»

«Elbiseni değiştirme. Binici kıyafetiyle ne kadar romantik olduğunun farkında mısın?» Marjorie tekrar gülümsedi. Külot pantolon ve çizmenin sana olduğu kadar yakıştığı bir erkek daha görmedim. Ellerini yüzünü yıka, yeter. Ben seni oturma odasında beklerim.» Jonathan'ın yukarı çıkışını seyrederken kadının yüzünde gülümsemesi dondu. Genç adam ağır ağır, yorgunlukla hareket ediyordu. Dönüp geriye de bakmadı. Siyah saçlı başını önüne eğmişti. Marjorie içini çekerek parmaklarını birbirine kenetledi. Sonra dönerek oturma odasına girdi.

Bu geniş oda Marjorie'ye o zamana dek bu kadar boş ve yalnız gözükmemişti. Biri kesin bir tavırla bileğini tutunca fena halde irkildi kadın. «Jon! Senin geldiğini duymadım.»

Fakat genç adam kadının nabzını sayıyordu. Kaşları biraz çatılmıştı. «Sıcak seni rahatsız mı ediyor?» Annesinin elini koltuğun kenarına bıraktı.

«Biraz. Bana da bir içki hazırlar mısın? Fırtına çıkacak.»

Jonathan üzerine gümüş bir tepsi konulmuş olan mermer masaya gitti. Bir bardağa iyice viski doldurarak üzerine biraz soda koydu. Diğer bardağaysa pek az viski ve bolca soda doldurdu. Bunu annesine verdi. Sonra da ayakta durarak kristal bardağı başına dikti. Sanki içkiyi istediği kadar çabucak içemiyormuş gibi bir hali vardı. Annesine gülümseyerek koltuğa yerleşti. Marjorie, duygularının yüzünden anlaşılmaması için elinden geleni yapıyordu.

«Bu akşam yemeğini ben pişirdim, Jon. Ama korkarım böyle bir gece için bir hayli ağır. Şnitzel... Sên bunu pek severdin.»
«Yine de seviyorum. Fakat zahmet etmeseydin.»

«Ne zahmeti?» Kadın huzursuz huzursuz kımıldandı. «Ayın dördünde havanın güzel olacağını umarım. Pikniğimiz için kimleri çağıracağız? Artık çok geç ya, o da başka.»

«Ben Bob Morgan'la annesini davet ettim. Biliyorum, kadının balinalı korse ve mide gazından oluşmuş bir yaratık.»

Morjorie içkisini yudumladı. «Ben de birilerini davet ettim. Sana bundan söz etmemiş miydim? Rose ve Bert Kitchener ve kızları Maude. O kadar iyi bir kız ki... Pek güzel, yetenekli ve zeki. Gözleri harika. Kıvrırcık kızıl saçları da öyle. Vücudu da fevkalâde.»

«Harald için mi?»

«Hayır, yavrum. Harald bugün Philadelphia'ya gitti. Benim de belleğim ne kadar zayıf. Sana ayın beşinde Philadelphia'da tablolarını sergileyeceğini söylemedim mi? Harald oraya yirmi tablo yolladı bile. Brond Sokağındaki o özel ve lüks galeriyi biliyorsun, değil mi?»

«Evet,» Jonathan kalkarak bardağını tekrar doldurdu. «Bu Harald'a pahalıya mal olacak.»

«Harald bu parayı rahatlıkla verebilir. Galerinin sahibi de iki haftadan beri reklâm yapıyordu. Davetiyeler yolladı. Sergi heyecanla karşılandı. Çok başarılı olacak.»

«Neden sen de gitmedin?»

«Ah, bilmem ki, Ben artık Philadelphia'ya gitme alışkanlığını unuttum. Ama herhalde sergiye gitmem gerekiyordu.»

«Ayın dördünde beni yalnız bırakmak istemedin herhalde.»

«Yalnızlık çekerdin, yavrum.» Kadın oğluna baktı. «Jenny'i de çağırdım.»

«Ne? Harald'sız mı?»

«Jon, rica ederim burun kıvrma. Böyle anlarda çok çirkin oluyorsun.»

Jonathan alaycı bir sesle, «Sevgili Harold,» dedi. «Onun 'empresyonist' tablolarını anlamıyorum. Ama belki bu konuda başarılıdır. Philadelphia'lıları çok sarsacak. Bu yüzden de Harald'ın başarılı olmasını diliyorum. Jenny'i o adadan nasıl uzaklaştıracaksın?»

«Sadece onu davet ettim. Kız da geleceğini söyledi. Zavalı. Jenny.»

«Biliyorum. Harald için üzülp duracak. Bizimkinin onu da alıp götürmemiş olmasına şaşıtm.»

«Jon'cuğum. Jenny'nin Harold'dan nefret ettiğinin gerçekten farkında değil misin? Bu mümkün mü? Sen bu kadar mı körsün? Jenny'nin adada neden kaldığını pekâlâ biliyorsun. Orası kızın evi. Şatoyu babası yaptırdı. Jenny de babasını çok severdi. Kız, Harald'a küstah bir yabancı olarak bakıyor. Harald'ın şatoda yalnız başına oturmasına göz yummak niyetinde de değil. Bu yüzden şatoda oturuyor, Harald'ın gidip bir daha gelmeyeceği o günü bekliyor.»

«Anneciğim, ben buna bir an bile inanmam. Jenny orada bizim Harry yüzünden kalıyor.»

«Jon, dedikodulara gerçekten inanıyor musun? Olamaz, inanamazsın! Özellikle sen, Jon. Harald, Jenny'le evlenmek istiyor. Bunu bana kendisi söyledi.»

Jon'un bardağı tutan eli hareketsiz kaldı. Marjorie oğlunun esmer yüzünü, kalın kaşlarını, gölgede kalan gözlerini büyük bir dikkatle inceliyordu. Genç adam, «Harry?» diye mırıldandı. «Harry, Jenny'le evlenmek mi istiyor?»

«Evet, Jenny'e belki on kez evlenme teklif etti.»

Jonathan, «Buna inanmam,» dedi. «Şatoya sık sık gidiyor ve Jenny'i inceliyorum. Kız, Harold'a sanki... açmış gibi bakıyor. Harald'ın her sözünü sanki Tanrı kelamıymış gibi dinliyor. O iri mavi gözleriyle Harald'ın her hareketini izliyor. O varken, Jenny başkalarını farketmiyor bile. Bu sadece dedikodu değil. Ben öyle bir şeyin üzerinde bir an bile durmam. Ama ben Jenny'nin sevgili Harald'a nasıl baktığını gördüm. Ben insanlara karşı çok

duyarlıyım. Öyle olmam da gerekli zaten. Harold, Jenny'nin yanına yaklaştığı zaman kız titremeye başlıyor. Ve bekliyor. Jenny âşık.»

Marjorie, evet, diye düşündü. Fakat sonra sadece, «Jenny henüz yirmisinde, Jon,» diye mırıldandı. «Bunu söylemek istemiyorum ama sen kadınları pek tanıımıyorsun. Hele genç kadınları hiç. Aşk mı, Jon? Korkarım sen bunu bile farkedemezsin.»

Yemek çanı usulca çaldı. Marjorie ayağa kalktı. Jon da. Genç adam, bir ara hafifçe sendeledi.

Jonathan babasının çalışma odasında ayakta durmuş içiyordu. Ağır ağır fakat sürekli içiyordu genç adam. Bir yandan da yumuşak ışıkların aydınlattığı bu sakin ve sessiz odaya bakıyordu. Daima sessizdi burası. Babası çalışma odasından, 'sığınağım,' diye söz eder ve boş zamanını da hep burada geçirirdi.

Jon yüksek sesle, «Sevgili babacığım,» dedi. «Sen kötü fakat yine de sevilecek bir komedydin. Ben senin içyüzünü bilirdim. Seni çok severdim. Hâlâ da severim. Çok müşfiktin. Beni severdin. Ben de bu yüzden hakkında bildiklerimi sana hiçbir zaman açıklamadım. Çocukken bile sana acır, zeki ve anlayışlı annemin, durumunu farketmemesi için elimden geleni yapardım. Zeki ve anlayışlı annem. Onun senin içyüzünü keşfettiğinin farkındaydın. Annem bunu sana açıklamaktan da kaçınmadı. Çünkü merhamet ve işin gülünç yanını görme yeteneği yoktu onda. Ama bende vardı. Ve sen de bana minnet duyardın. Bir bakıma, anlayamayacağın bir şekilde bana insanlar hakkında bir hayli bilgi verdin. Örneğin, bana iç sıkıcı bir insanı daha ilk bakışta tanımasını ve ondan kaçmasını öğrettin. Neyse, neyse, babacığım... Sen küçük bir adamdın. Çok kimseden daha sıradan biriydin. Ama çok iddialıydın. Annem bütün bunları bil-

diğimi duysa kim bilir ne kadar şaşar? Annem, benim senin bir 'entellektüel' olduğuna inandığımı sanıyor. Ben de onun böyle sanmasına göz yumuyorum. Çünkü bu annemi sinirlendiriyor. Beni de eğlendiriyor.

«Sen zayıf ve acizdin. Nedense zayıf ve aciz insanlar bana dokunuyor. Annemse böyle kimseleri aşağı buluyor. Onların karşısında sabırsızlık duyuyor. Herhalde bunun haklı bir nedeni de var. Ama o zaman ben de anlaşılabilir bir sorunla karşılaşmış oluyorum. Ben de biraz zayıf ve aciz miyim? Aramızdaki tek bağ bu mu?»

Jonathan içkisinden büyük bir yudum aldı. Odadaki eşyaların ışıktaki parlamaları gözlerini alıyordu. Dikkatle elini uzatarak bir koltuğa oturdu. Viski dizine dökülmüştü. Dalgın bir tavırla küfürü bastı. Sonra da, «Zavallı babacığım,» dedi. «Babamla annen ve arkadaşların seni daima korudular. Herkes korudu. Çünkü kolaylıkla sevilecek bir insandın. Seni korumaya razı olmayan bir tek kişi vardı. Sevgili anneciğim. Sanırım neredeyse ondan nefret edecektin. Daima ondan uzaklaştın. Gençken, annemin sevecen ve anlayışlı bir kız olduğunu sandın. Böylece kaybettiğin annenin yerine karını geçireceğini düşündün. Ama aslında Marjorie'nin öyle annece bir yanı yoktu. Sana iki oğul vermiş olmasına rağmen böyleydi bu. Tabii gözbebeği sevgili Harald'a karşı davranışları dışında.»

Jonathan ciddi bir tavırla bardağına tekrar viski doldurdu. Sonra da babasının boş koltuğuna bakarak kadeh kaldırdı. «Seni çok özlüyorum. Özellikle zararsızlığını. Tanıdığım tek zararsız insan sendin. Sağlığına içiyorum, baba. Nerede olursan ol...

«Hayatın boyunca bir tek günah işlemediğinden de eminim. Büyük günahlar senin için boş birer kelimeydiler. Öyle değil mi?

«Sen Mavis'in ne olduğunu hiçbir zaman bilmedin. Onu hep severdin, öyle değil mi? Bizim evlendiğimizi göremeden öldün. Mavis'den daima, 'sevgili yavrucak, bir hazine, bir melek,' diye söz ederdin. Gerçekten de Mavis öyleydi, baba. Gerçekten. Kaç kez onu öldürmeme ramak kaldığını bilmediğin için memnunum.

Onu öldürmek için binlerce yol düşündüm—» Bardak cansız parmaklarının arasından kayarak yere düştü. Viski etrafa saçıldı. Jonathan bunun farkına varmadı. İyice şarhoş olmuştu. Boş gözlerle ileride bir noktaya bakıyordu. Ama kafası bomboş değildi. Yorgun yüzünde çektiği acının o kara gölgeleri belirmişti.

Mavis, Mavis, Mavis, diye düşünüyordu. Tanrım! Mavis! Mavis!

*
**

Jonathan, Dr. Eaton'la karısının yeğeni ve evlâtlığı Mavis Eaton'u ilk farketdiği zaman yirmi üç yaşındaydı. Tıp okuluna gireli iki yıl olmuştu. Tabii kızın bebekliğini, küçüklüğünü biliyordu. Onun ısrarla avaz avaz bağırarak koştuğunu da görmüştü. Çünkü kız çok şımartılmıştı. Ama o kadar küçük bir çocuk bir delikanlıda öyle tatlı duygular uyandırmazdı.

On iki yaşındaki Mavis, yirmi üçündeki Jonathan Ferrier'in dikkatini sıcak bir ağustos günü çekti. Hatta Jonathan bu tarihi hiçbir zaman unutmadı. 12 Ağustos 1888.

Atı hastalandığı için bisikletle Dr. Eaton'un evine gitmişti. Uzun boylu, gayet zayıf, esmer bir gençti. Son derecede zarif ve şıktı. Zeki fakat durgun ifadeli esmer yüzü arkadaşlarının arasında canlanıverirdi. Siyah gözleri huzursuz ama yine de sevecendi. Yirmi üçünde olmasına rağmen gözlerinin kenarında gülmesinin neden olduğu çizgiler belirmişti bile. Kimse onun yakışıklı mı, yoksa çirkin mi olduğuna karar veremiyordu.

Tabii Jonathan'ın yetişmekte olan kardeşi Harald'la boy ölçüşemeyeceği de söyleniyordu. Harald bir tiyatro artisti kadar şahane ve yakışıklıydı. Kızların çoğu ona âşıktılar. Harald ayrıca yumuşak başlıydı da.

Jonathan o ağustos, bisikletini Eaton'ların konağının yüksek ve geniş verandasının merdivenlerine dayadı. Isıkla neşeli bir şarkı çalıyordu. Hambledon'lular bu şarkının sözlerini pek beğenmezlerdi herhalde. Jonathan kaba hasırdan yapılmış şapkasını çıkararak bununla yelpazalendi. Gençliğin verdiği keyifle.

dansedercesine bir iki adım attı.

Dansı abartmalı bir hareketle bitirerek şapkasını salladı. Tam şapkasını tekrar başına giyeceği sırada hafif bir kahkaha duydu. Sonra da yastıklar konulmuş olan salıncakla bir kızın kımıldandığını gördü. Onun dikkatini çektiğini farkedenden kız daha yüksek sesle bir kahkaha atarak ellerini çırpı.

Jonathan, öfke ve nefretle kızardı. Sonra da salıncaktakinin o 'Tanrının cezası Mavis denilen yumurcak,' olduğunu farketti. Hemen şapkasını başına giydi. Mavis, kibarca davranılacak kadar küçüktü. Delikanlı verandanın merdivenlerinden atlaya atlaya çıktı. «Merhaba! Doktor evde mi? Saat beşe geliyor.»

Mavis, «Evde,» dedi. «Merhaba, Jon. Seni birkaç yıldır görmedim.» Durarak gülümsedi. «Büyümüşsün.»

Jonathan, çocuğun bu küstahlığı karşısında durakladı. Başını çevirerek Mavis'i süzdü. Sert sert, «Ama sen büyümemişsin,» dedi. Sonra da sustu. Çünkü Mavis'in iyice gelişmiş olduğunu farketmişti. On iki yaşındaki bir kızıdan daha olgundu. Yüzünde de derin, hayvanca bir mutluluk vardı.

Mavis salıncığında arkasına yaslanarak gülümsedi. Gülümseyişi Jonathan'ın dikkatini çekti. Son derecede büyüleyici bir gülümsemeydi bu. Delikanlı hemen, 'gülen kız,' diye düşündü. Bir dakika içerisinde Mavis'in kişiliğini anladığı için pek memnun olmuştu. Evet, Mavis gülmek için yaratılmıştı.

Tabî Jonathan, Mavis'inkinden daha olgun vücutlar görmüştü. Kız dikkati çekecek bir şekilde gelişmiş olmasına rağmen, daha on iki yaşındaydı. Saçlarını mavi bir kurdeleyle bağlamıştı. Arkasında da mavi vualden pembe kemerli bir elbise vardı. Ayaklarına da mavi ayakkabılar giymişti. Yani kılığı tümüyle çocuksuydu.

Fakat Jonathan'ın orada durarak hayran hayran bakması-na neden olan başka bir şeydi. Esrarlı, büyüleyici bir şey. Hari-kulâde yumuşak bir güven, kendine inanma, sağlıklı bir dost-luk, şirin bir işve, olağanüstü bir canlılıktı bu. Mavis'de kolaylık-la tanımlanmayan o çekicilik vardı. Hem de bol bol. Bunun kızın altın bir sise benzeyen sarı saçları, pırıltılı, küçükçe mavi gözleriyle de bir ilişkisi yoktu. İlk bakışta kusursuz kızlarla karşılaşmış ve onları fena halde iç sıkıcı bulmuştu. Delikanlı şaşkın şaşkın, Mavis aptal mı, diye düşündü. Yıllar yılı yanına yaklaştırmadığı o pis, tiz sesli çocuğu hatırlıyordu. O pasaklı yaramaz şimdi şahane bir genç kız halini almıştı. İnanılmayacak bir şeydi bu. Ama acaba Mavis aptal mıydı?

Jonathan her şeyden çok aptallıktan nefret ederdi. Güzel-lik de bağışlatmazdı, bu kusuru. Jonathan'a göre insanların o hayvanca yanına yine bu aptallık neden oluyordu.

Gözlerini ondan hiç kaçırmayan Mavis tekrar güldü. Bu bütün dünyayı neşesine katılmaya davet eden bir gülüştü. Jo-nathan da dayanamayarak gülümsedi. Artık Mavis'in aptal olup olmadığını da sormuyordu. Kızın yaşamayı sevdiğini anlamıştı. Mavis başkalarında da aynı sevginin olduğunu sanıyordu.

Sonra Mavis kalkarak Jonathan'a yaklaştı. Başını hafifçe yana eğmiş, delikanlıyı inceliyordu. Sonra gözlerini kıstı. Jo-nathan'ın kendisini bu kadar uzun uzun süzmesine biraz hayret etmişti. Sonunda bu hayret ifadesi kayboldu. Mavis durumu an-lamıştı. Jonathan 'yaşlı bir erkek' olabilirdi. Ama o da Mavis'in tanıdığı oğlan çocuklardan farksızdı. Bu yüzden kız onun yanın-da çekingenlik duymuyordu. Mavis bir bakıma çok akıllıydı.

Jonathan, «Sen büyümüşsün, Mavis,» dedi. Bu sözleri ken-disine hiç de yavan gelmemişti.

Mavis, «Kızlar çabuk büyürler,» diye cevap verdi. Hafifçe boğuk bir sesi vardı. Sanki arkasında sabırsız bir kahkaha sak-lıymış gibi titrerdi bu ses. Mavis şimdi Jonathan'ın o kadar ya-kınında duruyordu ki, delikanlı isteseydi ona dokunabilirdi. Ve sonra Jonathan kıza dokunmayı çok arzuladığını hissetti. Fena

halde sarsıldı. Sonuçta kendisi yirmi üç yaşında olgun bir erkekti. Karşısındaki kızsda daha çocuk sayılırdı. Ve Jonathan, Mavis'e karşı cinsel arzular duyduğunun farkındaydı. Hem de son derecede güçlü bir duyguydu bu. Şimdiye dek böyle güçlü bir isteğe kapılmamıştı Jonathan. Mavis sessiz verandada onun karşısında durmuş, gözlerinin içine bakıyordu. Jonathan, Mavis'in durumu anladığına ve bunun kızı eğlendirdiğine bir türlü inanamıyordu. Mavis, Jonathan'dan yaşça çok küçük olmasına rağmen bir bakıma ondan çok daha olgun ve bilgiliydi. Mavis'ler hiçbir zaman ihtiyarlamazlar ama hiçbir zaman da genç değillerdir. Hatta doğdukları anda bile.

Kız, «Gördüğünün hoşuna gittiğini umarım, Jon,» diye mırıldanarak bilgiç bir tavırla güldü.

«Düzelmişsin.» Jon kıza karşı duyduğu isteği, kendi kendine karşı hissettiği tiksintiyle yenmeye çalışıyordu. Neşeli bir tavırla konuşmaya çalıştı. «Son gördüğümde pis bir çocuktun. Saçların karmakarışık, burnun da akıyordu.»

Mavis, «Sahi mi?» dedi. «Ben senin hakkında daima ne düşündüm biliyor musun, Jon? Sen delinin birisin.» Kız tekrar güldü.

Jonathan da onunla birlikte gülümeye başladı. Ama hâlâ Mavis'i kollarına almayı ve onu bir erkeğin ihtirasıyla öpmeyi istiyordu. Bunun nedenini kendisi de bilmiyordu. Çünkü Mavis, Jonathan'ın on altı yaşından beri yandığı kızlardan daha güzel değildi. Ustelik onlardan daha da küçüktü. Delikanlı alaycı bir tavırla şapkasını çıkarıp selam verdikten sonra, gidip kapının zilini çaldı. Kızın gülen gözlerini sırına, kürek kemiklerinin arasına dikmiş olduğunu hissediyordu.

Mavis, «Babam bahçede,» diye haber verdi. «Hizmetçi izinli. Annem de alışverişe çıktı.»

Jonathan verandanın merdivenlerinden hızla inen kızın çevik adımlarını duydu. Orada yalnız kalmıştı. Döndü. Mavis'in saçlarının güneşte pırıldadığını gördü. Kızın, insanın ta içine işleyen o tatlı kahkahasını duydu. Sonra oradan ayrılarak evin

yolunu tuttu. Jonathan ancak konaklarının kapısından girerken üzüntüye kapıldı. Loş ve mis kokulu holde durarak kendi kendisinden tiksindiğini düşündü. Annesi sabah odasından çıkmıştı. Kadın, hayretle kaşlarını kaldırdı.

«A, ben senin Martin Eaton'ı görmeye gittiğini sanıyordum, yavrum. Evde değil miydi?»

Jonathan yalan söylemesini pek beceremezdi. Bu yüzden, «Hayır,» dedi. «Evdeydi.»

Marjorie ona yaklaştı. Şaşırmıştı. «Jon, bir şey mi oldu?»

Jonathan sabırsızlanıyordu. Şapkasını bir sandalyeye atarak homurdandı, «Ne olabilir?» diye.

Biraz endişelenmiş olan Marjorie, «Şey...» diye mırıldandı. Jon'un ihtisasını Martin Eaton'un dostlarının himayesinde yapması kararlaştırılmıştı. Dr. Eaton, Hambledon'da da Jonathan'a yardım edecekti. Kadın, acaba Jonathan, Dr. Eaton'la kavga mı etti, diye düşündü. Bu çok önemli değil. Ama sıkıcı ve uygunsuz bir duruma neden olur... Marjorie, Jonathan'ın ne kadar çabuk öfkelenildiğini, çılgınca bir hiddete kapılıverdiğini biliyordu. Delikanlı sinsilikten nefret ederdi. En basit bir durumda, karşısındakine 'ikiyüzlü' damgasını basıverirdi genç adam. Sen derecede sabırsızdı. Marjorie, «Sabah odasına gel,» dedi. «Buz gibi limonata ve taze pasta var. Hararetini söndür.»

Jonathan, «İçeceğim,» diye cevap verdi. «Ama limonata değil.»

Jonathan henüz sürekli içmeye başlamamıştı. Fakat içtiği zamanlar annesi endişeleniyordu. Çünkü delikanlı tıpkı yaşadığı gibi pervasızca içiyordu. Jonathan yemek salonundaki içki dolabına giderken Marjorie bir şey söylemedi. Bir an durarak düşündü. O sırada Jonathan elinde bardakla odadan çıktı. Marjorie içkinin koyuluğundan oğlunun viskiyi bolca koymuş olduğunu anladı.

Jonathan, «Sevgili Harald nerede?» diye sordu.

Kadın cevap verdi. «Kayıkla dolaşmaya çıktı. Sonra 'Gö-

nül Huzuru'nda piknik yapacak.» Gülümsedi. «Sabah odasına gidelim mi?» Jonathan'ın önünden ilerledi. Başını dimdik tutmuştu. Uçuk yeşil vual elbisesiyle uçar gibiydi.

Odada karşılıklı oturdular. Marjorie işlemlerini alarak üzerine eğildi. Jon'u açıklama yapması için sıkıştırmanın yararı yok, diye düşünüyordu. O çocukken bile işe yaramazdı bu. İsteddiği zaman konuşur, istediği zaman da konuşmazdı.

Jonathan ayağa kalkarak annesinin karşısına dikildi.

İçkisini yudumlamaya başladı. Marjorie oğlunun yanık yüzünün renginin sanki başından kötü bir şey geçmiş gibi iyice uçmuş olduğunu farkettiler. Ama sadece bekledi kadın. Sonunda Jonathan bir koltuğun kenarına ilişti. Kadın, «Hava çok sıcak,» diye mırıldandı. «Martin sıcaktan hiç hoşlanmıyor. Öyle değil mi? Onunla çocukken—»

«Yıllar yıllar önce.»

Marjorie gülümsedi. «O kadar uzun zaman önce değil. Ailece Martin'lere gitmiştik. Ben daima zayıftım. Bunu hatırlıyorum. Martin benimle alay eder dururdu. Ama o da şişmandı. Zaten sıcak bu yüzden onu bu kadar rahatsız ediyor.» Durdu. «Yazın en sıcak günü bu. Zavallı Martin çok azap çekiyor olmalı.»

Jonathan homurdandı. «Allah kahretmesin! Lafı ağzında geveleyip durma. Onu görüp görmediğimi merak ediyorsun. Eğer görmediysem bunun nedenini öğrenmek istiyorsun. Dr. Eaton evdeydi ama onu görmedim. Görmeyi istemedim.»

Marjorie, «Anlıyorum,» dedi.

«Hayır, anlamıyorsun.» Jonathan içkisinden tekrar bir yudum aldı. Sonra da bardağı huzursuz huzursuz parmaklarının arasında çevirmeye başladı. Marjorie'ye sırrını anlatmak niyetinde değildi. Hatta bunun düşüncesi bile kendisini sarsıyordu. Annesine, «Küçük Mavis Eaton'u gördüm. Korkunç güzel olmuş kız. Onu sürükleyerek götürmeyi, üzerindeki elbiseleri yırtarak kendisine saldırmayı istedim. Şefkatle değil. Delicesine ve haşinlikle,» deseydi, kadın ne yapardı acaba? Bir insan bü-

yülenmeye benzeyen bu hali ve içinde yaşadığından hiçbir zaman kuşkulandığı o korkunç isteği nasıl anlatırdı? Sonra annesi kibar bir hanımefendiydi. Durumu anlayamazdı. Tiksinti ve dehşetle fırlayıp odadan kaçardı sadece.

Jonathan ayağa kalktı. «Bir içki daha içeceğim.» Marjorie cevap vermedi. Sadece oğlunun tekrar yanına döneceğini umuyordu. Jonathan uzun bir süre gelmedi. Yeniden odaya girdiği zaman da Marjorie, bu elindeki ikinci değil, üçüncü içkisi, diye düşündü.

«Söylesene.» Jonathan oturdu. «Yaşına göre fazla içiyorsun, Jon. Bu sağlığını bozar, desene.»

Marjorie, «Hayır,» diye cevap verdi. «Bir yıl önce bir daha bu sözleri söylememek için kendi kendime söz verdim. Artık sen çocuk değilsin. Bir erkeksin ve istediğin şekilde de yaşarsın. Bir erkek yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yerine getirmelidir.»

«İnce bir laf bu.» Jon yine kendi kendisini savunurken yaptığı gibi alaycı bir tavırla konuşmuştu. «Martin Eaton ayyaşın biri. Herkes de biliyor bunu. O da yapması gerektiğini düşündüğü bir şeyi mi yerine getiriyor?»

Marjorie işlemeyi kucagina bırakarak ciddi bir tavırla uzun uzun oğluna baktı. Sonra da, «Evet,» diye mırıldandı.

«Evet? Evet ne?»

«Sadece, 'evet,' Jon. Ağzı sıkı olan yalnız sen değilsin.»

«Ben kendi işlerim konusunda sıkı ağızlıyım—»

«Ben de öyle.»

Jon bu sözleri düşündü. Meraklanmıştı. Sonra da güldü. «Olamaz! Sen ve ihtiyar Martin Eaton? Herhalde babamdan önceydi bu?»

Marjorie limonatasından bir yudum aldı. «Martin'le Flora çok mutlular. Uygun bir evlilikti onlarınki.»

Jonathan pis pis. «Hele hele,» dedi. «Babam olacakmış o.»

Annesi hafifçe gülümsedi. «Ben o durumu hiçbir zaman ciddiye almadım. Martin'le birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanırdık. Ona karşı daima dostluğum vardı. İnanamayacağını, ama ben Martin'i, 'Cici,' diye çağırırdım.»

Jonathan güldü. İçkisinin ve annesinin yumuşak sesinin etkisiyle sinirlerinin gerginliği ve duyduğu tiksinti yavaş yavaş geçiyordu. «Cici! İhtiyar Eaton!»

«Martin senden sadece yirmi beş yaş büyük, Jon. Kırk dokuzundaki bir erkek de asırlık bir ihtiyar sayılmaz. Biz çok gençken ben büyüünceye kadar bekleyeceğini söylemişti. Sonra—»

Jonathan bardağını dikkatle masaya bıraktı. «Ya? Sen kaç yaşındaydın o zaman?»

«On bir mi? Evet on bir yaşında kadardım.»

«Ya o?»

«Martin daha büyüktü. On altısında vardı sanırım.»

«Koskocaman bir erkekmiş!»

«Hemen hemen. O karanlık günlerde on altısındaki bir çocuğun bir erkek olduğunu düşünürdük. Şimdiyse ancak yirmi birine basan bir gencin erkek olduğuna karar veriyoruz. Çok gülünç bu. Erkekler o devirdekinden daha genç değiller.»

Jonathan yine içmeye başlamıştı. Ama bu kez ağır ağır. «On altı, Olgun bir erkek, Sanırım o arada bir iki defa da... Bağışla, anne.»

Marjorie, «Ben öyle kolay kolay sarsılmam,» diye cevap verdi. «Ama Martin'in dediğin gibi olduğundan eminim. O kanlı canlı bir çocuk ve yine kanlı canlı, hayat dolu bir erkekti. İşte bu yüzden kendisini ciddiye almamakla birlikte az kalsın onunla evlenecektim. Ama Martin aslında benim için bir ağabeyden farksızdı. Eğer hayatım boyunca bana o kadar yakın olmasaydı, bir ağabey gibi davranmasaydı...»

Jonathan, «Tabii sen on bir yaşında bir şey bilmiyordun,» dedi.

«Bilmez olur muyum? On bir yaşında kız, on yaşındaki bir oğlan çocuğundan çok daha olgundur. Erkeklerin kalben küçük

birer çocuktan farksız oldukları söylenir. Ama ben kadınların çocuk olduklarını hiç sanmıyorum. Martin'in, — o sözlerin kibar-cası neydi? Hah — Martin'in benimle aşk yapmak istediğini biliyordum. Bunu pek de heyecanlı bulmaktaydım. Çocuklar sandığın kadar saf değillerdir, Jon.»

«Yani sen on bir yaşındayken Martin'in seni baştan çıkarmak istediğini biliyor muydun?»

«Evet. Onun beni baştan çıkarmak istediğini biliyordum.» Marjorie gülümsedi. İnce yüzü anıların verdiği neşeyle aydınlanmıştı. «Durum benim için 'mehtap ve güller'den ibaret değildi. Oysa büyükler daha gerçekçidir. Onlar daha sonra doğanın katı gerçeklerini romantikliğin pembe tülüne sararlar. Buna şiir ve müziği katmaya çalışırlar. Aslında büyükler çekingendirler. Çocuklarsa gözlerini dört açarak hayata olduğu gibi bakarlar. Korkular, kötülükler ve çirkin hareketler onları tiksindirmez. Çocuklar vahşilerden farksızdırlar. Hayatın her yönü onları ilgilendirir. Hatta bizim en pis bulduğumuz tarafları bile. Her ne halse, Martin beni baştan çıkarmadı. Hatta ben on dördünde, on beşindeyken de. Daha sonra da. Çünkü o sırada romantikleşmişti. Bana âşık olduğunu söylüyordu.»

Jonathan, «On birinden beri vampmişsin sen,» dedi.

Marjorie, «Marie Corelli'nin romanlarını okuduğun anlaşıyor,» diye mırıldandı. «Seni aydınlatayım, yavrum. Kadınlar beşikten itibaren dişidirler. Bazıların bu gücü diğerlerininkinden fazladır. Ender bazı kadınlarsa bu güçlerini doksan yaşına kadar korurlar. Ama neyse ki bu değişik bir dişiliktir. Ben öyle iki üç kadın gördüm. Etkileri bayağı öldürücüydü.»

«Ne bakımdan?»

Marjorie öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı. Düşünüyormuş gibi bir tavır takınmıştı. Ama kadın eskisinden daha da hızla sorular soruyordu kendi kendisine. Kim? Tanrım, kim? Çok genç bir kız mı? Çocukluktan yeni kurtulmuş bir kız? Zavallı Jon. Fakat bu tehlikeli olabilir. Sonra düşünceli düşünceli tekrarlardı. «Hangi bakımdan... Gerçekten korkunç bir açı-

dan, yavrum. Sözüünü ettiğim kadınlar yaşamları boyunca hiç kimseyi sevmemişlerdi. Bu yetenek yoktu onlarda. Beşikteyken kendi kendilerine âşık olmuşlar ve bir daha da bundan kurtulamamışlardı. İşte bu da onları dayanılmayacak kadınlar haline sokuyordu. Erkekler kendilerinden başka kimseyi sevemeyen kadınlara bayılırlar. Bu kadınların, bu büyük aşkların iyi bir nedeni olduğunu sanırlar. Ve onların hayranları arasına katılıverirler.»

«Narcissus kompleksi yani...»

«Evet. Fevkalâde bir deyim bu. Ama bu kadınlar akıl hastası değillerdir, Jon. Hepsi de gayet sağlıklı, kanlı canlıdırlar. Son derecede hayat doludurlar, yaşamayı severler. Her şey onlara güzel gelir. Hiçbir zaman açık açık kızmazlar. Her türlü maceraya atılmaya hazırdırlar. Ve gülerler. Dalmaz gülerler. Onlara yapmaman gereken bir tek şey vardır: Canlarını sıkmak. Bu onlara göre bir cinayetten farksızdır.»

Jonathan mırıldandı. «Gülen kızlar.»

«Evet.» Marjorie gülümsedi. Bu söz hoşuna gitmişti. Başını salladı. «Gülen kızlar. Bunlar ne kadar güzel olurlarsa olsunlar, yine de diğer kadınların düşmanlığını ya da kıskançlığını uyandırmazlar. Onlar, erkekleri olduğu gibi, kadınları da büyülerler. Tam kadındırlar. Ve son derecede de tehlikeli yaratıklardır. Evet. En şirin yanları tümüyle kadın olmalarıdır. Ve onlar bunu bir silâh gibi kullanırlar. Her şeye karşı bir açlıkları vardır.»

Jon kaşlarını çatmış bardağının içine bakıyordu. Marjorie ise oğlunun eğik başını süzmekteydi. Tanrım, diye düşünüyordu. Böyle bir yaratıkla nerede karşılaştı? Bugün mü oldu bu?

Jonathan, «Sen bir kadın olarak konuşuyorsun, anne,» diye mırıldandı. «Onların gülmek ve cinsel arzudan başka, erkekleri çeken bir yanları olmalı.»

Marjorie, «Doğru,» dedi. «Buna iblislik de diyebilirsin. Dur, dur. Onların bilerek isteyerek kötü olduklarını kasdetmiyorum. Başkalarının onların kötü olduğunu düşündüklerini anladıkları

zaman hem şaşırır, hem de kırılırlar. Bilerek isteyerek kötülük edenler ayıdır. İnsan öylesini hemen farkederek. Onları tanırın ve yanlarına da yaklaşamazsın. Hayır, zekice 'gülen kızlar' adını taktıklarının safça bir iblislikleri vardır. Doğal bir güç gibi bir şey.»

«Belki...» Jon ayağa kalktı. Kararsız bir hali vardı. Marjorie, Acaba bana bir şey söyleyecek mi, diye düşündü. Fakat genç adam, «Bir içki daha içeceğim,» dedi.

O odadan çıktıktan sonra Marjorie daha da derin derin düşünmeye başladı: Jonathan, Martin'in evine gidip geldi. Geçen zamandan başka tarafa uğramamış olduğu belli. O 'gülen kızlar'dan birine nerede rastladı? Flora Eaton'dan söz etmedi. Sanırım görmedi onu. Martin Eaton'la da konuşmamış. Oysa o evdeymiş. Jon'un Eaton'lara gitmesiyle dönmesi bir olmuş. Bundan da oğlumun ani bir şok geçirdiği anlaşılıyor.

Onun bir kızla karşılaştığı bir gerçek. Kim bu? Acaba Martin'in evinde genç bir hastası mı vardı? Ya da uzak bir akrabası? Ama uygun biri olsaydı Jonathan ondan mutlaka söz ederdi. Zaten eve de çabucak dönmezdi, Demek ki, Jon'un karşılaştığı pek genç bir kız. Pek, pek genç bir kız. Kim? Marjorie birdenbire Mavis'i anımsadı.

Kadınlar bir hafta önce kulüpte toplandıkları zaman Flora Eaton, Mavis'i de beraberinde getirmişti. Oysa çocukların bu toplantılara katılmaları pek istenmezdi. Kadınlar Mavis'e bakarak, «Ne hoş!» demişlerdi. «Ne kadar sevimli ve şirin. İnsanı büyülüyor. Büyüdüğü zaman erkeklere neler yapacak kim bilir?»

Marjorie o zaman, ama Mavis hiçbir zaman çocuk olmadı, diye düşünmüştü. Ben onu iyi tanıyorum.

Kadın, Jonathan'ın tekrar odaya girdiğini farkederek irkilirdi. Genç adam yine karşısına dikilerek içkisini yudumlamaya başladı. Viskiye rağmen istemediği bir şeyi hatırlıyormuş gibi sıkıntılı bir hali vardı.

Marjorie dikkatle konuşmaya başladı. «Martin Eaton'u

görmediğini söyledi. Buna üzüldüm. Geçen hafta onun pek de iyi olmadığını duydum. Flora söyledi bunu bana. Flora'nınki de münasebetsizlikti. Tutmuş küçük Mavis'i de toplantıya getirmişti. Mavis'i hatırlıyorsun değil mi? Şu Eaton'ların yeğeni. Onu evlat edinmişlerdi.» Kadın gerçeği keşfettiğini hemen anladi. Çünkü Jonathan'ın eli sarsıldı, viski parmaklarına döküldü.

Genç adamın ağzının kenarında da Marjorie'nin daima korktuğu o beyaz kabarcıklar belirmişti. Jonathan, «O çocuğun nesi var?» dedi.

Marjorie şaşmış gibi sordu. «Nesi mi var? Yani hastalık filân mı?»

«Allah kahretsin! Ben bunu kastetmedim.» Jonathan bağırarcasına konuşmuştu. «Kıza neden düşmansın, demek istiyorum.»

«Jon, rica ederim. Pencerelerin hepsi de açık. Seni anlayamıyorum. Beşinci sınıftaki küçük bir çocuktan söz etmemiz şart mı? Bir çocuk... Küçüklerden daha ilgi çekici bir konu yok mu? Ben çocukları öyle önemli de bulmam. İç sıkıcı yaratıklar-dır onlar. Akli başında insanlar—»

«Sana, kıza neden düşman olduğunu sordum, anne.»

Marjorie fena halde korktu. Jonathan'ın o pervasız çocukluğunda bile bu hale girdiğini hiç görmemişti.

Mahsus soğuk bir tavırla konuşmaya başladı. «Benimle bu şekilde konuşma Jon. Üstelik bağırıyorsun da. Nen var senin? Bu konuyu kapatalım mı? Zaten yemek için—» Ayağa kalkmaya davrandı. Jonathan elini uzatarak onu oturttu. Marjorie bütün korkusuna rağmen gerçekten kızdı o zaman.

Jonathan, «Sana basit ve makul bir soru sordum,» dedi. Marjorie'ye yabancı gelen sert ve haşın bir hali vardı. «Basit bir soru.»

«Bu yanıtlanmayacak kadar aptalca bir soru. Olgun bir insanın sormayacağı ölçüde budalaca bir soru. O bacasızdan söz etmek niyetinde değilim. Neden konuşayım? Sen niçin bu

konuyu açasın? Sarhoş musun, Jon? Korkarım öyle. Seni bir konuda uyaracağım, oğlum. Bir daha beni itme cüretini gösterme. Yüzüne tokatı indiririm. Benim için bunu yapabileceğim bir yaştasın.»

Bir an göz göze geldiler. Jonathan annesinin gözlerindeki buz gibi öfkeyi farkettiler. Ve utandı. Eğilip bardağı masaya bıraktı. «Haklısın. Bugün içkiyi fazla kaçırdım. Anlayacağın senin ya da benim o 'Gülen Kızlar'dan birine rastladım.» Gülümsemeye çalıştı. «Cesur olmalısın, anne. Ben senin Martin Eaton gibi hareket etmeyeceğim. Kızın büyümesini bekleyeceğim. Fakat Martin Eaton'un tersine sonunda ortada kalmayacağım. Kızla evleneceğim.»

Hâlâ annesine bakıyordu. Marjorie, kimden söz ettiğini anlamadığını belli etmemeliyim, diye düşündü. Sadece dua etmem gerek. Belki bir şey olur da... Birdenbire aklı karışmıştı. Kendisini yorgun ve hasta hissediyordu. Hayır... Jonathan bunu yapamaz. Biricik oğlum Jonathan... Kendisini korkutan o yüze bakarak gülmeye çalıştı. «Ya? Demek kız bu kadar genç, Jon? Eh...» Durakladı. «Sen yirmi üçündesin. Onun için de olgun bir erkek olduğunu düşünüyorsun tabii. O da küçük bir kız sayılır. Ben senin yerinde olsaydım bu durumdan kimseye söz etmezdim—»

Genç adam, «Ben deli miyim?» diye homurdandı.

Kadın kendi kendine, «Belki,» dedi. «Şu anda delisin. Evet, bu mümkün.»

Jonathan mırıldandı, «Bir erkek bir çocuğu sevdiği zaman neler olduğunu biliyorum.»

«Ah, Jon.» Marjorie kendisine hâkim olmaya çalışmasına rağmen yine de yüzünü buruşturdu. «Rica ederim başka bir şey söyleme. Sonra hatırladığın zaman pişman olursun. Başka bir şey söyleme! Çok tehlikeli bu!»

Genç adam, «Evet,» dedi. «Çok tehlikeli. Ve ben bekleyecek halde de değilim.» Jonathan daha sonra annesinin neden

öfkelenmediğini, sarsılmadığını, dehşete düşmediğini kendi kendisine soracaktı. Marjorie'nin şaşmamasının nedenini de.

Ve Jonathan bekledi. Annesinin o sıcak ağustos günü kendisine söylediklerine aldırmadı bile. Marjorie'nin fikirlerine hiçbir zaman saygı duymamıştı. Annesini tanıımıyordu zaten. O gün çok içtiği ve korkunç bir sarsıntı geçirdiği için dayanamayıp annesiyle konuşmuştu. Marjorie bir daha bu konuyu açmadığı için Jonathan annesinin meseleyi unuttuğunu sandı ve rahatladı. Annesinin hayali geniş değildi. Akıllı da sayılmazdı. Marjorie. O ve ihtiyar Martin Eaton! Martin nasıl bir felâketten kurtulduğunu bilmiyordu. Ne yazık ki, babasına şansı yardım etmemişti.

İşte yirmi üç yaşındaki Jonathan Ferrier o ağustos ayında böyle düşünüyordu...

Jonathan ondan sonraki beş yıl her fırsatta Mavis Eaton'ı gördü. Daima ihtiyatla ve incelikle davrandığını da sanıyordu. Ama Mavis durumu ta başından anlamıştı. Ve bu 'ihtiyar adamın' kendisiyle ilgilenmesi kızı eğlendiriyordu. Amcasının evinde veya bahçesinde Jonathan'la karşılaştığı zaman, nazlı nazlı ona takılıyor ya da genç adamı usul usul işkence ediyordu. Akıllı ve zeki değildi ama ilkel bir kurnazlığı vardı kızın. Amcasıyla yengesi sık sık Ferrier'lerin servetinden söz etmekteydiler. Jonathan'ı oğluymuş gibi seven Martin Eaton da daima genç adamı övüyordu. Jonathan'ın geleceği çok parlaktı. Büyük başarı kazanacaktı. Hatta Martin mal ve mülkünün bir bölümünü Jonathan'a bırakması ihtimali olduğunu da ima ediyordu. Mavis on beşindeyken kendisini Philadelphia ya da New York'un en tanınmış hanımefendilerinden biri olarak hayal ediyordu. Başarılı ve ünlü kocasının malikânesini ustalıkla yönetecekti. Mavis'in hayatını küçücük Hambledon'da geçirmeye hiç niyeti yoktu. Sürüyle hayranı olmalıydı. Herkes nüfuzundan yararlanmak

için kendisine yalvarmalıydı. Kız on altısında New York'taki özel bir okula gidiyordu ve gençlerin ilgisini de çekmekteydi. On yedi yaşındaysa, o büyük gücünü iyice öğrenmişti artık. Güzelliğinin ve neşesinin daima erkekleri büyülediğini ve baştan çıkardığını biliyordu.

Gözlerinin aslında pek küçük olduğunu farkeden azdı. Çünkü hep neşeyle kısılıyordu bu gözler. Bazı kadınlar ve kızlar Mavis'in 'sinsi bakışlı küçücük gözleri' olduğunu söylüyorlardı ama bu da onların kıskançlığına veriliyordu. Mavis'in gözlerindeki o soğuk ve hesaplı pırıltıyı görenlerse daha da azdı. Mavis'in sinsi bakışlı gözlerinden rahatsız olanlar arasında Marjorie Ferrier de vardı.

Mavis on sekizine bastığı zaman Jonathan annesiyle kardeşine, kızla yakın bir zamanda evleneceğini birdenbire açıkladı.

Marjorie bir şey söylemedi. Söylenecek bir şey yoktu çünkü. Harald ise güldü. «O 'Altın Kızla' mı? Aslında canavarın biri o. Bir yıla kalmaz, kalbini kemire kemire bitirir.»

Mavis'e delicesine tutulmuş olan ve kızı tapan Jonathan Ferrier bu sözleri pek duymadı bile. Daha sonra Mavis'in sevimliliğinin sırrının, kızın tam anlamıyla dişi oluşuna bağlı olduğunu anlayacaktı. Gizli bir şey de değildi bu. İşin garibi Mavis aslında hemen hemen cinsel arzulardan yoksun gibiydi. Kız erkeklerin kendisine dayanamadıklarını biliyordu. On beşindeyken de bunun nedenini öğrenmişti. Bu yüzden de hayranlarını alayla karışık hoşgörüyordu. Ama seks konusundaki çekiciliğini incelikle teşhir etmesini biliyordu. Ancak kendisinin bir istek duyduğu da yoktu. Erkekler onun kendilerini istediğini sanacak kadar aptaldılar. Bu budalalıklarına da sadece gülünürdü. Aslında bütün bunların Mavis Eaton'un gerçek istekleriyle hiçbir ilişkileri yoktu. Kız arzularını gizliyordu daima.

Jonathan sonradan 'gülen kızlar'ın bir tek aşkları olduğunu öğrenecekti. Onlar sadece kendilerini seviyorlardı. Bir tek istekleri vardı onların: Zengin olmak, çıkarlarını sağlamak.

Marjorie Ferrier oğlunun çok zavallı bir duruma düştüğünü düşünüyordu. Acı bir şeydi bu. Kadın Jonathan'ın daha akıllıca ve zekice davranacağını sanmış, onun zevkli bir insan olduğunu düşünmüştü. Mavis'de bir kabalık ve bayağılık vardı. İhtirasla ilgili zevkler vaat eden hayvanca bir pırıltı. Fakat Marjorie bu zevklerin aslında bir hayal olduğunu biliyordu. Çünkü 'gülen kızlar' sadece kendilerinden zevk alırlardı. Başkalarının mutluluğunu, iyiliğini ve neşesini de düşünmezlerdi.

Harald ise Jonathan'la Mavis Eaton'un düğününden kısa bir süre önce Myrtle Heger'le evlenecekti. Ama hiç kimse Harald'ın kadını sevdiğine inanmayacak, herkes daima onun Myrtle'i parası için aldığını düşünecekti.

Mavis Eaton'la Jonathan Ferrier'in düğünleri altın ışıklı bir haziran günü yapıldı. Bütün eyaleti ilgilendirecek bir olaydı bu. Düğüne Vali de katıldı, Senatör Campion'da. Tabii birkaç kentin belediye başkanları da geldiler. Eaton'lar da, Ferrier'ler de çok zengindiler. Jonathan ise ün yapmaya başlamıştı. Annesi de 'eski bir aile'dendi.

Jonathan düğün gecesini hiçbir zaman unutmayacaktı.

Şimdi babasının çalışma odasında sızmış olan Jonathan düşünde o geceyi görüyordu. Hafifçe ter içinde kalmış olan esmer yüzünün hatları çarpılıp gerilmişti. Başını sağa sola çevirip duruyordu. Sonunda zorlukla, ağır ağır gözlerini açtı. Sabah olmak üzereydi. Babasının masasında duran telefon durmadan çalıyordu. Jonathan yüzünü buruşturdu. Küfrederek telefona uzandı.

Rahip McNulty, «Ah, Jonathan,» diyerek rahat bir soluk aldı. «Seni böyle erkenden uyandırmadığımı umarım. Yediye geliyor. Yediye çeyrek var yani.»

Jonathan, «Aldırma,» diye homurdandı. Sesi iyice boğuk çıkıyordu. Yutkundu. Boğazı kuruyup şişmiş gibi geliyordu ona.

«Ben mükemmel bir doktor olduğum için hiçbir zaman yatıp uyumam. Sen beni birkaç saat sonra ara. Belki o zaman telefona cevap veririm. Belki de vermem.» Tam anlamıyla uyanamamıştı. Işığa bakarak gözlerini kırıştırdı. Titredi. Midesi de bulanıyordu. «Hoşçakal.»

Rahip, «Jon!» diye bağırdı. «Lütfen bir iki saniye beni dinle! Tanrı aşkına dinle beni! Bu bir ölüm kalım meselesi—»

Jonathan, «Ve böyle sorunlar artık beni hiç ilgilendirmiyor,» dedi. «Sen hiç uyumaz mısın?»

Rahip, «Bütün gece uyumadım,» diye cevap verdi. «Şimdi eve döndüm. Yedide ayın var. Francis Champion'u hatırlıyor musun? Senatör Kenton Champion'un oğlunu? Üç yıl kadar önce çocuğun kolitini mi ne tedavi etmiştin.»

Jonathan ıstırapla esnedi. Ona başı çatlayıp parçalanıyormuş gibi geliyordu. «Ne olmuş. Ben onların aile doktoru değilim. Üç yıl önce de doktorları burada olmadığı için beni çağırdılar. Adam neredeyse çocuğu öldürecekti o da başka. Madem Francis yine hastalanmış, kendi doktorlarını neden çağırmıyorlar?»

Rahip tereddüt etti. «Kişisel bir neden var sanırım. Aile doktoru... Biliyorsun. Belki— utanılacak bir durum olur... Anlayacağın Francis Champion dün gece kendini asmaya kalkışmış. Uşaklardan ihtiyar Tom gürültüyü duyarak onu kurtarmış. Çocuk ropdöşambrının kordonuyla kendini asmış...»

Jonathan acı acı, «Mutlaka ukalanın biri böyle işlere burununu sokar,» diye söylendi. «Bence ölmek isteyen birini kendi haline bırakmak gerekir.» Durdu, sonra da hafif bir ilgiyle sordu. «Kendini öldürmeye mi kalkışmış? Yirmi yaşında? Onun din seminerinde başarılı olduğunu sanıyordum. Rahip olmaya hazırlanıyordu, değil mi? Çocuğun iyi bir papaz olacağı anlaşıyor.» Jonathan güldü, sonra da öksürdü. Demek ki çocuğa uygun ruhsal bir ceza vermen için seni çağırdılar?»

«Jon, rica ederim dinle. Beni Tom çağırdı. Başkası çağırmaya yanaşmamış. Hele çocuğun halası hiç. Senatör Washing-

ton'da. Fakat bugün Dört Temmuz şenliklerine katılmak için buraya gelecek. Çocuğun halasını bilirsin.» Rahip özür diler gibi öksürdü. «Kuşkusuz saygıdeğer bir kadın... Ama ne yapılması gerektiğini bilecek bir insan da değil. İşte bu yüzden Tom beni çağırırdı. Ama Francis beni görmeye yanaşmadı. Yatağının yanında oturdum ama dönüp bana bakmadı bile. Sözlerimi de dinlemedi. Sonunda ayine yetişmek için kalkmak zorunda kaldım.»

Jonathan, «Çok dindarca bir hikâye,» dedi. «Ama bunun benimle bir ilgisi var mı? Hayır, yok.»

«Ben düşündüm... düşündüm...» Rahip, kekelemeye başlamıştı. «Onu görmenin iyi olacağını düşündüm. Tedaviye ihtiyacı yok ama...»

Jonathan iyice şaşırmıştı. «Muhterem peder, sen çıldırdın mı? Madem tedaviye ihtiyacı yok, ben orada ne yapacağım?»

«Çocuğun... sana... güvendiğini duydum. Ya da böyle bir şey işte, Jon. Aklıma geldi bu. O çocuğun bir şeye ihtiyacı var. Bunu ona ancak sen verebilirsin.»

Jonathan, «Hayır,» diye cevap verdi. «Zaten çocuğu görürsem o zaman durumu polise bildirmek zorunda da kalırım.»

«Onun hayatını kurtarmıştın, Jon. Bunu tekrar yapabilirsin sanırım.»

«Neden kurtarayım? Bırak ölsün. Sen de onu kutsa, muhterem peder.»

Rahip durakladı. «Gideceksin değil mi, Jon? Hemen?»

«Hayır.» Jon telefonu kapattı.

Senatör Champion'un kârısı on beş yıl önce ölmüş ve büyük servetini kocasına bırakmıştı. Bu bakımdan oğlu Francis'i pek düşünmediği anlaşıyordu. Kadının ölümünden kısa bir süre

sonra Senatör Kenton Champion'un otuz sekiz yaşındaki dul kardeşi 'annesiz yavrucuğa' bakmaya gelmişti. Kadın şimdi elli üçündeydi. İriyarı, insanı şaşırtacak kadar aptal, iyi huylu, güzelce bir kadındı.

Aslında Francis'e de fazla sevgi göstermemişti Beatrice Hala. Beatrice Offerton kendi vücuduna ve onda iştah uyandıran şeylere düşkündü. Elli üçünde olan Beatrice Offerton yaşını hiç göstermezdi. Yüzü hâlâ renkli, saçları da pırıl pırıldı. Çünkü Beatrice cildine de, saçlarına da gereken özeni gösteriyordu. Tek ihtiras duyduğu konu da buydu zaten.

Senatör Champion'un Philadelphia ve Washington'da genç kadın arkadaşları vardı. Yoksul olan bu hoş kızlar senatöre, onlara lüks denilen şeyin tadını tattırdığı için minnet duyuyorlardı. Onun sayesinde hayatlarında ilk kez doğru dürüst yemek yiyor, güzel elbiseler giyiyor ve zarif arabalara biniyorlardı. Senatörün arada sırada onlara kürk veya mücevher aldığı da oluyordu.

Kenton Champion bu konuda son derece ihtiyatlıydı. İlgilendiği kızı arka sokaktaki bir apartmanın dairesine yerleştiriyordu. Ama sevgisi bu dairede ancak altı ay kadar kalabiliyordu. Çünkü senatörün çabuk bıkmaya huyu vardı.

Kenton Champion ikiyüzlü, ahlaksız, fakat zeki ve kurnaz bir adamdı. Jonathan Ferrier de bu yüzden nefret ederdi kendisinden. Senatör iriyarı bir adamdı. Boyu hemen hemen Jonathan'ınki kadardı. Kız kardeşi Beatrice gibi bir hayli de şişmandı. Yüzü de Beatrice'inki gibi koskocaman ve kıpkırmızıydı. Beyaz tenliydi senatör aslında. Gözleri mavi, burnu kocaman, dudakları da kalındı. Fakat Beatrice'in yüzündeki o pek budalaca ifadeye karşılık, Kenton Champion'un çehresine bakan biri adamın ne kadar açıkgöz ve zeki olduğunu anlardı. Senatörün alnı kardeşininki gibi geniş, saçları da yine açık kumraldı. Sık ve dalgalıydı bu saçlar. Hareketleri gayet canlıydı. Birçok erkeğin ve bütün kadınların hoşuna giderdi bu.

Kenton Champion, «İzin verildiği takdirde her insanı severim,» derdi. «Anlamayacağım, sempati duymayacağım bir insan da yoktur.» Ama bir tek kişi vardı yine de. Jonathan Ferrier'di bu. Jonathan, senatöre 'Badem Ezmesi' adını takmıştı. İki adam birbirlerinden nefret ediyorlardı.

Senatör, «Rica ederim,» demek âdetindeydi. «Sonuçta Jonathan'ın babası benim arkadaşımdı. Marjorie'ye de daima zaafım vardır. Hatta Marjorie dul kaldığı zaman onunla evlenmeyi bile düşündüm. Ama Jon aksi bir genç. Sonra o acı Mavis olayı oldu. Kızın isim babasıydım ben. Ne de güzeldi. Ah, ah, Mavis... öldüğü zaman bu dünyanın ışığı da biraz karardı. Altın bir renk, mis gibi bir koku... Fakat Jon'u savunmaya koşan da ilk ben oldum. Ve önemli birileriyle yaptığım konuşmalar...» Ama hiç kimse Kenton Champion'un kimlerle konuştuğunu bilmiyordu. Ne var ki, herkes aynı fikirdeydi.

«Eğer senatör işe karışmasaydı, durum Jonathan Ferrier'in aleyhine olacaktı. Ama o minnet duyuyor mu? Ne gezer? Her fırsatta 'Badem Ezmesi' hakkında demediğini bırakmıyor...»

O kadar kişinin içinde sadece Jonathan senatörün bütün zenginliğine rağmen son derecede açgözlü olduğunu sezmişti. Kız kardeşi gibi o da kendisinden başkasını şevcecek yetenekte değildi.

İşte fazla duygulu olan Francis Champion bu iki kardeşin eline kalmıştı.

Ve şimdi de seminerden eve dönmüş olan Francis Champion dün gece kendini öldürmeye kalkışmıştı.

Jonathan'a kapıyı siyah ipek üniformalı, kırmalı beyaz önlüklü ve boneli güzel bir hizmetçi kız açtı. Gizli bir heyecandan yanakları kızarmıştı kızın. Alçak sesle, «Madam sizi ikinci salonda bekliyor,» dedi.

Jonathan salona doğru giderken, Beatrice Offerton'un isteri krizi geçirmediğini umarım, diye düşünüyordu.

İkinci salon bir tenis kortu kadar genişti. Jonathan, Beatrice'in sakin bir tavırla orta masadaki vazoya bahçeden yeni kopartılmış olan kırmızı gülleri koymakta olduğunu görünce bayağı şaşırdı. Sonra da öfkeleniverdi. Beatrice kadar budala ve sadece kendini düşünen kadının bile biraz üzülmesi gerekmez miydi? Neredeyse küfredecekti genç adam. Beatrice sırtında binici giysileri olan Jonathan'ın elinde çantasıyla kapıda durduğunu farkedince hafifçe irkildi. Genç adamı tanımamış gibiydi. Jonathan'a bakarak hayretle ağır ağır gözlerini kırptırtırdı.

Sonunda, o güzel, kalın sesiyle, «Jon? Jon?» dedi. «Ah! Jon, sensin değil mi?»

Jon, «Öyle sanıyorum,» diye cevap verdi. «Tabii ikimiz de düş görüyor olabiliriz.»

Kadın bu sözleri düşündü bir an. Sonra da gülümsedi. «Ne hoş. A, terlemiştin. Sabah odasına gel. Çilek şurubu ve taze pasta var. Ama belki de öğle yemeğine kadar beklemeyi tercih edersin. Kenton bundan sonraki trenle gelecek. Dört Temmuzda nutuk verecek—»

Jonathan, «Beni çağırttılar, Beatrice,» dedi. «Yoksa o da mı düş?»

Kadın yine irkildi ve tekrar sakin sakin düşündü. «Ah...» Yüzünde o tatlı fakat anlamsız gülümseme belirdi. «Ne dert değil mi? Bence insan bu kötü şeyleri unuttur, sanki bunlar hiç olmamış gibi davranırsa her şey yoluna girer. Ama o rahip... o aynı fikirde değildi—»

Jonathan'ın tepesi iyice atmıştı. «Yanılıyorsam söyle... Anladığıma göre Francis dün gece odasında kendini asmaya kalkışmış. Bir uçak gürültüyü duymuş. Çocuk sandalyeden düşerken çıkan gürültüyü... Francis'in odasına koşarak, delikanlıyı tam zamanında kurtarmış. Bana, Francis'in kendisini rob-döşambrının kordonuyla astığını söylediler.» Elindeki çantayı salladı. «Ee, işin içyüzü nedir?»

Beatrice'in kırmızı yüzünün rengi biraz solmuştu. Kadın dolgun pembe dudaklarını yalayarak ellerine baktı. «Her şeyin bir açıklaması olduğundan eminim. Kenton bu meseleyi duyduğu zaman çok sıkılacak. Francis'in ciddi bir niyeti olmadığını biliyorum. Kordon duvardaki apliğe takılıymış. Herhalde kendi kendine takıldı bu. Böyle şeyler oluyor...»

«Ve tabii kordon kendi kendine bir ilmek halini almış ve Francis'in boynuna geçivermiş. O sırada çocuk da bir sandalyeye çıkıyormuş. Herhalde gece yarısı apliği silip parlatmak niyetindeymiş. Seminerin o ciddi havasından sonra lambanın tozu sinirine dokunmuş. Sonra kazara sandalyeye bir tekme atmış. İşte böyle!»

Beatrice koca kafasını ağır ağır sallıyordu. İfadesiz bir sesle. «Evet, böyle oldu belki de,» dedi. Sonra güllere bakarak tekrar dudaklarını yaladı. Gözlerini kırıştıtırıp duruyordu. Boyunu bükülmüş bir çiçeğe dokundu. «Gülleri o kadar severim ki... Kenton bunlara tapar. Güller bir odaya sıcak bir hava verirler—»

Jonathan, Beatrice'i on beş yıl önce Hambledon'a geldiği günden beri tanıyordu ama yine de şaşırdı. Siyah gözleri kıvılcımlar saçarak kadına doğru ilerledi. «Buraya bak, Beatrice. Sen galiba durumu anlamıyorsun. Ben doktorum. Kanuna uyumak ve intihar teşebbüsünü polise haber vermek zorundayım. Anlıyor musun? Polise. Ondan sonra da olayı gazeteler haber alır.»

Kadının gözleri hafif bir dehşetle açıldı. «Polis? Polis? Bunu düşünmemelisin bile, Jon. Ne diyorsun? Kenton ne olacak? Kenton? Ne utanılacak durum. Polis olmaz. Ah, o Francis de ne düşünemesiz bir çocuktur. Polis! Şaka ediyorsun, değil mi, Jon?»

«Şaka etmiyorum. Beni dikkatle dinlemeye çalışmalısın, Beatrice. Tanrı aşkına, sen Francis'in halasisin sonuçta. Ona karşı hiçbir duygun yok mu? Olaydan sonra durumu sana haber vermediler mi? Sen o zaman ne yaptın? Neden beni o vakit ça-

ğirmediniz? Ya da başka bir doktor? Çocuk sana ne söyledi? **Ya uşağa? Rahip McNulty durumu nasıl öğrendi? Onu kim çağırdı?** Bu soruların bazılarına olsun cevap ver, Beatrice.»

Kadın dalgın dalgın etrafına bakındı. Sonra dizinin dibindeki sandalyeyi görerek üstüne çöktü. «Ne sıkıcı olay. Yersiz de. Kenton bütün eyaleti dolaşarak konuşmalar yapıyor. Çok yoruyor bu onu.»

Jon, «Beatrice,» dedi. «Sen sorularıma cevap ver.»

Kadın başını eğerek düşündü. «Anlayamıyorum... Francis eve geldiği zaman da durumu anlayamadım zaten. Onun çalışmaları yüzünden biraz yorulmuş olduğunu düşündüm. Rahiplerin seminer öğrencilerine çok sert davrandıklarını duymuştum. Fakat birkaç gün dinlendiği takdirde— Bilmiyorum, Jon. Ben Francis'i hiçbir zaman anlayamadım. Bebekken bile pek acayip bir çocuktü. Annesine çok benzerdi. O da pek sinirliydi. Bütün ailesi öyleydi zaten...»

Masaya yaslanmış olan Jonathan Tanrıya kendisine sabır vermesi için dua ediyordu.

«Şey... Francis'in dairesine gitmeyi, ona ne derdi olduğunu sormayı düşündüm. Fakat o kimseye sokulmaz. Ben de başkalarının işine burnumu sokmaktan hoşlanmam. Kenton eve geldiği zaman her şeyin hallolacağına karar verdim.»

Çocuk iki gün odasında kapalı kalmış, kim bilir kafasından ne kara, ne korkunç düşünceler geçmişti.. Ve sonunda da o müt-hiş kararı vermişti.

Beatrice'in yüzü kızarmaya başlamış, mavi gözlerinde de bir pırıltı belirmişti. «Her şeye o ukala uşak neden oldu. Şu Tom denilen adam. Francis'i bulmuş ve tehlikeli durumda çocuğa yardım etmiş. Herhalde durum tehlikeliydi. Ama bunu da kesin olarak bilmiyoruz. Çünkü Francis zaman zaman fazla heyecanlanır. Belki de çocuk kendisini bulmalarını istiyordu. Sandalyeyi de o yüzden mahsus öyle gürültüyle devirmişti. O şangırtıyı ben bile duydum. Ama tekrar uykuya daldım neyse

ki. Sonra Tom kapıya vurmaya başladı. O sırada saat bir olmuştu sanırım. Benim geceleri kafam fazla çalışmaz. Bir süre adamın ne dediğini anlayamadım. Soluk soluğaydı. İyice heyecanlanmıştı. Bilirsin, ayaktakımı çobuk heyecanlanır. Herhalde Tom'a minnet duymam gerek. Ama uşak yardımına gitmeseydi, Francis'in akli çabucak başına gelirdi.»

Jonathan homurdandı. «İskemleyi ayaklarının altına çekerek ilmiği çözerdi...»

«Evet.» Beatrice içini çekti. «Ama insan bilemez ki. Öyle değil mi? Tom, Francis'i kurtardığını, ona tekrar soluk aldırıldığını, boynuna soğuk kompres koyduğunu söylüyor. Ama o tabakadan insanlara da pek inanılmaz. Tom, Francis'i yatırmış, sonra da bana haber vermek için onun yanından ayrılmış. O arada bana rahibi çağırdığını da söyledi. Tom'un küstahlık ettiğini düşünmeye başlıyorum—»

«Evet.» Jonathan bir sigara yakmıştı. «Tom rahibi çağırmakla değil ama Francis'in hayatını kurtarmakla küstahlık etmiş. Onu kov.»

Beatrice, «Evet,» dedi. «Tom'u kovma konusunu Kenton'la konuşacağım.» Sonra Jonathan'a baktı. Yerinden uğramış olan gözleri candan yapılmış gibi duruyordu. Yutkundu. «Ne diyorsun Jon? Tom onu... onu... bırakmalı... bırakmalı...»

«Francis'i ölüme bırakmalıydı. Tabii.» Jonathan bir yandan da, «Herhalde bu, kadının öğle yemeğinin zevkini iyice çıkarmasına engel olacak,» diyordu. «Ama yine de sanmıyorum.» Dönerek hole çıktı ve orada Tom'la karşılaştı. Uşağın hiç çekinmeden bu konuşmayı dinlemiş olduğu belliydi. Jonathan adama göz kırptı.

Tom ciddi bir suratla, «Hanımefendiyi rahatsız ettiniz,» dedi.

«Öyle gözüküyor. Yemekten önce kendisine biraz soda ver. Mrs. Offerton'un yemeklerini zevkini çıkaramamasına dayana-

mayız. Bir felâket olur bu... Söyle Tom, neden şafaktan önce Rahip McNulty'i çağırttın? Onu Francis mi istedi?»

«Hayır, doktor. Bunu küçük beye sordum ama o, 'Hayır,' dedi. Oysa rahiple çok dosttular. Mr. Francis'in ise büyük bir günah işlemesine ramak kalmıştı. Belki de bu hareketi düşünmekle bile yine günah işlemiş oluyor. Ben... Şey, Mr. Francis elimde doğdu benim. Onu çok iyi tanırım.»

Jonathan, «Bundan eminim,» dedi. «Onu tanıyan bir tek sen varsın zaten. Devam et. Francis, rahip geldiği zaman onunla konuştu mu?»

«Hayır.» Yaşlı adamın yüzünde kederli ve umutsuz bir ifade belirdi. «Rahip McNulty bisikletine binerek hemen geldi.»

«Fakat Francis onunla konuşmaya yanaşmadı. Öyle mi?»

«Evet, doktor. Yatakta başını çevirdi. Sanki ölmüştü. Ne rahibi dinliyor, ne kımıldıyordu. Rahip McNulty, hemen hemen ayın saatine kadar onun yanında kaldı. Hem yorgun, hem de ççtı. Bana Francis'in yanından uzun süre ayrılmayacağıma dair yemin ettirdi. Size telefon edeceğini de söyledi.»

Jonathan kırıbaıyla tozu çizmelerine vuruyordu. Düşünceli düşünceli, «Hım...» dedi. Tom bekliyordu. Jonathan, «Francis bu işe neden kalkıştı?» diye sordu. «Bu bakımdan bir fikrin var mı?»

«Hayır, doktor, yok. Yalnız, çocuğun bir yıldan daha uzun bir zamandan beri çok üzgün olduğunu biliyorum. Kendisine sormama rağmen bana bunun nedenini hiçbir zaman açıklamadı.»

«Belki de bir yıl önce rahip olamayacağını anladı. Fakat bunu seminerdekilere söylemek cesaretini bulamadı.»

Tom birdenbire kelimelere basa basa, «Hayır, efendim,» diye cevap verdi. «Siz Mr. Francis'i tanımıyorsunuz, doktor. Onun cesareti değil bir, üç gence yeter. Çocukken pek cesurdu. Şimdi de öyle. Eğer bir hata yaptığına inansaydı, hemen gidip durumu rahiplere açıklardı.» Bir an durdu. «Galiba bu kez böyle bir açıklama da yaptı. Tabii bunu bana söylemedi ama

öyle sanıyorum. Fakat Francis bir yıldan beri cesaretini toplamaya çalışmıyordu. Onu üzen başka bir sorundu.»

Jonathan tekrar düşündü, «Pekâlâ. Hastayı göreceğim.»

Birlikte geniş mermer merdivenden çıktılar. Francis'in da-iresi köşkteki diğer odaların tersine gayet sade bir şekilde döşenmişti. Delikanlının odası bir hücreden farksızdı.

Delikanlı yatakta yatıyordu. Beyaz çarşafı koltuklarına kadar çekmişti. Perdesiz pencerelerden uzaktaki dağlara doğru bakıyordu. Jonathan oturarak çantasıyla kamçısını yere bıraktı. Bir sigara yakarak ağır ağır içmeye koyuldu. Bekliyordu. Francis kımıldamadı. Jonathan bunun nedeninin inat, öfke, somurtkanlık ve hatta utanç olmadığını anladı. Delikanlı herşeyle ilgisini kesmiş gibiydi. Artık odaya kimin girdiğini bile merak etmiyordu.

Sonunda Jonathan, «Ölmek üzere olanların geride bıraktıkları kimseler için bazı önlemler alması âdettir,» dedi. «Tabii iyi insanlarsa bunlar. Örneğin Francis, sen şu ya da bu şekilde öleceğini düşünüyorsun. Bu konuda planlar yapıyorsun. Fakat seni gerçekten seven o tek insan arkandan ortada kalacak, Hatta seni kurtarmak gibi bir düşüncesizlik ettiği için işinden de kovulacak. Senin bir tek kuruşun yok. Olsaydı ve bunu ihtiyar Tom'a bıraksaydın, o zaman sana, 'Eh, haydi güle güle, Francis,' derdim. Ama tabii Tom'un senin için ne önemi var?» Jonathan bir an Francis'in bu sözleri duymamış olmasından korktu.

Sonra delikanlı ince, uzunca başını yastığın üzerinde hafifçe döndürdü. Jonathan, Francis'in hatları gerilmiş bembeyaz yüzünü, boynundaki mor şişleri gördü.

«Tom?» Francis ıstırapla konuşmuştu.

«Tom. Halan senin yüzünden Tom'u kovacak. Çünkü adam yalnız senin hayatın değil, ruhun için de endişelenmiş. Hayatın için endişelenmesi budalalık. Ruhun için endişelenmesiye affedilmeyecek bir suç. İşte bu yüzden halacığın kendisini bağışlamıyor. Belki lütfeder de Tom'a bir haftalığını da verir. Ne ka-

dar tutuyor bu? Sonra bu köşkte insanca duyguları olan kim-selerin bulunmaması gerek. Öyle değil mi?»

Francis'in yüzünde hafif, umutsuzluk dolu bir ifade uçuştı. Delikanlı başını yastıktan hafifçe kaldırarak boğuk bir fısıltıyla, «Tom'u yollamalarına razı olamam,» dedi. «Bunu ona yapamazlar.»

Jonathan, büyük bir neşeye, «Öyle bir yaparlar ki,» diye cevap verdi. «Eğer adamcağız akıllılık edip seni o halde gördüğün zaman kapıyı kaptasaydı, gidip usulca tekrar yatağına yatsaydı, seni ancak sabaha bulurlardı. Ondan sonra da aile dostu olan bir doktor ölümüne 'doğal nedenlerin' yolaştığını belirten bir defin ruhsatını imzalardı. Tom da o zaman hayatının sonuna kadar rahatça yaşardı. Hatta belki çalışmak zorunda da kalmazdı. Babana ya da halana, şöyle tenhada bildiklerini cırtlattırması yeterdi. Ama dünya budalalarla dolu. Öyle değil mi? Bu budalalara, senle ben ve özellikle Tom da dahil.»

Genç adam, cevap vermedi. Fakat kendisini zorlayarak yataкта doğruldu. Jonathan kayıtsız ve ilgisiz bir tavırla ona bakıyordu. Francis soluk soluğa başını yastıklara dayayarak oturuncaya kadar bekledi. Delikanlı yine ona bakıyordu.

Francis, «Allah belanı versin,» dedi. Bir yandan da soluk almaya çalışıyordu. «Allah herkesin belasını versin! Kimse zavallı ihtiyar Tom'a zarar veremez. Böyle bir şey yaparlarsa ben de o zaman bütün dünyaya durumu açıklarım—»

Jonathan, «Aferin,» diye başını salladı. «Ama önce bundan babanla halana sözetmen daha iyi olur. Böylece bir sürü kargaşalığı önlemiş olursun. Ha, aklıma gelmişken. Baban bir iki saat sonra burada olacak. Ayın dördünde her zamanki gibi Hambleton'da o ünlü konuşmalarından birini yapacak. Ve sen her zamanki gibi orada olmayacaksın.»

Francis hafifçe gülümsedi. «Hayır, ben orada olmayacağım,» Sonra kaşlarını çatı.

Jonathan, «Ne yazık ki ben olacağım,» dedi.

Şimdi Francis onu dikkatle süzüyordu. «Sen neden geldin sahi?»

«Aslında bu senin üstüne vazife değil. Ama dediğim gibi ben kendimi tanımiyorum.»

Francis'in dudaklarında o hafif gülümseyiş uçuştı yine. «Bunun nedeni sorumluluk duygusu mu?»

«Belki, Sonuçta ben seni on yedi yaşındayken ülserli kolitten kurtardım. Hem de diğer doktorların seni mezara sokmaya hazırlandıkları bir sırada. Çinliler, 'Bir insanın hayatını kurtardığın takdirde onun sorumluluğunu üzerine alırsın,' derler. Çinliler haşin fakat gerçekçi insanlardır. Bir insanın kaderine karıştığın takdirde bu ukalalığın yüzünden lanetlenirsin. Belki de ben seni on yedi yaşındayken kurtardığım için böyle lanetlendim. Tom da şimdi seni kurtardığı için aynı lanete uğradı. Belki Tom'la birlikte kaderle bir anlaşma yapabiliriz.»

Francis'in koyu renkli gözleri tuhaf bir şekilde gölgelendi. Beyaz dudakları gerildi. Jonathan belli etmeden delikanlıyı süzüyordu. Sonra da, «Halanın dediği gibi ben başkalarının işine burnumu sokmaktan hoşlanmam,» diye mırıldandı. «Ama aradan uzun zaman geçtiği için sana şunu sorabilirim: O kolite ne neden oldu? O sırada ne derdin var?»

Francis gözlerini ondan kaçırarak eline baktı. Parmaklarını ağır ağır açıp kapatıyordu. «O sırada bir yıldan, hatta daha uzun zamandan beri devam eden bir şeydi bu. O zamana kadar babama taptığımı söylersem buna şaşar mısınız?»

«Açıkçası şaşarım.» Jonathan fena halde irkilmişti. «Babandan hiçbir zaman hoşlanmadım.»

«Biliyorum.» Francis yine güldü. «Ondan, 'Badem Ezmesi' diye söz ettiğini duydum. Hatta babama daha da kötü adlar takmışsın. Çocukken bu yüzden senden nefret ederdim, sanırım. Babam için, 'Şarlatan' da demez miydin?»

«Herhalde. Babacığın sana daima kalbi sevgi dolu bir adam gibi gözükmedi mi? Aslında alçağın biri olduğunu sana nasıl belli etti? Kendisi kötü bir şey yapmayacak kadar dik-

katlidir. Daha doğrusu yakalanmayacak şekilde hareket eder. Sen bir şey mi öğrendin?»

Francis, gerilen dudaklarının arasından, «Evet,» diye fısıldadı. «Birkaç şey... Bunların nasıl olduğu, durumu nasıl öğrendiğim önemli değil. Bunlar sadece o politikacılara özgü şeylerden olsaydı, sonunda bütün bu olanları anlayışla karşılayabilirdim belki... Fakat... hayır, onun yaptıklarını sana anlatamayacağım. Oysa on yedi yaşındayken bunları mutlaka açıklamam gerektiğini düşünürdüm. Babam hiçbir zaman benim akıllı olduğuma inanmadı. Ben on altı, on yedi yaşlarındayken bile benim bir çocuk olduğumu düşünüyordu. Bu yüzden... bazı şeyleri duydum. Washington'da, babamın apartman katında.» Boş gözlerle avuçlarına baktı. «Vicdan azabı çekmeye başladım. Burası benim vatanım. Vatanım! Ama o da benim babamdı. İnsan böyle bir durumda ne yapabilirdi?»

Jonathan durumu anlar gibi olmuştu. Tanrım, diye düşündü. Evet, insan böyle bir durumda ne yapabilir? Sonra, «Bilmem ki,» dedi. «Demek bu yüzden için paramparça oldu. Kandı. Az kalsın ölüyordun.»

«Ölmeme izin vermeliydin.» Francis yumruklarını sıktı.

«Bu meseleyi babana hiç açmadın mı?»

«Hayır. Söylemeye kalktığım takdirde... korktuğum şeyi yapabilirim! Babama olan sevgim ancak uzun süre sonra öldü. Çok uzun bir süre sonra. Baban hakkında korkunç bir şey öğreneseydin, Dr. Ferrier... Feci bir şey... Vatanının bu suçu işlemeye devam edeceğini, hatta daha da kötü şeyler yapacağını bilseydin... O zaman onun suçunu herkese...»

«İlân eder miydim?» Jonathan başını salladı. «Bilmiyorum... Sanmıyorum...»

Francois içini çekti. «İşte benim derdim de bu. Sırrımı on yedi yaşındayken seminere kadar birlikte götürdüm. Ve— bana gülme,— durmadan dua ettim. Her ne halse... Bu sırrı düşünmemeye çalıştım.»

«Yanılmış olamaz mısın? Pireyi deve yapmış olmayasın? Sonra çocuk denilecek bir yaştaymışsın. Ve politikacılar bazı yollara başvurlar.»

Francis başını salladı. «Benim de biraz aklım olduğunu kabul et. Ben bu sözleri tam bir yıl kendi kendime söyledim. Babamın da diğer politikacılar gibi hareket ettiğini tekrarlayıp durdum. 'Sadece babam daha fazla para alıyor,' dedim. 'Böyle şeyler için zar atmak gibi bir şey bu.' Fakat Washington'daki o daireye adamlar geldi... Senatörler... Başkaları.»

«Baban senin orada kalıp bunları görmene göz yumdu, öyle mi?»

«Hayır. Babam o kadar da aptal değildir. Sık sık ona gitmeye başladım. Bazen beni en beklemediği anlarda. Bilmem gerekti. Çoğunlukla geceleri gidiyordum. Herhalde sonunda kuş-kullanmaya başladı. Çünkü ben apartmana gittiğim zaman kendisini hazırlıklı buluyordum. Sonradan halamın Washington'a hareket ettiğini ona telgrafla bildirdiğini öğrendim.»

Jonathan, «Tanrım,» dedi.

«Artık hiçbir şey bilmiyorum. Babamın, İspanyol - Amerikan Savaşı sayesinde bir hayli para yaptığından haberim var. Onun sık sık dışarı gittiğini de biliyorum. Sana bütün anlatacaklarım bu kadar. Dr. Ferrier. Yalnız son üç yıl içinde birçok kitap okudum. Korkunç bir konuyla ilgili kitaplar. Zaharoff'tan söz edildiğini hiç duydun mu, doktor?»

«Evet. Ondan 'tehlikeli ve esrarlı bir adam' diye sözedeler. Adını duydum. Silâh fabrikatörü değil mi o?»

Fakat Francis cevap vermedi. Bitkin bir tavırla yastıklara dayandı.

Jonathan kendisinden beklenmeyecek bir şefkatle, «Konuya şu gözle bak,» diye mırıldandı. «Bu işi baban yapmasaydı, yine yapacak bir başkası bulunacaktı. Tabii bu sözlerim yeterli değil. Böyle olaylar karşısında insan kendisini aciz hisseder...»

Francis gözlerini kapatmıştı. «Anlamıyorsun, doktor. Artık

bu konuya aldırmiyorum bile. Hiçbir şeye aldırmiyorum... Uzun bir süreden beri aldırmiyorum.»

Jonathan her zamankinden daha çok endişelenmişti. Kalıp pencereye gitti. Odada bir ölüm sessizliği vardı şimdi. Genç doktor dönmeden, «Uzun zamandan beri hiçbir şeye aldırmadığımı söylüyorsun,» dedi. «Rahip olmak için seminere girdin. Artık... Tanrıya da aldırmiyor musun?»

Francis ifadesiz bir sesle, «Hayır,» diye cevap verdi. «Nasıl aldırırım? Onun varolduğundan bile emin değilim. Ya da varsa bile bizim üzerinde yaşadığımız bu toz zerresi onu hiç ilgilendirmiyor. İnancım kayboldu. Uzun süre can çekişti bu. Bir yıldan fazla... Ağır ağır öldü inancım, Dr. Ferrier. Ama sonunda öldü. Ben rahip olamam. İnancım kalmadı.»

Jonathan, sen de bu yüzden intihara kalkıştın, diye düşündü. Bu dünya ne kadar iğrenç, çürümüş, kokmuş, tiksinti verici bir yer. Ağır ağır yatağa giderek ıstırap içindeki bitkin delikanlıya baktı. «Eğer inancını kaybeden her insan kendini öldürmeye kalksaydı o zaman halimiz ne olurdu? İnsan kendisini zorla inandıramaz, Francis. Seminerde inancın Tanrının bir lütfu olduğunu öğrenmişsindir. Sen Tanrıya olgun bir erkek değil, bir çocuk gibi inanmışsın. Şimdi önünde olağanüstü bir serüven var. Tanrının ne olduğunu öğrenmeye çalışacaksın. Kendisinin ne olduğunu da. Hayatın anlamını anlamak için uğraşacaksın. Bu araştırma bir ömür boyu sürer.»

«Ya aradığımı bulamazsam?»

«Aramak yetecek sana. Bir insan için bundan daha önemli daha değerli bir şey olabilir mi? Ama bana aradığını bulamamışsın gibi de geliyor.» Jonathan gülümsedi. «Bulduğun zaman bana da açıkla bunu. Bilmeyi isterim.»

Francis konuşamadı. Jonathan'ın kırıbacını ve çantasını alışını seyretti. Yine de bir şey söyleyemedi. Fakat genç doktor kapıya eriştiği sırada, titrek bir sesle, «Rahip McNulty'i görmek isterim,» dedi. «Onu görmek istediğimi sanıyorum...»

Jonathan bitkin haldeydi. Ameliyathanede bile yorulmazdı bu kadar. Merdivenlerden ağır ağır indi. Aşağıda ihtiyar Tom onu bekliyordu. Jonathan, «Her şey düzelecek sanırım,» dedi. «Rahip McNulty'ye telefon edeceğim. Hemen gelip Francis'i görsün. Delikanlı onunla konuşmak istiyor.»

Yaşlı adam bağırdı. «Çok şükür!» Jonathan'ı telaşla telefonun bulunduğu küçük bölmeye götürdü. Camlı yer hemen merdivenin altındaydı.

Genç doktor rahiple çabucak konuştu. Bölmenin içi boğucu derecede sıcaktı. Jonathan yorgun yüzünü ve ellerini sildi. Ve kapıyı açar açmaz da Senatör Kenton Campion ve Beatrice Offerton'la burun buruna geldi. İçinden küfrü bastı Jonathan. Kimseye gözükmeden köşkten usulca ayrılacağını sanmıştı. Ama senatör karşısındaydı işte. Adam altından bir güneş gibi ışıldıyordu. Elini ona doğru uzatmıştı. Biraz geride duran Beatrice'in iri yüzünün rengi hâlâ uçuktu. Gözleri de biraz kırmıştı.

Senatör Jonathan'ın elini tumbul, sıcak avuçlarının arasına aldı. «Sevgili oğlum! Buraya gelmekle ne kadar iyi bir insan olduğunu kanıtladın. Ben bir saat kadar önce buraya eriştim. Beatrice bana bu —öhhö— üzücü derdimiz sırasında buraya nasıl koştuğunu anlattı. Sana nasıl teşekkür edeyim bilmem ki? Şansımız varmış da senin yerine başka biri, biri...»

Jonathan, «Gerçekten öyle,» dedi. «Aile doktorunuz durumu polise bildirmek zarunda kalacaktı. Böyle şeylerin kokusu çabuk çıkar. Ama her şeye rağmen ben yine de güç durumdayım. Sonuçta aile doktorunuz olmamakla beraber ben de hekimim. Francis de bir ara hastamdı. Fakat kimse konuşmaz, sen ve Beatrice bu konudan söz edildiği zaman şaşırmış gibi bir tavır takınırsanız ve tabii polis müdürü yine eskisi gibi senin emrindeyse, belki o zaman olay da duyulmaz. Uşaklar ve hizmetçiler meselenin içyüzünü bilmiyorlar sanırım.»

Senatör artık eskisi gibi gülmüyordu. «Yalnız ihtiyar Tom

biliyor durumu. Beatrice de onu... ev halkını boş yere rahatsız ettiği için kovacak.»

Jonathan'ın içinden adama yumruk atmak geldi. «Boş yere ha? Oğlunun hayatını kurtaran ihtiyar için söyleyebileceğin şey bu kadar mı? Francis'e hiç aldırmadığını biliyorum. Kenttekiler yıllardan beri senin oğlunu hiç sevmediğini söylüyorlar. Fakat ya Tom, Francis'i kurtarmasaydı? Bu sonbaharda seçime girecek olan aziz dostun Vali ve Washington'daki ahbabların senin fevkalâde bir centilmen olduğunu düşünmeye devam ederler miydi? Yoksa, 'Bu nasıl bir baba ki, oğlu intihar etti,' mi derlerdi? Siyaset hayatın sona ererdi o zaman. Dedikoducular hiçbir şey demeseler ailede delilik olduğunu söylerlerdi. Evet... Şimdi Tom konusunda ne yapacaksın?»

Senatör, Jonathan'ın öfkeli ve tehlikeli halini farketmişti. Genç doktor kırbaçı, sanki bunu kullanmayı çok istiyormuş gibi korkunç bir şekilde hızlı hızlı sallıyordu. Senatör öksürdü. İri beyaz elini Jonathan'ın tozlu koluna koydu. «Jon, Jon. Ben düşünmeden konuştum. İhtiyar Tom'a ölünceye kadar minnet duyacağım. Ailemizin sadık hizmetkârlarındandır. O sözlerime babaca telaşım ve endişem neden oldu. Beni bağışla. Karşında kalbi kan ağlayan bir baba var. Beatrice bana durumu açıkladığı zaman az kalsın bayılıyordum.»

Jonathan, «Duyduğum kokudan birkaç bardak viski sayesinde kendine gelmiş olduğun anlaşıyor,» diye homurdandı.

Senatör tatlı tatlı güldü. «Halinden birkaç bardak viskinin sana da iyi geleceğini anlıyorum, Jon. Haydi, çalışma odama gidelim.»

Jonathan, «Hayır,» dedi. «Teşekkür ederim. Eve gideceğim. Bir saat kadar dinlenmeye çalışacağım. Ondan sonra hastane-deki hastalarımı yoklamam gerekiyor. Francis yüzünden çok sarsılıp endişelenmiş olduğunu görüyor ve seviniyorum. Ama fazla üzülme.»

Pembe yüzlü senatörün suratı morardı. Jonathan'a şefkatle gülümserken gözlerinde çok kötü bir pırıltı vardı. «Tabii,

tabii. Korkunç bir şok oldu bu benim için, Francis tek oğlum, Onun için büyük umutlarım var. Kişiliği pek sağlamdır. Onun için canına kıymaya kalkışmış olmasına inanamıyorum. Fransızların dediği gibi 'bir sinir krizi' geçirmiş olacak. İnsan gençlerin halini anlayamıyor.»

«Evet, öyle ya...» Jonathan için için öfkeyle titriyordu. Sonra aklına bir şey geldi. «Şunu da söyleyeyim. Bana rahip McNulty telefon etti.» Bir yandan da kendi kendine, bu altın politikacı oğlunun ne durumda olduğunu bile sormadı, diye düşünüyordu. Francis'in iyileşip iyileşmeyeceğini sormak gereğini görmedi.

Senatör tatlı tatlı, «Ah, evet, evet,» diye mırıldandı. «O genç çok iyi etmiş. Çok iyi. Kendisine ufak bir hediye yollayayım.» Jonathan, «Beş yüz dolar yolla,» diye cevap verdi. «Rahip sağa sola bisikletle gidiyor. Beş yüz dolar yollarsan at ve araba alması için bir katkıda bulunmuş olursun. Çeki hemen yaz.»

Senatörün kalın dudaklı ağzı açık kalmış, gözleri yuvalarından uğramıştı. «Beş yüz dolar.»

«Meselenin örtbas edilmesi için az bile.»

Kenton Campion yumuşak bir sesle, «O beş yüz doları sana vermemi istemez misin, Jon?» diye sordu.

Jonathan ona bakakaldı. Kırbacını hafifçe kaldırıncaya senatör öfke ve dehşetle geriledi. Jonathan elini indirdi. «Kenton, Washington'da tanıdığım üç senatör var. Dürüst ve güçlü adamlar. Üçü de yakın dostum. Onlara bir iki kelime söylemem yeter. Ondan sonra Valinin kulağına ve Eyalet Meclisine bir şeyler fısıldarlar ve sen nazik nazik istifa etmek zorunda kalırsın. Ne demek istediğimi anladın mı?»

Senatör öyle korkuyla büzülecek adamlardan değildi. «Sana yardım ettiğim için pişmanım, Jon. Mahkeme sırasında perde arkasında bazı faaliyetler oldu.»

«Daima öyledir.» Jonathan gülüyordu. «Bana yardımına ge-

lince. Sen yalancının birisin. Sen o sırada ihtiyatlı davrandın ve Ferrier ailesini yakından tanımadığını herkese söyledin. Ama bu önemli değil. Sana şimdi bir öğütte bulunacağım. Sofraya oturup her zamanki gibi tıka basa yemek yemeden önce yukarıya oğlunun yanına git. Ona sitem etme, kendisini azarlama. Şöyle müşfik birkaç kelime söyle. Onun senin içyüzünü sezmeye başladığından eminim. Ama bunu itiraf etmektense ölür. Onun bu halini de minnetle karşıla. Evet, Francis'e eğer becerebilirsen birkaç müşfik söz söyle. Sonra da onu yalnız bırak.»

Beatrice Offerton ilk kez konuşmaya katıldı. Kadın şaşılacak kadar tiz bir sesle, «Senatöre ne cüretle hakaret ediyorsun?» diye bağırdı. «Dürüst ağabeyim hakkındaki o imaların da nedir, Jonathan Ferrier?»

Jonathan, «Bunu senatöre sorsana, Beatrice,» diyerek döndü ve kapıya doğru gitti. Senatör onun arkasından bakıyordu. Artık yüzünde o memnurluk, tatlılık ve sevgi yoktu. İri mavi gözleri öylesine kısılmıştı ki, kestane rengi kısa kirpiklerinin arasından renkleri gözüküyordu bile. Jonathan'ın ayak sesleri mermerin üzerine yankılanmaktaydı.

Jonathan atının getirilmesini beklerken, işte bir düşman daha, diye düşündü. Ama aldırdığı da yoktu.

5

Jonathan Ferrier'le Mavis Eaton, kız yirmi yaşına bastığı sırada evlenmişlerdi. Düğün pek şahane olmuş, kibarların hepsi toplantıya katılmışlardı.

Genç çift geceyi Quaker Otelinin en lüks dairesinde geçirecek, ertesi günü de Saratoga'ya hareket edecekti. Balayının geri kalan bölümünü de New York'ta geçirmek istiyorlardı.

Genç evliler Flora'nın arabasıyla düğün evinden ayrılırlar-

ken, Mavis gülüyor, el sallıyor ve bağıırıyordu. Onun yanında oturan Jonathan, bu bir dinamoyla evlenmeye benziyor, diye düşünüyordu. Sokakta ilerlerlerken Mavis birdenbire kocasını hatırlayarak ona doğru döndü. Sevinçle genç adamın kolunu sıkıp büyük bir neşeyle, «Düğün pek güzel oldu, değil mi, Jon?» diye sordu.

«Evet, sevgilim.» Jonathan kızın elini tutarak öptü.

Mavis onun gür saçlı başına sevgiyle baktı. «Seni seviyorum.»

Jonathan başını kaldırdı. Bu sözler ona çok dokunmuştu. Birdenbire Mavis'in o zamana dek kendisine hiç böyle bir şey söylememiş olduğunu anımsadı. Gül kokan Mavis'i kendisine çekerek kızı dudaklarından ihtirasla öptü. Mavis'te, memnurluğundan hırlayan bir hedi hali vardı şimdi. Sonra Jonathan'dan uzaklaştı.

«Keşke Avrupa'ya gidiyor olsaydık... Paris'e.»

«Sana söyledim, sevgilim. İki hafta sonra birkaç ameliyat yapacağım.»

«Biliyorum.» Mavis'in sesi her zamankinden daha da boğuktu. «Martin Amcamla Flora Yengem bana bir doktorun karısı olmanın ne anlama geldiğini anlattılar.» Jonathan sokak lambalarının ışığında karısının yanaklarında beliren gamzeleri gördü. Mavis ekledi. «Fakat senin iç sıkıcı bir hal almana, Martin Amcam gibi daima eter koklamana da göz yumacak değilim. Eğlenceden elini eteğini çekmeyeceksin.»

«Belki gelecek yaza Avrupa'ya gideriz» Jonathan hem yorğun, hem heyecanlıydı.

Mavis, «Hım,» diye mırıldanarak Jonathan'ın yanağını okşadı. Sonra da usulca düğün marşını söylemeye başladı. «Düğün çok güzel oldu. Her gün evlenmeyi isterdim.»

Jonathan büyük bir sevgiyle, «Neden?» diye sordu.

Mavis yine neşeyle, «Çok eğlenceli oluyor da ondan,» diye bağırdı.

Jonathan nedense hayâl kırıklığına uğramıştı. Bunun nede-

nini de bilmiyordu. Mavis'in yüzüne baktı. Kızın yüzünde ne çekingenlik ifadesi vardı, ne de korku. Jonathan onu tekrar öptüğü zaman kız kocasına dalgın dalgın karşılık verdi. Dudaklarında bir gülümseyiş uçuşuyordu. Jonathan, Mavis'in kocasının pek farkında bile olmadığını sezdi. Kız, kendisiyle ilgili hoş düşüncelere dalmıştı.

Gelin dairesinin kristal avizeleri ışıltı ışıltı. Her tarafa çiçek konulmuştu. Mavis odaları dolaşarak gönderilmiş olan hediyelere sevinçle baktı. «Herkes beni seviyor.» Heyecanla Jonathan'a gülüyordu.

Genç adam, «Buna şaşmamak gerek,» dedi. «Seni ben de seviyorum. Bunu unutmadın ya?»

Fakat kız yine odadan odaya koşmaya başladı. Şarkı söylüyor, hediyelerin arasına konulmuş olan kartları okuyarak gülüyordu.

Jonathan sonunda Mavis'e seslendi. «Saat ona geliyor, sevgilim. Sabah sekizde Saratoga trenine yetişebilmemiz için altında kalkmak zorundayız.»

Kız koşarak geldi. Jonathan'ı kollarından yakalayıp onun yüzüne baktı. Memnun memnun, «Ben acıktım,» diye açıkladı. Yanağını bir an Jonathan'ın çenesine dayadı. «Bir kurt kadar açım. Evlenmek iştahımın açılmasına neden oldu. Ama ben her zaman yemek yiyebilirim.»

Jonathan, «Yani... şimdi yemek yemek mi istiyorsun?» diye sordu.

Kız o ünlü uysallığıyla başını sallayarak sevinçli bir kahkahattı. «Evet, evet. Düşünde fazla bir şey yiyemedim. Yarım tabak kremalı tavuk, bir dilim jambon, biraz börek ve pasta. Ve...» Hayret dolu bir neşe ve canlılıkla devam etti. «Daha şampanya içmek istiyorum.»

Daireye küçük bir masa getirildi. Kapaklı gümüş sahanlar dizilmişti üstüne. Kovada da şampanya soğuyordu.

Mavis kapakları açarak yemekleri kokladı. Bir yandan da

şarkı söylüyordu. «Ah, ne nefis kokuyorlar!» Jonathan'a bakarak güldü.

Genç adam da dayanamadı. O da gülüyordu şimdi. Mavis çok genç, diye düşünüyordu. Şaşılacak kadar da sağlıklı. Ve saf. Hepsinden önemlisi de bu. Çok masum Mavis. Evliliğin ne demek olduğunu bilmiyor. Kendisine sabır ve şefkat göstermiydim. Henüz çocuk bu kız.

Jonathan daha masada yerini alamadan Mavis kendi tabağını doldurmuştu bile. Bir yandan da su gibi şampanya içiyordu. Zaman zaman da pırıl pırıl gözleriyle kadehin üzerinden kocasına bakıyordu.

«Biliyor musun, sen hiç de yakışıklı değilsin, Jonathan?»

Jonathan hoşgörüyü, «Bu o kadar önemli mi?» diye sordu. Siyah gözlerindeki ifadeden Mavis'e taptığı o kadar belliydi ki...

Kız, «Hım...» dedi. Sonra birdenbire ayağa fırlayarak koştu. Jonathan'ı saçlarından öptü. Fakat genç adam kendisini yakalayamadan tekrar yerine oturdu. Çatalı kapmıştı yine. Kocasına şampanya kadehini doldurması için işaret ediyordu.

Jonathan böylesine canlılık hiç görmemişti. Mavis'le hayat ne harika olacak, diye düşünüyordu. Hastaneden yorgun argın geldiğim zaman evin onun kahkahalarına cınladığını duyacağım. Ben de yorgunluğumu unutup canlanacağım. Mavis bana çok şey öğretecek. Macera, yeni bir anlayış, neşe, şevk.

Mavis ağzında dondurma, «Annenin o eski evinde oturmasak keşke, Jon,» dedi.

«Biliyorum, yavrum. Bunu daha önce de söyledin. Fakat o babamın ve benim evim. Annemin değil, Konak gerçekten güzeldir.»

«Annen benden hoşlanmıyor.» Mavis dişlerini göstere göstere güldü.

«Annem seni çok seviyor, Mavis. Herkes sever seni.»

«Ama annen sevmiyor.» Mavis kinci bir çocuk gibi konuşmuştu. «Ama benim buna aldırdığım yok. Aslında ben herkesle

uyuşurum. Annen beni rahatsız etmeyecek. Ben de onu. Ev idaresi beni hiç ilgilendirmiyor. Annen bu işe devam edeceği için ona minnet duymam gerekir galiba? Böylece ben serbest kalabileceğim.»

«Serbest kalıp ne yapacaksın, sevgilim?»

Mavis beyaz elini salladı. Parmağında Jonathan'ın pırlanta yüzüğü ışıltıyordu. «A, bir çok şey! Partiler vereceğiz, davetlere gideceğiz. Dansedeceğiz. Ben alışverişe çıkacağım, arkadaşlarıma gideceğim. Çaylara, resepsiyonlara katılacağım». Şimdi Jonathan'a yüzünde pek garip bir ifadeyle bakıyordu. Küçük gözleri sinsi, hesaplı ve biraz da haindi.

Ama Jonathan bu hainliği farketmedi. Sadece neşeyi görüyordu o. «Hayatta daha başka şeyler de var, Mavis,» Karısının bir çocuktan farksız olduğunu düşünmekteydi.

«Bu saydıklarımдан daha hoş ne olabilir? Ah... Bu küçük pastalar pek güzel. Badem ezmesi.» Mavis bir kahkaha attı. «Senatör Campion'a bu adı taktığını biliyorum. 'Badem Ezmesi.' Bu ad Martin Amcamın çok hoşuna gidiyor. Onun senatörden korktuğunu biliyor musun?»

«Hayır. Korkuyor mu? Neden?»

Mavis güldü. «Bilmiyorum. Bana ne? Ama amcam korkuyor, Senatör ne kadar yakışıklı bir adam! Gayet müşfik ve neşeli. Ben mutlu insanları çok severim. Ya sen?»

Jonathan, «Ben seni seviyorum,» dedi.

Mavis başını arkaya atarak boğuk bir sesle şarkı söylemeye başladı. «Mutluluk! Mutluluk! Bu koskocaman harika bir dünya! Koskocaman harika bir dünya!»

Jonathan, «Mutlu olmasını bana da öğret,» dedi içinden.

Mavis yerinden fırlayarak odada dansetmeye başladı. Kollarını uzatmış şarkı söylüyordu. Saçları açılıp omuzlarına düşmüştü. Kocasını unutmuş gibiydi. Mutlulukla tavana bakıyor ve kendisini sevindiren bir takım şeyler düşünüyordu. Geniş beyaz eteklerini toplamıştı. Jonathan onun biçimli bacaklarını ve narin dizlerini görüyordu. Genç adam ayağa kalktı. Karısını

kollarına almayı, bu aşk dansını onunla birlikte yapmayı istiyordu. Fakat Mavis başını sabırsızlıkla sallayarak onu itti. Sanki mutlu olmak için başkasına ihtiyacı yokmuş gibi davranıyordu.

Jonathan aslında gerçekten böyle olduğunu bilmiyordu henüz. Fakat genç karısının odada döne döne dansedişini seyrederken soğuk bir soluk kalbine dolmuş gibiydi. Mavis'e ihtirasla bakıyor, kızın güzelliği ve canlılığını takdir ediyordu. Bu kendini beğenmiş genç adam ender rastlanılacak bir alçakgönüllülükle, ben bütün bunlara layık değilim, diye düşünüyordu. Bütün bu güzellik, gençlik ve yaşama zevkine, bütün bu umut ve mutluluğa layık değilim.»

Mavis birdenbire ona koşarak genç adamı heyecanla öptü. «Ah! Ne de ihtiyarsın!»

Jonathan, Mavis'i yakalayarak göğsüne bastırdı. Dudakları kızın mis kokulu bukelelerinin arasında, «Bana genç olmasını öğret, Mavis,» diye mırıldandı.

Ama kız kollarında bir kedi gibi sabırsızca kıpırdanmaya başlamıştı. Sonra uzaklaşarak yine dansetmeye başladı. Fakat artık gülmüyordu. Somurtmuştu. Küçük gözlerini her zamanki gibi kıvrıkcık sarı kirpikleri örtmekteydi. Derin derin düşünüyordu.

Jonathan seslendi. «Mavis!»

Kız hemen durdu. Soluk soluğaydı. Saçlarını geriye iterek kocasına baktı. Sanki Jonathan'ın varlığının kendisine hatırlatılması hiç hoşuna gitmemiş gibi, «Ne var» dedi.

«Saat on bir buçuğa geliyor.»

Kız, «Aman kim aldırır buna?» diye bağırды. «Uykunu tam alamadığın takdirde hastalanacak ya da yorgunluk hissedecek kadar yaşlı mısın? Hiçbir şeyin zevkini çıkaramaz mısın?»

Jonathan, irkildi. Doktor olduğu için zamana önem vermeyi öğrenmişti. Sonra, buna alışmalıyım, diye düşündü. Yanımda

zamanın geçmesi yüzünden endişelenmeyen, şimdi de yaşmasını bilen ve dakikaların zevkini çıkaran birinin bulunmasına alışmalıyım. Sonra alçakgönüllülükle, «Evet,» dedi. «Çok şeyin zevkini çıkarabilirim, Mavis. Oysa düşün yüzünden senin yorulduğunu sanıyordum.»

«Ben hiç yorulmam!» Kızın boğuk sesinde kesinlik vardı. «Ben yorgunluğun ne olduğunu bilmem bile. Yorgun insanlardan da nefret ederim. Onları yanıma yaklaştırmam!» Başını öyle bir salladı ki saçları uçtu. «Ben ciddi insanlardan nefret ederim. Salyangozdan farksızdırlar onlar.»

Jonathan hem endişelenmiş, hem de memnun olmuştu. Kız takıldı. «Ama ben ciddi bir adamım, Mavis.»

Kız yine sinsi sinsi gözlerini kıstı. «Evet, biliyorum.» San ki pek komik bir nükte duymuş gibi bir kahkaha tti. «Senin ciddi olmana aldır mıyorum, Jon. Sonuçta bu senin bol bol para kazanmanı sağlıyor. Bol para kazanmak hoşuna gitmiyor mu?»

Jonathan kendi kendisine, «O henüz çocuk,» diye hatırlattı. Mavis gibi kadınların hiçbir zaman çocuk olmadıklarını henüz bilmiyordu.

Mavis, «Bol para, bol para, bol para!» diye şarkı söyleyerek usta bir dansöz gibi bacağı salladı. Sonra da birdenbire durarak Jonathan'a baktı. Gözlerinde yine o sinsi ve düşünceli ifade belirmişti. «Pekâlâ, ihtiyar. Seni yatırıyım. O zaman para kazanamayacak kadar yorgun düzmezsin.»

Jonathan, «Fakat senin de bol paran var, sevgilim,» dedi. «Amcanın mirası sana kalacak...»

Mavis huysuz huysuz, «Kimsenin yeterince parası olamaz!» diye bağırarak yatak odasına koştu. Kapıyı da çarparak kapattı.

Jonathan oturdu. Dairenin oturma odası ona çok sıcak gelmeye başlamıştı. Yemeklerin kokusu da dayanılacak gibi değildi. Pencereyi açarak dışarı sarktı. Hambleton'un ışıkları ona

göz kırpar gibiydi. Jonathan kendini çok yorgun hissediyordu. İçinde de bir boşluk vardı sanki. Genç adam esneyerek gözlerini ovuşturdu.

Sonra da birdenbire o kısa süre içinde karısını unutmuş olduğunu farkettil. Şaşkın şaşkın etrafına bakındı. İhtirası sönmüştü. Yorgundu. Çok yorgun.

Mavis kapalı kapının arkasından bağırdı. «Tamam! Eğer istiyorsan gelebilirsin. Benim banyoda işim bitti.»

Jonathan yatak odasına girdi. Utançla bacaklarının ve sırtının ağırdığını düşünüyordu. Henüz otuzundaydı ama o anda kendini yaşlı bir adam gibi hissediyordu.

Mavis ipek geceliği ve sabahlığıyla karşısında altınla be yazlı bir sütun gibi duruyordu. Uzun saçları sırtına kadar iniyordu. Kocasına gülümsedi. Ne utangaç, ne de telâşlı bir hali vardı. İyice yıkadığı pembe yüzü pırıl pırıldı. İri beyaz dişleri de ıslak ıslak ışıldıyordu. Yeniden parfüm sürmüştü. Jonathan bütün yorgunluğuna rağmen, ne kadar dayanıklı, diye düşündü. Ne kadar genç. Tapılacak kadar canlı. Hayata karşı müthiş bir açgözlülüğü var. Jonathan yeniden umutlandı.

Genç adam banyoda soyunup yıkandıktan sonra yatak odasına geçti. Mavis bütün ışıkları söndürmüştü, bir tekini bırakmıştı. Yataktaki kalın yastıklara başını dayamış, esrarlı bir tavırla bir şeyler düşünüyordu. Küçük gözlerini kocasına dikerek sevgiyle, «Saçlarını karışık halde hiç görmemiştim, Jon,» dedi. «Bu hoşuma gitti.» Heyecanla bebeğini isteyen bir çocuk gibi kollarını Jon'a doğru uzattı.

Genç adam sıcak karanlıkta Mavis'in yanına uzandı. Kısa bir süre sonra karısının boğuk kahkahalarını duyarak ona doğru döndü. Mavis yüzünü onun omzuna gömdü. Genç ve şahane vücudu Jonathan'ın ellerinin altındaydı. Mavis ona gülüyordu. Jonathan da mutluydu bu yüzden. Genç adam şefkatle, «Ne ol-

du, sevgilim?» diye sordu. Şimdi Mavis ona takılacak ve kendisine yorgunluğunu unutturacaktı.

Kız, «Düşünüyorum...» dedi. «Nedimelerimden Betty Grimshaw'u düşünüyorum. Onu biliyorsun. Yirmi beşinde bir kız. Şimdiye kadar bir tek hayranı bile olmadı. Benim gelin buketimi o yakaladı. Az kalsın ağlayacaktı. Ama Betty hiçbir zaman koca bulamayacak.»

Jonathan ellerini çekti. Kız başını onun göğsünden kaldırarak karanlıkta genç adamın yüzünü görmeye çalıştı. «Ne var?» diye sordu. «Çok mu yorgunsun? Yoksa bana acı vermekten mi korkuyorsun. Hiç korkma. Flora Yenge bana her şeyi anlattı. Bunun kadınların dayanmaları gereken bir şey olduğunu söyledi. Martin Amcam da bana bir kitap verdi. Korktuğum yok.»

Jonathan yeni, öldürücü bir umutsuzlukla, çok saf, diye düşündü. Kafasız da. Ama kabahat onda değil. Mavis çocuk. Asıl suçlu benim. Ben ve hayallerim. Bütün hayatım hayallerle doluymuş. Bunu ancak şimdi farkettim.

Mavis'in saçları yanağına süründü. «Zavallı ihtiyar.» Kız bir kahkaha attı. «Haydi uyu. Benim de uykum geldi.»

Ancak Saratoga'daki ikinci gece Mavis, Jonathan'ın oldu. Fakat kızın duygusuzluğu, bu birleşmeden bir zevk almaması genç adamı mahvetti. Kendi kendisine, «Bütün bunlar Mavis için çok yeni,» dedi. «Her şey düzelecek. Sonunda o da bana karşılık verecek.» Jonathan uzun süre Mavis'in kendisinden başkasının duygularına cevap verme gücünden yoksun olduğunu anlayamadı. Belki Mavis ihtiras duyacaktı ama Jonathan'a karşı değil. Mavis kendisini ona vermişti. Soğukluk ya da bıkmıklıkla değil. Sadece kayıtsızlıkla. Mavis için Jonathan bir araçtı. Amcasının evinden uzaklaşması, hayatın zevkini daha iyi çıkarabilmesi için bir araç. Genç adam Mavis için maceraya giden bir yoldu. Ama Jonathan dahil değildi bu serüvene. O Mavis'in, 'ihtiyar'ıydı, işte o kadar.

Mavis'in Jonathan'a karşı duyduğu o sevgiye benzer hafif duygu bir yıl kadar sürdü. Mavis'in genç adama verebileceği bir şey yoktu. Hiçbir zaman da olamayacaktı. Kız başkalarına ancak kahkahasının, canlılığının ve şakalarının uyandırdığı zevki verebilirdi. Ama Jonathan gibi bir erkek için de yeterli değildi bu.

Jonathan, Mavis'i uzun süre sevmeye deav etti. Ama uzak-tan. Korkunç, özlem dolu bir uçurumun karşı tarafından. Bu aşka nefretin ne zaman karıştığını da bilemedi.

Kalbine nefret tümüyle dolmadan, o umutlu, aciz aşkı sona ermeden Jonathan, Mavis'i konsültasyon ve toplantılar için gittiği yerlere götürdü. Philadelphia, Pittsburgh, Boston, hatta Chicago ve New York'a, Genç kadın her zaman olduğu gibi diğer doktorları da -büyüledi, onların Jonathan'ı kıskanmalarına neden oldu.

Mavis, Jonathan'la yalnızken altın tüylü bir kedi gibi davranıyordu. Gülüyor, mırıldanıyor, hiçbir zaman erişilemeyecek birtakım zevkleri vaat ediyordu. İnce duygularla ilgisi varmış gibi davranıyor ama sadece hayattan hayvanca bir zevk alıyordu. Kafayı aydınlatacak maceraları ima ediyordu ama aslında bunlar da sadece duygusal doyumlarla ilgiliydiler.

Jonathan ise kendi kendine, «Onu kabahatli bulmamalıyım,» diye tekrarlıyordu. «O böyle bir insan.» Ama aslında Mavis'in nasıl bir insan olduğunu uzun bir süre tam anlamıyla anlayamadı. Fakat sonunda Mavis'in kendi istek ve iştahları dışında kafasız ve yüzeysel, haris, inanılmayacak kadar açgözlü, kalpsiz ve duygusuz olduğunu anladı. Genç kadının kendisini hâlâ büyülemesine rağmen ondan nefret etmeye başlamıştı.

Mavis bir gece yatakta kocasına sokularak, «Jon'cuğum,» dedi. «New York ve Philadelphia'ya ne zaman yerleşeceğiz?»

Genç adam, «Bir yere yerleşecek değiliz,» diye cevap verdi. «Bunu da nereden çıkardın, Mavis?»

Genç kadın fena halde öfkelen-di. «Bütün hayatımı bu küçücük pis kentte geçireceğimi sanmıyorsun ya?»

«Ben buradan memnunum.» Jonathan hem şaşırmış, hem yeniden sarsılmıştı. «Burası doğup büyüdüğüm yer benim.»

Mavis hemen sinsileşti. «Jonnie. Jonnie. Buradakilerin he-men hepsinin senden nefret ettiğini bilmiyor musun? İşte ben de senin yüzünden bu kentten tiksiniyorum.»

«Benden neden nefret etsinler?» Genç adam şaşırmıştı. «Kendimi, mümkün olan her şeyi hastalarım, kente, yardım kurumlarına veriyorum...»

«İşte senden bu yüzden nefret ediyorlar.» Kadın bilgiç bilgiç güldü. «Her şeyini veren bir insan...» Avucunu açtı. «Karşılığında hiçbir şey alamaz. Diğerleri onu aşağı görürler. Bu dünyada mümkün olan her şeyi kapmalısın. O zaman herkes sana saygı duyar. Servetin ve mevkiin yüzünden.» Ellerini açgözlülükle göğsüne bastırarak mutlulukla bir kahkaha attı.

O zaman Jonathan Mavis'ten tiksindi. Genç adam Mavis'in içgüdüleriyle insanları tanıdığını hiçbir zaman anlayamayacaktı. Bütün zekâsına rağmen Mavis'inki gibi bir bilgiyi asla elde edemeyecekti.

Mavis en aşağı iki yıl daha Hambledon'dan ayrılmaları için ısrar etti. Jonathan son kez kesinlikle red cevabı verince de somurtmaya başlayarak kocasından uzaklaştı. Şimdi Jonathan'a karşı müthiş bir nefret duyuyordu. Genç adam karısını hâlâ o aciz aşkla sevmekteydi. Mavis'in evinde çınlayan kahkahalarını, elbiselerinin hışırtısını ve kendi kapısının önünde hiçbir zaman durmayan çevik ayak seslerini dinliyordu. Mavis için Jonathan'ın bir değeri, bir anlamı, eğlenceli bir tarafı yoktu artık. Kocasını genç kadın için sadece kendisine iyi bir mevki, güzel elbiseler ve mücevherler sağlayan bir adamdı.

Sonunda Jonathan, Mavis'in ne olduğunu ve hayatının sonuna kadar da daima böyle kalacağını anladı. Müthiş bir umutsuzluğa kapıldı o zaman. Ve genç adam karısını nasıl öldüreceğini o sıralarda düşünmeye başladı. Mavis artık dayanama-

dığı bu hayatın merkeziydi. Onu ortadan kaldırması gerekiyordu.

Dört ay sonra Mavis öldü. Ve Jonathan Ferrier'i karısını ve doğmamış çocuğunu öldürmek suçuyla tutukladılar. Artık evde Mavis'in kahkahaları bir daha çinlamayacaktı.

Jonathan Ferrier, St. Hilda'ya eriştiği zaman Robert Morgan onu bekliyordu. Genç doktor Jonathan'a hastalar hakkında bilgi verdikten sonra, «Arkadaşlarından biri üçüncü kattaki özel odada,» dedi. «Jefferson Holliday'i kastediyorum.»

Jonathan irkildi. «Jeff Holliday mi? Onun kentte olduğundan bile haberim yoktu. Ne zaman dönmüş?»

«İki gün önce. Seni aramış ama bulamamış. Sen onun doktoru musun?»

«Hayır. Annesi aksi, isterik bir kadındır. Beni hiç sevmez. Louis Hedler'i tercih eder. Jeff ise annesinin sözünden hiç çıkmaz. Onunla okul arkadaşız. Birkaç samimi arkadaşımдан biri de odur. Jeff Holliday! İşte bu çok güzel! O çok iyi bir mühendistir. Son altı yıldan beri Güney Amerika'da çalışıyor,»

Robert kaşlarını çatı. «Açıkçası bu durum beni şaşırttı. Yüzünde, ellerinin üstünde ve gövdesinde koyu bakır rengi lekeler var. Yuvarlakça. Hafifçe ateşi çıkıyor. Jeff Holliday bana lekelerin ateşi çıktığı zaman belirttiğini söyledi.» Robert çabucak ekledi. «Bu işe burnumu sokmaya kalkışmadım. Fakat seni istiyordu. Ona benim senin yerini alacağımı söylemişler. Bu yüzden gidip kendisini gördüm. Dost olabilmek için. Ama dediğin gibi onun doktoru Hedler. Yine de merakımdan kendisini muayene ettim.»

Jonathan, «Aferin,» diye mırıldandı. «Gel, şimdi gidip önce görelim.»

Robert mırıldandı. «Annesi yanında.»

Jonathan ona alaycı bir tavırla baktı. «Mrs. Holliday”le karşılaşmış olduğun anlaşıyor.»

«Evet.» Robert bir an durdu. «Jeff’in vücuduna kükürt pansumanı yapıyor. Yönetimi eline almaya meraklı bir kadın. Öyle değil mi?»

«Çok da zengindir. St. Hilda’ya bol bol para verir. Zavallı kocasından kendisine büyük bir servet kaldı. Eğer haşlanmış soğan kompresi yapmaya kalkışırsa, hemşireler hemen koşu-şurlar. Ona sıcak soğan çorbası ve pazen parçaları getirirler. İhtiyar Louis de memnun memnun gülererek, ‘Evet, Elsie, bu gerçekten çok şifalıdır,’ der. Gel bakalım, şu işe burnumuzu soka-lım.»

Robert, «Bu doğru olur mu?» dedi.

«Şart bu. Hiç olmazsa bunu ben yapacağım.»

Üçüncü kattaki büyük, güzel döşenmiş bir odaya gittiler. pencerenin önündeki koltukta oturuyordu. Geçici bir süre için kompres yapmaktan vazgeçmiş olan annesiye karşıındaydı. Yakışıklı bir adamdı Jeff Holliday. Açık havada yaşamaya alışık olduğu anlaşılıyordu. Parlak gri gözleri vardı. Sık sarı saç-ları ıslak bukleler halinde alnına yapışmıştı.

Jonathan’ı görünce sevinçle bağırdı. «Jon! Seni köpek se-ni! Seni bir türlü bulamadım.» Güneşten yanmış elini uzattı. «Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin Jon.» Ayağa kalktı. Son derece sağlıklı, canlı bir adama benziyordu. Hastaya hiç benzemiyordu. Sadece yanaklarında, ellerinde, boynunda ve açık göğsünde o garip yuvarlağımsı bakır rengi lekeler var-dı.

İki genç birbirlerine sarıldılar. Omuzlarına vuruyor ve kü-fürler savuruyorlardı. Jeff’in elli iki, elli üç yaşlarında kadar olan annesi hemen başını çevirdi. Titreyen alt dudağından, ger-gin beyaz yanağından sinirleri bozuk, huysuz bir kadın olduğu anlaşılıyordu. Kır, karışık saçlarının üzerine biçimsiz siyah hasır bir şapka oturtmuştu.

Kolunu neşeli arkadaşının omzuna atmış olan Jonathan başını eğerek kadına baktı. «Nasılsınız Mrs. Holliday?»

Kadın istemeye istemeye, ağır ağır başını ona doğru çevirdi. Uçuk renkli, soğuk bakışlı gözleriyle genç adamı tiksindir ve horgürür gibi bir bakışla süzdü. «Çok iyiyim, doktor.» Sonra ekledi. «Tabii saçma bu. Ama Dr. Hedler işine çok düşkündür. Yani bazı doktorlara hiç benzemez.»

Jonathan, «İyi,» dedi. Jeff Holliday arkadaşının uğradığı bu hakaret karşısında kıpkırmızı kesilmişti. Fakat Jonathan onun kolunu sıktı. «Herhalde bu o Tanrının cezası tropik hastalıklarından biri.»

«Hastalık mı?» Mrs. Holliday'ın sesi öfkesinden tizleşmişti. «Oğlumun hastalığı filan yok. Ne biçim sözler bunlar!» Kucağındaki siyah deri eldivenleri çekiştirdi. «Jeff ürtiker oldu. Bunu Louis'e de söyledim. Hem de kaç kez...»

Jonathan mırıldandı. «Ona ne şüphe.»

Mrs. Holliday devam etti. «Sıcak kükürt kompresleri... Kü-kürtlü merhemler.» Oğluna baktı. «Louis'e seni hastaneden çıkarmasını söylemelisin, Jefferson.»

«Benim de niyetim bu.» Genç adam sevgiyle Jonathan'a gülümsedi. «Otursana. Evet, Dr. Morgan'la tanıştım. Gelip beni yoklamak nezaketini gösterdi.» Pek neşeli ve sağlıklı gibiydi. «Altı aylık izin aldım, Jon. Niçin biliyor musun? Kesinlikle bilemezsin. Evleniyorum.»

Jonathan, «Olamaz,» diye bağırdı. «Bu felâketin nedeni nedir? Daha doğrusu kim?»

«Yapma, canım.» Jefferson gülüyordu. «Çalıştığım şirketin müdürünün kızı o. Kendisi antropoloji uzmanı. Bu hiç aklına gelmezdi, değil mi? Bu konuya bayılıyor. Güney Amerika'da bir süre benimleydi. İnka harabelerini inceledi. Yerlilerde İnka'lardan izler aradı. Böyle bir ipucu bulduğunu da sanıyor. Çok hoş bir kız.»

«Kuşkusuz.» Jonathan'ın gözlerinin önünde tiz sesli, kısa

etekler ve kalın potinler giyen sağlam yapılı bir kadının hayali belirmişti.

Jefferson yine gülmeye başlamıştı. «Yanıyorsun.» Uzanıp yandaki çiçeklerle dolu masadan çerçeveli küçük bir resim aldı. Jonathan'a uzattı. Siyah saçlı, güler yüzlü, biçimli dudaklı harikulâde iri gözlü, sevecen görünümlü bir genç kızın fotoğrafıydı bu. Jefferson gururla, «Elizabeth Cochrane,» dedi. «Ruhun beden değiştirmesine inanıyor. Bir zamanlar bir İnka prensesi olduğunu düşünüyor.»

Jonathan resmi inceliyordu. «Hiç olmazsa bu değişik. Oysa çoğunlukla Cleopatro ya da hiç olmazsa Kraliçe Elizabeth olduklarını sanırlar.» Resim kendisini etkilemişti. «Hoş bir kız.»

«Fevkalâde!» Jefferson fotoğrafı masaya koyarken hâlâ buna sevgiyle bakıyordu. «Evlendikten sonra gezip dolaşmaktan vazgeçeceğiz. Hiç olmazsa bir yıl kadar sonra. Benim Güney Amerika'daki işim bitti. Mümkün olanı yaptık. Artık her şey oradakilere bağlı.»

«Doğru.» Jonathan arkadaşının cildindeki kızılımsı lekelere bakıyordu. «Bu illete ne zaman tutuldun?»

«Bir yıl, önce.»

Mrs. Holliday tiz bir sesle, «Onun hekimi Dr. Hedler!» diye bağırarak koltuğunda sallandı. Sanki kriz geçirmek üzereydi. Sıcak odada pencerelerin açık olmasına rağmen kükürt kokuyordu.

Jefferson, «Anne,» dedi.

Mrs. Holliday haykırdı. «Bana vız gelir! Onun birtakım sözler söylemesini istemiyorum...»

Jefferson yine, «Anne,» dedi.

Jonathan, «Aldırma,» diye mırıldandı. «Ben sadece meraklıyım. Lekelerine bakabilir miyim? Bir doktor olarak değil de sadece merakımı gidermek için.»

Mrs. Holliday çılgın bir genç kız gibi ayağa fırlayarak siyahlara bürünmüş sıksa vücuduyla dışarı fırladı. Oğlu üzün-

tüyle içini çekti. «Gidip ihtiyar Louis'i getirecek. Annem başına iş açmasın, Jon.»

Jonathan, «Benim başım yeterince dertte zaten,» diye cevap verdi. «Bob, buraya gel. Onu birlikte muayene edelim.»

İki doktor hoşgörüyü gülümseyen hastanın üzerine eğilerek, lekeleri dikkatle incelediler. Bunlardan biri belirli bir şekilde kabarmıştı. İçinde de bir yumru vardı. Jonathan bastırıyordu. Jefferson yüzünü buruşturdu. «Canın acıyor mu? Bu leke ne zamandan beri..?»

«Yeni bu. Ortadan kaybolan eski bir lekenin yerine çıktı.»

Jonathan yumruyu yokladıktan sonra tekrar lekeye bastı. «Acıyor mu?»

«Hayır.» Genç adam kaşlarını çatı. «Hatta orasının hiç hissi yok.»

Jonathan, Jefferson Holliday'in gözkapaklarını kaldırarak baktı. Genç adamın burnunun içini ve boğazını muayene etti. Esmer çehresinin rengi biraz uçmuş, yüz hatları gerilmişti. Robert Morgan'a bir göz attı. «Ee?»

Genç Robert, «Ben bir teşhis koyamayacağım,» diye cevap verdi. «Şimdiye dek böyle bir cilt hastalığı görmedim. Ya sen?»

Fakat Jonathan bir şey söylemedi. Ağzının kenarında çizgiler belirmişti. Sonra çakısını çıkararak lekelerden birinin üzerine hafifçe kazıdı. O arada hastanın canının acımadığını da farketmişti. Çakıyı Robert'e uzattı. «Git lobaratuvarda buna bir bak.» Robert, Jonathan'ın elinin hafifçe titrediğini farkederek şaşırdı.

«Tüberkül mü arayacağım?»

Jefferson büyük bir telaşla bağırı. «Tanrım!» Arkadaşının yüzüne bakabilmek için biraz geriledi. «Bende cilt veremi olduğunu sanmıyorsun ya? Tanrı aşkına! Öksürdüğüm filan yok benim. Bir at kadar da sağlamım.»

Jonathan, «Hayır,» diye cevap verdi. «Sende cilt veremi olduğunu sanmıyorum.» Bir yandan da, keşke sende cilt veremi olsaydı, Jeff, diye düşünüyordu.

Hasta gülmeye çalıştı. «Yoksa kanser miyim?»

«Hayır. Bu da nereden aklına geldi?» Jonathan bir koltuğa oturarak gözlerini yere dikti. «Güney Amerika'da yaşam koşulların nasıldı?»

«Koşullar mı? Basit ve ilkel. Çoğu zaman böyleydi. Kamp kurmuştuk. Elizabeth ve diğerleri orada kalıyorlardı. Tabii zaman zaman etrafı araştırmayı çıkıyorlardı. Bense içerilere gitmek, yerlilerin arasına karışmak zorunda kalıyordum. Yağmur mevsiminde onların kulübelerinde yatıyordum. Neden sordun? Ben de bir parazit mi var?»

Jonathan, «Belki,» dedi. «Böyle cilt hastalığı olan kimselerle karşılaştın mı?»

Genç adam kaşlarını çatı. «Evet, karşılaştım. İki üç kişiyle. Bir çocuk. Bir kadın. Bir ihtiyar. Hatta yağmur mevsiminde birkaç hafta onların kulübesinde kaldım. Neden? Bende bulaşıcı bir hastalık mı var?»

Jonathan mırıldandı. «Belki... Biraz bulaşıcı olabilir bu.»

«Tanrım! Elizabeth!» Jefferson'un tunç rengi yüzü soldu. «Bu hastalık ona geçebilir mi?»

«Bu bakımdan endişelenme. Henüz kızla evlenmiş değilsin.»

Genç adam kıpkırmızı kesildi bu kez de. «Zührevi bir hastalığa tutulduğumu mu sanıyorsun? Bu olabilir. Laf aramızda tabii. Tanrım! İşte buna dayanamam! Kulübedeki o kadın... Gençti... O sırada vücudunda lekeler de yoktu. Sonuçta ben erkeğim, Jon. Bu hastalık için arsenikli bir ilâç kullanıyorlar değil mi? Nedir o?»

Jonathan, «Sen frengiyi düşünüyorsun,» dedi. «Fakat ben sende sifilis olduğunu sanmıyorum. Ama o yerlilerin arasında yaygın haldedir bu hastalık. Zaten beyazlar frengiyi ilk kez kızılderililerden aldılar. Durumu anlayınca ya kadar boş yere en-

dişelenmeyelim.»

«Çakınla ne yaptın?»

«Deri hücrelerinden örnek aldım.»

Odaya derin, sıkıntılı bir sessizlik çöktü. Jefferson'un rengi uçmuştu yine. Jonathan ise gizli bir umutsuzlukla Elizabeth Cochrane'in resmine bakıyordu.

Geniş kapılar açıldı, Mrs. Holliday beyaz yüzünde kin ve zafer dolu bir ifadeyle top gibi içeri daldı. Louis Hedler de peşinden geliyordu. «Şimdi bu saçmalıklara son vereceğiz!» Zaferle, sesli sesli soluyordu. Oğlunun yanına giderek elini onun omzuna koydu. Dr. Hedler yalandan Jonathan'a gülümsedi.

«Hortense'ten dolayı çok mutluyuz, Jon. Tabii bunu sana borçluyuz. Bir de kızı iyi bakılmasına. Bu sabah Humphrey'le konuştum... Neyse, neyse... Hepimiz de sana büyük bir minnet duyuyoruz, Jon. Bana inan. Elsie bana bir şeyler söyledi. Hastamı elimden mi alıyorsun?» Hoşgörülü bir tavırla güldü.

Jonathan, «Hayır,» dedi. «Elinden almıyorum. Benimki sadece merak.»

Mrs. Holliday homurdandı. «Merak ha? Oğluma sorular soruyor. Bu meslek ahlakına uymaz.»

Dr. Hedler elini şefkatle kadının titreyen koluna koydu. «Elsie, sakın olalım. Jon çok yetenekli... evet, gerçekten olağanüstü yetenekli bir hekim. Sonra Jeff onun arkadaşı. Bildiğin gibi doktorlar meraklı olurlar. Üzülecek bir şey yok, yavrum, hiçbir şey yok. Hatta bu duruma memnun oldum. Başka bir doktorun fikrini almak daima hoşuma gider.» Yine Jonathan'a gülümsüyordu ama bir kurbağanınkini andıran iri gözlerinde hem şüphe, hem de ihtiyat vardı. «Ee, ne düşünüyorsun? Ciddi bir sorun yok tabii. Tropiklere özgü o pis mantarlardan biri. Öyle değil mi? Lekelerden bazıları kaybolmaya başladı bile. Ne diyorsun?»

Jonathan, «Kazıdığım deri parçasını laboratuvara gönderdim,» diye cevap verdi.

«Deri parçasını mı? Neden? Ha, mantarın görülmesi için

tabii.» Dr. Hedler rahatlamıştı. Mrs. Holliday'e döndü. «Mantar-
dan daha kötü bir durum yok, hayatım. Bu insanın... insanın
ayağında beliren kabarcıklar gibi bir şey. Korkulacak bir şey
olmadığını söyledim.»

Fakat Mrs. Holliday büyük bir kinle Jonathan'ı süzüyordu.
«Şuna bak! O seninle aynı fikirde değil, Louis. O oğlum hak-
kında korkunç şeyler düşünüyor! Korkunç bir şey! Ona engel ol,
Louis!»

«Elsie, Elsie, bir insanın düşünmesine nasıl engel olurum?»
Dr. Hedler'in sesi yumuşak bir merhem gibiydi. «Düşünmek bir
şeyi gerçekleştiremez.»

İsterik kadın heyecanla bağırdı. «Tersine, gerçekleştir!
İnsan düşünceleriyle korkunç şeyler yapabilir! Hatta birinin
ölümüne bile...»

Louis, «Bu batıl inançları bir yana bırakalım,» dedi. «Gel
otur, yavrum. Titreme artık.»

Mrs. Holliday iskemlesini Jonathan'dan elinden geldiği ka-
dar uzağa çekerek oğlunun elini tuttu. Kendi eli hem terli, hem
de soğuktu. Umutsuz bir tavırla Jefferson'un yüzüne bakarak,
«Onu dinlememelisin, hayatım,» diye bağırdı. «Dinleme onu.
Hepsi de yalan! Bu adamın ne olduğunu biliyorsun! Onun nasıl
bir insan olduğunu öğrendin!»

Jefferson, «Anne!» dedi.

Kadının sesi âdeta bir çığlık halini aldı. «Jefferson! Ona
defolup gitmesini söyle! Jefferson, bu adamı dinlememelisin!
Onun suratına gülmelisin!» Birdenbire şiddetli bir kahkaha ata-
rak Jonathan'a şiddetli bir kin ve çılgınca bir horgörüyle baktı,
Başını sallayıp dudağını ısırды. Sonra yine genç doktora güldü.
«Louis! Onu defet!»

Louis Hedler çok endişelenmişti. «Bir dakika Elsie, Labo-
ratuvar raporunu alalım da.» Jonathan'a döndü. «Bana ne ara-
dığını söyleyebilir misin, Jon?»

Jonathan, «Belirli bir şey aramıyorum,» dedi. «Sadece bir
olasılığı ortadan kaldırmaya çalışıyorum.»

Dr. Hedler rahatlamıştı. «Hangi olasılığı?»

«Ekleylim.»

Yaşlı doktor ağız arar gibi, «Karantina sorunu beni düşündürüyordu,» diye mırıldandı.

Mrs. Holliday büyük bir gururla bağırdı. «Neredeyse gazeteciler gelecek! Jefferson'la konuşmak istiyorlar. Güney Amerika'da yaptığı harika işleri öğrenmek istiyorlar.»

Jonathan, «Durumu kesinlikle öğrenmedikçe gazetecileri içeri sokamayız,» dedi.

«Hangi durumu?» Dr. Hedler yeniden endişelenmişti. «Bulaşıcı bir hastalıktan mı şüpheleniyorsun?»

Jefferson irkildi. «Benden bulaşıcı hastalık yok! New York'ta Elizabeth ve babasının yanında iki hafta kaldım. Güney Amerika'da da aylarca beraberdik. Bulaşıcı hastalık! Tanrım Jon, yani...»

Jonathan başını salladı. «Bilmiyorum... İşte Bob Morgan. Şimdi durumu kesinlikle öğreneceğiz.»

Fakat Robert içeri girmedii. Kapıda durakladı. Genç yüzünün rengi iyice uçmuştu. Sessizce Jonathan'a işaret etti. Ferrer rahat bir tavırla ayağa kalkarak, «Bizimle dışarı çıkar mısın, Louise?» diye sordu.

Mrs. Holliday avaz avaz haykırdı. «Neden? Neden?» Ayağa fırladı. «Beni bir kenara itemezsiniz! Ben de dinleyeceğim! Kimse bana engel olamaz!»

Jonathan ona bakmadı. Kapıya doğru giderken, geriye bir göz attı. Louis titreyen kadının koluna girmişti. «Tabii, Elsie. Sen de dinlemelisin...»

Jefferson alaycı bir tavırla, «Ya ben?» diye sordu. «Bu işle en fazla ilgili olan benim. Ama bana aldırmayın, çocuklar. Hiç aldırmayın.»

Jonathan eşikte durakladı. Sonra da ağır ağır odanın ortasına doğru gitti. Başını eğerek arkadaşına baktı. «Haklısın Jeff. Durumu herkesten önce senin öğrenmen gerek. Ben gerçeği hastalarından saklayan doktorlardan değilim. İçeri gir,

Bob, içeri gir: Konsütasyon yapalım.» Robert Morgan bakışlarıyla ona yalvanyordu. Fakat Jonathan inatla gözlerini genç adamdan kaçırdı. «Burada olgun ve zeki bir adam var, Bob. Cesur bir adam. Gerçek ne olursa olsun, onun bunu öğrenmesi gerekiyor.»

Louis, Mrs. Holliday'i sevgiyle bir koltuğa oturttu. «Tabii tabii.»

Robert Morgan odaya girdi. Yüzünde umutsuz bir ifade vardı. Sadece Jonathan'a bakıyordu. «Hiç kuşku yok... Daha önce sadece lamları görmüştüm. Ama yine de eminim.» Durdu. Tekrar sessizce Jonathan Ferrie'e yalvardı. «Hansen Hastalığı.»

Jonathan bacaklarını açarak derin bir soluk aldı. Yüzü iyice gerilmiş, kemikleri daha belirli bir hal almıştı. Mrs. Holliday kinle diğerlerine baktıktan sonra oğlunun elini tuttu. «Ne? Ne?» diye bağıırıyordu. «Neymiş o? Hansen hastalığı! Nedir o?» Jonathan'a diktiği gözlerinde yine korkunç bir nefret vardı. «Bu aptal ve kötü adam ne demek istiyor?»

Louis şaşırılmıştı. «Hansen hastalığı.» Başını ağır ağır salladı. «Korkarım... Jon, emin misin?»

«Bob emin. Bu işi laboratuvardakilerin de, diğerlerinin de duymamaları gerek. Ne demek istediğimi anlıyor musun, Louis?»

Yaşlı adam şaşkın haldeydi. Robert'e döndü. «Hansen hastalığı. Korkarım buna daha önce hiç rastlamadım. Bu tropiklere özgü yeni bir hastalık mı?»

Jonathan, «Cehennem kadar eski bir illet bu,» diye homurdandı. «Louis sana bu hastalığın o eski adını söylememi ister misin?»

Louis telaşla bağırdı. «Buna hiç gerek yok! Durum anlaşıyor. Hastaları rahatsız edemeyiz, Jon.» Sonra Jonathan'ın yüzündeki ifadeyi farkettil.

Jefferson, «Ben Hansen hastalığının neyin nesi olduğunu öğrenmek istiyorum,» dedi.

Jonathan, Louis Hedler'e bakıyordu. «Mrs. Holliday'i ikna

et de bekleme salonuna gitsin. Bir çay içsin.»

Mrs. Holliday bir çığlık attı. «Olmaz!! Oğlum hakkında yalanlar uyduramayacaksın!! Anlıyor musun? Oğlumu korkutup öldüremeyeceksin! Yalan söyleyemeyeceksin! Yalan söyleyemeyeceksin! Seni alçak! Seni kötü mahlûk! Seni katil! Herkes zavallı karına ne yaptığını biliyor! Herkes! Herkes o zavallı küçük çocuğu, Martha Best'i nasıl öldürdüğünü öğrendi Herkes...»

Jefferson, «Anne,» dedi.

Kadın büyük bir öfkeyle ona döndü. Sonra ayağa kalkarak oğlunun başını kuru göğsüne bastırdı. Jefferson'un sarı saçlı başının üzerinden hiddetle Jonathan'a bakıyordu. Sonra genç adamın yüzüne tükürdü. «Defol, katil! Defol!» İnlemeye başladı. «Oğlumu alıp eve götürüleceğim! Götüreceğim onu. Onu katillerden kurtaracağım. Louis, buraya bir daha bir kuruş bile verecek değilim. Bir kuruş.»

Jonathan ilerledi. Kadının kollarını şiddetle çekerek onu oğlundan uzaklaştırdı. «Jeff'e yaklaşma, Ona dokunma.» Kadını itti. Mrs. Holliday hafifçe sendeledi. Louis kadını kolundan yakaladı.

Sonra da, «Anlayamıyorum...» dedi. Fena halde sarsılmıştı. «Bu hastalık bulaşıcı olamaz, Jon, Elsie, sus artık. Rica ederim, yavrum. Jon, bu hastalık bu kadar bulaşıcı olamaz.»

Jonathan acı bir sessizlikle olan bakıyordu. Sonra da, «Louis,» diye mırıldandı. «Söyle bana. Sen Hansen hastalığının ne olduğunu biliyor musun?»

«Tabii.»

«Yalan söylüyorsun. Bunu bilmeliydim. O kadını çıkar. Kendisini bir yere oturt sonra da buraya gel.» Jonathan yüz hatları tuhaf bir biçimde gerilmiş ve anlamsız bir hal almış olan Jefferson'a döndü. Elini arkadaşının omzuna koydu. «Jeff. Annene çıkmasını, seni beş dakika yalnız bırakmasını söyle... Bunu senden rica ediyorum.»

Fakat Mrs. Holliday, Louis'in elinden kurtulmuştu. Öfkeyle odanın ortasında hareketsiz duruyordu. Yumruklarını sıkmış,

başını öne doğru uzatmıştı. «Beni kimse bu odadan çıkaramaz. Ben gideyim de sen yalanlar uydur, değil mi? Oğlumu korutup öldür! Ben onun annesiyim! Oğlumu katillere karşı koruyacağım!»

Jonathan kötü bir gece geçirmiş, o sabah bir hayli sıkılmıştı. Sonunda kadının âdeta sevinerek tekrarladığı bu sözcük ona da dokundu. Mahsus büyük bir zalimlikle, «Pekâlâ,» dedi. «Size oğlunuzun hastalığının o pek eski adını söyleyeceğim. Mrs. Holliday. Cüzzamlı o.»

Genç Robert, «Tanrım,» diye fısıldayarak yan döndü. Fakat onu duyan olmadı.

Louis Hedler yuvalarından uğramış gözleriyle Jonathan'a bakıyordu. Bütün vücudu gevşeyip cansızlaşmıştı. Hırıltılı bir sesle, «Cüzzam,» dedi.

Jefferson Holliday de, «Cüzzam,» diye tekrarladı. Başını eğdi ve başka hiçbir şey söylemedi.

Sonra Mrs. Holliday korkunç bir çılgılık attı. Jonathan'ın üzerine saldırarak tırnaklarıyla genç adamın gözünü çıkarmaya çalıştı. Parmakları onun burnuna, ağzına doğru uzandı. Kadının tırnağı Jonathan'ın dudağını yardı. Mrs. Holliday çılgına dönmüştü, kesik kesik soluyordu. Genç adamsa onun ellerini tutmaya çalışmaktaydı. Louis Hedler dehşet ve şaşkınlıkla yaşlı kadının, o zamana kadar duymadığı korkunç küfürler savurduğunu işitti. Jonathan'la boğuşuyor ve soluyordu. Sonunda Jonathan kadını itti. Mrs. Holliday'i Robert yakaladı. Ve kadını zorla dışarı çıkardı.

Louis Hedler, «Tanrı yardımcımız olsun,» diyerek Jonathan'ın dudağından akan kanları silmesini seyretti. «Ah, Jon. Bu doğru olamaz. Bağışla. Kendimi hasta gibi hissediyorum. Biraz oturayım. Jefferson. Emin olamayız...» Bitkin haldeki genç adamın elini tutmak için uzandı. Sonra da irkilerek sandalyesini geri itti.

Jefferson, «Ben eminim,» diye mırıldandı. Sesi sakindi. «Bunu anlamalıydım. O çocuğu gördüm. Orada ender bir hasta-

lık değil bu. Orada değil. Durum Afrika ve Asya'daki kadar kötü değil ama yeterince ciddi.» Masadaki fotoğrafa baktı. Sonra da uzanıp bunu aldı. Ağlamaya başlamıştı. «Elizabeth... Sevgili Elizabeth.» Resmi yerine bırakarak Jonathan'a baktı. «Şimdi ne yapacağız? Fakat önce bana şunu söyle. Elizabeth için bir tehlike var mı?»

Jonathan, «Hayır,» dedi. «Hastalığın geçmesi için uzun süre bir arada kalmak gerek. Fazla yakın bir şekilde. Jeff, sendeki yumrulu tip. Bazen bu hızla ilerler. Bazen de... yıllarca sürer. Ne denli çabuk tedavi edilsen, o kadar iyi olur.» Cesur arkadaşına bakamıyordu. Fakat ilk kez Jeff'in sesindeki boğukluğu farketmiş ve illetin onun gırtlığına kadar yayılmış olduğunu anlamıştı. «New York'ta iki vaka gördüm. Bunun Amerika'da pek ender görüldüğünü düşünmek hoşumuza gidiyor ama aslında durum böyle değil. Bu illetten eskisi kadar korkuluyor. Jeff, Louisiana'da bir hastane var. Hemen oraya gitmelisin. Şimdi orada eski bir kızılderili ilâcını kullanıyorlar. Chaulmoogra yağı. Bu çoğu zaman hastalığın ilerlemesine engel oluyor. Henüz hastalığın tedavisi bilinmiyor, Jef. Ama bunu bulabilirler. Sessizce gitmelisin. Annenin konuşmasına da engel olmalısın. Bir an kendimi kaybedip ona gerçeği söyledim. Bağışlanmayacak bir şeydi bu. Ama başımdan birçok şey geçmişti... beni affet. Bir yolunu bulup anneni susturmalısın.»

Jefferson gözlerini kapattı. «Elizabeth'e ne diyeceğim?»

«Ona gerçeği söyleyebilirsin. Duyduğuma göre isteyenler senin gibi hasta olan sevdiklerine yakın olmak için Louisiana'ya gidiyorlarmış. Hatta onları görüyor, ziyaret ediyorlarmış. Tabii seni çok seviyorsa...»

«Artık onunla hiçbir zaman evlenemeyiz, değil mi?»

Jon tereddüt etti. «Duraklayan vakalar olduğunu duydum. Fazla değil böyleleri. Ender.»

Jefferson başını kaldırdı. «Hayır, Elizabeth'e bunu yapmam. Ondan hayatını benim yanımda ziyan etmesini isteyemem. Hayır. Ona yazacağım... Elizabeth'in benden nefret ede-

ceğini umarım. Bunun ona yardımı olur.»

Jonathan arkadaşının yanına giderek kolunu onun omzuna koydu. Arkadaşına doğru eğildi. Jefferson hafifçe güldü. «Bana bir çingırak gerek değil mi? Bunu çalarak, 'Mekruh! Mekruh! diye bağırırım. Jon, korkmuyor musun?»

Jonathan, «Ben birçok şeyden korkuyorum,» diye cevap verdi. «Bunu yeni yeni öğrenmeye başladım. Ama bu onlardan biri değil.»

Jefferson mırıldandı. «Ben korkuyorum. Bundan korkuyorum... Bir cüzzamlı. Gülünecek bir şey değil mi bu?»

Louis Hedler kendisini toplamıştı. «Jon, teşhisini itiraz ettiğimi sanma. Fakat New York ya da Philadelphia doktorlarıyla bir konsültasyon yapmamız doğru olmaz mı? Buna inanmak olanaksız. Bir cüzzamlı... Cüzzamlı... Durum öğrenilince hastanenin hali ne olacak?»

«İstedğin kadar konsültasyon yapabilirsin.» Louis'in yumuşak başlılığı Jonathan'ı şaşırtmıştı. «Ama korkarım teşhisi mi doğrulayacaklar. İzin ver de New York'taki bir arkadaşıma mektup yazayım. O tropik hastalıkları uzmanıdır. Ondan sonra Jeff'in Louisiana'ya gitmesini sağlarız. Orada böyle bir sürü vakayı tedavi ediyorlar. Durumu bu hastanede kimseye söyleme, Louis. Kenttekilere de. Hatta konuyu doktorlara bile açma. Gazetelerini neler yazacaklarını düşünebiliyor musun?»

Jefferson büyük bir umutsuzlukla, «Nereye gideceğim?» diye sordu. «Ne yapacağım?»

Jonathan cevap verdi. «Hemen eve gidebilirsin. Korkma, Jeff, korkma. Hastalığın kimseye geçmez. Biz sana ne zaman yola çıkacağını haber veririz. Annenin dilini tutmasını sağla, Jeff. Bütün kenti, hatta eyaleti düşünmek zorundayız.»

Jefferson elini uzattı. Jonathan sıkıca tuttu bu eli. Jefferson tekrar ağlamaya başladı. Bütün vücudu ıstıraplı hıçkırıklarla sarsılıyordu. «Çok acı çekecek miyim?» diye kekeledi.

Jonathan, «Galiba,» dedi. «Sinir sancısı. Bir süre. Sana yalan söyleyecek değilim, Jef.»

Arkadaşı, «Herkesten sonsuza dek uzaklaşacağım,» diye fısıldadı.

«O hastanede fevkalâde şeyler yapıyorlar, Jeff. Senin hastalığını durduracaklarından da eminim. Hastalık sana fazla zarar verecek kadar ilerlememiş. Hastanede her türlü insan var. Erkekler, kadınlar, çocuklar, öğretmenler, doktorlar, eski misyonerler, senin gibi kimseler. Her sınıftan, her meslekten insan var orada. O hastaneden söz edildiğini çok duydum. Orasının dünyanın en umut dolu yeri olduğunu söylüyorlar. Sen de orada diğerlerine bir hayli yardım edebilirsin, Jeff.»

Fakat Jefferson'un başı inanmazlıkla karışık bir umutsuzlukla göğsüne düşmüştü.

Jonathan, «İzin ver de Elizabeth'e ben yazayım,» dedi. «Onun zeki bir kız olduğunu söylüyorsun. Kendi hayatı konusunda karar vermeye hakkı var. Bırak, seninle Louisiana'ya gidip gitmeyeceğine kendisi karar versin. Hastalığın durduruluncaya kadar orada kalıp kalmayacağına da. Bu yalnız senin değil, onun hayatını da ilgilendirir.»

«Ondan böyle bir karar vermesini istemeye hakkım yok.» Fakat Jefferson başını kaldırmıştı. «Düşün! Oraya gidecek ve bir cüzzamlıyla birlikte herkesle ilişkini keseceksin. Tanrım!»

«Bu konuda karar vermeye hakkı var. Bana Elizabeth'in adresini ver. Ona hemen bir telgraf çekeceğim. Bu mektuptan daha iyi.»

«Elizabeth'e telgraf mı çekeceksin?» Sesinde ilk kez hafif bir umut vardı. «Jon, buna çok sevinirim. Ama ya Elizabeth gelmezse? Ya da beni düşünmeye bile dayanamazsa?»

«O zaman sadece önemsiz, kafasız bir kadını kaybetmiş olursun. Bu da bir kayıp sayılmaz.» Birdenbire Jonathan'ın gözlerinin önünde Mavis'in hayali belirdi. Ama her zamanki gibi ıstırap duymadı, genç adam. Sadece kendi kendisine kızıyor, Mavis'in önemsiz, değersiz bir kadın olduğunu düşünüyordu. Bütün o ıstırapa değmezdi Mavis.

«Bana biraz umut verdin, Jon. Ben intihar etmeyi düşünüyordum.»

«Bu seni korkutmasın. Akli başında herkes hayatının bir döneminde intihar etmeyi düşünür. Dünya öyle güzel bir yer değil. Bunu biliyoruz. Lanetli, çirkin, ıstırap dolu, berbat bir yaşama yeri burası. Ama elimizden geleni yapmalı ve dünyayı olduğu gibi kabul etmeye çalışmalıyız.» Jonathan acı acı, ben bunu hiçbir zaman yapmadım, diye düşündü.

Dr. Hedler de bu konuşmayı hayretle dinliyordu. Onun oda-da olduğunu unutmuş olan Jonathan'a dikkatle bakmaktaydı. Yaşlı doktor, vay vay, vay, diye düşünüyordu. Bu çocuk bizim sandığımız gibi haşin ve zalim değil. Ben kendi hesabıma onun hakkında böyle şeyler düşündüğüm için utanıyorum.

Genç adam o akşam Elizabeth Cochrane'e uzun, ayrıntılı bir telgraf çekti. Fazla umudu yoktu. «Kadınlar fazla akıllı olmuyorlar. Hassas sayılıyorlar ama duyguları yüzeysel, içgüdüleri onları bencil olmaya zorluyor. Sevme yetenekleri de pek az.»

Jonathan gece yarısı Elizabeth'in cevabını aldı.

«Jeff'in yanında olmak için hemen Hambledon'a geliyorum. Onunla birlikte Louisiana'ya gideceğim. Ona yaşama gücü vermek için birlikte çalışmalıyız. Teşekkür ederim, doktor' Tanrı sizden razı olsun.»

Jonathan kendi kendine, «Ah,» dedi. «Elizabeth gerçekten ender bulunacak bir kadın olmalı. Olağanüstü bir insan. Kaç kadın bir erkeğin ıstırap, umutsuzluk ve yalnızlığını paylaşmak için genç yaşında mutlu bir hayatı terkeder? Kaç kadın bir erkeği bu şekilde sevebilir?»

Jefferson'u ertesi gün evinde gördüğü zaman arkadaşı bayağı neşeliydi. «Bir şey kazandım, Jon. Elizabeth'e bakar ve kendi kendime, 'Onun gibi bir kıza verecek neyim var?' derdim. Ama artık fevkalâde bir insan olduğum anlaşılıyor. Öyle değil mi?» Bir kahkaha attı.

Jonathan, «Bence hepimiz de öyleyiz.» Sonra istemeyerek ekledi. «Bir bakıma.»

6

Meydan son derecede kalabalıktı o gün. Çim alanlara piknik masaları kurulmuştu. Çocuklar bağırışa çağırışa koşuyorlardı. Orkestra yerine çıkmış olan Alman Bandosu heyecanlı parçalar çalıyordu. Kızlar parlak renkli elbiseler, delikanlılar blazer ve hasır şapkalar giymişlerdi. Hava fişekleri atılıp duruyordu.

Marjorie Ferrier, «Bizim masayı bulabilecek misin, Jon?» diye sordu. Kadın, yemek dolu sepetlerden birini pikniğe davet ettiği Rahip McNulty'e vermişti.

Jonathan başıyla kalabalık çim alanı işaret etti. «Bir karga görüyorum. Evet, Mrs. Morgan bu.»

Marjorie, «Jon,» dedi.

Jonathan masaların arasından ilerlemeye başladı. Otların üzerine konulmuş olan bardak ve tabaklara basmamaya, küçük çocuklara takılmamaya çalışıyordu. «Her yıl bu işkenceye neden dayanıyorum bilmem ki?»

Rahip McNulty, «Saf bir eğlence bu,» diye mırıldandı. «Ve zararsız. Burada birkaç bin kişi var, sanırım. Herkes pek mutlu.»

Jonathan ona sert sert baktı. «Campion bütün o şaşaasıyla burada. Parlak sözlerle dolu bir nutuk dinlemeye hazırlanın, Beatrice de onun yanında. Herhalde yiyeceği pastaları düşünüyor. Ama Francis görünürlerde yok...»

Rahip, «Francis dün New York'a hareket etti,» diye cevap verdi. «Fransa'ya gidiyor.»

Jonathan başını salladı. «İyi. Bu onun için tam bir eğitim olur.»

Rahip McNulty, «Alplerde bir manastıra girecek,» dedi.

Jonathan birdenbire durakladı. «Sahi mi? Bu işi sen mi başardın?»

Oğlunun yüzünün kararmış olduğunu gören Marjorie atıldı. «Yavrum... Hah, geldik işte. Ne hoş değil mi?»

Ferrier'lerin masası kalabalıktan biraz uzakta, gölgeye kurulmuştu. Çevrede koşuşan çocuk da pek azdı. Masaya sıkıntılı bir sessizlik çökmüştü. İki erkek ayağa kalktılar. Genç Robert Morgan'la Mr. Alfred Kitchener. Mr. Kitchener'la karısı Sue uzaktan akrabaydılar. Bu yüzden birbirlerine çok benziyorlardı. İkisi de kısa boylu, tombul ve şirindiler. Parlak gri gözleri, tarcın rengi saçları, pembe yanakları, çukur çeneleri vardı. Yirmi ikisinde olan kızları Maude tek çocuklarıydı onların. Kız da babasıyla annesi gibi pembe beyaz, gamzeli ve tombulcaydı. Ama hoş a gidecek bir tombulluktan onunki. Dalgalı gür kızıl saçları geniş kenarlı tül şapkasının altından fıskırıyordu. Üçü de hayatları boyunca üzülecek hiçbir şeyle karşılaşmamış gibi rahat ve memnundular. Zengin bir avukat olan Mr. Kitchener hiçbir zaman cinayet davalarını üzerine almazdı. Jonathan Ferrier Kitchener'ların üçünü de severdi. Onları biraz sıkıcı bulmakla beraber ailenin yanında rahatladığını hissederdi. Kitchener'lerin da genç adamı sevdikleri belliydi. Alfred Kitchener gülerek Jonathan'ın elini sıktı. Mrs. Kitchener mutlu bir tavırla gülümsedi. Maude ise gri gözleriyle ona dalgın dalgın baktı. Dudaklarının kenarında utangaç bir gülümseme uçuşuyordu. Jonathan kızın dalgın haline biraz hayret etti. Fakat çok geçmeden bunun nedenini anladı. Kızın akli fikri Robert Morgan'daydı.

Mrs. Morgan kinci kadınlara özgü o esrarlı ve soğuk gülümsemesiyle oturuyordu. Yeni gelenleri azametle selamlarken tebessümü daha da soğuklaştı. Hele rahibe hiç bakmadı. Uçuk gözleriyle haşın, hattâ horgörür bir tavırla Jonathan'ı süzdü. Ondan sonra daha da büyük bir kabalıkla bakışlarını diğer konuğa, yani Jenny Heger'e dikti.

Jonathan ilk bakışta Jenny'nin yine her zamanki gibi kıksız olduğunu gördü. Kız mavili beyazlı bir bluz, kalın siyah bir etek giymiş, enli siyah rugan bir kemer takmıştı. Sarı kaba hasırdan yapılmış geniş kenarlı şapkasının siyah kurdelesı tozlanmış, fiyonga sarkmıştı. Jenny, Rahip McNulty'le tanıştırdıktan sonra bankın ucunda sıkıntılı bir sessizlik içinde oturdu. Ellerini kucagında birbirine kenetlemiş, gözlerini masaya dikmişti. Fakat hiçbir şey yüzünün pırıltısını, gözlerinin o derin maviliğini, uçuk renkli dudaklarının biçimini, gagamsı burnunun zarıflığını ve ensesinde iri bir topuz halinde topladığı ışıltılı siyah saçlarının güzelliğini gölgeleyemezdi. Bluzunun kolalı geniş yakası da kızın uzun boynunu, omuzlarının fevkalâde biçimini ve göğüslerinin klâsik çizgisini gizleyemiyordu. Buluş çağına eriştiğinden beri Hambleton'un en güzel kızı sayılan ufak tefek şirin Maude bile Jenny'nin yanında hemen hemen bayağı duruyordu.

Jenny, Jonathan'a hiçbir şey söylemedi. Jonathan da ona. Fakat Marjorie, «Jon,» dedi. «Sen Jonny'nin yanına geç. Ben Alfred'in yanına oturacağım. Ona anlatacak bir sürü şey var.»

Maude Kitchener ise, Dr. Morgan'ın neden ona bakmadığını düşünüyordu. Niçin Jenny Heger'i o şekilde süzüyor? Oysa Jenny güzel bile değil. İriyarı, uçuk yüzlü ve pek de soğuk. Maude, Jenny hakkında söylenen sözlere hiçbir zaman inanmamıştı. Annesi Sue Kitchener de öyle. Zavallı Jenny... Okuldayken de çok çekingendi. Son derece garip elbiseler giyerdi... Fakat neden Dr. Morgan ona böyle dikkatle bakıyor? Ve niçin bana hiç aldırıyor?

Marjorie, «O korkunç nutuklar başlamadan önce yemeğimizi yesek...» dedi.

Bando yeni bir marşa başladı. Belediye reisi merdivenlerde durmuş yeni gelenleri karşılıyordu. Bunların arasında Louis Hedler, Humphrey Bedloe, iki hastaneden doktorlar ve birkaç rahip vardı.

Jane Morgan, Marporie'yi her zamanki gibi bilgiç ve soğuk tavırlarla süzerek, «Duyduğuma göre, bugün nehrin yakınındaki parkta daha kibar bir toplantı varmış,» diye homurdandı. «Orada bu kadar gürültü, avaz avaz bağırان çocuklar ve 'bayağı halk' yok herhalde.»

Marjorie, sıcak ekmekleri gümüş bir tabağa koyuyordu. «Evet. Fakat burası geleneksel toplantı yeri. Bu da geleneksel bir eğlence zaten. İç Savaştan beri her yıl burada piknik yaparız... Herhalde Senatör Champion'un, belediye reisinin ve Hambledon'un diğer ileri gelenlerinin de burada olduklarını gördünüz? Ama duyduğuma göre nutuktan sonra onlar da nehrin yakınındaki parka gideceklermiş.»

Jane Morgan, «Buna hiç şaşmam!» dedi. «Ne korkunç gürültü bu! Ya şu feci bando? Bir dakika için olsun susmaz mı?»

Bando, «Selam Columbia, Mutlu Ülke,» marşına başlarken ahali de ayağa fırladı. Ellerindeki bayrakları sallayarak bir ağızdan bu marşı söylemeye başladılar.

Jonathan da ayağa kalkmıştı. Aynı anda yanından fırlamış olan Jenny'e çarptı. Kız sendeleyince de farkına varmadan onu çabucak tuttu. Kolunu Jenny'nin beline dolamıştı, dudakları kızın yanağına çok yakındı. İkisi de birer heykel gibi hareketsiz kaldılar. Sonra Jenny ağır ağır Jonathan'a baktı. O kös-kocaman mavi gözlerini Jonathan'ın gözlerine dikmişti. Rengi daha da beyazdı şimdi. Bakışlarını birbirlerinden ayıramıyorlardı. Jonathan elinin altında kızın vücudunun titrediğini hissetti. Sonra Jenny'nin yüzünde bir şeyin âdeta parıldadığını hayretle ve bir duygu kasırgası arasında gördü. Jenny'nin dudakları aralanmıştı.

Jonathan, elini çekerek, «Bağışla,» diye homurdandı. Fakat o da titriyordu. Tekrar Jenny'e baktı. Kız başını çevirmişti. Israrla mahkeme binasının merdivenlerine bakıyordu. Jonathan, Jenny... diye düşündü. Herhalde yanıldım... Olamaz...

Jenny... Kardeşimin kapatması. Kafası da vücudu da sarıslı-yordu.

Yakışıklı senatör Kenton Campion, o pembe yüzü ve açık kestane rengi saçlarıyla kürsüye çıkarak beklenen konuşmasını yaptı. Herkes hayranlıkla bağırarak adamı alkışladı. Çünkü Hambledon'lular çok severlerdi senatörü. Halk, Kenton Campion'un yakışıklılığına, zenginliğine, kendisiyle ilgili ufak skandallara, gülümseyişine, nezaketine, hikâyelerine ve gazetelerde daima lehinde yazılar çıkmasına hayrandı.

Dr. Louis Hedler, senatöre «İlham verici konuşmalarından birini daha yaptın,» dedi.

Senatör, kız kardeşinin merdivenlerden inmesine yardım ediyordu. «Teşekkür ederim, Louis.» Durarak nazik nazik Beatrice'in arkadaşlarıyla yaptığı kısa konuşmanın sona ermesini beklemeye başladı. Yanlarından geçen bir kadını selamladıktan sonra Louis'e döndü. Şimdi o güzel gözləri camlaşmış gibiydi. «Louis, genç Ferrier'in Hambledon'dan ne zaman ayrılacağını sorabilir miyim?»

«Jon'un mu?» Louis'in bir kurbağaya benzeyen yüzü kızardı. «Bilmiyorum, Kenton, bilmiyorum. Açıkçası Humphrey'le ben onu kalması için ikna etmeye çalışıyoruz. Sonuçta o beraat»

Fakat senatörün yüzündeki o dostça ifade kaybolmuştu. Şimdi bu yüzde sakın bir kin vardı. «Louis, o herifin bu kentten gitmesini istiyorum. Hatta bu eyaletten gitmesini. Pittsburgh ve Philalephia'da sözüm geçer. Onu başka kentlerde de hiçbir hastaneye almayacaklar. Onu defet, Louis.»

Louis de Alman atları gibi son derecede inatçıydı. Ayrıca, senatörle dost olmalarına karşın adamı hiçbir zaman seve-

mişti. «Jon, birkaç gün önce küçük Hortense Nolan'ın hayatını kurtardı, Kenton. Kızın annesiyle babası da bu kentteki en yakın dostların. Jon, hatırlamayı istemeyeceğim kadar çok kişinin hayatını kurtardı. O olağanüstü bir doktor ve operatör. Kendisine ihtiyacımız...»

«Onu defet, Louis.» Senatörün sesi yumuşak fakat tehdit doluydu. «Anlaşıldı mı? Hastanenden at onu. Bedloe'nunkinden de kovdur. Onun oğluma ne yaptığını biliyor musun? Francis'in seminere devam etmesini olanaksız hale soktu. Ben zaten daha başlangıçta Francis'in seminere gitmesine itiraz etmiştim. Fakat sonunda oğlunu şımartan her baba gibi boyun eğdim. Sonra bu Ferrier oğlumu mahvetti. Çocuğun kafasını ağza alınmayacak şeylerle doldurdu. Sonunda da Francis Fransa'ya kaçtı. Ferrier'in diğer hastaları hakkında da çok şey duydum ben. Küçük Martha Best, esrarlı bir şekilde ölmedi mi? Ve daha dün pek sevgili arkadaşım Elsie Holliday'e, o nazlı zayıf kadına sinir ilâçları vermek zorunda kaldın, Louis. Çünkü Ferrier, zavalı Elsie'nin oğlu Jefferson'u buradan gitmeye zorlamıştı. Çocuğu doğduğu kentten, bu eyaletten, Meksika Körfezi yanında pis bir yere yollamıştı. Bunun nedeni de sanki Ferrier'in teşhisi ya da tedavisiydi. Ama bu teşhisi doğrulayan kimse de yoktu.»

Louis'in yüz adaleleri kasıldı. «Şimdi beni dinle, Kenton. Bir sürü iğrenç yalan duymuşsun. Küçük Martha'da ender görülen bir hastalık vardı. Kan kanseri. Bu illetin tedavisi yoktur. Jon hastalığı hemen teşhis etti. Ailah Allah! Tanrının verdiği hastalık yüzünden Jon'u suçlu tutmuyorsun ya, be adam? Oğlunun dardını bilmiyorum. Jon'un onun doktoru olduğundan da haberim yoktu...»

«Francis'in doktoru değildi o. Ferrier çağırılmadığı, davet edilmediği halde zorla evime girdi, oğlumla yalnız başına konuştu. Sonra sevgili halasıyla ben bir baktık ki çocuk Fransa'ya hareket etmiş. Bir hastaya istenmemesine, ailesinin karşı koymasına rağmen bakmaya kalkışmak meslek ahlâkına aykırı de-

ğil mi? Sonra — Jefferson Holliday meselesi nedir?»

Louis durakladı. «Sana durumu tümüyle açıklayamam. Fakat Jeff'te hükümetin 'iğrenç ve bulaşıcı' diye tanımladığı bir hastalık var. Bu kadarıyla yetinmelisin, Kenton.»

Senatör güldü. Sonra da yan yan hâlâ ahbablarıyla konuşmakta olan kız kardeşine baktı. «Zührevi hastalık, ha? Ee, gençler böyledir. Şu yeni arsenik tedavisi işe yaramıyor mu? Eğer sifilis ya da belsoğukluğuna tutulan her genci kentten atsaydın, geride hiç kimse kalmazdı, Louis». Doktorun omuzuna vurdu. «Ferrier'i defet, Louis. Anlaşıldı mı? Gel, Beatrice. Ancak arabayla parka gidecek kadar vaktimiz var. Orada ahbablarımızla yemek yer, gece atılan hava fişeklerini seyredereziz.»

Louis, senatörün uzaklaşmasını izledi. Sonra da bir sigara yakarak, iyice boşalmaya başlamış olan sıcak alana baktı. «Evet, Kent,» diye homurdandı. «Anlaşıldı. Ama bunu anlayan sensin tabii. Senden başkaları da oduğunu unutma.»

7

Güneş, kızışmakta olan gökyüzünde gitgide alçalıyordu. Nehirden hafif bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Gül ve saman kokuyordu ortalık. Hatta bu kızmış taşların kokusunu da bastırmaktaydı.

Marjorie, «Her yer ne kadar sakın,» dedi. «Güneş ve hava beni uyuşturdu âdeta. Eve erişmeden uykuya dalacağımdan eminim. Senatörün konuşmasına rağmen bugünün zevkini çıkardım. Eve gittiğimiz zaman senatörün neler dediğini bana anlatmalısın, Jon.»

Oğlu, «Onun sözlerini unuttum bile,» diye cevap verdi.

Mrs. Morgan, «Robert,» dedi. «Artık eve dönmemiz gerek. Bildiğin gibi damar sertliğim var.»

Robert ayağa kalkarak, Marjorie'yi selamladı. «Bizi davet

etmekle büyük bir incelik gösterdiniz. Büyük bir nezaket. Yeni evimizde bizi mutlu etmek için de elimizden geleni yaptınız. Oraya taşındıktan sonra bizi sık sık görmeye geleceğinizi umarım.»

«Ben hiçbir şey yapmadım, yavrum.» Marjorie parlak elâ gözlerinde dostça bir sevgiyle genç adama gülümsedi.

Robert tereddütle duruyordu şimdi. Jenny'nin kendisine bakmasını, bir iki söz söylemesini ya da hiç olmazsa gülümsemesini istiyordu. Yoksa oradan gidemeyecekti. Genç kız, onun bu şiddetli isteğini hissetmiş gibi başını kaldırarak baktı. Genç doktora usulca, çekine çekine gülümsedikten sonra gözlerini ondan kaçırdı. Ama bu kadarı genç adama yetmişti. Diğerleriyle vedalaşırken pek neşeliydi.

Sue Kitchener, «Ne kadar hoş bir genç,» dedi. «Zavallı anesine de ne kadar düşkün. Kadın çok dert çekmiş. Yani tam gadre uğramış bir zavallı. Acaba Dr. Morgan...»

Jonathan, «Yani Sue,» diye güldü. «Bob'un bir kızla ilişkisi olup olmadığını mı anlamak istiyorsun? Böyle bir şey yok. Hep de öyle kalacağını umarım.»

«Yapma, Jon.» Marjorie uzun uzun esnedi.

Sue kıkır kıkır güldü. «Dr. Morgan'ın burada, Hambledon'da kendisine güzel bir kız bulacağını umarım.» Kızına şefkatle gülümsedi. Maude kıpkırmızı kesildi.

Rahip McNulty ayağa kalktı. «Ayine yetişmem gerek. Ama bugün kimsenin geleceğini pek sanmıyorum.» Diğerleriyle vedalaştıktan sonra hızla oradan uzaklaştı.

Sue Kitchener, «Korkarım artık bizim de gitmemiz gerekiyor,» dedi. «Önce hafif bir yemek yiyeceğiz. Tabii midemizde yer kalmışsa. Ondan sonra da nehrin kıyısına inerek, karanlıkta hava fişeklerini seyredeceğiz. Sen de nehre gidecek misin, Marjorie?»

Marjorie Ferrier, «Sanmıyorum...» diye mırıldandı. «Çok yoruldum. Ya sen gidiyor musun, Jonathan?»

Genç adam, «Ne münasebet!» diye cevap verdi.

«A, yazık. Ben de Jenny’i götürmek isteyeceğini düşünmüştüm.»

Jonathan hayretle irkildi. Bunu düşünmek bile gülünçtü, Kitchener’lar da uzaklaşıp gittiler. Şimdi Ferrier’lerle Jenny yalnız kalmışlardı. Genç kız, elleri kucığında, başı eğik, o acı dolu sessizlik içinde oturuyordu.

Fakat Morjerie gümüşleri, bardakları, tabakları ve peçeteleri toplamaya başlayınca Jenny de ona yardım etmek için hemen ayağa fırladı. Jonathan takımları düzenle sepetlere yerleştirdi.

Marjorie, «Jenny’i arabayla nehre indireceğiz,» dedi. «Bu gün bisikletle gelmedi o.»

Kız, «Yok, yok!» diye bağırdı. «Yürürüm ben. Zaten yürümekten hoşlanıyorum. Nehir uzak değil.»

«Saçmalama. Genç bir kız sokaklarda yalnız başına dolaşamaz. Hava kararmaya başladı bile.» Morjerie ekledi. «Senin bu yalnızlığını yanlış anlayanlar olabilir.»

Jonathan, «Artık yirminci yüzyıldayız, anne,» dedi. «Genç kızları da şimdi yanlış anlamıyorlar. Tersine. Onları iyi anlıyorlar. Öyle değil mi, Jenny?»

Marjorie bağırdı. «Tatsızlık etme, Jon. Jenny, itiraz istemem. Sen de bizimle arabaya bineceksin. Ama korkarım sepetlerin arasında oturmak zorunda kalacaksın. Sen adaya gidinceye kadar uşakla hizmetçiler de dönmüş olurlar mı?»

Kız, «Hayır,» diye cevap verdi. «Onlara bu gece dönmek zorunda olmadıklarını söyledim. Sonunda bu onların da bayramı.»

Marjorie’nin elleri yanına düştü. «Jenny! Yani bütün geceyi adada yalnız başına mı geçireceksin? Kesinlikle olmaz! Tehlikeli bir şey bu. Herhangi bir kimse bir kayığa binerek adaya gelebilir. Bu gece bizimle kalmalısın.»

«İmkânsız!» Jenny’nin haykırışında derin bir umutsuzluk vardı. «Ben korkmuyorum, Marjorie Teyze. Yalnızken hiç korkmam zaten.» Mavi alacakaranlıkta neredeyse ağlayacakmış gi-

bi bir hali vardı. «Yalnız kalmak istiyorum,» diye ekleâi. «Ah, öyle demek istemedim. Marjorie Teyze. Fakat...»

Jonathan bu konuşmayı öfkeli bir alayla dinlemişti. Sevgili Harald adada yokken başka biriyle buluşmaya mı hazırlanıyor yoksa, diye düşünüyordu. Aşığı adaya mı gelecek? Kızın çok telâşlı bir hali var.

Marjorie, «Böyle şey olmaz,» dedi. «Ya başına bir şey gelirse?»

Jenny, «Gelmez,» diye cevap verdi. «Şimdiye kadar geldi mi? Ben çoğunlukla böyle yalnız kalıyorum.»

Jonathan kendi kendine, «Ya, öyle mi?» dedi. Son zamanlarda duyduğu bir dedikoduyu anımsamıştı. Bunu adadaki hizmetçilerden birinin anlattığı iddia ediliyordu. Hizmetçi kız, Harald'ı sabahları erkenden Jenny'nin odasından çıkarken gördüğünü söylemişti. İki kez de Jenny'i Harald'ın odasından çıkarırken... Nefis bir hikâyeydi bu. Bir başka dedikodu daha dolaşıyordu ortalıkta. Jenny'nin sadece Harald'a karşı cömertçe davranmadığı anlatılıyordu. Başından beri böyleydi bu. Başka ilişkileri de vardı onun. Jenny henüz yirmisindeydi. Ama Hambleton'da ondan daha adı çıkmış bir kadın daha yoktu.

Marjorie'nin ricalarını dinlememeye çalışan Jenny'nin azimli ve umutsuz bir hali vardı şimdi. «Gerçekten korkmuyorum. Yalnız kalmak hoşuma gidiyor. Kapılarda kilit var. Rica ederim... Artık üsteleme, Marjorie Teyze.»

Marjorie öfkeyle, «Senin inadını kırmaya çalışamayacak kadar yorgunum,» diye cevap verdi. «Sana çok da kızıyorum, Jenny. Jon, beni eve bıraksın. Ondan sonra da seni nehrin kıyısına indirir.» Berrak sesi sertleşmişti iyice. «Seni kayıkla adaya götürür. Evdeki bütün odaları ve bahçeyi iyice arar. Sen kapıları kilitleyinceye kadar da bekler. Hayır, Jenny, artık itiraz istemiyorum. Çok yorgunum. Bu gece uyumak istiyorum. Sabaha kadar seni düşünerek endişelenmeyi değil. Jon?»

Kızı daha da telaşlandırmak genç adamın çok hoşuna gidecekti. «Bu benim için bir zevk olacak, sevgili Jenny.» Yerlere

kadar eğilerek kızı selamladı.

Jenny sessiz bir ıstırapla ona baktı. Dudakları titriyordu. Jonathan pek sevindi.

*
**

Jonathan hiç konuşmadan arabayı sürüyordu ama akli arkasında oturan kıza takılmıştı. Jenny'nin kendisinden nefret ettiğini biliyordu. Fakat o güne kadar buna aldırmamış, bunun nedenini öğrenmeye de kalkışmamıştı. Jenny'nin küçüklüğünü biliyordu. Çocukluğunu da. Kız ancak on altı yaşındayken birdenbire Jonathan'ın dikkatini çekmişti. Yani genç adam Mavis'le evlendikten altı ay sonra. O sırada Jenny'nin annesi sağdı. O gülünç ve aptal Myrtle. Kadın da kısa bir süre önce Harold'la evlenmişti. Jonathan, Jenny on altısındaydı o sırada, diye düşündü. Herhalde henüz kendisine dokunan olmamıştı. Fakat sonra birdenbire değişti Jenny. Yumuşak, içe dokunan bir yaratık olmaktan çıkıp, kaskatı bir cadı halini aldı. Onun değişmesine annesinin evliliğinin yol açtığını sanmıyorum. Tabii önceleri annesinin, 'Babasının Kutsal Anılarına' saygısızlık ettiğini düşündüğü belliydi. Fakat Jenny yine de Myrtle'i istediklerinin yapılması kanısında olan bir çocukmuş gibi görüyordu. Jenny, annesinin ölümünden sonra değişti.

Hem de feci bir şekilde. O tatlı, güçlü sesiyle, müşfik bir tavırla konuşan kız birdenbire soğuk ve sert bir yaratık halini aldı. İyice sessizleşti. Eskiden yine de ciddi olmasına karşın zaman zaman gülerdi... Tabii, Jenny'nin değişmesine annesinin o budalaca vasiyetnamesi neden oldu. Herhalde Jenny. Myrtie'ün kendisine ihanet ettiğini düşündü. Acayip bir şey bu. Paranın insanları değiştirmesi çok garip. Ama insanların tabiatleri düşünülürse, buna şaşmamak da gerek. Fakat dedikoduculara bakılırsa Jenny pek gençken Harald'ın metresi oldu. Hem de annesinin ölümünden kısa bir süre sonra. Bunu Harald'ı adada tutabilmek için mi yaptı? Harald adadan ayrıldığı takdirde para Jenny'nin olacaktı. Ama kızın yalnız para değil, aynı zamanda

sevgili Harald'ı da istediği belli.

Jonathan, Jenny'ye ilk kez bir çocuk gözüyle bakmadığı, kızın, Mavis'le olan ortak yaşamına katıldığı o ilk anı hâlâ hatırlıyordu. Bir bahar günüydü. Jonathan, Myrtle'le Harald'ı görmek için adaya gitmişti. Evleneli çok olmamıştı onlar. Sadık Jenny ise babasının güllerini buduyordu.

Jonathan'ın geldiğini duymamıştı kız. Genç adam yanında durunca irkilerek başını kaldırdı. Güneş birdenbire yüzünün hatlarını aydınlattı, mavi gözlerinin alev alev yanmasına neden oldu. Rüzgâr kızın siyah saçlarını uçuşturuyordu. Işıltılı ve gölge bir buluttan farksızdı bu saçlar.

Jonathan, «Merhaba Jenny,» dedi, «Ben senin bugün Hambledon'a gideceğini sanıyordum.»

Kız, «Hayır,» diye cevap verdi. «Hayır, Jon Amca.» Genç adam ilk kez kızın sesindeki o tatlılığı farkettil. Jenny, rüzgârın karıştırdığı saçlarını tutmaya çalışıyordu. «Benim de senin geldiğinden haberim yoktu. Ben— ben babamın güllerini buduyorum.»

Jonathan, şimdi Jenny'nin profilini görüyordu. Çocuksu bir profildi bu. Kız hafifçe gülümsüyordu. Gülleri elindeki bıçakla ustalıkla budamaktaydı. Dudakları aralanmıştı. Jonathan Jenny'nin dişlerinin ufak ve inci gibi olduğunu farkettil. Mavis'in gülerken ortaya çıkan dişleri gibi iri değildiler bunlar.

Üşümüş olan ellerini ceplerine sokan Jonathan kıza gülümseyerek, Jenny, diye düşündü. Tatlı Jenny. Evliliğinden beri dünyada Jenny gibi kızlar olduğunu unutmuştu. Sevecen, sade, dürüst, saygılı kızlar. Jenny gibiler öldü sandıkları bir fidan canlanıverdiği zaman büyük bir mutluluk duyuyorlar. Jenny açgözlü flörtçü bir yaratık, yalancı bir kız, iri ağzıyla durmadan gülen küçücük gözlü haris bir kadın değildi. Jenny'nin annesi çok zengindi ama kız hiç şımarmamıştı. Kızın bir gül karşısında duyduğu mutluluğu Mavis hiçbir zaman hissedemezdi.

Jenny, gül tarhından çıkmak için geriye doğru bir adım attı. Ayakkabısının teki çamura saplanıp kaldı. Tek ayağının üstünde zıplayıp duruyordu şimdi kız. Jonathan eğilip ayakkabıyı aldı. Fakat bunun Mavis'in zarif iskarpinlerinden birkaç numara büyük olduğunu da farketmedi. Genç adam ayakkabısının çamurunu otlarla sildi. Sonra da büyük bir nezaketle bunu Jenny'e giydirmekte ısrar etti. Kız düşmemek için elini eğilmiş olan Jonathan'ın omzuna dayadı. Genç adamın omzundan, sonra da bütün vücudundan bir elektrik akımı geçti. Jonathan bir an hiç kımıldamadı. Sonra elleri titreyerek çamurlu eski ayakkabıyı kızın kaba kahverengi çoraplı ayağına geçirdi. Büyük olmasına rağmen Jenny'nin ayağının çok ince ve pek kıçimli olduğunu da farkettiler. Kız bir şeyler mırıldanıyordu. Ama Jonathan onun ne dediğini anlayamadı. Kızın dokunmasına benliğinin öylesine karşılık vermesi onu sarsmıştı. Şimdi bütün vücudunun yandığını hissediyordu. Ani bir hayret, bir mutluluk duydu. O zamana kadar böyle bir şey hiç hissetmemişti. Kendi mutluluğundan sarhoş olmuştu âdeta.

Jenny, «Teşekkür ederim, Jon Amca,» demişti.

Jonathan ayağa kalktı. Esmer yüzü kızarmıştı. «Bana 'Jon Amca,' deyip durma, Jenny. Sonuçta ben senin amcan değilim ki... Beni 'Jon,' diye çağır.»

Jenny ona ciddi ciddi baktı. Sonra da utangaç fakat dürüst tavırlarıyla, «Fakat Jon Amca,» diye cevap verdi. «Sen benden çok büyüksün. Ben daha on altı yaşındayım. Bu saygısızlık olur.»

Jonathan kesik kesik soluk alıyordu. Kendini zorlayarak neşeli bir tavırla konuşmaya çalıştı. «İki dost arasında on beş yaşın sözü mü olur? Kardeşimi, 'Harold,' diye çağırıyorsun. Oysa o benden sadece iki yaş küçük. Haydi, Jenny.»

Kız, Jonathan'ı o kendisine özgü çocuksu ciddilikle inceledi yine.

Gözlerinin mavisi bütün yüzüne vurmuş gibiydi. Tertemiz, saf bir yüzdü bu. Fakat bir iki dakika sonra Jenny'nin yüzündeki ifade değişti. Şimdi bakışlarında hayret, müthiş bir korku ve

şaşkınlık vardı. Kız başını çevirdi. Yanakları birdenbire kızarmıştı. Hiçbir şey söylemeden koşarak Jonathan'dan uzaklaştı. O gülünç şatoya girdi.

Jonathan onun uzaklaşmasını seyretti. Kendi duygularına öylesine dalmıştı ki, kızın neden kaçtığını, yanaklarının niçin kızardığını düşünmedi bile.

Jonathan, Jenny'i o gün bir daha görmedi. Fakat o gece rahat rahat uyuyan Mavis'in yanında yatarken, Jenny'i düşünüyordu. Kuramsal olarak insanlar hakkında bilmediği yoktu hemen hemen. Çünkü o bir doktordu. Ama Rahip McNulty'nin daha sonra söyleyeceği gibi aslında şaşılacak kadar basit bir insandı Jonathan. Onun için de bilgisini kendisine uygulaması olağanı yoktu. Bu olayı başka biri kendisine anlatmış olsaydı, o zaman neşeyle güler ve, «Bunun esrarlı bir yanı yok,» derdi. «Sen o kıza âşık olmuşsun. Herhalde hayatının ilk aşkı o. Evli olman da o kadar önemli değil.»

Ondan sonraki birkaç gün içinde Jonathan'ın evliliği daha da kötü bir hal aldı. Genç adam, Mavis'in ısrarı üzerine yazı geçirmek için karısını alıp Avrupa'ya götürdü. Her şeye rağmen Mavis'i değiştireceğini, karısını çokluk çocuk sahibi olmaya ikna edebileceğini sanıyordu.

Jonathan ondan sonra bir yıl kadar Jenny'i hiç görmedi. Daha sonraki yıllarda da kızla sadece üç kez karşılaştı. Annesi daha hayattaydı kızın. Aslında Jonathan son derecede dürüst bir erkekti. Ama farkında değildi bunun. Kendini tümüyle Mavis'e vermeye, Jenny'le bahçedeki o anı da unutmaya çalışıyordu. Jenny'i hatırlar hatırlamaz, kızın hayalini hemen kafasından uzaklaştırıyordu. Duyduğu o derin keâderin de şatonun bahçesindeki o bahar günüyle bir ilgisi olduğunu bilmiyordu.

Bunu ancak bugün, bu 1901 yılının 4 Temmuzunda anlamıştı Jonathan. Şimdi o bahar gününü büyük bir özlem, ihtiras ve acıyla hatırlıyordu. O gün inanılmayacak kadar yeni ve güzel bir şey olmuştu genç adama. Bu olay karanlık dünyasını aydın-

latmış, kalbini bekleyişle doldurmuş ve Jonathan'ı hiç olmazsa birkaç saat için dayanılamayacak kadar mutlu etmişti.

Fakat bahçedeki kızla, şimdi arabanın arkasında oturan kız aynı değildi artık. İlki saf ve sevilen bir kızdı. Şimdikiyse kirli ve pisti. Jonathan için bu bağışlanamayacak, sadece nefret uyandıracak bir şeydi bu. O akşam üzeri masanın yanında Jenny'i tuttuğu zaman bahçedeki o kıızı bulmuş gibi olmuştu. On altı yaşındaki Jenny'i. Kızın ona bakışı da genç adama o bahar gününü anımsatmıştı.

Şimdi araba nehre doğru ilerliyordu. Karanlık sular pırıl pırıldı. Karşıda ada yükseliyordu.

Jenny, «Beni burada indir,» dedi. Sesi alçak tonlu haşındı.

Jonathan, «Annemin dediklerini duydun,» diye cevap verdi. «Ona, seni sağ salim adaya, evine götüreceğime, kapıları kilitleyinceye kadar bekleyeceğime dair söz verdim.» Karanlıkta dönüp kıza bakmadı.

Jenny sanki çok üşüyormuş gibi yastıkların üzerinde büzülmüş, kollarını vücuduna sarmıştı. Sessizce ağlıyordu. Bütün vücudu derin, sessiz hıçkırıklarla sarsılmaktaydı. Kızın iyi tanıdığı bir ıstıraptı bu. Üzüntü ve umutsuzluk, özlem ve yalnızlıktan oluşmuştu. Kızın gözyaşları sessizce yanaklarından süzülüyor ve mavi beyaz kareli bluzuna damlıyordu. Jenny bu sudan meydana gelmiş sisin arkasından Jonathan'ın azametli başına baktı. Sonra da gözlerini kapayarak dudaklarını birbirine bastırdı.

Birdenbire gökte akşamın ilk hava fişeği patladı. Kırmızılı yeşilli iri bir güle benziyordu bu. Jenny fişeği göremeyecek kadar kendi derdine dalmıştı. Fakat ışık oyununu farkedenden Jonathan son bir yıl önceki 4 Temmuz bayramını hatırladı. Mavis'le onu nehrin yakınındaki parkta verilen ziyafete davet etmişlerdi. Mavis yine onur köşesine oturtulmuştu tabii. Atılan her fişeğin renkli ışıkları Mavis'in pırıltılı yüzünü, tebessümünü, durmadan hareket ettirdiği altın saçlı başını aydınlatıyordu. Mavis, etra-

fını sevgi ve hayranlık sarmış olduğu için hayatından memnundu. Sürdüğü nefis Fransız parfümü düzgün ve biçimli vücudunun, beyaz dantel elbisesinin bir parçasıymış gibiydi. Boynunda Jonathan'ın son armağanı olan akvamaren ve incili kolye vardı. Kolye, genç kadının pırıltılı cildinden renk ve sıcaklık alıyormuş gibiydi.

Fakat o gece Mavis buz gibi, korkunç bir öfkeye kapıldı. Yeni bir şey değildi bu. Jonathan'layken sık sık hiddetleniyordu genç kadın. Mavis, kocasına yatak ve giyinme odasından çıkmasını emretmişti. Fakat Jonathan ciddi ve sessizce orada duruyor, hayretle kadına bakıyordu. Bu Mavis'i daha da kızdırdı. Çünkü kocasının hâlâ, yabancıların arasında ışıldayan güzel hanımefendiyle, bu kontrol edilmesi imkânsız, zehirli dilli hırçın acuzeyi birbiriyle bağdaştıramadığını biliyordu. Bu açgözlü ve boş kafalı kadın nasıl da sevgi uyandıran kibar hanım olabilirdi? Jonathan umutsuz bir hayrete kapılıyordu hep.

Mavis beyaz dantel ve satenden yapılmış bir sabahlıkla tuvalet masasının başında oturmaktaydı. Altın saçları omzuna düşmüştü. Kızarmış yüzüyle pek çirkindi. Mavis avaz avaz bağırarak masayı yumrukluyordu. Gözleri nefretle parlamaktaydı.

«Budalanın birisin sen! Öyle de iç sıkıcı hiç konuşmadan Sıkıcı! Sıkıcı! Sıkıcı! Arkadaşlarının arasında hiç konuşmadan kaba bir köylü gibi oturduğun zaman ne kadar can sıkıcı olduğunu biliyor musun? Ya da ağzını açarsan mutlaka tatsız bir söz söylüyorsun! İç sıkıcı budala! İhtiyar sen de! İç sıkıcı ihtiyar! Eğer aptal olmasaydın bu iç sıkıcı, gülünç kentten çoktan ayrılırdın! Ne konuşmasını bilirsin, ne de insanı eğlendirmesini! Beni bu berbat kentte, bu berbat eski evde, bu berbat insanların içinde zorla tutuyorsun. Yok burası doğduğun yermiş, yok bu insanlar ahbablarınmış! Burada iç sıkıntısından öleceğim. Esneye esneye sersemleyeceğim! Burada benim için ne eğlence var? Hele senin yanında? Söylesene! Söylesene!»

Jonathan artık konuşacak kıvamdaydı. Ağır ağır, sakın sakın, «İçini sıktığım için üzgünüm,» dedi. «Evet, burası benim

doğduğum kent, burası da evim. O insanlar ahabplarım. Bunu sen de biliyorsun. Başlangıçtan beri biliyorsun. Seni tıp toplan-tıları için New York. Philadelphia, Boston ve Chicago'ya götür-rüyorum. Bana büyük hastaneler ve kiliniklerden gelen önerileri-ri de biliyorsun—»

Mavis ölkesinden hızla soluyor, göğsü inip inip kalkıyor-du. Hiddeti daha da artmıştı. Tekrar masayı yumrukladı. «O gü-zel kentlerde ne kadar kalıyorsun?.. Bir kaç gün, en fazla bir hafta. O tanınmış adamlar sana iltifat ediyorlar, ama bir yan-dan da bıyık altından gülererek seninle alay ediyorlr. Senin ne olduğunu biliyorlar çünkü. Senin küçük bir kentte yetişmiş, mi-nicik bir sahtekâr olduğunun farkındalar. Ne hırsın var, ne de hayal gücün. Doğru dürüst dans bile edemiyorsun. Hemen hiç gülmüyorsun. Sen kaba saba bir adamsın! Bir köylüsün! Buda-lanın birisin! Keşke seninle evlenmeden önce ölseydim.»

Jonathan, «Keşke,» dedi. «Şimdi sesi o korkunç öldürücü öfkeyle boğuklaşmıştı. Bu hiddeti sadece Mavis'in yanındayken hissediyordu. «Evlenmeden önce ya sen ölseydin, ya da ben.»

Mavis o zaman sustu. Masaya dayalı yumrukları açıldı. Kadın Jonathan'a baktı ve gördükleri onu korkutarak, renginin uçmasına neden oldu. Yerinden kalkacakmış gibi bir hareket yaptı. Ayna kadının açık kalmış olan renksiz dudaklı ağzını yan-sıtıyordu. Mavis'in küçücük gözleri olabildiğince iri iri açıldı. Şimdi bakışları ihtiyatlı bir korkuyla sertleşmişti. Masanın ken-a-rını yakalayarak, birdenbire kurumuş olan dudaklarını yaladı. Gözlerini kırıştırdı. Dikkatle kocasına bakıyordu.

Jonathan sordu. «Seni öldürmeyi aklımdan kaç kez geçir-diğimi biliyor musun, Mavis? Geceleri uyuyamadığım zamanlar ne düşünüyorum dersin? Seni öldürmek için türlü yolları bulu-yorum. Zehir? Gırtlığını kesivermek? Yastıkla boğmak? Boğ-a-zını sıkmak? Bende daima, seni öldürme arzusunu uyandırıyor-sun, Mavis.»

Kadın bu sözlerin doğru olduğunu anlamıştı. İnledi. Sonra da kocasından kaçmak için usul usul geriledi. Sabahlığı lamba-

ların ışığında pırıldıyordu. Ellerini düzgün kalçalarına dayamıştı. Fısıldamaya başladı. «Aslında— o söylediklerim doğru değil... Öyle düşünmüyorum... Sadece— burada o kadar sıkılıyorum ki... Geceleri yalnız kalıyorum... Seni bir hastaya ya da hastaneye çağırıyorlar... Doktor olduğumu biliyorum... Biliyorum... Ama— ben gencim!» Korkusuna rağmen fısıltısı tizleşerek ikinci bir çığlık halini aldı. «Ben bir ayağı çukurda yaşlı bir cadı değilim. Ama bu evde kuruyup gidiyorum. Vakti gelmeden ihtiyarlayacağım. Henüz yirmi üçündeyim. Ama kendimi yaşlı gibi hissediyorum. Sokağa çıkıyorum ama hep aynı şeyleri yapıyorum. Aynı insanları görüyorum. Hep aynı şeylerden söz ediyoruz. Bu eğlenceli değil—»

Jonathan, «Hayat 'eğlence'den ibaret değildir,» diye homurdandı. «Bunu bilmen gerek. Benimle evlendiğin zaman beni Hambledon'dan ayrılmaya hiçbir zaman ikna edemeyeceğini biliyordun. Sana mümkün olan her şeyi verdim. Seni sık sık büyük kentlere, Avrupa'ya götürdüm. Ama bu senin için yeterli değildi.» Fakat zaten bu dünyadaki Mavis'ler için hiç bir şey yeterli değildi. Doğuştan duydukları o açlığı hiçbir şey gideremezdi. «Eğlence.» Sadece bunun için yaşarlardı onlar. Bazıları «Gülen Kızların» hayata karşı büyük bir iştahları olduğunu söylerlerdi. Ama bu da boş ve yüzeysel bir iştahtı. Durmadan yaldızlı cicili bicili şeyler, sonsuz eğlence ve kahkaha, dans ve bol yemek, şarap ve para isteyen bir iştah. Özellikle para, iltifat ve hayranlık.

Jonathan sözlerini sürdürdü. «Sen bana bir çocuk bile vermedin, kafasız, değersiz budala! Sen gerçek bir kadının ben-cil bir kopyasından başka bir şey değilsin. Ama bu bakımdan sana minnet duymam gerek. Nasıl bir anne olurdun sen? Nasıl bir insan dünyaya getirirdin? Evet, sana minnet duymam gerek!» Öfke dolu siyah gözleriyle karısını süzüyordu. «Seni daha önce öldürmeliydim. Ne olduğumu anladığım zaman. Ama yakında bir gün bu işi yapabilirim. Damarıma tekrar basma.»

Mavis, Jonathan'ın yüzündeki o öldürme arzusunu gördü. Genç adamın rengi uçmuş olan yüzü parlıyordu. Gözleri âlev âlev yanıyor, aralanmış dudaklarının arasından dişleri gözüküyordu. Mavis daha da geriledi. Sonra da altın saçlarını, beyaz sabahlığının eteklerini uçurarak döndü ve yatak odasına kaçtı. Gerçek bir dehşetle kapıyı kapayıp kilitledi. Kapıya dayanarak gözlerini yumdu. Kesik kesik soluyor, dikkatle dışarıyı dinliyordu. Fakat Jonathan uzaklaştı. Mavis onun kendi yatak odasının kapısını kapattığını duydu. Mavis mavi, pembe ve gümüş yaldızlı eşyalarla döşediği yatak odasında güvencedeydi artık. Genç kadın kinle, «Onu Martin Amcama şikâyet edeceğim,» diye fısıldadı. «Artık burada tehlikedeyim.» Korkusu geçmişti. Şimdi şaşkınlık duyuyordu. Ayrıca kocası kendisiyle bu şekilde konuşmaya cesaret ettiği için de kızıyordu. «O bana hakâret etti. Bunun intikamını almalıyım. Bana, Mavis Eaton'a. Ben istediğim herhangi bir kimseyle evlenebilirdim! Herhangi bir kimseyle! Inanılacak gibi mi bu? O pis kötü ihtiyar! O iğrenç ihtiyar! Beni kandırıp evlendi. Şimdi de beni nefret ettiğim bu iç sıkıcı kentte hapis tutuycr. Beni burada takdir edemezler!»

Bu gece Jonathan, Jenny'i nehre doğru götürürken karısını öldürmek istediği o geceyi anımsıyordu. «Mavis bir iki söz daha söyleseydi bunu yapacaktım da! O korkunç şeyi yapacaktım. Ama bir hayvandı o. Bu yüzden de onda hayvanlara özgü o kurnazlık vardı. Bu yüzden bana tekrar bağırmaya kalkışmadı.»

Ada ileride kapkara bir yığın gibi duruyordu. Jonathan arkada oturan sessiz kıza, «Evde yanan bir lamba bırakmak akıllılığını göstermedin tabii,» dedi.

Jenny cevap vermedi. Bir tek kelime söylediği takdirde ısırap dolu hıçkırıklarla sarsıla sarsıla ağlayacağını biliyordu.

Jonathan ilk kez o zaman omzunun üzerinden Jenny'e baktı. Kız arkadaki kanapeye büzülmüş olduğu için onun ince silüetini ve hava fişeklerine doğru çevirmiş olduğu profilini göre-

bildi. Jenny sessiz bir gölgeden ibaretti. Fakat Jonathan tuhaf bir şey hissetti. Bu gölgede yalnız bir ıstırap, bir istek, sessiz bir özlem vardı.

Nehrin kıyısına eriştiler. Jonathan atı bağlamak için arabadan atladı. Jenny hızla onun yanından geçti. Bir pervaneden farksızdı. Kız bir iki saniye içerisinde bekleyen üç kayıktan birine koştu. Tam kıyıdan ayrılacağı sırada Jonathan sandala atladı. Sendeledi. Sonra dengesini bularak bir dizinin üzerinde doğruldu. «Seni budala! İnâtçı budala! Buraya gel! O kürekleri bana ver!»

Kayık sallandı, sular içeri sıçradı. Jonathan küfrediyordu. Sonra küreklerle doğru uzandı. Jenny bunlardan birini kaldırdı. Doğmakta olan ayın ışıkları ıslak küreği yaldızlıyordu. Jonathan kızın kendisine vurmak istediğini anlamıştı. Bunu yapabildi de. Genç adam buruna oturdu. İyi öyleyse... Ben erkekçe gösterilerden hoşlanırım.»

Jenny kürek çekmeye başladı. Vücudu tam bir ahenkle hareket ediyor, eğilip doğruluyordu. Jonathan kızın geniş kenarlı şapkasının gölgelediği yüzünü gördü sonra. Bir çocuğun surattıydı bu.

Kayık sonunda iskeleye çarptı. Jenny kayığı bağlamak için beklemedi bile. Kıyıya atlayarak koşmaya başladı. Jonathan tekrar küfürü bastı. Kayığı bağladıktan sonra küçük tahta kulübecikteki feneri alarak yaktı. Jenny'nin peşinden koşmaya başladı. Kız onu farkederek farketmez yavaşladı. Fakat yine de genç adamın birkaç adım önünden gidiyordu. Jonathan ona yettiği sırada Jenny şatonun kapısını açmıştı bile. Soluk soluğa, «Bu kadarı yeter,» dedi. «Teşekkür ederim.» Sesi titriyordu.

Jonathan, «Annemin istediği gibi bu Tanrının cezası yeri arayacağım,» diye homurdandı. «Gündüz kayıkla buraya çıkmış olabilirler. Hatta şu son saatte bile. Senin hiç aklın yok mu?»

Jenny inatçı bir tavırla onun yolunu kesmişti. Sonra bıkkın bir tavırla içini çekerek döndü. Hole girdi. İspanyol komodi-

nin üzerine konulmuş olan bir lambayı yaktı. Jonathan'a bakarak yine, «Teşekkür ederim,» diye tekrarladi. Yüzünde üzgün bir ifade vardı. Müthiş bir acılıkla genç adamı süzüyordu.

Jonathan, «Hemen gidecek değilim,» dedi. «Bu taş yığını aramam gerek.» Bu sözlerinin kızı kıracağını biliyordu. Fakat Jenny'nin yüzünde beliren o derin ıstırap ifadesi onu şaşırttı. Hayretle kızın dudaklarının titrediğini de farketti.

Jenny koşarak merdivenlerden çıkmaya başladı. Ayak sesleri ortalıkta yankılanıyordu. Jonathan onun arkasından seslendi. «İşim bittikten sonra aşağı in ve sürgüleri sür.» Yukarıda bir kapı çarpılarak kapandı. Kilitin şıkırtısını duyan genç adam hafifçe güldü. Sonra da yakındaki büyük bir şamdanı yakarak evde dolaşmaya başladı.

Jonathan her yeri aradıktan sonra yeniden hole indiği zaman Jenny görnürlerde yoktu. Genç adam kütüphaneye gitti. Ne rede bu budala kız? Aşağıya indiğimi duymuş olması gerek. Neden gelip, kapıyı arkamdan kilitlemiyor? Ona seslensem mi?»

Birdenbire hafif bir çığlık ve bir hışırtı duydu. Çabucak döndü. Jenny kapıda durmuş, lambanın ışığında ona bakıyordu. Korktuğu ve gözlerine inanmadığı belliydi.

Genç kızın sırtında ince pomukludan yapılmış çocuksu bir gecelikten başka bir şey yoktu. Siyah saçları omuzlarına düşmüştü, ayakları çıplaktı. İrileşmiş olan mavi gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

Kız, «Ben senin gittiğini sanıyordum,» diye mırıldandı. Sonra geceliğine bakarak kıpkırmızı kesildi.

Nehrin uğultusu odayı dolduruyor, Jonathan'la Jenny durmuş birbirlerine bakıyorlardı. Genç adam, «Jenny...» dedi. «Niyetim— Aşağıya inip kapıyı arkamdan kilitlemen için bekliyordum. Senden bunu istemiştım.» Sesinin boğuklaşmış olduğunu farketti. Boynu, ensesi alev alev yanıyordu. Şakaklarına bir sancı saplanmıştı. Sonra dayanılmaz bir istek duydu. Bu o kadar

şiddetliydi ki genç adam hafifçe eğildi. Bu kızı hiçbir zaman unutmadığını, onu daima sevdiğini, daima istediğini anlamıştı. «Jenny!» diyerek kıza doğru bir adım attı.

Kız geriledi. İri gözlerinde korku vardı. Kollarını kavuşturarak ince geceliğin sardığı göğüslerini örtmeye çalıştı. Uzun bacaklarını da birleştirmişti. Jenny, Jon'a şimdiye kadar bu kadar güzel, bu kadar sevgi ve istek uyandıracak biçimde gözükmemişti. O bahar gününde bile böyle değildi. Jenny karışık saçları, rengi uçan yüzü, utançla aralanan dudaklarıyla şahaneydi.

Jonathan, «Jenny,» dedi ve kıza doğru bir adım daha attı. Jenny hafifçe bağırarak geriledi. Dönecek oldu. Fakat Jonathan bir atılışta onu bileğinden yakaladı ve kızı kendisine doğru çevirdi. Jenny karşı koymaya çalıştı. Jonathan onun güçlü olduğunu biliyordu. Fakat şimdi kız ona âdeta bir delikanlı gücüyle karşı koyuyordu. Jonathan'ın elinden kurtulmak için geriye doğru bükte vücudunu. Genç adam da onun üzerine eğildi. Kızı haşincesine tutarak onu dudaklarından öpmeye çalıştı. Fakat Jenny başını çevirdi ve Jonathan'ın dudakları onun yanağına geldi. Jenny tiz bir sesle bağırdı. Sesi öfke doluydu. Başını tekrar çevirdi. Kızın bulut gibi siyah saçları genç adamın yüzüne çarptı. Sonra arkaya düştü. Ortaya çıkan beyaz boynu lambanın ışığında parlıyordu. Jonathan tekrar eğilerek dudaklarını bu boynun aşağısındaki yumuşak sıcak çukura bastırdı. Vücutları birbirine yapışmış gibiydi. Jenny'nin beli geriye doğru bükülmüş, Jonathan ona doğru eğilmişti. Sonra Jenny hareketsiz kaldı. Çırpınmıyordu artık. Jonathan kızın ince tatlı vücudunun temasını, göğüslerinin sertliğini duyuyordu. Jenny'nin arkasına iterek kavradığı ince bilekleri kaskatı kesilmişti. Jonathan, «Jenny» diye bağırdı. «Tatlı Jenny!» Kızı tekrar öptü. Bütün vücudu istekle titriyordu. Bu kıza sahip olmak niyetindeydi. Jenny karşı koymuyordu artık. Vücudu gevşemişti. Jonathan heyecanla ve haşın bir arzuyla kızın dudaklarını bul-

du. Genç adam inlemeye başlamıştı. Kızı odaya çekti. Jenny sendeleyerek yürüdü. Jonathan, «Tatlı, Jenny,» dedi. Kızın bileklerini bıraktı. Eli Jenny'nin göğsüne doğru gitti. Burnunda Jenny'nin etinin kokusu vardı. Taze, genç ve çıldırtıcı bir koku.

Sonra Jenny canlanıverdi. Çıldırmıştı âdeta. Jonathan'ı şaşırtan bir güçle genç adamın eline vurdu. Sonra iki eliyle Jonathan'ı omzundan yakalayarak onu kendisinden uzaklaştırdı. Genç adam o kadar şaşırmıştı ki, geriledi.

Jenny'nin gözleri iri yaşlar arasında, kinden mavi bir alevle yanıyordu. Beyaz dudaklarının arasından birbirine kenetlediği dişleri gözüküyordu. Jonathan tekrar ona saldırdı. İhtirasla sarsılıyordu. Tam kıza eriştiği sırada Jenny elini kaldırdı. Havada geniş bir daire çizerek Jonathan'ın yüzüne müthiş bir tokat indirdi. Geriye doğru zıplayarak genç adama baktı. Göğsü büyük bir öfkeyle inip inip kalkıyordu.

Sonra, «Katil!» diye haykırdı. «Katil!» Sesi kütüphanede yankılandı. Jonathan'ın şimdiye kadar duyduğu seslerin en çirkiniydi bu. Ve de en korkuncu, Jenny artık korkmuyordu. Yumruklarını sıkmış, öfkeyle titriyordu.

Kızın tokadı Jonathan'ın yüzünün zonklamasına, genç adamın topuklarının üstünde sarsılmasına neden olmuştu. Bu, Jonathan'ın kıza duyduğu o vahşice isteği büsbütün artırdı. Aynı zaman da Jenny'nin canını yakmak, ona boyun eğdirmek, kıza vahşicesine hemen sahip olmak istiyordu. Kin dolu bir sesle ağır ağır, «Beni kendine layık gömüyorsun,» dedi. «Öyle değil mi? Her şeyin kardeşim için...» Hiçbir kadına yapmadığı bir biçimde elini kızın kalçalarına doğru salladı. «Tabii, başka birkaç kişi daha var.»

Jenny'nin beyaz yüzü dehşetle kızardı. Yüzünün çizgileri görülür bir biçimde titredi. Ağız bir karış açık kalmıştı. Sonra, «Kardeşin?» diye soludu. «Harald?» Kulaklarına inanamamıştı. Hayretle Jonathan'a bakıyordu. Onun ne demek istediğini kavrayamamıştı. Sonra anladı. Acı acı, «Defol!» diye bağırırdı. «Defol! Seni katil! Seni— seni— Seni iğrenç canavar!» Tekrar dönerek

odadan fırladı. Bir iki saniyelik bir duraksamadan sonra Jonathan da onun peşinden koştu. Kız, geceliğinin eteklerini toplamış, dehşete kapılmış genç bir hayvan gibi hızla merdivenlerden çıkıyordu. Uzun beyaz bacakları ışıldamaktaydı. Jonathan onun arkasından atıldı. Jenny'nin ayak bileklerinden birini ya da kızın geceliğini tutmaya çalışıyordu. Fakat Jenny ondan daha çevikti. Uzun siyah saçları bir bayrak gibi arkasında dalgalanıyordu.

Jonathan'ın daha önce duyduğu ihtiras şimdikininki yanında hiç kalıyordu. Öfkeyle karışık korkunç bir istekti bu. Hem Jenny'e sahip olmak, hem de kızın haykırdığı o sözler yüzünden ona acı vermek istiyordu. Jenny ardında Jonathan'ın boğuk soluklarını duyuyordu. Sahanlığa erişince korku, dehşet ve nefret içinde odasına koştu. Büyük bir çeviklikle kapıyı kapayarak arkasından dayandı. Jonathan kapıyı itmeye çalışırken, kilitte dönen anahtarın şıkırtısını duydu.

Kızın kardeşine cömertlikle verdiği şeyleri kendisinden esirgemesi Jonathan'ın gururunu fena halde yaralamıştı. «Nazi bırak, Jenny!» diye haykırdı. Sonra da bütün gücünü toplayarak kapıya dayandı. Bir çatırdı oldu. Kapı menteşelerinin üzerinde döndü. Jenny de sendeleyerek geriledi. İçerisini karyolanın yanındaki bir tek lamba aydınlatmaktaydı. Jonathan hemen kızı yakaladı. Diğer eliyle geceliği yakasından tuttuğu gibi aşağıya kadar yırttı. Jenny daha kımıldayamadan Jonathan'ın elleri kızın terden ıslanmış olan ince belini kavradı. Genç adam kızı kendisine çekerek ihtirasın neden olduğu bir mutluluk kasırgasıyla onu öpmeye başladı. Jenny deli gibi çırpınıyordu. Çıplak ayağıyla Jonathan'ı tekmelemeye çalıştı. Jonathan güldü. Parmakları kızın vücudunun sıcak etine battı. Ağzıyla kızın dudaklarını aralamaya zorladı. Bir yandan da, «Jenny... Jenny... Jenny...» diyordu. Vücudu sarsan ihtiras ıstıraptan farksızdı. Kızı yatağa doğru itti. Jenny şimdi büsbütün çırpınıyordu. Yırtık gecelik Jonathan'ı engelliyordu. Genç adam bir tek hareketle bunu çekip çıkardı. Jenny çırilçılaktı şimdi.

Jonathan kızı itti. Jenny dar yatağa yuvarlandı. Genç adam kızın üstüne atıldı. Dudakları hâlâ Jenny'nin dudaklarındaydı. Kız son bir umutsuzlukla çırpındı. Beli geriye doğru büküldü. Öyle şiddetle hareket etmişti ki, Jonathan az kalsın yere yuvarlanıyordu. Yatağa kızın yanına düştü. Aynı anda lambanın ışığı Jenny'nin yüzüne geldi. Ve Jonathan bu yüzdeki ifadeyi gördü.

Jenny'nin yüzünde dehşet vardı. Saf ve temiz bir bakirenin dehşeti. Bilmediği bir şeyle karşılaşan, bundan kaçmaya çalışan ve son nefesine dek bu tehlikeyle savaşmaya kararlı olan bir kızın dehşeti.

Jonathan kıza sarılmıştı. Fakat hiç kımıldamıyordu şimdi. Onun gözlerinin içine bakıyordu. Bu gözlerde de o korkunç, derin dehşet vardı. Sonra Jenny'nin dişlerinin birbirine çarptığını duydu. Kızın üzerine doğru eğildi. O ihtiras kaybolmuş, bunun yerini utanç ve pişmanlık almıştı. «Jenny... Tanrım... Jenny...»

Jenny onun yüzüne baktı. Hiç kımıldamadan yatıyordu. İri iri açılmış gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Yenilgi dolu bir sesle inledi. Jonathan çarşafı şefkat ve özenle çekerek kızını örttü. Elleri titriyordu. Sonra ayağa kalkarak, artık vücudu çenesine kadar örtülü olan kızını süzdü. Jenny gözlerini kapatmıştı şimdi.

Jonathan şaşırmış, müthiş bir utanca kapılmıştı. Kendi kendisine kızıyordu. Jenny'nin dar karyolasına baktı. Harald burada hiçbir zaman yatmadı, diye düşünüyordu. Ya da yalnızken yattı. Üstünü başını düzeltti. Kendinden tiksiniyordu. Jenny'nin gevşek elini tutmak, onun yanında diz çökerek bu hayvanca saldırısından dolayı ondan af dilemek istiyordu. «Nasıl oldu da böyle bir şeye kalkıştım?» diye soruyordu kendi kendisine, «Nasıl oldu da Jenny hakkındaki o yalanlara inandım?» Şimdi kendine karşı duyduğu nefrete kıza olan derin sevgi ve merhameti karışıyordu. «Jenny,» dedi. «Beni hiçbir zaman bağışlamazsan seni suçlu bulmam. Hayır, beni hiçbir zaman ba-

ğışlama. Utanıyorum, Jenny...» Bu kendinden emin genç adamın sesi şimdiye kadar böylesine alçak gönüllülükle dolu olmamıştı. «Jenny, keşke mümkün olsa da sana anlatabilsem...» Avuçlarını yatağa, kızın yanına dayayarak onun üzerine eğildi. Jenny, gözleri kapalı aciz bir tavırla ağlıyordu. «Jenny, sana bir tek şey söylemek istiyorum... Seni seviyorum. Seni on altı yaşından beri seviyorum. O bahar günü bahçede yaptığımız konuşmadan beri. Bunu düşün, sevgilim. Belki o zaman ileride bir gün beni bağışlayabilirsin.» Fakat Jenny, sanki ondan çok uzaklardaymış gibi sessiz sedasız ağlamaya devam etti.

«Jenny? Seni gerçekten seviyorum... Sevgilim... Tabii bu— kalkıştığım şeyi affetirmez. Bir özür değil bu. Korkma Jenny. Ben şimdi gidiyorum. Pencereden bana bak. Fenerimi göreceksin. Ben gittikten sonra aşağıya inip kapıyı kilitle. Jenny?»

Fakat genç kız ona cevap vermedi. Orada kaskatı yatıyordu. Siyah saçları karmakarışık bir biçimde ortalığa yayılmıştı. Jonathan bunu görünce kendisinden büsbütün nefret etti. Eğilip o çürüğü şefkatle öpmek için kendini zor tuttu. Tereddütle duruyordu. Sonra ayağa kalkarak odadan çıktı.

Jenny onun ağır ağır, yorgun yorgun merdivenlerden indiğini duydu. Genç adamın adımları holde yankılandı. Sonra bronz kapılar hızla kapandı.

Genç kız yatakta doğrulup oturdu. Sonra da karyoladan fırlayarak pencereye koştu. Camı çabucak açtı. Titrek ışıklı lamba ağaçların arasında pırıldıyordu. Sonra gözden kayboldu ışık. Jenny başını pencerenin kenarına dayayarak, ıstırapla bağırmağa başladı, «Ah, Jon, Jon! Jon!» Uzun bir süre ağladı kız. Sonra yere kayarak, yanağını duvara dayadı. İnleyip duruyordu. «Jon... Jon...» Umutsuz ve bitkindi. Çırılçıplak, kuru tahtanın üzerinde büzülmüştü. Öylece uykuya daldı. Uyandığı zaman şafağın mor ışıkları ortalığı aydınlatıyordu.

Jonathan konağın kapısından usulca girerken, annemin yatmış oduğunu umarım, diye düşünüyordu. Fakat gümüş ışıklı holde durakladığı sırada annesi sabah odasından seslendi. «Jon, sen misin? Ben buradayım. Çay içiyorum. Gel sen de benimle çay iç.»

Genç adam için için küfrederek durakladı. Sonra da yemek salonuna girip, sönük ışıktaki bir bardağa viskiyle soda koydu. Elinde kadehle annesinin onu beklediği odaya gitti. Marjorie'nin pek yorgun olduğu belliydi. Fakat genç adama sevgiyle gülümsedi. «Adada her şey yolundaydı ya?» diye sordu. Sonra da birdenbire endişeyle bağırdı. «Jon, yanağına ne oldu! Kızarıp şişmiş! Üzerinde uzun bir çizik de var.»

Jonathan yalan söylemeye alışık değildi. Fakat eliyle yanağını yoklayarak bir şeyler uydurmaya çalıştı yine de. Sonunda, «Ah, bu mu?» diye mırıldandı. «Ada zifiri karanlıktı. Bir şeye çarptım.»

Morjorie düşünceli bir tavırla onu süzdü. Sonra da için için güldü. Jenny! Büyük bir mutluluk duyuyordu şimdi kadın. Sonunda Jonathan benim Jenny'le onun hakkında yıllardan beri bildiğim şeyi kendi kendisine itiraf edebildi mi? Marjorie'nin yorgun elâ gözleri parlamaya başlamıştı. «Otur, yavrum. Ben yatmaya gitmeden önce bana bir iki şey anlat. Kimildayacak gücüm yoktu. Bir çay içip, biraz dinlendiğim takdirde kendimi toplayabileceğimi düşündüm. Ne gürültülü bir gündü bu. Öyle değil mi?»

Jonathan bu iç açıcı güzel odada istemeye istemeye bir koltuğa oturdu. Kaşlarını çatmış bardağındaki içkiyi inceliyordu. «Korkunç bir gündü.»

Marjorie, «Anladığıma göre,» dedi. «Senin genç Robert bizim Jenny'e tutkun. Ama kız bunun farkında bile değil. Jenny o kadar saf ki... Flört etmesini, genç bir kız gibi davranmamasını, gülüp eğlenmesini hiçbir zaman öğrenemedi. Zavallı yavrucuk! Nedeni de o korkunç babası Peter Heger'di tabii. Jenny'le Robert'in evlenmesi pek hoş olur— Ne var, Jon?»

«Saçmalama!» Jonathan'ın dudaklarının etrafında o beyaz kabartılar belirmişti yine. «Sen Jenny'i iyi tanıyorsun, anne. Buraya sık sık geliyor. Jenny'nin ilgilendiği biri var mı?»

Marjorie, hemen masum bir tavır takındı. «Ah, evet var ya. Jenny'nin âşık olduğu biri var. Tabii kızıdan biraz büyük. Ama Jenny'e de pek uygun ve layık. Jenny, adama uzun bir zamandan beri âşık. Senin 'aşk' sözcüğünü sevmediğini, bunu gülünç bulduğunu biliyorum. Hatta aşk diye bir şeyin olmadığından eminisin. Fakat Jenny'nin o adama karşı duyduğu hisleri ancak 'aşk' sözüyle tanımlayabilirim.»

Jonathan, «Adamın adı nedir?» diye sordu. «Ben tanıyor muyum onu?»

«Jenny onun adını hiçbir zaman söylemedi. Ben de sordum tabii. Zaten ben bu durumu bir kadın olduğum için sezdim. Tabii bu durum da seni şaşırtacak, yavrum. Fakat bazı şeyler vardır ki bir kadın bunu diğer bir kadından kesinlikle gizleyemez. Bunların arasında aşk konusu da vardır. Ben aşkın bütün belirtilerini bilirim.»

Jonathan viskinin yarısını bir solukta içti. Bardağını salladı. Kara kaşları çatılmıştı. Kendi kendine, «Jenny'nin başka birine lâayık olduğunu düşünmeye bile dayanamayacağım,» diyordu. «Bu gece ona zorla sahip olmaya kalkıştım. Jenny'e hakaret ettim, ona saldırdım. Jenny'nin bir daha beni görmek istemeyeceğini biliyorum. Bunu da hak ettim.» Sonra mırıldandı. «Belki de sen yanıyorsun, anne. Adamın kim olduğunu tahmin edebilir misin?»

«Evet.»

Jonathan tehdit dolu bir tavırla annesine baktı. «Kim?»

«Bunu neden gidip Jenny'e kendin sormuyorsun?»

Jonathan ayağa kalkarak odada ağır ağır dolaşmaya başladı. «Madem adamın adını sana açıklamamış, bunu bana hiç söylemez... Saçma... Harald biliyor mu bunu?»

Morjorie ağır ağır, «Hayır,» diye cevap verdi. «Bilmiyor.

Sana daha önce de söylediğim gibi Harald Jenny'le evlenmek istiyor. Ama sana bundan her söz edişimde bana güldün.»

Jonathan duraklayarak annesine baktı. «Jenny aleyhindeki o iğrenç dedikoduları Hambledon'a kim yayıyor, anne?»

Marjorie'nin bütün kuşku ve kaygıları kaybolmuştu artık. Kadın sevincinden az kalsın bir kahkaha atacaktı. «Bilmiyorum, Jon.»

«Jenny... o kötü hikâyeleri biliyor mu?»

«Jenny mi?» Marjorie fena halde sarsılmıştı. Çay fincanını masaya bıraktı. «Kız böyle bir şeyden kuşkulanmıyor bile. Sen Jenny'i iyi tanıyorsun, Jon. O bir bebek kadar basit ve saf. Kötü insanların başkaları hakkında çirkin hikâyeler uydurabileceklerini aklı almaz. Buna inanamaz. Jenny'i ta ruhunun derinliklerine kadar sarsar böyle bir şey. Jenny, insanlardan kaçıyor. Bunun nedeni babasının çocukken ona, 'Sen çok çirkin ve biçimsizsin. Seni benden başka hiç kimse sevmez. Onun için daima benimle beraber oturmalısın,' demiş olması.» Marjorie'nin uçuk renkli yüzü kızarmıştı. Jonathan'ın gözlerinin içine baktı. «Beni içi kadife kaplı bir kutuda büyütmediler. Annemin incileriyle birlikte kasaya da kilitlemezlerdi beni. Babam, kadınların modern bir şekilde yetiştirilmesine taraftardı.» Kadın bir an durdu. «Ben Peter Heger'in ne olduğunu biliyorum, Jonathan. Bunu Jenny'nin, babası hakkında söylediği o çok masumca sözlerden anladım. Galiba adam...»

Jonathan kötü kötü güldü. «Peter Heger bizim küçük kaz palazına karşı anormal istekler mi duyuyormuş?»

«Bir erkeğin kendisini isteyebileceği Jenny'nin aklından bile geçmez...» Marjorie durakladı. Çünkü Jonathan ona aksi ve ciddi bir tavırla bakmaya başlamıştı.

Genç adam, «Jenny, artık bunu biliyor,» dedi. «Pekâlâ... Jenny sana bir şey söylemeden sorunu ben açıklayayım... Jenny belki bir şey söylemeyecek ama bir daha buraya gelmezse buna hiç şaşma. Bu gece kıza saldırmaya kalktım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?»

Marjorie bunu sezmiş ve pek de memnun olmuştu. Fakat gelenek ve göreneklere uyması, çok sinirlenmiş gibi davranması gerektiğini de biliyordu. Onun için de yerinde dikleşti. Yüzünde oğlun çok ayıpladığını belirten bir ifadeyle, «Jon!» diye bağırdı. «Bunu nasıl yapabildin! Nasıl cüret ettin buna? Kimsenin korunmadığı, yalnız, aciz genç bir kıza saldırılır mı? Ne korkunç şey bu! Ne feci! Senin böyle bir şey yaptığına inanamıyordum!»

Jonathan, yorgun bir tavırla elini salladı. «Pekâlâ, ben aşağılık bir köpek, bir namus düşmanı, sefih ve ahlâksız herifin biriyim! Oldu mu? Benim hakkımda bütün bunları düşünebilirsin. Gerçekten de öyleyim... Şey... Fakat istediğimi yapamadım. Jenny benimle boğuştu. Onda bir yaban kedisi, bir kaplan hali vardı. Bu bakımdan o da biraz suçluydu. Bana... bağırdı. Bir şey söyledi. Bence her şeye de bu neden oldu... Veya belki de olmadı. Madem şimdi seninle böyle açık açık konuşuyoruz, şunu da ilâve edeyim: Jenny, beni namus kumkumalarının deyişiyle 'tertemiz' bir kız olduğuna ikna etti. Ayrıca benden detiksindiğini de belli etti. İşte beni durduran da bu oldu. Tabii güreşe devam etseydim, bir iki dakika sonra bütün gerçeği de anlayacaktım. Ama o zaman da ortaya onarılamayacak bir durum çıkacaktı.

Marjorie, «Evet,» dedi. «Gerçekten öyle. Kadınlar kendilerine zorla aşk yapılmasından hoşlanmazlar.»

Jonathan, «Yok canım!» diye homurdandı. «Sevgili anne-ciğim, ben bebek değilim. Bir hayli kadın tanıdım. Fakat Jenny herhalde böyle bir şeyden hiç hoşlanmazdı. Demin Jenny'nin sevdiği adamın adını bilmediğini mi söylemiştin?»

«Öyle bir şey söylemedim ben.» Marjorie, hâlâ Jonathan'ın anlattıklarını düşünüyordu. Bu haber onu kaygılandırmaya başlamıştı şimdi. Jenny, oğlumu hiç bağışlayabilecek mi acaba? Evet, herhalde sonunda bağışlayacak. Hatta Jenny pek yakında aynaya bakacak belki de. Ve kendi kendine, 'Jonathan'ı bu kadar ateşlendirecek, onun üzerine saldırmasına yol açacak ne-

yim var?’ diyecek. Bir kadın bir erkeği kendisine saldırma de-recesine getirecek kadar hoş olduğunu düşünmeye başladı mı tamamdır. O adamı hemen sever. Tabii daha önceden ona âşık değilse. Evet, evet, işler yolunda... Marjorie, uzun uzun esneyerek ciddi bir tavırla oğluna baktı. «Jonathan, pek çirkin bir biçimde hareket etmişsin. Bunu sen kendin de biliyorsun. Sana söylemem gerek yok. Eğer Jenny beni sevmeseydi belki aleyhinde dava bile açardı. Bu basit bir olay değil. Zavallı Jenny. Ha, aklıma gelmişken... Kendini öyle birdenbire kaybetmene ne sebep oldu?»

Jonathan, «Bu o kadar önemli değil,» dedi. «Erkekler daima Tanrının cezası bir kadın yüzünden kendilerini kaybederler. Erkekler için ‘budalalar’ diyordun. Bunun doğru olduğundan hiç kuşum yok. Evet, ben gerçekten kendimi kaybettim. Jenny, çok güzel bir kız. İnsanda birtakım istekler uyandırıyor. Bugün erkeklik tarafım tutmuştu. Bu gece Jenny’le yalnız kaldım. Pek yakınımdaydı. Ama ne demek istediğimi anlayacağını sanmıyorum.»

«Tam tersine, anlıyorum. Ama hareketin yine de çirkin. Jenny, henüz yirmisinde. Üstelik yaşına göre çok da saf. Sense otuz beş yaşında tecrübeli bir erkeksin. Ve dulsun. Neredeyse Jenny’nin babası olacak yaştasın. Bazı toplumlarda senin kadar erkeklerin Jenny yaşında kızları oluyor.» Susarak dikkatle oğlunu süzdü. «Bu neşeli serüven sırasında Mavis’i bir an bile düşünmedin, sanırım?»

Jonathan, ona boş gözlerle baktı. «Mavis?»

Marjorie, şaşırdı, diye düşündü. «Çok şükür. Demek artık sona ermiş.»

Jonathan, «Mavis’in bu işle ne ilgisi var?» dedi.

«Hiç bir ilgisi yok tabii.» Marjorie şarkı söyler gibi konuşmuştu.

Genç adam, daha sonra elinde yeniden viski doldurduğu bardakla yatak odasına çıktı. Pencereye giderek sıcak ve dur-

gun geceyi seyretmeye başladı. Eğilerek nehre baktı. Jenny'i düşünüyordu. Sonra aklına Mavis geldi.

Dönerek karısının giyinme odasına gitti. Sonra da Mavis'in yatak odasına geçti. Lambayı yakıp güzel eşyalara baktı. Mavis'in parfümünün kokusu burnuna gelir gibiydi. Ama Mavis bir daha bu kokuyu süremeyecekti. Jonathan dışarı çıkarak kapıyı kapattı. Bir daha uyanmayacak olan birinin kapısını kaparmış gibi...

Artık Jenny'i düşünebilirdi. Belki onu bir daha göremeyeceğim... Fakat sanmıyorum... Belki de onu görsem bile bir daha benimle konuşmayacak. Şiddetli, bağışlanamayacak bir şey yaptım. Fakat kadınlar erkeklere bu yüzden fazla kızamazlar. Jenny'nin başka birine âşık olması önemli değil. Küçük Jenny aşktan ne anlar? Elimden geleni yapacak ve ona sokulacağım. Benden kaçamayacak. Jonathan hafifçe güldü. Birkaç ay sonra da beni ciddiye almak zorunda kalacak. Beni düşünmeye başlayacak. Ne kadar sürer bu? Bir yıl belki. Ben o kadar bekleyebilirim.

8

Joanthan ertesi sabah ısıklık çalarak muayenehanesine girdiği zaman Robert Morgan'ın kendisinden önce gelmiş olduğunu gördü. Genç adam ihtiyar bir kız olan sekreterin Jonathan'ın masasına koymuş olduğu dosyaları inceliyordu. Robert, «Günaydın, Jon,» dedi. «Annem ve ben dünkü eğlenceden çok memnun kaldık.»

Jonathan çabucak ona baktı. Siyah gözlerinin akları sanki çok iyi uyumuş gibi berrak ve mavimsiydi. Robert, «Senin pek eğleniyormuş gibi bir halin yoktu,» diye ekledi.

«Tabii ya. Hiç eğlenmedim.»

Robert yine kızarmaya başlamıştı. Sanki bir dosyayı ince-liyormuş gibi bir tavır takınarak mırıldandı. «Oradakilêrden hoşlanmadığın da belliydi. Hatta galiba o pek güzel kızı da be-ğenmiyorsun. Yanî Miss Jenny Heger'i.»

Jonathan hastalar için konulmuş olan koltuğa yerleşmişti. Tam sigarasını yakarken bu sözleri duyunca durakladı. Sonra kibriti üfleyerek söndürdü. «Jenny? Bir bakıma yasaî açıdan ye-ğenim sayılabilir o. Ee, Jenny'e ne olmuş?»

Sesi birdenbire öyle değişmişti ki, Robert şaşırdı. «Yani... Miss Jenny, fevkalade güzel. Onu her erkek beğenir, kızın et-kisinde kalır.»

«Ve ben kalmadım. Öyle mi?»

Robert dönerek ona baktı. Jonathan'ın sesindeki ifadeyi anlayamamıştı. Şimdi de genç adam onu soğuk bir hoşnutsuz-lukla süzüyordu. Robert şaşırdı. Sonra da, «İşî kişiliğe dökme-mem gerekiyordu,» diye özür diledi. «Bağışla... Şimdi bu Mrs. Summers...»

«Hayır, hayır. Devam et. Jenny'den söz açmıştın.»

«Anlatılacak bir şey yok ki, Jon.» Jenny'i adada ilk görü-şünü ve Jonathan'ın kızı karşı takındığı alaycı tavrı anımsamış-tı. «Miss Jenny'i güzel ve çekici bulmam seni kızdırıyor mu?»

«Allah kahretmesin! Neden kızdıracakmış?»

Robert dosyayı masaya dikkatle bıraktı. «Miss Jenny'i çok güzel ve çekici buluyorum. Onun adaya gitmeme ve kendisini görmeme izin vereceğini umarım. Beni fazla iç sıkıcı bulmazsa onu bir konsere ya da tiyatroya götürmek istiyorum...»

«Duyduğuma göre... Kadınların kullandığı o iç bayıltıcı söz neydi? Hah... Duyduğuma göre Jenny'nin kalbi, 'bir başkasına ait'miş.»

Robert belirgin bir üzüntüyle Jonathan'a baktı. «Kime?»

Jonathan, işte bunu ben de bilmek istiyorum, diye düşün-dü. Sonra da, «Kim bilir?» dedi. «Bir söylenti bu. Fakat Jenny yanına yaklaşılamayacak bir kız. Çok da temiz... Neyse... Ben.

bu işleri sana bırakıp, St. Hilda'ya gideyim...» Dışarı çıkarken ısıklık çalıyordu.

Bugün her şey Jonathan'a taze, yepyeni ve ilgi çekici gözüküyordu. St. Hilda'da doktorların dinlenme odasının yakınında Louis Hedler'le karşılaştı. «Hortense Nolan'a baktım, Louis. Her şey yolunda. Genç kadın bir yıl sonra anneliğe hazırlanabilir. Fakat rica ederim ona yeni bir jinekolog bul. Genç Harrington gibi birini.» Durakladı. «Ne var?»

Dr. Hedler'in yüzünde son derecede ciddi bir ifade vardı. «Salona gel, Jon. Seninle özel bir sorunu konuşacağım.» Oda da önemli bir tavırla bir koltuğa yerleşerek, sanki müthiş bir açıklamada bulunacakmış gibi Jonathan'a baktı.

Genç adam onun bu tavırlarını çok iyi bilirdi. Louis bana hiç hoşuma gitmeyecek bir şey söyleyecek, diye düşündü. Bu ona zevk verecek. Yazık... İnsanlar minnet duymaktan çabuk vazgeçiyorlar.»

Jonathan da bir koltuğa oturarak, pantolonunu dikkatle çekti ve ayak ayak üstüne attı. «Pekâlâ, Louis. Yine Olimpos'taki Tanrıları rahatsız ettiğim anlaşıyor. Bu sefer ne yapmışım?»

«Sen 'yanlış' bir şey yapmış değilsin, Jonathan. Kesinlikle. Kısa bir süre önce bazı operatörlerin uyuşturucu madde kullandıktan sonra ameliyata girdiklerinden söz ederek gürültü çıkarmıştın. Bunu hatırlıyor musun?»

«Tabii. Eroin, morfin ya da bunlara benzer maddelerin etkisinde olan bir adam eline bisturiyi almamalıdır. Hatta doktorluk bile yapmamalı, onun teşhisi de kabul olunmamalıdır.»

«Senin bu konuda fazla haşın olduğunu düşündüm daima, Jon. Senin, doktorların uyuşturucu madde kullanmaları konusunda yeni fikirlerin var. Bu âna kadar o maddelerin tehlikeli olduğu, bir insanın çalışmasını engellediği kanıtlanmış değil. Bir doktorun sınırları daima gergin oluyor. Rahatlamak için bir şey alması kötü bir şey değil ki... Tabii ben bu maddeleri hiç

denemedim. Bildiğin gibi alkole de düşkün değilim.» Anlamli anlamli Jonathan'a bakti.

Genç adam hafif bir kakhaha atti. «Demek diğler dedikodulara bir de ayyaş olduğum eklendi? Öyle mi? Bu lâf nereden çıktı? Sevgili Mavis'ten mi?»

Louis fena halde sarsıldı. «Jonathan! Zavallı karından, o güzel kızdı nasıl böyle horgörüyle söz edebiliyorsun?»

«Haydi, haydi, Louis. O dedikoduyu etrafa Mavis yaydı. Evet, ben içmeye başladım mı şişeler deviririm bazen. Ama ameliyattan önceki gece kesinlikle içmem. Belki yemekte bir bardak şarap, işte o kadar. Ameliyattan önceki altı saat içeri-sinde alkol almışsam o zaman ameliyathaneye adımımı bile at-mam. Toplantılarda da pek az içerim. Bunu herkes bilir. Onun için de bu laf ancak Mavis'ten çıkmış olabilir. Herhalde içkinin alkolik olmayan bir insan için uyuşturucu maddeler kadar teh-likeli olduğunu iddiaya kalkışacak değilsin.»

«Benim için bunların hepsi de uyuşturucu maddedir.» Dr. Hedler ukalaca bir tavır takınmıştı. Cebinden çıkardığı gümüş tabakadan bir sigara olarak yaktı. Jonathan'a bakmıyordu. «Bu uyuşturucu madde sorunu yüzünden St. Hilda'daki en iyi opera-törlerden altısının ve en usta on doktorumuzun hastaneden çı-karılmasını istedin, Jon. Yönetim Kurulunu da ikna ettin. Bunlar-dan sekizi en yakın dostlarındandı.»

«Buna çok üzüldüm, Louis. Fakat ben görevimi yaptım. O adamları ben de severdim. Fakat önce hastalarını düşünmemiz gerekiydi.»

«Eğer içlerinde sevdiğin ve değer verdiğin bir arkadaşın ol-saydı, o kadar haşın davranmazdın, Jon. O zaman başka türlü düşünürdün.»

«Hayır, düşünmezdim, Louis, insan halkın iyiliği için kişisel duygularını göz önüne almaktan kaçınır.»

«İyi, buna memnun oldum.» Louis Hedler güldü. Gülüşü Jo-nathan'ın hiç hoşuna gitmemişti. Louis ayağa kalktı. «Sana bu

sorunu açmak zorunda kaldığım için üzülüyorum. Çok sevilen, usta operatörlerimizden Tom Harper, senin deyimimle 'uyuşturucu madde tutkunu.' O senin en samimi arkadaşlarındandır. Yanılmıyorsam şu son iki yıl ona borç para da verdin.»

Jonathan donmuş kalmıştı. «Tom Harper?»

«Evet, Tom Harper. Tıp fakültesini güçlükle bitirebildi, değil mi? Babası eğitimini tamamlayabilmesi için çiftliğini satmak zorunda kaldı. Ama ele geçen para fazla değildi. Tom okul ücretini ödeyebilmek için akşamları da çalışıyordu. Annesiyle babası fakirlik içinde öldüler. Yeteri kadar beslenememekten sanırım. Fakat Tom mesleğine âşık olan doktorlardandı. Başka bir mesleğe giremezdi. Bu yüzden ailesi onun için her şeyini feda etti. Canlarını bile. Buna rağmen Tom ihtisas yaparken evlendi. Bizim hemşirelerden iyi bir kızcağızdı karısı. O da Tom'a yardım edebilmek için çalıştı. Umutsuz bir durumdu onunki. Evlendikleri zaman Tom otuz altı yaşındaydı. Ve henüz burada ihtisasını yapıyordu. Sonra çocukları oldu. Dört çocuk. Gereksizdi bu da. Bir doktor olarak daha dikkatli davranabilirdi. Tom şimdi kaç yaşında? Kırk dört, kırk beş sanırım. Evet. Yazık. Sana onun 'tutkunluğu' ve ameliyathanede yaptığı 'kazalar' hakkında da bilgi vereyim, Jon. Belki o zaman için için daha hoşgörülü olmayı isteyeceksin. Ben de yakın arkadaşlarım konusunda aynı şeyi istemiştim.»

Jonathan, Tom Harper'a, «Buraya,» dedi. Bir muayene odasına girdiler. Dr. Harper bir şandalyeye oturdu. Hareketlerinin kesik kesik oluşu Jonathan'ın gözünden kaçmamıştı. Genç adam, kapıyı dikkatle kapayarak kilitledi.

Tom, «Ne oluyor!» dedi. «Konuşmamıza engel olmalarından mı çekiniyorsun?»

Jonathan, «Evet,» diye cevap verdi. Kapının önünde durmuş dikkatle arkadaşını süzüyordu. Uzun boylu bir adam olan

Tom Harper zayıftı. Kolalı beyaz manşetler bileklerinin gereğinden fazla ince olduğunu gizleyemiyordu. Kol düğmeleri ucuz, eski potinleri iyice cilalı, modası geçmiş uzun ceketi de en aşağı sekiz yıllıktı. Fakat Jonathan'ın dikkatini asıl Tom'un kemikli sarımsı suratı, ağzının çevresindeki kırışıklar ve kahverengi saçlarının donukluğu çekmişti. «Uzun uzun giriş yapacak değilim, Tom. Sevgili ihtiyar Louis bana senin hastanedeki morfinden kullandığını açıkladı. Bu benim için bir tek anlama geliyor. Yanılıyorsam söyle.»

Tom Harper'in sarı yüzü ter içinde kalmıştı. Oysa oda hiç sıcak değildi. Ter taneleri irileşti. Gözyaşlarına benziyorlardı şimdi bunlar. Harper hiç sesini çıkarmıyordu. Jonathan ona yaklaşıp, sert bir tavırla arkadaşının çenesini tuttu. Onun yüzünü tavandaki ışığa doğru kaldırdı. Tom'un gözbebekleri iyice ufalmıştı. Jonathan, arkadaşının ellerine bir göz attı. Kasları seriyordu adamın. Jonathan çfkeyle Tom'un kolunu sıvadı. Ve o zaman iğne yerlerini de gördü. Bu cansız gibi duran kolu bırakıverdi. Dr. Harper ona karşı koymaya kalkışmamıştı.

Jonathan, «Bir hafta önce ihtiyar Finley'i ameliyat ettin,» dedi. «Sofra kesesi ameliyatı. Berbat, kanlı, tehlikeli bir ameliyattır bu. Bunu itiraf ediyorum. Fakat sen bu alanda ün yapmış bir insansın. Benim yapmaktan çekineceğim şeyleri yapar ve başarılı da olursun. Ta Philadephia'dan hastalar ameliyat olmak için sana gelirler. Senin ameliyatlarını izedim ben. İhtiyar Finley'in safra kesesinde taş vardı. Ama o kadar. Ne iltihap, ne başka bir illet. Fakat sen ameliyatta adamın kanalını bağladın. Ve tabii Finley öldü.»

Dr. Harper başını önüne eğmişti. Şimdi terler yanaklarından yere damlıyordu.

«Ölen tek hasta Finley değil. Öyle değil mi, Tom? Geçen ay dört hastanın daha ölümüne neden oldun. Üstelik onlarınki

basit ameliyatlardı. Louis otopsi yapılmasında ısrar etti. Oysa bu hastanede görülmemiş bir şeydi bu. Ama ihtiyar Louis aylardan beri senden kuşkulanıyordu. Otopside her ölüme dikkatsizlik, budalalık ve inanılmayacak bir beceriksizliğin yol açtığı ortaya çıktı. Louis senden hoşlanmıyor, Tom. Çünkü sen 'bizlerdensen' Ama bu konuda haksızlık da etmemeliyim. Uyuşturucu maddeye alışık olduğundan kuşkulandığı operatörlerin ameliyatlara girmesine izin vermiyor. Eğer o hastalar ölmeseydi... Tom, hiçbir şey söylemeyecek misin?»

Dr. Harper, sanki artık hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi anlamsız bir sesle, «Elimden geleni yaptım,» diye mırıldandı. «O hatalar nasıl oldu bilmiyorum... Otopside haberim yoktu... Fakat kendi kendime bir daha ameliyata girmemeye de karar vermiştim.» Sanki çok yorulmuş gibi sesi hafifledi.

Jonathan hem öfkelenmiş, hem de dehşete düşmüştü. «O halde neden girdin? Beş insanın ölümüne neden oldun! Ama buna rağmen hâlâ hastaları ameliyat ediyorsun. Sen bir katilsin, Tom. Allah kahretsin, söyle, neden yaptın bunu? Morfinmansın. O halde neden yapıyorsun bunu?»

«Beni hastaneden çıkaracak mısın?» Dr. Harper ter damlalarını silerek aptal aptal elinin üstüne baktı. «Bana bunu yapamazsın, Jon.» Jonathan'ın gitgide artan öfke ve dehşeti karşısında ağlamaya başladı. Başını önüne eğerek, kekeledi. «Hayır, bana bunu yapamazsın, Jon. Thelma'yı, dört çocuğumu unutma.»

Jonathan bir sandalyeye oturarak titremeye başlamış olan ellerini ceplerine soktu. «Tom, bunu yapacağım. Louis'e resmi şikâyetle bulunacağım. Bir daha ameliyat yapamayacaksın. Fakat bize bir daha uyuşturucu madde kullanmayacağına dair söz verirken o başka. Aksi takdirde bir daha hiçbir hastaneye giremeyeceksin.»

Doktor onun sözlerini duymamış gibi hâlâ usul usul ağlıyordu. «Bana bunu yapamazsın, Jon. Paraya ihtiyacım var. Kırk altı yaşındayım. Son altı ayda beş bin dolar kazandım. Beş bin

dolar! Bunun dört bini eski borçlara gitti. Altı ameliyat yapacağım. Önümüzdeki hafta. Hepsinden yüzer dolar alacağım. Altı yüz dolar. Bir servet bu. O para bana gerekli, Jon.» Sakin ve umutsuz bir kesinlikle konuşmuştu.

«O parayı kazanamayacaksın. Bu hastanede de, başka yerde de hastaları öldürmeyeceksin.» Jon ağır ağır konuşuyordu. İçgüdüleri öfkenin bu adamı sarsamayacağını kendisine haber veriyordu. Harper'i, aldığı o morfinden daha korkunç bir şey mahva sürüklüyordu. «Eğer mümkünse beni dinle, Tom. Bana bak! Bana bak ve bu kadınca ağlamayı da kes! Tom, ben senin arkadaşımım. Thelma'yla ne çetin günler geçirdiğinizi de biliyorum.»

Dr. Harper, «Hayır,» dedi. «Bilmiyorsun, Jon. Bana bak, ben ölüyorum.»

«Buna inanamam!»

«Doğru bu. Bende o 'İllet' var, Jon. Mide kanseri...»

«Kim söyledi bunu sana?» Jon'un sesi kabalaşmıştı çünkü bu korkunç şeye inanmak istemiyordu.

«Jon, ben de doktorum. Bizlerin nasıl olduğumuzu bilirsin. Bir derdimiz olduğundan kuşkulanırsak, bazı belirtileri farkederek hekime en son biz gözüyoruz. Ayrıca işimiz de başımızdan aşkındır. Sonra bilinmesi gereken her şeyi de öğrenmişizdir. Bu da bizi korkak yapar. O eski atasözünün tersine bizi korkak yapan cahillik değildir. Bilgidir. Bilgi. Bu dert birkaç ay önce başladı. Uzun bir süreden beri midem ağrıyordu. Kendi kendime, 'Bu kadar fazla çalışmaktan vazgeçmediğim takdirde ölseler olacağım,' diyordum. Aside karşı ilaç alıyordum tabii. Sonra kilo vermeye başladım. Thelma çok çalıştığını söyledi. Bu da doğrudu... O borçlar... Sonra iştahım kesildi ve kusmaya başladım. Üç ay kadar önce kusmuğum o ünlü kahve telvesine benzeyen durumu gösterdi. Kendi kanımı tahlil ettim. Kansızlık başlamıştı. Kazuratımda da kan görülüyordu. Klasik tablo. Bunun hiçbir vuzuhsuz tarafı yoktu. Annem kanserden öldü benim. Son zamanlarda doğru dürüst uyuyamıyorum, —sadece—»

Titreyen zayıf elleriyle belirsiz bir hareket yaptı. Sonra da elleri kucığına düştü. «Teşhisin ne olduğunu biliyorsun, Jon. İyileşme umudunun hangi oranda olduğunu da.»

«Seni muayene etmeme izin verir misin?» Jon hâlâ inanamıyordu.

Tom Harper sessizce ayağa kalkarak elbiselerini çıkardı. Jonathan onun vücudunun ne halde olduğunu görünce fena halde sarsıldı. Kaburgaları iyice belli oluyordu. Bacaklarıysa deri ve kastan ibaretti. Tom muayene masasına yattı. Jonathan arkadaşını sessizce muayene etti, sadece arada sırada bir soru soruyordu. Bir keresinde, «Şu kentte de bir röntgen aygıtı olsaydı!» dedi.

«Ne işe yarardı bu? Doktorlar için ilgi çekici bir şey olurdu. Ama benim için değil, Jon. Ee?»

«Giyin.» Jonathan sakinleşebilmek için özellikle uzun uzun ellerini yıkadı. Temiz bir havluyla kuruladı. Sonra da arkadaşının yanına oturdu. «Kanserin karaciğeri sarmış olduğunu herhalde biliyorsun. Köprücük kemiğinin altına ve peritona'ya yayılmış.»

«Evet, biliyorum. Bir doktor ve bir hasta olarak biliyorum bunu.»

«Neden bana aylar önce gelmedin?»

«Bana gerçeği söylemen için mi?»

«İki ender ameliyat gördüm, Tom. Bu kazıyıp temizleme işini ben kendim de yapabilirim. New York'ta böyle bir ameliyata yardım ettim.»

Tom acı acı güldü. «Hasta ameliyattan sonra ne kadar yaşadı?»

«Bir yıl. Ameliyat yapılmasaydı o kadar da yaşayamazdı. Diğeriyse hâlâ sağ. Belki sağlığı iyi değil ama hâlâ hayatta.»

«Doktor olsaydı, çalışmasına devam edebilir miydi?»

«Hayır... Açıkçası, hayır.»

Tom, «Gördün mü?» dedi. «Yaşasaydım da bunun benim için bir değeri olmazdı. Ben doktorluk etmezsem ne yaparım?»

Elimden başka iş gelmez. Karım ve çocuklarım var. Neyse... Artık durumu biliyorsun. Morfinle çalışmaya devam edebilirim. Martin sancıyı yeteri kadar kesiyor. Biraz daha para kazanırsam, Thelma bir süre rahat eder. Beş bin dolarlık sigortam da var. Daha fazlasını sağlamam olanaksızdı. Çocuklarım kolay bir yaşam süremeyecekler. Ama hiç olmazsa sağlıkları yerinde. Devam etmem gerek, Jon. Duramam.»

Jonathan başını eğerek ince, cilalı potinlerine baktı. Kayıtsız bir tavır takınmıştı ama aslında derin derin düşünüyor-du. Tom Harper giyindi ve o da ellerini yıkadı. Sonra içini çekerek gür kahverengi saçlarını düzeltti.

Jonathan, «Tom,» dedi. «Sen bir çiftçi çocuğusun. Tıp oku-luna girinceye kadar da babanın çiftliğinde yaşadın. On dört yıl kadar önce baban, eğitimine devam edebilmen için çiftliğini sat-tı. Öyle değil mi? Fakat çiftçilikten anlıyorsun. Benim dört çiftliğim var. Bunlardan biri iki yüz dönüm kadar. Orayı bir çiftçiye kiraladım. Çiftlikte ayrı bir evde oturuyor. Çiftlik evi büyük. Akarsuyu var. Yeni onarım gördü ve pek de rahat. Çiftlikte gerekli her şey bulunuyor. Oradan bana her yıl iyi bir gelir geldiğini söyleyeyim. Hem de kiracımın payı çıktıktan sonra. Ona aslan payı verildiğini de söyleyeyim. Kiracım olağanüstü bir adam. Ailesi de var. Evi, esas çiftlik binasından fazla uzak de-ğil. Üç kilometre öteye iyi bir okul da yapıldı. Manzara da çok güzel.

«Senin gidip o çiftlik evinde oturmanı istiyorum, Tom, Thelma'yla dört çocuğunu da götür. Karın da senin gibi bir çiftçi ailesinden. Hepiniz de çiftlikte sağlıklı, sakın bir yaşam sürersiniz. Sana şunu da söyleyeyim: Bu konuda gerekli kâğıtları imzalayacağım. Thelma hayatı boyunca o çiftlik evinde oturacak. Çocuklar da onunla birlikte tabii. Çiftliğin geliri de, kiracımın payı çıktıktan sonra yaşadığın sürece sana verilecek. Sonra da Thelma'ya.

«Sendeki hastalığın durakladığı görülmüştür, Tom. Tabii geçici olarak. Sakın bir hayat ve çocuklarının geleceklerinin gü-

ven altında olması hayatının birkaç ay uzamasını sağlayabilir. Her şeyden çok kafa huzuruna kavuşacaksın, Tom. Çiftlik için gerekli masrafları da hemen yapacağım, her şeyi sağlayacağım. Thelma zamanından önce ölürse, çocukların yine aynı koşullar altında çiftlikte oturacaklar.

«Bu önerime ne dersin?»

Tom bir şey söylemedi. Azaplı bir şaşkınlıkla Jonathan'a bakıyordu. Ellerini birbirine kenetlemişti.

Jonathan, «Yolun aşağısındaki köyde yaşlı Dr. Jones oturuyor,» diye ekledi. «İyi bir adamdır o. Arada sırada, kendini iyi hissettiğin zaman gidip ona yardım edersin. Sen tarım bölgelerini ve köylüleri tanırsın.

«Morfine sancın yüzünden alışmışsın, Tom. Sadece morfinin ıstırabını azaltabildiğini biliyorum. Onun için yanına bol miktarda morfin al. Fakat ilâcı zorunlu olmadıkça da kullanma.» Ayağa kalktı. Artık arkadaşının yüzüne bakamıyordu. Buna dayanamayacaktı. «Durumu Thelma'ya benim açmamı ister misin, Tom? Böylesi daha iyi mi olur? Yoksa şimdi seninle birlikte ona gidip durumu anlatalım mı? Thelma, akli başında bir kadındır.»

Dr. Harper son derece alçak, hışırtılı bir sesle, «Jon,» diye mırıldandı.

«Evet, Tom?»

«Sana bir şey söylemem gerek, Jon. Sana bunu açıklamadıkça önerini kabul edemem. Belki anlatacaklarımı dinledikten sonra teklifini geri alırsın. Böyle yaparsan da sana suç bulmam.»

Jonathan gülümsedi. «Pekâlâ. Anlat bakalım. Bunun önemli bir şey olduğunu sanmıyorum.»

Tom başını arkaya attı. Sıska, adaleleri kasılmış boynu ortaya çıktı. Adam tavana bakıp inledi. Sonra elleriyle yüzünü kapayarak parmaklarının arasından konuşmaya başladı. «Jon tutuklanmadan haftalar önce herkes senin olay sırasında burada olmadığına inanmıştı. Humphrey Bedloe'ya giderek onunla

gizlice konuştum. Söylediklerimi başkasına tekrarladığı ya da beni tanıkların önünde konuşturmaya kalktığı takdirde her şeyi yadsıyacağımı açıkladım. Jon ben Humphrey Bedloe'ya, karın Mavis'in amcasına o feci kürtağın yapıldığını söylediği gün seni burada, Hambledon'da gördüğümü söyledim.»

Jon sanki çarpılmış gibi odanın ortasında kalakaldı. Yavaş yavaş yüzünde korkunç bir ifade belirdi.

Tom sözlerine devam etti. «Humphrey, Şerife giderek bunu ona anlattı. Fakat adımı vermedi. Çünkü Humphrey bunun kendisine düşen bir görev olduğuna inanıyordu. Şerife sadece, 'Aldığım bilgiye göre,' dedi. Ve Jon, sen bu 'bilgiye' göre tutuklandın. Artık böyle bir günde bu devirde bir insanın, sorguya çekilmeden, tanıkların imzalı ifadesi olmadan tutuklanması olacak gibi değil. Ama oldu işte. Bu kent senden nefret ediyor, Jon. Daima da nefret etti. Hastalarını kasdetmiyorum. Ama onların içinde de sana düşman olanlar var yine. Senin dünyanın en kötü insanı olduğuna inanmaya can atıyorlar, Jon. Seni kışkırdıkları ve... yalancılığa, ikiyüzlülüğe, kinciliğe tahammülün olmadığı için. Sen insanlara onlar hakkında ne düşündüğünü açıklıyorsun. İşte bu yüzden seni bağışlamıyorlar.» Ellerini yüzünden indirmişti. Tamamiyle mahvolmuş bir adam gibi başı göğsüne düşmüştü. Fakat bakışlarını Jonathan'dan kaçırmıyordu. Gözlerinde derin bir ıstırap vardı. «Benim Dr. Bedloe'ya anlattıklarımınla Martin Eaton'un yaptıkları seni mahkemeye sürüklemeye yetti. Sözlerimin etkisi oldu, Jon, sözlerimin etkisi oldu.»

«Sen Bedloe'ya ne söyledin?»

«Ben... Seni evinin yakınlarında gördüğümü söyledim. Düşünceli bir tavırla nehrin kıyısından ilerlediğinden söz ettim. 'Elinde bir bavul vardı,' dedim. 'Sonra istasyona doğru gitti.' Bedloe benden kuşkulandı, Jon. Bunun için bir neden yoktu. Bedloe'ya kızma. Mahkeme daha sona ermeden seni hastanenin kadrosundan çıkardığı için ona kızma. Buna ben sebep oldum.»

Jonathan hafif bir hayretle mırıldandı. «Köpeoğlu köpek... Köpoğlu köpek...» Kapıya giderek, anahtarı çevirdi.

Tom arkasından, «Evet, evet,» dedi. «Ben bundan daha da kötüyüm. Senden aldığım beş bin dolarlık borcu sildin, bunu istemediğini söyledin. 'Bu tıbbaya bir hediye,' dedin. 'Bir görev bu.' Ben de öyle olduğunu düşünmeye çalıştım, Jon. Bunun dünyanın en büyük çömertliği, en büyük iyiliği olduğunu aklıma getirmeyi istemedim. Hatta kendi kendime, 'Jon görevini yerine getirdi,' diye de tekrarladım. 'O bana değil, ben ona iyilik ediyorum.' İşte insanlar böyledir, Jon. İnsanlar böyledir. Ama sen bunu bilmiyorsun.»

Jonathan arkasını Tom Harper'a dönmüştü. Elini tokmağa uzatarak çevirdi. Birkaç hafta önce olsaydı kapıdan çıkıp giderdi. Fakat son zamanlarda kafasının karanlık derinliklerinde bir takım değişiklikler olmuştu. Dönerek Tom Harper'a baktı genç adam. «Neden? Bana bunun nedenini söyle. Öğrenmek istiyorum.»

Tam umutsuz bir tavırla içini çekti. «Jon, babam tıbbaya devam edebilmem için çiftliği sattı. O çiftliği on dört yıl önce senin baban aldı, Jon. Orası şimdi senin. Sen daima zengindin. Bu da nedenlerden biriydi... Sen tıp okulunda yüzlerce karanlık ve soğuk gece geçirmedin. Mezun olup olamayacağını kendi kendine sormadın. Açlık çekmedin. Uyumayıp, dışarıda çalışmadın. Bütün bunlardan sorumlu olan sen değildin, Jon. Babamın çektikleri de senin suçun değildi. Ama insanlar böyledir. Senin beş bin dolarını aldım. İnsanlar böyledir.»

Jonathan, «Evet, öyledir,» diye cevap verdi. «İnsanlar hakkında pek yüksek fikirlerim yoktu, Harper. Şimdi sen bunların daha da alçalmasına neden oldun. Ben senden on yaş küçüğüm. Hatta daha da küçük. Babamın bana bıraktığı çiftlikleri neden aldığını bilmiyordum. Onun için kimseyi suçlamaya hakkın yok, Harper. Babam o çiftliği satın aldı. Çünkü bunu kendisine bir emlakçı teklif etmişti. Babam çiftliğin neden satıldığını bilmiyordu. Herhalde bunu araştıracak da değildi. Babam toprak

severdi. Sizin çiftliğe de alıcı olarak bir tek babamı talip oldu. İstenilen parayı da verdi. Ne kasıtlı olarak hainlik etti, ne de kimseyi sömürmeye kalkıştı. Ama sen böyle düşündün, değil mi?»

«Kendimi buna inandırdım. Jon. Herhalde çıldırmıştım. Thelma, senin dünyanın en harikulâde insanı olduğunu düşünüyor. Bazen ona, 'Sevgilim,' diyorum. 'İşin içyüzünü bilsen'»

«Bu olay gururunu okşamıştı. Böylece Jonathan Ferrier'-le eşit ve hatta ondan üstün olduğunu düşündün herhalde? Ama işin tuhafı ben hiçbir zaman seni kendimden aşağı görmedim, Harper. Sen benim için daima vasatın çok üstünde, çok iyi bir doktor ve operatördün. Sana yardım edebildiğim için gururlanıyordum. Çünkü sen bence dünyanın en önemli mesleğini seçmiş olan bir insandın. Ama son zamanlarda bu meslekten birkaç kişi gördüm ve bu fikrimi değiştirmeye başladım. Bu bakımdan senin de yardımın oldu, Harper. Senin de yardımın oldu.»

«Biliyorum, Jon, Bana her istediğini söyleyebilirsin. Ben bu sözlerin daha ağırına da lâıyığım.» Hastanın başı göğsüne düştü.

Jonathan müthiş bir nefret ve acılıkla ona bakarak, ona acımamı istiyor, diye düşündü. Omzunu okşayıp neşeyle gülmemi, 'Önemli değil canım,' dememi bekliyor. Çiftliğe gidebileceğini söyleyeceğimi umuyor. Sonra aklına başka bir şey geldi. Tom Harper bana yaptıklarını açıklamak zorunda değildi. Onu buna vicdanı zorladı. Sesini çıkarmaz ve önerimi kabul ederdi. Ama bütün umutsuzluğuna rağmen, kendisini kurtarabilecek iek öneriyi tehlikeye atmayı göze aldı. Tekrar onurlu bir insan olduğunu düşünebilmek, bir haksızlığı düzeltmek için kendini, karısını ve çocuklarını feda etti. Jonathan odada ağır ağır ilerledi. «Bunu bana neden açıkladın?»

«O teklifinden sonra... buna mecburdum. Sana yaptıklarım-dan sonra önerini Thelma ve çocuklar uğruna bile kabul edebilir miydin sanıyorsun. Sana haset, kin ve öfke yüzünden kötülük ettim. Oysa senin hiçbir suçun yoktu. Ve sen bana daima iyilik

etmiştin.»

«Anlıyorum.» Jonathan kaşlarını çatarak yere baktı.

Tom Harper, «İnsanlar kafalarıyla düşünmezler,» dedi. «Barsaklarıyla, duygularıyla düşünürler onlar. İşte dünya bu yüzden bu halde. Senin dostluğunu ve buna bağlı olan her şeyi kabullendim. Ve sen zengin, ben de fakir olduğum için senden nefret ettiğimi sandım, Jon. Oysa aynı zamanda seni seviyor, sana saygı duyuyordum. Senin arkadaşındım. Biraz karışık değil mi?»

Jonathan, «Pek de değil,» diye cevap verdi. «Bir garip ırkız biz. Ve ben yavaş yavaş 'İlk Günah'a inanmaya başlıyorum...» Sesinde derin bir horgörüyle ekledi. «Pekâlâ, 'günah çıkarma' sona erdi. Kalkabilirsin artık. Şimdi gidip Thelma'yla konuşalım. Ona, bana anlattıklarının bir kelimesini bile söyler sen, hayatının sonuna kadar pişmanlık çekersin. Suçunu Thelma'nın omuzlarına yüklemeyeceksin.»

Tom, «Sana yemin ediyorum, Jon,» dedi. «Ölmek üzere olduğumu biliyorsun. Seni mahkûm etmelerine göz yummayacaktım. O ara çıldırmıştım herhalde. Tutuklanmanın burnunu kıracağını düşünüyordum. 'O zaman bu kadar azametli, gururlu ve küstah olamayacak,' diyordum. Aslında böyle olmadığını biliyordum. Ama yine de böyle düşünüyordum. Oysa ben senin yerinde olsaydım, o hale girerdim. Binlerce adam da öyle.»

Jonathan homurdandı. «Sus artık. Seni kimin bağışladığını bilmiyorum. Ben bağışlamadım. Sana söylediklerimi yapacağım. Ama senin için değil, Harper. Sen yalnız olsaydın haline aldırmazdım bile. Fakat masum karınla çocukların neden azap çeksin?» Esmer yüzü öfkesinden kızarmıştı, gözleri ateş saçıyordu.

«Birkaç aylık bir ömrüm kaldı Jon. Bu sürede ne yapacağım biliyor musun? Günahımın kefareтини ödeyeceğim. Belki sen de o zaman insan üstü bir güçle beni bağışlarsın.»

«Ben seni ancak bunadığım zaman bağışlarım, Harper. Sen öldükten ve benim tarafımdan bile unutulduktan sonra...»

*
**

«Jonathan Ferrier'in geçen gün en iyi arkadaşı olan zavalı Tom Harper'e ne yaptığını duyduunuz mu? Tom arada sırada biraz morfin alıyor diye onu hastaneden istifaya zorladı. Olacak şey mi bu?»

Bu sözleri Jonathan'ın meslekdaşları ve 'dostları' söylüyorlardı. Başlarını sallıyor ve merhametle konuşuyorlardı adamlar. «Ama Jon zaten haşin ve kinci bir adamdır. Onun yakında bu kentten gideceğini düşündükçe seviniyorum.»

Daha sonra Jonathan'ın Tom Harper'i çiftliklerinden birinde ırgat gibi çalıştırdığı dedikodusu yayıldı ortalığa. Hambleton'u Jonathan Ferrier'e karşı duyduğu öfkeli nefret ve haset, sesini iyice yükseltmeye başladı. Sesi en fazla duyulanlardan biri de Senatör Kenton Champion'dı. Adam bu olayı kara kaplı küçük defterine yazarak, memnun memnun güldü.

9

Jonathan altı gün sonra muayenehanesine girdiği zaman bekleme salonunda bir tek boş iskemle bile olmadığını gördü. Robert Morgan adına memnun oldu genç adam. Holde ayakta bekleyenler bile vardı. Robert onu karşılayarak, «Bugün çok kalabalık,» dedi. «Burası daima böye mi olurdu?»

«Evet.» Jonathan şapkasını çıkararak, bunun alnında bıraktığı yeri ovaladı. «Saat dört. Henüz akşam kalabalığı da bastırmadı.»

Robert cilalı masadan daktiloda doldurulmuş bir kart aldı.

«Bu genç hanım beni ilgilendiriyor. Mrs. Edna Beamish adında biri. Güzel bir kadın. Paralı olduğu da anlaşılıyor. Seni görmekte ısrar etti. Gizli kapaklı bir şekilde kendisinde görülmedik bir hastalık olduğunu da anlatmaya çalıştı.»

«Bu adı hiç duymadım.» Jonathan kartı alarak adresi okudu. «Kensington Terrace. Yeni yapılan bir apartman bu. Gayet lüks. Bir bahçenin ortasında. Hım. Edna Beamish. Yirmi iki yaşında. Kadının nesi olduğunu tahmin edebildin mi?»

«Hayır. Bana çok sağlıklı gözüktü. Rengi yerinde. Güzel ve şık bir kadın. Bakışları çapkınca. Ona yeni hasta kabul etmediğimizi açıkladım. Fakat senden söz edildiğini çok işittiğini, kesinlikle başkasına muayene olmayacağını söyledi. Sen ona bir göz atsan. Çantası para dolu herhalde.» Robert güldü. «Bakmaya değer ona. Tavırlarından da kendisini nazik bir biçimde akşam yemeğine davet ettiğim takdirde buna pek kızmayacağını anladım.»

Jonathan bekleme odasına gitti. Kalabalığa, «Mrs. Edna Beamish?» diye sordu.

Güzel ve genç bir kadın ayağa kalktı. Sade biçimli fakat bir hayli pahalıya çıktığı anlaşılan morumsu mavi ipek elbisesi vücudunu sıkıca sarıyor, sonra kat kat kırmalar halinde yere kadar iniyordu. Başına yine aynı renkte geniş kenarlı bir şapka giymişti. Pembe gülleri vardı bunun. Eldivenleri bembeyaz, kırmalı şemsiyesi de yine morumsu maviydi. Altın montürlü amestisten oluşmuş uzun bir gerdaklık biçimli göğsünü süslüyor, kulaklarında da aynı başlardan küpeler pırıldıyordu. Saçları sarı, muzip ifadeli yüzlü ince, iri gözleri açık kahverengi, kirpikleri de upuzundu. Pembe yanağı çukurlaşıyordu güldüğü zaman. Genç kadın pırıl pırıl gözleriyle cilveli cilveli Jonathan'a bakarak onu tepeden tırnağa süzdü. Sonra içini çekerek gülümsedi. «Ben Mrs. Beamish'im.»

Jonathan meraklanmıştı. «Ben yeni hasta kabul etmiyorum, Mrs. Beamish. Bunu size bildirmişler. İsterseniz Dr. Morgan sizi muayene edecek.» Genç kadına ilerlemesi için işaret etti.

Mrs. Beamish kırmalarını hışırdatarak ve etrafa Jonathan'ın pek hoşuna giden bir parfüm kokusu saçarak genç adamın yanından geçti. Fakat odaya girer girmez de Jonathan'a dönerek, «Ah, doktor,» diye içini çekti. Gamzelerini belirtecek bir biçimde gülümsedi. Hafif sesi genç adamı okşar gibiydi. «Çok üzgünüm, fakat sizden başkasına muayene ciamam. Bütün o duyduklarımın sonra başka türlü olamaz.»

«Saçma.» Jonathan kadının vücudunu süzüyordu. «Kentte çok iyi doktorlar var. Dr. Morgan ise gerçekten hekimlerin en iyilerindendir. Bunu size kendisi de itiraf eder.»

Genç kadın neşeyle güldü. Sonra da şemsiyesiyle cilveli cilveli Jonathan'ın koluna vurdu. «Hayır, ben sizi isterim, doktor. Dr. Morgan'ın evli olmadığını duydum...» O harikulâde kıpkırmızı gözlerini örtüyordu şimdi.

Jonathan, «Ah...» diye cevap verdi. «Ben de evli değilim. Aklıma gelmişken... Sizi daha önce görmek zevkine erişmiş olduğumu hatırlıyorum.»

Genç kadın eldivenli elini salladı ve ortalığa yine o tatlı koku yayıldı. «Ben Hambledon'a yerleşeli birkaç ay oldu, doktor. Aslında Soranton'luyum. Orada bir centilmenle tanışıp evlendim. Kendisi... kendisi Chacago'luydu.»

«Demek kocanız Hambledon'u tercih ediyor?»

Genç kadın yine içini çekti. Neşeli yüzünde kederli bir ifade belirmişti. «Ben dulum, efendim.»

Jonathan, «Buna üzüldüm,» dedi. Genç kadının iç çekişleri insanı büyülüyordu âdeta.

Mrs. Beamish ekledi. «Yalnız bir dul.»

Jonathan kibar kibar cevap verdi. «Bundan kuşkuluyum.»

Genç kadın başını sallayarak, ona yan yan baktı. Jonathan, baş döndürücü bir yaratık bu, diye düşündü. Ama onun teselli kabul etmeyecek bir durumda olduğunu da hiç sanmıyorum.

Mrs. Beamish üzgün fakat yine de tatlı bir bakışla, «İnsa-

nın yabancı bir kentte kibar kimselerle tanışması çok zor oluyor,» diye mırıldandı.

Jonathan bu kez genç kadının konuşmasındaki bayağılığı farketmişti. Mrs. Beamish'in pek de kibar ve kültürlü bir kadın olmadığı anlaşıyordu. Jonathan, elindeki karta tekrar bir göz attı. «Madem ısrar ediyorsunuz, sizi bu seferlik ben muayene edeceğim. Fakat şimdiden söyleyeyim. Eğer rahatsızlığınız uzun bir tedaviye ihtiyaç gösteriyorsa, sizi o zaman Dr. Morgan'a bırakacağım.»

Genç kadın, «Ah, ne harikasınl!» diye bağırdı.

Jonathan, «Lütfen soyunun,» dedi. Ceketini çıkararak, beyaz gömleğini giydi.

Mrs. Beamish biraz şaşırılmış gibiydi. «Soyunmak mı?»

Jonathan makul bir tavırla, «Sizi bu elbise ve korsenizin üzerinden muayene edebilir miyim?» diye sordu. «Ben içerki odaya geçiyorum. Siz elbisenizi çıkarın ve korsenizi de gevşetin.»

Genç adam geri döndüğü zaman kadın dantelli beyaz ipek korsajı ve iç etekleriyle daha hoş duruyordu. Mrs. Beamish şapkasını da çıkarmıştı. Saçları parlak ve kabarıktı. Jonathan, onun yakınına oturdu. «Şimdi bana ne derdiniz olduğunu söyleyin. Nasıl bir rahatsızlık bu?»

Kadın gözlerini yere dikti. «Hayır, doktor. Korkarım bu kadınca bir rahatsızlık. İçerde.»

Jonathan, «Böyle rahatsızlıklar daima içeride olur,» diye mırıldandı. «Dışarıda olduklarını görmedim. Şimdi, yavrum, ben doktorum. Herhalde şimdiye kadar şu ya da bu nedenden ötürü doktorlara muayene oldunuz. Onun için utangaçlığı bir yana bırakalım mı?»

Genç kadın nazlı nazlı güldü. Jonathan'ın sorduğu sorulara da yanıt verdi. Sağ tarafına bir sancı saplanıyor, günlerce geçmiyordu. Hatta bazı günler çektiği acıdan avaz avaz bağırdığı doluyordu. Geceleri uykusu kaçıyordu.

Jonathan, «Şimdi şu masaya yotın da dahili bir muayene yapayım...» dedi. «Ayaklarınızı şuraya koyun... Üzerinize de bu örtüyü örtün. Merak etmeyin, canınız acımayacak.»

Fakat Mrs. Beamish dehşetle cna bakıyordu. Jonathan, «Korkacak bir şey yok,» dedi. «Hafif bir rahatsızlık duyacaksınız, işte o kadar. Koskocaman bir kadınsınız. Evlenmişsiniz.»

Genç adamın neşeli sesi kadının yatışmasına neden oldu. Muayeneye de sesini çıkarmadan katlandı. Jonathan beş dakika kadar sonra, «Pekâlâ,» dedi. «Kalkıp oturun.» Aletleri götürüp bir tepsiye bıraktı. Bunlar sonra sterilize edileceklerdi. Genç kadın doğrulup oturdu. Örtüyü dikkatle bacaklarının üzerine çekti. Jonathan ona yaklaşarak gülümsedi. «Size bir müjdem var. Ama kocanızın hayatta olmaması acı bir şey. O bu haberi duyamayacak. Hemen hemen üç aylık hamilesiniz.»

Mrs. Beamish, «Ah...» diye bağırdı. Masaya serilerek ağlamaya başladı. «Ah, zavallı Ernest! Bunu öğrenemedi! Oysa çocuğumuzun olmasını o kadar istiyordu ki! Kocam iki ay önce öldü, Doktor.»

Jonathan adama acımişti. «Yazık... Bundan sonra kendinize iyi bakmalısınız, Mrs. Beamish. Elinizden geldiği kadar dinlenmeli, her gün biraz yürümelisiniz. Size bir broşür vereceğim...»

Mrs. Beamish birdenbire dehşetle avaz avaz haykırmaya başladı. Sesi o kadar yüksekti ki çığlıkları ta bekleme salonundan duyuluyordu. Jonathan hayretinden donmuş kalmıştı. Kadın ise muayene masasında sağa sola yuvarlanıp duruyordu.

«Doktor, doktor, yalvarırım! Doktor, beni öldürecek misin? Ah, yapmayın!»

Kapıya hızla vuruldu. Fakat çığlıklar yüzünden taş kesilmiş olan Jonathan bunu duymadı. Robert içeri daldı. Fena halde telaşlanmıştı. Masada kıvranan yarı çıplak kadına baktı, sonra da Jonathan'a döndü. «Ne oluyor?»

Jonathan, sonunda, «İsteri krizi geçiriyor sanırım,» diyebil-

di. «Kendisi dul ve hamile. Çocuğun kocasından olduğunu umarım.» Mrs. Beamish'e baktı. «Susunuz!»

Robert fena halde sarsılmıştı. «Sesi sokaktan duyuluyor!»

Jonathan genç kadının yüzüne hafif bir tokat attı. Mrs. Beamish hemen sustu. Yanaklarından gözyaşları akıyordu. Robert'e yalvarırcasına baktı. «Çok canımı yaktı...» diye hıçkırdı. «Bu kadar feci olacağını bilmiyordum.»

Jonathan, «Saçma,» dedi. «Muayene sırasında hiç sesiniz çıkmadı. Haydi. Giyinin.» Robert'e baktı. «Basit jinekolojik bir muayeneydi bu.»

Robert genç kadına bakarak kaşlarını çattı.. «Onu bana bırak.»

Fakat Mrs. Beamish telaşla giyiniyor ve sessiz sedasız ağlıyordu. Şapkasını ve eldivenlerini giymeyerek koşarcasına muayene odasından çıktı. Sesini yükseltmişti, acı acı hıçkırıyordu. Daktilosunun başındaki şaşkın ihtiyar kızın ve bekleme salonundaki hastaların önünden telaşla geçti. Bir an kapıda durarak, «Az kalsın beni öldürüyordu!» diye bağırdı. «Oysa canımı yakmayacağına da söz vermiştin!» Sokağa çıktı.

Robert, «Allah Allah!» dedi. «Bütün bunların anlamı nedir?»

Jonathan omzunu silkti. «Buraya her türlü hasta gelir. Herhalde hamile olduğunu anlayınca üzüldü. Kocasını yeni ölmüş. Bir haftaya kalmaz sakinleşir ve geri gelir.» Dışarıda bir arabanın durduğunu duyarak pencereden baktı. «Arabası da çok güzel. Atları da öyle.»

Robert endişelenmişti. «Bu kadını şimdiye kadar hiç görmedin mi? Nereye saklanıyormuş o?»

Jonathan anlattı. Robert başını sallıyordu. «Durum yine de hoşuma gitmedi.» Kaygıyla ekledi. «Eğer böyle bağıra çağıra başka bir doktora giderse, şerefine leke sürülür.»

Jonathan güldü. «Benim şerefime yeteri kadar leke sürüldü. Hayır, o geri gelecektir.»

Fakat Mrs. Beamish geri dönmedi. Birkaç gün sonra da iki doktor onu tümüyle unuttular. Fakat ihtiyar kız ve diğer hastalar

onu unutmadılar. Heyecansız, sıkıntılı hayat süren kimseler için heyecanlı bir olaydı bu. Dedikodu bütün kente yayıldı.

*
**

Marjorie Ferrier, oğlu Harald'ın Philadelphia'daki sergi-siyle ilgili bütün gazete kupürlerini okudu. Kadın neredeyse memnunluk ve kederinden ağlayacaktı. Harald'a, «Fevkalâde, hayatım,» dedi. «Çok başarılı olmuşsun! Seni takdir ettikleri, bir sürü tablosu satın aldıkları için seviniyorum. Bu kupürleri kentin gazetelerine yollamalıyız.»

Harald, «Uç bin dolar aldım,» diye cevap verdi. «Bu hiç de fena sayılmaz. Fakat New York'tan gelen meraklılar resimdeki yeni akımı biliyorlardı. Ha, aklıma gelmişken. Bir tabloma beş bin dolar verdiler. Beş bin! Ama ben bunu kabul etmedim.»

«Neden?»

Harald annesininkilere çok benzeyen o güzel elâ gözleriyle Marjorie'ye bakarak gülümsedi. «Onu sana sakladım. Resmin sende durmasını istiyorum. Bir portre bu. Bilirsin ben pek az portre yaparım.» Büyük bir tuvali alarak, üzerindeki örtüleri açtı. Resmi, sabah odasını dolduran parlak temmuz ışığına doğru çevirdi.

Jenny Heger'in bir portresiydi bu. Profilden yapılmıştı. Kızın arkasında boynunu ve bir omzunu açıkta bırakan mavi bir elbise vardı. Siyah saçları karışık. Yalnızlığını belirten bir tavırla bir elini yanağına dayamıştı. Parlak mavi gözlerinde çocuksu bir şaşkınlık ve hüzün vardı.

Marjorie, «Ah!» diye bağırdı. «Ne kadar güzel! Ve... ne acı, Zavallı Jenny'ciği nasıl da yakalamışsın. Sana ne zaman poz verdi, yavrum.»

«Poz vermedi. Buna ihtiyaç yoktu, anne.»

«Evet...» Marjorie hâlâ portreye bakıyordu. Portre onu

sarsmış ve büyülenmişti. «Herhalde, Harald. Herhalde ihtiyacın yoktu. Tıpkı Jenny bu. Ben senin onu...» Kadın, durakladı.

«Sen benim Jenny'i ne kadar sevdiğimi, onu ne kadar iyi anladığımı hiç bilmiyordun. Bunu söyleyecektin değil mi?» Harald'ın yakışıklı yüzünde neşeli bir gülümseme vardı ama gözlerinde tuhaf bir ifade belirmişti. «Bunu bildiğini sanıyordum. Neyse... Resim senin anne. Çünkü sen Jenny'i çok seviyorsun. Tabloyu sana vermek istiyorum.»

Marjorie resmi salona asarım, diye düşündü. Sonra da endişeyle irkildi. Jonathan bu resmi hiçbir zaman görmemeli, diye düşünüyordu. Marjorie üzüntüsünden neredeyse ağlayacaktı, Harald'ın resmi duvara dayayışını seyretti.

Harald biraz gerileyerek tabloya baktı. Başını eğmişti. Sanki annesini unutmuş gibiydi. Sonra, «Jenny'nin yüzünde bu ifadenin belirdiğini çok gördüm,» diye mırıldandı. «Kötü bir hayat sürdü o. Bir münzevi gibi yaşadı. Oysa henüz yirmisinde. Peter'in işiydi bu. Sonra Myrtle, Jenny'i fazla sevmezdi. Oysa kız annesine tapardı âdeta. Myrtle öyle derin sevgi duyabilecek kadınlardan değildi. Pek zeki de sayılmazdı. Ama müşfikti. Ben kendisinden çok hoşlanırdım. Gerçekten Mürtle'i Jenny sorununu çözmeye de ikna ettim. Kızı Avrupa'ya göndermesini söyledim. Jenny orada akranlarıyla tanışırdı. Myrtle'a kızı daha doğru dürüst giydirmesini de söyledim. Myrtle da elinden geleni yaptı. O müşfik ısrarıyla Jenny'i yola getirmeye çalıştı.» Harald, usulca güldü, «Eğer Jenny'e kendisini asmasını söyleseydi, kız bundan daha fazla dehşete kapılmazdı. 'Hayır,' dedi. 'Burada kalmam gerek. Sana bakacağım, anne. Bir de babamın şatosuyla güllerine.' Jenny sevgili babacığının güllerine çok düşkün. Gül bahçesinden ayrılmıyor kız.»

Marjorie neredeyse ağlayacaktı yine. «Belki Jenny için o gül bahçesi bir şeyin... ya da kendisi için çok değerli olan birinin simgesi Jenny, hep güllerin arasında dolaşıyor.»

Harald, «Herhalde orası Jenny'e Peter'i hatırlatıyor,» diye

homurdandı. «O ne kaba şişko bir hayvandı. Jenny'e biraz beni övemez misin anne?»

«Hayır, oğlum. Bunu yapamayacağımı sana daha önce de söyledim.» Marjorie başını sallayarak oğluna merhametle baktı. «Kendine başka bir eş araman daha doğru olacak, Harald'cığım.»

«Ben Jenny'den başkasını istemiyorum, anne. Hiçbir zaman da istemeyeceğim. Artık delikanlı değilim. Otuz üç yaşındayım. İnsan bu yaşta ne istediğini çok iyi bilir.» Düşünceli bir tavırla annesini süzdü. «Aklıma bir şey geldi şimdi. Jenny'nin hiçbir zaman bana karşı yumuşamayacağından emin misin?»

Marjorie durakladı bir an. «Belki başka biri var. Jenny bana böyle bir şey söylemedi ama kızın halinden ilgilendiği biri olduğunu seziyorum.»

«Bu olamaz! Jenny hiçbir yere gitmiyor, kimseyle konuşmadı. Bu yıllar boyunca altı adamla bile tanışmadı. Sadece bir ya da iki gençle karşılaştı.» Harald kendinden emin bir tavırla güldü. «Başka bir şey bu. Peter'in cıvısı.» Marjorie sesini çıkarmadı. Harold açık renk kaşlarını çatarak annesini süzdü. Kuşkusunu artmıştı. «Anne, bir fikrin var mı?»

«Jenny bana bir kelime bile söylemedi.»

«Ben sana bunu sormadım, şekerim. Senin bu konuda bir fikrin olup olmadığını öğrenmek istedim.»

«Harald, hiçbir bilgim olmadan tahminler yürütemem ki... Ve Jenny...»

«Sana bir tek kelime bile söylemedi. Biliyorum, biliyorum. Kızı başka biriyle hiç görmedin, değil mi?»

Marjorie portreye baktı. «Jenny, 4 Temmuzdaki pikniğe katıldı. Masamızda Kitchener'lar, Mrs. Morgan ve Dr. Morgan vardı. Çok hoş bir genç o.»

Harald düşünüyordu. Dr. Morgan kızların hoşuna gidebilecek bir tip. Kınalı kuzucuk. Anasının kuzusu.

«Robert yumuşak, zayıf ve kız gibi bir erkek değil, Harald. Aslında tam bir erkek o. İnatçı ve güçlü de. Ben Dr. Morgan'ı

aslında Maude Kitchener için çağırdım. O genç adama fena tutulmuş.»

«Peki, bizim Jenny'nin tutulduğu kim?»

Oğlunun sert sesle sorduğu bu soru Marjorie'yi çok sıktı. «Bilmiyorum, yavrum. Sana bunu söyledim de.» İçini çekti. «Zavallı Jenny'den bu kadar uzun uzun söz etmemiz şart mı?»

Harald, «Anne,» dedi. «Ben daima Jenny'i düşünüyorum.» Gidip Marjorie'nin yanına oturdu. «Jenny'nin benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirmeye çok çalıştım. Ama artık uğraşacak halde değilim. Jenny'nin kendisini sevdiğimi ve onu istediğini anlaması gerek. Bunu ona yüz defa söyledim belki. Ama sözlerim kafasına girmiyor. İşte bu yüzden bana yardım edebileceğini düşündüm. Ona benim hakkımda bir iki söz söylersen—».

«Harald, bunu yapamam. Benim kimsenin işine karışmadığımı bilirsin. Sonra imalı imalı konuşmayı da beceremem. Ayrıca Jenny'nin, işine burnumu soktuğumu sanarak bana kırılmasını da istemem.» Dudağını ısırdı. «Eğer ortada önemli bir durum varsa bunu nasıl olsa yakında öğreniriz.»

«Benim için çok geç olur bu. Sen benden bir şey saklıyorsun, değil mi?»

«Sen eve döneli üç gün oldu Harald. Jenny'i gördün tabii. Ona bu kupürleri gösterdin, değil mi?» Marjorie ilk kez Harald'ın ağabeyine ne denli benzediğini farkettiler.

Genç adam, annesinin sözü değiştirmeye kalkışmasına kızmıştı. Jonathan'inki gibi sert ve sabırsız bir tavırla, «Jenny'i gördüm,» diye homurdandı. «Onunla konuştum. Ama sanki karşımda bir heykel vardı. Benden tiksinen bir heykel. Ona kupürleri göstermek mi? Herhalde onları yüzüme fırlatırdı. Jenny. Bilmiyorum neden benden bu kadar nefret ediyor?»

«Belki Jenny, annesiyle evli olan bir erkekle hayatını birleştirme fikrini tiksinti verici buluyor. Bu hiç aklına gelmedi mi, Harald?»

«Jenny'nin tiksinti duymaması gerekir. Çünkü Myrtle öl-

dükten sonra Jenny'e açık açık annesiyle aynı yatakta yatmamıza rağmen karı koca olmadığımızı söyledim.»

Marjorie dehşetle bağırması mı, yoksa gülmesi mi gerektiğini bilmedi. Gözlerini iri iri açarak oğluna baktı. «Allah Allah... Bundan haberim yoktu. Ne karmakarışık iş! O halde Myrtle'la neden evlendiniz?»

«Basit...» Harald yine gülümsemeye başlamıştı. «Benim paraya ihtiyacım vardı. Myrtle'inse herkese göstereceği, kendisiyle birlikte seyahat edecek nazik, ona itina eden, komplimanlar yağdıran bir erkeğe ihtiyacı vardı. Başka kadınların haset edeceği yakışıklı bir erkeğe. Jenny'le sağa sola gidemezdi... Bildiğin gibi Myrtle, Peter'dan da büyüktü. Jenny dünyaya geldiği sırada kadın da kırkına yaklaşmıştı. Myrtle nazik, uysal, kimseye zararı dokunmayan kadınlardandı. Peter gibi beceriksiz, azimli, insanı rahatsız eden hayvanların bayıldığı tiplerdendi yani. Fakat bir tek çocuktan sonra Myrtle aşkın kendisine yettiğini düşündü. Bu yüzden onunla güzel bir anlaşma yaptık. O beni severdi, ben de onu, Myrtle'in sinirime dokunan, beni rahatsız eden bir tarafı da yoktu. İşte bu yüzden vasiyetnamesi beni çok şaşırttı. Bunu itiraf etmeliyim.»

Marjorie ilgiyle dinlemişti bunları. «Peki sen bu durumu Jenny'e açıkladığın zaman kız ne yaptı?»

«Neredeyse beni öldürecekti. Nedenini de anlayamadım. Sen anlayabilir misin?»

«Tabii. Jenny, senin annesiyle parası için evlendiğini düşünüyordu.»

«Ee, tabii. Myrtle'la gerçekten parası için evlendim. Ama bu işi öyle kabaca bir şekilde yapmadım kuşkusuz.»

Marjorie'nin gözleri neşeye parlıyordu. «Biliyor musun, Harald, belki bana inanmayacaksın ama bazen sen de ağabeyin kadar kör oluyorsun. Her zaman değil. Çünkü insanları Jon'dan daha iyi tanıyorsun. Jon onlar yüzünden daima şaşırp sarılıyor. Sana böyle bir şey olmuyor. Fakat yine de bütün bunları Jenny'e anlatmakla saflık etmişsin.»

«Sanmıyorum. Jenny, açık sözlü bir kız. Onun için ben de öyle davrandım. Ben Jon gibi kaba ve haşın bir insan da değilim. Onun için rica ederim, beni ağabeyimle kıyaslama. Bir bal-yozdan farksız o.»

Harald ayağa kalktı. «Bizim sivri dilli Jon, Hambleton'dan ne zaman gidecek? Hangi toplumun başına ceza olacak o?»

«Herhalde yakında gidecek. Robert buraya iyice alıştıktan sonra. Ama işin tuhafı Jon son zamanlarda gitmekten hiç söz etmiyor.» Marjorie oğlunu dikkatle süzdü. Ela gözleri iyice koyulaşmıştı.

Harald'ın ise o uysal tavırları kaybolmuştu. Portreye doğru giderek onu incelemiş gibi yaptı. «Jon yakında gitse daha iyi olur. Kendisi için çok çok iyi olur. Durum da düzelir.»

Marjorie sesini çıkarmadı. Harald tekrar ona doğru döndüğü zaman kadının yüzünde ıstırap ve müthiş bir yorgunluk vardı. «Yani Hambleton'daki yaşama azmini mi kırdı?»

Harald, «Hayır,» dedi. «Ben bunu kasetmedim. Benim kasettiğim Mavis'ti.»

Jonathan Robert'i süzerek güldü. «Bu elbiseyi nereden aldın Tanrı aşkına?»

Temmuz sonlarında sıcak bir cumartesi günüydü.

Robert, «Taşralı sen de,» dedi. «Elbiseyi geçen bahar New York'ta aldım. Kıskançlığından yüzün sapsarı oldu, aziz dostum. Sözlerin de pek aptalcaydı. Şu biçime, şu şıklık ve zarıflığa bak.»

Jonathan bağırdı. «Bakamam. Elbise neredeyse gözlerimi kör edecek. Bu sabahki hastalar kılığını görünce ne yaptılar?»

Robert, «Bayıldılar,» diye cevap verdi. «Bana büyük bir alçakgönüllülükle baktılar.» Robert'in elbisesi iri kareli ince bir kumaştan yapılmıştı.

Jonathan güldü. «Bundan eminim.» Sonra da ekledi. «Bugün kılığınla felce uğratacağın şanslı kız kim?»

Robert, yeni almış olduğu sarı eldivenlerini dikkatle giydi. «Miss Jenny Heger. Kendisine geçen hafta mektup yazarak, benimle nehrin kıyısında piknik yapıp yapmayacağını sordum.»

Jonathan, «Jenny?» dedi.

Robert mırıldandı. «Miss Jenny. Kendisiyle o kadar samimi değilim. Miss Jenny bana cevap olarak kısa, nazik bir pusula yazdı. Bunun beni hem şaşırttığını, hem de sevindirdiğini itiraf etmeliyim. Neyse ki davetimi kabul etti.»

Jonathan masasına yaslandı. «Buna inanamam. Jenny şimdiye kadar hiçbir gencin davetini kabul etmedi.»

«Benimkini kabul etti işte.» Robert gülümseyerek bir sigara yakmakta olan Jonathan'a baktı. «Onun çok çekingen bir kız olduğunu biliyorum. Onun güvenini kazanmaya çalışacağım.»

Jonathan düşünceli bir tavırla onun kılığını süzdü. «Bu elbisen kızın ödünü patlatacak. Ama korkarım yine de zavallı Jenny'den şık duracaksın. Duyduğuma göre onun bir tek güzel elbisesi bile yokmuş.»

«Miss Jenny'le şurada karşılaşmış konuşmuş. Çok çekingen ve utangaç bir kız. Daima bir şeyden korkuyormuş gibi bir hali var. Ben — ben Miss Jenny'den çok hoşlanıyorum. Gerçekten. Sonunda onun beni ciddiye alacağını da umuyorum.»

Jonathan bir ısıklık çaldı. Şimdi de Robert'i hiç de dostça olamayan bir tavırla süzüyordu. Sonra yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. «Demek ilerliyoruz...»

«Öyle olduğunu umarım.» Robert, şapkasındaki hayali tozları süpürerek çıkmaya hazırlandı. Sonra da aklına bir şey geldi. «Neden kardeşin Miss Jenny'e para vermiyor? Böylece kızcağız daha doğru dürüst bir yerde otururdu.»

Jonathan, «Duyduğuma göre Harald böyle bir öneride bulunmuş,» dedi. «Fakat Jenny bunu geri çevirmiş. Sana anlatmıştım ya. Harald'ın annesiyle parası için evlenmiş bir canavar olduğunu düşünüyor. Tabii bu bakımdan haklı. Harald da aksini iddia etmiyor zaten. Myrtle'la rahat bir evlilik hayatı sürdürdüler. Birbirleriyle dosttular. Jenny adanın kendisinin olduğunu dü-

şünüyor ve orayı korumaya çalışıyor. Kızı odadan ayırmak için başına vurarak bayıltmak gerek. Senin bunu yapabileceğini sanmıyorum.»

Robert, «Bu benim için imkânsız,» diye cevap verdi. «Fakat Miss Jenny evlendiği zaman fikrini değiştirir belki.»

Jonathan, «Benim sevgili, acayip kılıklı arkadaşım,» dedi. «Ben senin yerinde olsaydım o kadar umutlanmazdım. Jenny'le annem birbirlerini çok severler. Bir ana kız gibi yakındırlar birbirlerine. Annem bana birkaç defa Jenny'nin esrarlı bir yabancıya âşık olduğunu ima etti.»

Robert'in rengi uçuverdi. Jonathan kaşlarını çattı. Robert başını salladı. «Böyle bir şey olsaydı, Jenny davetimi kabul etmezdi.»

Jonathan homurdandı. «Belki de adam Jenny'nin elde edemeyeceği biri.»

«O halde Miss Jenny'nin oyalanması şart.» Robert göz alıcı elbisesiyle çıktı.

Jonathan, Jenny'i, ona korkunç bir şekilde saldırdığı gecenin sonra görmedemişti. Sık sık Harald'ı görüp onunla alay etmek bahanesiyle adaya gitmişti. Fakat Harald oradayken Jenny ortaya çıkmıyordu. Zaten Harald da pek bulunmuyordu adada. Jonathan bir iki defa kaysız bir tavırla kardeşine Jenny'nin nerede olduğunu da sormuştu. Harald omzunu silkerek, «Kentte,» demişti. Ya da, «Biraz rahatsız...» Veya, «Onun nerede olduğunu Tanrı bilir.» Son zamanlarda Harald'ın hali de değişmişti. Eskisi gibi keyifli, kayıtsız ve rahat değildi. Huzursuzdu. Bazı şeyler düşündüğü anlaşılıyordu. Marjorie'nin söylediklerini anımsayan Jonathan bu durumu çok ilgi çekici buluyordu. Harald'a, «Sevgili kardeşim,» demek istiyordu. «Jenny'den vazgeç... Galiba kızdan benim de vazgeçmem doğru olmak. Ama ben Jenny'i ancak öldüğüm gün unuttur, kendisinden ancak o zaman vazgeçerim.»

Jonathan, Jenny'nin Marjorie'ye ne zaman gittiğini de bilmiyordu. Sadece annesi bir keresinde ona Jenny'nin artık eski-

si gibi sık sık gelmediğini söylemişti. Buna da şaşmamak gerek-
ti. Herhalde Jenny konaktayken Jonathan'ın birdenbire çıkage-
leceğinden korkuyordu.

Jonathan'ı memnun eden, onu rahatlatan bir tek şey var-
dı. Jenny'nin, ağabeysinin kendisine saldırmış olduğunu Harald'-
dan saklaması...

Jonathan'ın sonunda Jenny'i elde edeceğinden hiçbir za-
man kuşkusu olmamıştı. Jenny'i seviyordu. Ona gelinceye kadar
başka hiçbir kadını sevmemiş olduğunu da anlamıştı. Bir kadı-
na verebilecek her şeyi vardı. Elde edilmesi en zor bir kadını
baştan çıkarmaya çalışırken bile evlilikten söz etmemişti hiç-
bir zaman. Ve Mavis'e bile, Jenny'e yaptığı gibi, «Sevgilim...»
dememişti.

Şimdi ortaya bu saf Robert çıkmıştı. Jenny'e, âşık olduğu
o yabancıyı unutturmuş muydu? Hayır, imkânsızdı bu. Jenny
akıllı bir kızdı. Hayal gücü kısıtlı bir genci de beğenmezdi. Ama
kadınlar belli olmuyordu. İnanılmayacak kimseleri beğenir, en
beklenmedik adamdan da tiksiniyorlardı.

Telefon çalmaya başladı.

Tiz, heyecanlı bir kadın sesi, «Jon? Jon?» diye bağırdı. «Ben
Prissy Witherby! Ah, Jon, çok korkuyorum.»

Jonathan, «Jonas'la evli olduğun için buna hiç şaşmadım,»
dedi. «Bir şey mi oldu, Prissy?»

«Jon, yalvarırım hemen gel. Arabayla dolaşmaya çıktı o.
Her gün gidiyor. Ama artık dayanamayacağım. Çıldıracağım ne-
redeyse.»

«Kocan yine ne işler karıştırıyor, Prissy?»

«Bilmiyorum! Beni korkutan da bu ya, Jon. Fakat onun bir
işler karıştırdığından eminim. Hastaneden çıktığından beri ken-
di kendine gülüyor. Onda ağ ören iğrenç bir örümcek hali var.
Biliyorum bu sözlerim biraz tuhaf ama sen Jonas'ı bilirsin.»

«Bilmez olur muyum! Çabucak gelmeye çalışırım, Prissy.
Arabayla ne kadar dolaşıyor o?»

«Bu havada iki üç saat. Jack onu parkta dolaştırıyor.» Prissy hıçkırdı. «Gideli on beş dakika oldu. Onun için seninle konuşacak vakit bulabiliriz.»

Jonathan telefonu kapattıktan sonra Jonas Witherby'i düşündü. O uysal, güler yüzlü, tatlı, kötü ihtiyarı. Bu adam bütün kenti bir melek olduğuna inandırmıştı.

Doktor tam dışarı çıkacağı sırada, iyi giyimli iki genç adamın boş bekleme salonunda ayakta durduklarını gördü. Jon ikisini de tanıımıyordu. Sert bir sesle, «Özür dilerim,» dedi. «Dr. Morgan muayenehanede yok. Cumartesi günleri öğleden sonra randevusu olmayanlara da bakılmıyor.»

«Siz Dr. Ferrier misiniz?» Bunu soran neşeli yüzlü, zeki bakışlı, gür sarı saçlı, uzun boylu ve hoş bir adamdı. «Teşekkür ederim. Ben Scranton'dan Bill Stokeley'im. Avukatım. Bu bey de yine Scranton'dan Dr. Henderson Small.» İki adam da Jonathan'a kartlarını uzattılar.

Genç adam bunlara bir göz attıktan sonra, «Evet?» dedi. «Sizin için ne yapabilirim?»

Mr. Stokeley, «Sizinle eski bir hastanız hakkında konuşmak istiyoruz,» diye cevap verdi. «Muayene ücretinizi de vereceğiz. Anladığıma göre kendisine fatura yollamamışsınız.»

«Hastanın adı nedir?»

«Mrs. Edna Beamish.»

Jonathan düşündü. Bu ad ona yabancı gelmemişti ama hastayı anımsayamıyordu. Sonunda başını salladı. İki adam memnun bir tavırla birbirlerine baktılar. Jonathan, «Benim çok hastam var,» dedi. «Buraya yalnız Hambledon değil civardaki kasabalardan ve hatta Philadelphia'yla Scranton'dan bile geliyorlar. Son zamanlarda da hastaların çoğuna yerime geçecek olan Dr. Morgan bakıyor. Ben kentten tümüyle ayrılmadan önce onun buraya yerleşmesi için kendisine yardım ediyorum.»

«Mrs. Beamish size geldiği sırada Kensington Terraces'da oturuyordu, doktor.»

Jonathan yine başını sallayarak dosya dolabına gitti. Oradaki kartlardan birini alarak inceledi. Sonra da güldü. «Oh, Edna. Şimdi hatırladım. Buraya bir ay kadar önce geldi. Hoş bir hanım. Muayeneyi tamamlamama izin vermedi. Biraz— sinirlendi ve etrafı velveleye vererek çıkıp gitti. Bir bakıma üzül-mekte haklıydı. Çünkü muyanede en aşağı on haftalık hamile olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Kendisine fatura yollamadım, çünkü muayene yarıda kalmıştı.» Avukata baktı.

Mr. Stokeley, «Ben buraya ücreti vermeye geldim, doktor,» dedi. «Bizim büro Mrs. Beamish'in — kocasının servetini yönetiyor. Mrs. Beamish bütün faturaları bize gönderir, biz de bunları öderiz. Kendisi çok genç ve tecrübesiz. Kocasının mal ve mülkünü yönetmesi olanaksız.» Gülmüsed. «Mrs. Beamish iki hafta önce tekrar Scranton'a yerleştiği zaman bize, size muayene olduğunu fakat sizin fatura yollamadığınızı söyledi.»

Jonathan başını salladı. «Bu o kadar önemli değil. Mrs. Beamish'in tekrar muayeneye geleceğini, doğum öncesi için tedavi olmayı isteyeceğini sanıyordum. Hatta doğumunu Dr. Morgan'a yaptıracığını da düşünmüştüm. O geri gelmediğine göre o yada siz bana ücretimi ödemek zorunda değilsiniz. Ben de fatura yollamayı düşünmüyorum.» Merakla çok esmer, son derecede ciddi, ufak tefek bir adam olan Dr. Henderson Small'a bir göz attı. «Mrs. Beamish'e siz mi bakıyorsunuz, doktor?»

Dr. Small anlamlı anlamlı, «Evet,» dedi. «Onu ben tedavi ettim.»

Jonathan güldü. «O sizden de mi kaçtı?»

Mr. Stokeley hemen atıldı. «Mrs. Beamish— şey— biraz huysuz bir kadındır. Bugün Dr. Small'la kente gelmiştik. Bu arada sizi görüp, hesabı sormayı istedim.»

«Hesap yok.» Jonathan sinirlenmeye başlıyordu. «Beyler, eğer hepsi bu kadarsa—»

Mr. Stokeley nazik nazik, «Dediğim gibi Mrs. Beamish'in işlerine biz bakıyoruz,» diye gülümsedi. «Onun devamlı bir tedaviye ihtiyacı olduğu muhakkak. Dr. Small jinekolog değil, bir operatör. Fakat Mrs. Beamish, Dr. Small'un kendisini muayene etmesinde ısrar etti. Muayene sonucu doktor hafif bir— anormallik buldu. Mrs. Beamish'e Scranton'da bir jinekoloğun adresini verdi. Fakat kadın henüz onun bu tavsiyesini yerine getirmedi. Siz Edna'da bir anormallik bulmuş muydunuz, doktor?»

Jonathan, «Hayır,» dedi. «Yani pelvis muayenesi sırasında bir şey bulmadım. Tam bir muayene yapmaya çalıştım. Fakat Mrs. Beamish aşırı derecede titiz ve huysuzdu. Buna da şaşmamak gerek. Genç hanımların çoğu bu durumlarda böyledir.» Dr. Small'un küçük siyah bir deftere not aldığını farkettil. «Ne oluyor?» diye sordu.

«Referans için, doktor,» Mr. Stokeley pek nazikti. «Çünkü Beamish'lerin malı mülkü bir hayli fazla. Çocuk sorunu çok önemli tabii. Biz Edna'nın her şeyinden kendimizi sorumlu tutuyoruz. Dr. Small'a muayenede neler bulduğunuzu söyler misiniz?»

Jonathan saatine bir göz atarak sabırsız sabırsız, «Hiçbir anormallik bulmadım,» dedi. Hiç sesini çıkarmayan Dr. Small'a baktı. «Siz ne buldunuz doktor?»

Adam, «Pelvis kısmında bir anormallik yoktu,» diye mırıldandı. «Mrs. Beamish'i Scranton'da iyi bir uzmana göndermeden önce sizin de fikrinizi almak istedik.»

Jonathan'ın sabırcılığı büsbütün artmıştı. «Buna gerek yok. Mrs. Beamish on haftalık kadar hamileydi. Kendisi sağlıklı bir kadın. Önceden önemli bir hastalık da geçirmemiş. Karının sağ tarafında bir sancısı olduğundan yakınıyordu. Zaten bize de bu nedenle gelmişti. Yumurtalıkta kist olabileceğini düşündüm. Fakat böyle bir şey bulamadım. Apandisitine baktım. Onda da patolojik bir şey yoktu. Böbrek muayenesi yapacaktım—»

Dr. Sma il onun sözünü kesti. «Fakat pelvis muayenesi sırasında bir anormallik görmediniz.»

«Hayır. Siz de aynı fikirde olduğunuzu söylemediniz mi?»

Mr. Stokeley tuhaf bir tavırla Dr. Small'a baktı. Yüzünde öfkeli bir ifade belirmişti. Doktor hemen, «Ben doğal bir— doğal bir anormallik görmedim,» diye kekeledi.

Jonathan bu sözü tuhaf buldu. Dr. Small'u dikkatle süzüyordu şimdi. «'Doğal anormallik' olmaz, doktor. Birbirine zıt bu sözler.»

Mr. Stokeley bağırды. «Şimdi tıbbi tartışmaları bir yana bırakalım. Trenimiz yarım saat sonra kalkıyor.» İri elini Jonathan'a uzatarak, ağır ağır, kelimelere basa basa, «Demek muayene için ücret almadınız, doktor?» diye sordu.

«Hayır.» Dr. Small bunu hemen kaydetti.

Mr. Stokeley gülerек başını salladı. «Bu Edna da! Daima harçlığı olmadığından yakınır. Sizinle açık açık konuşacağım, doktor. Edna size muayene ücreti olarak iki yüz dolar verdiğini söylüyor.»

Jonathan bir kakhaha attı. «Eğer muayeneyi istediğim biçimde tamamlasaydım, kendisine on ya da on beş dolarlık bir fatura yolladım. Korkarım sizin küçük Edna biraz para sızdırmaya çalışmış. O bana bir sent bile vermedi. Ben de kendisine fatura yollamadım. Şimdi izninizle—»

Mr. Stokeley, «Teşekkür ederiz, doktor, teşekkür ederiz,» dedi.

«Edna'ya çatacağım. Gerçekten çatacağım. Ben böyle olduğundan kuşkulanmıştım, zaten. İyi günler, doktor.»

İki adam çıktılar. Jonathan da telaşı arasında bu olayı çabucak unuttu.

Jonathan, zengin Jonas Witherby'nin konağının önünde atını bir ağaca bağladı. Cilalı pirinç tokmakları ışıldayan beyaz boyalı büyük sokak kapısına tam yaklaşırken, kapı çabucak açıldı. Priscilla eşikte belirerek onu elinden tuttuğu gibi telaşla dışarı çıktı. Geniş ve güzel hol yasemin kokuyordu.

Prissy, «Jon'cuğum!» diye inedi. Prissy daima inlerdi zaten. Dayanılamayacak kadar kızdığı, şaşırdığı, sevindiği, üzüldüğü zamanlarda. Hayranları bunu pek hoş bulurlardı. «Ah, Jon'cuğum, beni unuttuğunu sandım! Deminden beri pencerede bekliyorum.» Genç bir kızın ya da heyecanlı bir çocuğunki gibi tatlı bir sesi vardı. «Salona gel. Orası serin.» Birdenbire ağlamaya başladı. «Jon, artık dayanamayacağım. Bir dakika bile dayanamayacağım!» Ayaklarının ucunda yükselerek genç adamın boynuna sarıldı. Jonathan'ı dudaklarından ateşli ateşli öperek ona daha da sokuldu.

Jonathan onu kollarından tutarak şefkatle kendisinden uzaklaştırdı. «Ne oldu, Prissy? O yaşlı köpek kahvene arsenik mi koydu?»

Prissy en aşağı otuz ikisindeydi. On dört yaşından beri de fahişelik etmişti. Neşeli, takdir dolu ve pahalı bir fahişeydi. Pek ufak tefekti. Minyon kadınların hoşlanıldığı bu dönem için bile yine de pek ufacıktı. Sevgiyle yapılmış bir kadın minyatürüne, porselenden parlak renkli bir heykelciğe benziyordu. Daima temiz, ince, zarif ve şıktı. Hambledon'da bir hayli malı mülkü vardı. Kurnaz bir iş kadınıydı Prissy. Hambledon'da hakkında en fazla dedikodu yapılanlardan biri de oydu. Kadınlar ondan nefret ediyorlardı. Fakat ihtiyar Jonas Witherby'le evlendiğinden beri en 'kibar evlere' davet edilmeye başlamıştı. Tabii ev sahibeleri konuklarından, «İhtiyar Jonas'ın hatırı için...» diye özür diliyorlardı. «Sevgili ihtiyar Jonas...» Jonas'ın Prissy'nin kurbanı olduğundan emindiler. Oysa erkekler bunun terisini düşünüyorlardı.

Prissy salonu son derece zevkli bir biçimde döşenmişti. Kadın, Jonathan'ı bir koltuğa götürdü. Gözyaşları güzel yanaklarından akıyordu hâlâ. Kadın bir bardağa genç adam için viski doldurdu. Bir an durakladı. Sonra da başını sallayarak kendisi için de içki koydu.

Jonathan kristal bardaktan bir yudum aldıktan sonra, «Haydi. Prissy,» dedi. «Sorun nedir? Bu akşam üzeri bir randevum daha var.»

Prissy mırıldandı. «Jonas'ı biliyorsun. Hastaneden geldiğinden beri... Jon, onu zehirlemeye kalkıştığını sanmıyorsun ya?»

«Hayır, hayatım. Ama böyle düşündüğüm olmadı da değil.»

Prissy birdenbire kıkır kıkır güldü. «Bu benim de aklıma geldi. Ama ben aptal mıyım, Jon? İlk iş kimden şüpheleneceklerini biliyorum. Sonuçta Jonas çok zengin, adam öldüğü takdirde hiç üzülecek değilim. Fakat Jonas bin yaşına kadar yaşayacak, Jon, Binine kadar. İşte o bu kadar kötü. Sırf kötü. Sırf bana inat olsun diye yaşayacak.»

Jonathan ekledi. «Başkalarına da inat olsun diye.»

«Şey...» Prissy, içini çekti. «Bana inanmayacağını biliyorum, Jon. Fakat artık Jonas'ın gerçekten zehirlenmiş olduğunu düşünüyorum. Onun mahsus zehir içtiğinden eminim. Haydi, şimdi bana gül bakalım.»

Jonathan ağır ağır başını salladı. «Hayır, yavrum, gülme-yeceğim. Ben de bunu düşünüyorum. Tabii Jonas kendisini öldürecek kadar fazla zehir almadı. İhtiyar iblis! Fakat kendisini hasta edecek, başkalarının sorular sormasını sağlayacak kadar zehir içti.»

Genç kadın bağırdı. «Ama neden, Jon? Neden?»

«Jonas herkesin hastanedeki 'hastalığını' hatırlamasını istiyor. Onun sık sık bundan söz ettiğini duydum. Diğerlerinin bu rahatsızlığını unutmamaları için tabii. Ondan sonra o öldüğü zaman herkes çirkin tahminlerde bulunmaya başlayacak. Senin aleyhinde kesin bir delil olmayacak ama halk konuşacak. Hatta belki de vasiyetnamesine itiraz edilecek. Belki Jonas bunu şimdiden sağladı. Belki de vasiyetnameye senin aleyhinde pek kötü bir şey yazdı. Buna hiç şaşmam. Veya belki de sana hiçbir şey bırakmayacak. Vasiyetnamesine de, 'Beni daha önce öldürmeye çalıştı ama ani tıbbi müdahale sayesinde kurtuldum,'

diye yazdı. Açıkçası hastanedeki kartında, 'zehirlenme arazi gösteriyordu,' diye kayıtlı. Fakat Jonas hastanede kusmadı. Prissy. Fakat o sevgili, masum ihtiyarcık senin yediğin yemeklerden biraz aldığı, derdinin de şiddetli hazımsızlık olduğu konusunda ısrar etti. Ben kendisini sorguya çekerken de bayağı ağladı. Onu hastaneye ben yatırmadım. Kendisi hastalandığı sırada ben burada değildim.

«Fakat Jonas'ın zehirlendeğinden kuşkulananacak birine ihtiyacı vardı. Bu işi ben yaptım. İyi tanıklık edemeyecek yumuşak doktorları istemiyordu. Bu işi ustalıkla yönetti. Elle tutulacak bir kanıt yoktu. Ben kendisini hastaneye kaldırdıktan kırk sekiz saat sonra gördüm. Gerçekten zehirlenmeden sonraki belirtileri gösteriyordu. Ama hangi zehiri kullandığını bilmiyorum. Yine de bunun arsenik olduğunu sanıyorum.»

«Fakat neden yaptı bunu, Jon? İşte bunu anlayamıyorum.»

«Prissy'ciğim, Jonas, bütün o insanları seven ikiyüzlüler gibi herkesten nefret ediyor. Nedenini bilmiyorum. Tanrım! Bir canavar bu adam!»

Prissy şaşkın şaşkın başını salladı. «Bu bana çok garip geliyor, Jon. Neden Jonas başkalarına azap vermekten hoşlanıyor?»

«Çünkü deli o, yavrum. Kaçığın biri. Ve son derece de kötü bir insan. Jonas'ın karısının kendini öldürdüğünü biliyorsun. İki oğlunun başına gelenleri de bildiğin gibi. Onların Jonas'a hiçbir zararları dokunmamıştı. Fakat ihtiyar iblis bütün kinini onlardan çıkardı. Ama buna, onları 'düzeltmek' adını veriyordu. Jonas, iblisin oğlu. Ve sana ıstırap çektirmek de istiyor. Sana bir düşmanlığı yok. Hatta sana karşı sapıkça bir sevgisi olduğunu bile sanıyorum. Ama sen elinin altındasın. Seni iyice mutsuz edebilirse o zaman memnun olacak ve melek gibi tatlı tatlı gülecek... Tabii belki vasiyetnamesi konusunda yanılmış olabilirim. Sonuçta senin Hambledon'da nüfuzlu ahabpların olduğunu biliyor. Bunlardan biri de benim. Hepimizin de se-

nin lehinde tanıklık edeceğimizi ve vasiyetnamesini hükümsüz bir hale sokacağımızı tahmin etmesi gerek. Bence o zehiri de salt seni korkutmak için aldı. Böylece sen, 'Herkes, bütün kent benden kuşkulananacak,' diye telaşa kapılacaktın. Bildiğin gibi bazı kimseler senden gerçekten kuşkuluyorlar... Evet, bunu duymuş olduğun anlaşıyor. Jonas senin dehşetle kıvrınmanı istiyor. Kafanı sakatlamak niyetinde. İlk karısı bakımından bunu nasıl başardığını bilmiyorum. Ama kadın en sonunda intihar etti. Salt Jonas'dan kurtulabilmek için. İki oğlu da adamdan kendilerince kaçtılar. Prissy, beni dinlemeyeceğini biliyorum ama yine de sana bir tavsiyede bulunacağım. Hemen eşyalarını topla ve buradan çık git. Ama tabii iraden kuvvetliyse ve onun yanında pek sakinmişsin gibi davranabilirsen o başka. Hatta Jonas'a zaman zaman, 'Çevirdiğin numaraların farkındayım,' der gibi göz kırparsan daha da güzel olur.»

«Jon! O ihtiyar köpeğe üç yıldan daha fazla bir süre dayandım! O öldükten sonra elime bir şeyler geçmesi de hakkım değil mi? Eğer onu şimdi bırakırsam, ellerim boş gitmiş olurum. Ama doğrusu bazen huzursuzlanıyorum. Bunu da itiraf etmem gerekir.» Gözyaşları arasında Jonathan'a tatlı tatlı, anlamlı anlamlı güldü.

Jonathan onun elini okşadı. «Hâlâ... dostların olduğundan eminim. Tabii bu işi el altından yapmalısın.»

«Ah, yapamam. Jonas durmadan beni ...gözetliyor. Alışverişe çıktığım zaman ona neler yaptığımı saniyesi saniyesine anlatıyorum, Jon. Ne aldım? Tezgâhtarların eli ağır mıydı? Adam saat tutuyor. Tabii arabayı da Jack kullanıyor, Jonas'a da rapor veriyor. Bunu gayet iyi biliyorum.»

«Jonas'ın senin sadık olup olmadığınla ilgilendiği yok, hayatım. O sadece senin içini sıkmaya çalışıyor. Tabii Jonas'a üç yıl dayandığın için ödülü hak ettin. Ve Jonas'ın yüzyıllarca ya-

şayacağı muhakkak: Onun ölümünü beklemenin değip değmeyeceğine karar vermelisin.»

Pencereden dışarı bir göz atan Prissy, «Tanrım!» diye bağırdı. «İşte geldi. Atına bakıyor. Tabii onun senin olduğunu anlayacak.»

Jonathan, «O halde onun döndüğünden haberimiz yokmuş gibi davranalım. Bırakalım tatlı tatlı gülsün. Sonra da bizi yalnız bıraksın. Belki kalbinde Tanrı korkusunu uyandırırım. Fakat bu 'insanları pek seven' ikiyüzlülerin Tanrıya hiç inanmadıklarını farkettim.»

İhtiyar Jonas Witherby konağa girdi. Arabacısı, sanki adam kırılacak bir şeymiş gibi büyük bir özenle ona yardım ediyordu. Fakat Jonas aslında canlı ve güçlüydü. Pembe yüzü, ipek saçları, mutlu gözleri ve kutsal gülümsemesiyle eşikte belirdi. «Jon, oğlum!» Jonathan'ın elini yumuşak, sıcak avuçlarının arasına aldı. Sevgiyle sıktı bu eli. «Seni görmek ne hoş. Prissy hasta mı?» Karısına derin bir sevgi ve kaygıyla baktı.

Jonathan, «Hayır,» dedi. «Hasta değil. Herhalde buna çok sevineceksin. Buradan geçiyordum. Uğrayıp seni bir göreyim, dedim. Tabii tüberküloz kliniğine o çeki verip vermeyeceğini de merak ediyordum.»

Jonas sevinçle güldü. Sanki Jonathan güzel bir nükte yapmış gibi başını sallıyordu. Memnun memnun içini çekerek bir koltuğa oturdu. «Ne güzel bir gün bu! İnsanın ihtiyar kemiklerini rahatlatıyor. Prissy, aşkım, bana bir içki verir misin? Her zamanki gibi... Birazcık viski ve bol bol soğuk soda. İkinizin de yokluğumun şerefine içtiğinizi görüyorum.»

Jonathan, «Evet, öyle,» diye cevap verdi. «Sen evden pek de sık sık çıkmıyorsun.»

Jonas kahkahayla güldü. Sonra da Priscilla'nın hareketlerini yakından izliyormuş gibi bir tavır takındı. Çekingen, üzgün bir sesle, «Sevgilim,» diye mırıldandı. «Jon'la sen de o viskiden mi içiyordunuz?»

Priscilla irkilerek başını kaldırdı. Güzel yüzünün hatları gerilmişti. Jonathan'ın, «Kendini topla,» der gibi başını salladığını da farketmedi. «Evet, ondan içiyorduk,» diye cevap verdi. İçkiyi koyarken eli titriyordu.

Jonathan tembel bir tavırla Priscilla'yı seyrediyordu. «Biliyor musun, Jonas? Prissy o viskinin içine arsenik katsaydı onu hiç ayıplamazdım. Ama kızcağız arseniği nereden bulacak? Jonas, sana bir soru sordum.»

Yaşlı adam aciz bir kaygıyla kıvranıyormuş gibi bir tavır takınmış, hâlâ konulan içkiye bakıyordu. Sonra, «Ha?» dedi.

«Sözlerimi duydun. Arseniğin kolay kolay ele geçirilemeyeceğini biliyorsun. Tabii bu zehir bahçelere musallat olan böceklerin öldürülmesinde kullanılıyor o da başka. Fakat o da saf arsenik değil. Saf arsenik alabilmek için eczaneye gitmen ve oradaki defteri de imzalaman gerek. Kanun böyle emrediyor. Onun için Prissy kimsenin kuşkusunu üzerine çekmeden zehiri nasıl alabilir?» Jonathan yaşlı adama tatlı tatlı gülümsedi. «Belki bu sorumu cevaplandırabilirsin, Jonas.»

Yaşlı adamın melek gibi yüzünde çocuksu bir şaşkınlık vardı şimdi. «Ha? Bu da mı bir şaka, Jon? Ama pek zevksizce bir şey bu.»

Jonathan koltuğunda arkasına yaslanarak gözlerini yüksek beyaz tavana dikti. «Tabii insan eczacıya fareler hakkında bir hikâye anlatabilir. Ya da birini başka bir kente yollar. Ona sahte bir isim ve adres vermesini söyler. Prissy, yoksa sen arabacı Jack'ı baştan mı çıkardın?»

«Jon! Neler söylüyorsun?» Priscilla elinde viski şişesiyle durmuş, dehşetle Jonathan'a bakıyordu.

«Sadece yüksek sesle düşünüyorum, Prissy. Ben tahminler yürütmekten hoşlanırım. Ayrıca meraklandım da. Sen ne dersin, Jonas?»

«Ben bir fareyi bile zehirleyemem.» Jonas'ın hüzünlü sesi titriyordu. Kadehi Priscilla'nın elinden alarak başını zarif bir tavırla eğdi. «Canlı her şeyi severim ben.»

«Ah, bundan eminim. Bu bakımdan ün yapmışsın, Jonas. Prissy, bana bir içki daha verir misin? O şişeden. Sonra da bizi bir dakika Jonas'la yalnız bırak, hayatım. Ben hâlâ Jonas'ın sağlığı bakımından kaygılıyım. Ona bir iki soru sormak istiyorum.»

Priscilla'nın rengi iyice uçmuştu. Jonathan kadının ellerinin şiddetle titrediğini görüyordu. Priscilla'yla gözgöze gelince Jonathan ona göz kırptı. Ve ilk kez o zaman genç kadının dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Jonathan'a bardağını verirken telaşla parmaklarını genç adamın eline dokundurdu. Jonathan bu dokunuşa çabucak cevap verdi. Sonra Priscilla bir şeyler mırıldanarak kapıya doğru gitti. Zarif bir tavırla yürüyor, etekleri uçuşuyordu. Jonas onu seyrediyordu. Jonathan'ın yüzündeki yumuşak tebessümü, gözlerindeki hoşgörüyü karışık sevgiyi görmesi içinde elinden geleni yapıyordu. Priscilla çıkınca, yaşlı adam içini çekti. «Sevgili yavrum... Yaşlı aciz bir vücuda yeniden hayat verdi. Günlerimi aydınlattı.»

Jonathan, «Bundan eminim,» dedi. «Fakat bu işten Prissy'nin eline ne geçiyor?»

«Her şeyim onun.» Jonas'ın sesi boğuklaşmıştı. «Her şeyim onun. Ona tapıyorum. Kendisini koruyorum. Sonunda da servetim onun olacak.»

«İyi. Böyle değerli evlilikler hoşuma gider. Böyle şeyler o kadar ender ki... Sen atalarına kavuştuğun zaman Prissy yine genç sayılacak, Jonas. Bu da seni mutlu etmeli. Prissy'nin uzun süre senin paranın zevkini çıkaracağını bileceksin. Ama tabii sen yanında olamayacaksın.»

Yaşlı adamın gözlerinde kara, çirkin bir ifade belirdi. Jonathan, Jonas'ın ruhunu gördü o zaman. Kötü, hain, yalancı, hilekâr bir ruh. Sonra bu gördüğü yine o tatlılık ve sevecenliğin arkasına saklandı. Jonas içini çekti. «Ah, evet. Bunu düşündükçe günlerim daha büyük bir mutlulukla doluyor.»

Jonathan, «Seni gerçekten çok seviyorum,» diye mırıldadı. «Bu çirkin dünyada sen erdemlerinin ışıyla etrafı aydınla-

tiyorsun, Jonas. İnsanlara karşı iyi niyet ve barış ışıkları saçıyorsun. Kusursuz, sevecen, inanç dolu, cömert bir adamsın. Her şeyden önemlisi de safsin. Saf, Ah, artık yalnızız Jonas. Bana o arseniği nereden bulduğunu söyle bakalım.»

Jonas genç adama yumuşak, güleç bir nefretle baktı. «Jon, rica ederim böyle ciddi şeyleri alaya alma.»

«Alay ettiğim yok, Jonas. Bundan emin olabilirsin. Benim doktor olduğumu unutma. Durumu öğrenmek için burada ve eyaletteki diğer kentlerde ufak bir araştırma yapmam yeter. Tabii bu biraz zaman alır. Karşımdakine seni tarif etmek, biraz baskı yapmak zorunda kalırım. Ama sonunda istediğimi öğrenirim. Anlıyor musun?»

Jonas tatlı tatlı güldü. «Aman, Jon. Eğer biri bir yerden arsenik alıyorsa...»

«Bunu yapan Prissy değil. Bunu sana söyledim, Ne var? Kendini iyi hissetmiyor musun?» Jonathan sanki çok telaşlanmış gibi birdenbire ayağa fırladı.

Jonas elini sallayarak ona geri çekilmesini işaret etti. Cebinden keten mendilini çıkararak pembeliğini kaybetmiş olan buruşuk ve sarkık yüzünü sildi. «Hayır, hayır, hiçbir şeyim yok, Jon. Galiba güneş biraz rahatsız etti beni.» Şimdi gerçekten kesik kesik soluyordu. «Neden söz ettiğini anlayamadım, Jon. Nedir bu arsenik meselesi? Ben zehirlenmedim ki...»

«Evet, zehirlenmedin. Bundan sık sık diğerlerine söz edeceğinden eminim. Hastanede karta 'şiddetli hazımsızlık ve karaciğer rahatsızlığı' diye yazıldı. Ben bunu özellikle belirttim.» Hâlâ ayakta duruyordu. «Tabii kendi kendini zehirlediğini açıklamak istiyorsan o başka. Bu dünyanın kötülüğüne dayanamadığını söylersin. Ya da buna benzer bir şey. Ve soylu bir umutsuzluk arasında o zehri içtiğini bildirirsin.»

«Bunu düşünmedim değil!» Jonas'ın titrek sesi acıklı bir müzik gibiydi. «Bunu düşünmedim değil.»

«Bunu hepimiz zaman zaman düşünürüz. Sadece aptallar

intiharı akıllarına getirmezler. Ama bir daha aklından böyle şeyler geçirme, Jonas, dostum. Hayatın zevkini çıkarmaya çalış.»

Jonas çok etkilenmişti. Jonathan'a minnetle bakıyordu. «Sevgili yavrum, sen bu zavallı ihtiyarın teselli kaynağısın.»

«Gerçekten öyleyimdir. Ve benim zavallı ihtiyarım, bu konuşmadan hiç kimseye söz etmeyeceğim. Ama çok zorunlu olursam o başka. Yine de böyle bir şey olmayacağından eminim.»

«Artık böyle bir şeye kalkışmayacağım, Jon. Sana söz veriyorum. Sonuçta doktorumun kendi kendimi zehirlediğinden söz etmesi herhalde hiç hoş kaçmaz. Öyle değil mi?»

Jonathan neşeyle elini salladı. «Ama o zamana kadar da benim elime kesin kanıtlar geçmiş olur. Adlar, tarihler, tarifler. Herkesin o zaman nasıl güleceğini herhalde tahmin edebilirsin?»

Jonas bardağındaki içkiyi ağır ağır, takdirle içti. «Jon, sen insanları gerçekten sevmiyorsun.» Dudaklarını kuruladı. «Öyle değil mi?»

Jonathan nazik nazik, «Gerçekten sevmiyorum,» diye cevap verdi.

Jonas içini çekti. «Ben bütün hayatımı insanlığa adadım. Onlara bakmak, vermek, teselli etmek...»

«Bunu yine yapabilirsin. Yarın bana deminden beri konuştuğumuz verem kliniği için beş bin dolarlık çekini yolla.»

Gözgoze geldiler. Jonathan'ın bakışları sert ve alaycı, ihtiyar adaminkilerse kin doluydu.

Jonathan, «Beş bin dolar,» diye tekrarladı. «Benim adıma değil. Hambledon Tüberküloz Kliniği adına.»

Jonas bunu düşünürken gözlerinde yaşlar pırıldadı. Fakat bakışlarındaki o kötü anlam kaybolmamıştı. Başını salladı. «Yarın, Jon. Sana söz veriyorum.»

«İyi. Ve artık bu zehir konusu kapansın, canım dostum. Bu konudan imaylâ bile söz edilmesin.» Jonathan dostça bir tavırla selam vererek odadan çıktı. Prissy'le holde karşılaştılar. Ka-

dının gözleri yaşlıydı. Jonathan «Kaygılanma,» diye fısıldadı. «Ona engel olduğumu sanıyorum.» Kadının yanağını hafifçe öptü.

O konaktan çıktıktan sonra Jonas pek çevik adımlarla yatak odasına gitti. O tatlı, sevgi dolu sesiyle santraldan bir numara istedi. Birkâç dakika sonra biri cevap verdi. Jonas, «Kenton?» dedi. «Ben Jonas Witherby. Evet. Seninle ne zaman konuşabiliriz?»

Jonathan'ın sözleri Priscilla'nın kaygılarını giderememişti. Son zamanlarda daima sinirli ve kuşkucu olan genç kadın kocasının peşinden gitmişti usulca. Adam yatak odasının kapısını kapatınca kulağını dayayarak içeriyi dinlemeye başladı.

Robert, Jenny'le nehrin kıyısındaki küçük rıhtımda buluştu. Kadın elbiselerinden pek anlamazdı ama Jenny'nin arkasına yeni bir giysi giymiş olduğunu hemen farkettiler. Kızın kendisi için bu zahmete katlanmış olması pek sevindirdi Robert'i. Beyaz dantelli ipek elbise Jenny'e çok yakışmıştı. Güneşten yanmıştı kızın yüzü. 'Kibar' hanımların yaptığı gibi eline şemsiye de almamıştı.

Yola çıkarlarken Robert, «Çok nefis yemekler getirdim,» dedi. «Bunu oteldeki hazırladı. Annemle yeni evimize henüz yerleşmedik. Hâlâ otelde oturuyoruz. Fakat pazartesi günümüz evimize taşınacağımızı sanıyoruz. Evet. Soğuk tavuk, salata, taze ekmek, çilekli pasta, güzel beyaz şarap ve kadehler var. Bu yemekten hoşlanacağınızı umarım.»

Jenny, «Tabii,» diye mırıldandı. Piknik yemeklerini genellikle kızların hazırladıklarından haberi yoktu.

Robert gülümsedi. «Geçen gün hastalarımı görmeye giderken olağanüstü bir yer keşfettim. Çok güzel, etrafı kapalı bir yer. Bu havada bile çok serin oluyor. Tabii oradan nehir de görülmüyor.»

Jenny o güçlü berrak sesiyle, «Çok güzel,» dedi. Sonra da

genç adama o tatlı, çekingen, gülümseyişiyle baktı. «Beni davet ettiğiniz için çok naziksiniz, doktor.»

Genç adam sevecen gözleriyle kızı süzdü. Kızılımsı sarı bıyıkları güneşte parlıyordu. «Benim için bir zevkti bu, Miss Jenny. Ama bu gezintinin yalnız beni memnun etmeyeceğini umarım.»

Genç adam, kızın böyle iltifatlara alışık olmadığını hemen anladı. Çünkü Jenny ciddi bir tavırla bu sözleri düşünmeye başlamıştı. Sonra, «Ben de hoşlandım bu gezintiden,» dedi. «Şimdiye kadar sadece Marjorie Teyzenin düzenlediği pikniklere gittim. Mrs. Ferrier'in yanı.»

Robert başını salladı. «Pek hoş bir hanım o.»

Jenny, «Evet,» dedi.

Ve konuşma burada kesildi. Robert hayâl kırıklığına uğramıştı. Ama Jenny'nin yanında oturması yine de yetiyordu ona. Genç kızda bir tatlılık, bir saflık vardı. Robert birdenbire ta başlangıçtan beri bu genç kızı sevdiğini anladı. Fena halde sarsıldı o zaman.

Jenny sessizliğin uzamasından sıkılarak bir konu bulmaya çalıştı. «Hambledon'dan hoşlandınız mı, doktor?» diye kekeledi.

«Çok hoşlandım. Philadelphia'da kalabilirdim. New York ve Boston'daki hastanelerden de teklif aldım. Fakat ben küçük bir kentte çalışmayı istiyordum. Nedenini bilmiyorum, Miss Jenny. Fakat artık bunu anladığımı sanıyorum.» Genç kızın bunun ne olduğunu sormasını bekledi.

Fakat Jenny, «New York, Boston, Paris, Londra, Viyana...» diye içini çekti. «Ben bu... bu kentleri sık sık düşünüyorum. Oralara gitmeyi isterdim, sanırım.»

«Belki günün birinde gidersiniz.» Büyük bir mutlulukla ileride Jenny'i oralara götüreceğini düşünüyordu.

«Belki...» Jenny'nin sesinden buna hiç ihtimal vermediği anlaşılıyordu. Kız bir an sustu. Sonra da kendini zorlayarak, «Demek burada kalacaksınız?» diye sordu.

«Evet.»

«Ve Jon— Dr. Ferrier— gerçekten gidecek mi?»

«Evet.» Robert Jenny gibi tek kelimelik cevaplar vermeye başladığı için kendi kendisine kızıyordu.

«Yakında mı?»

«Evet.» Neyse, hiç olmazsa Jenny konuşuyordu ya.

Kız sordu. «Nereye gidecek?» Kızın, nefret ettiği adamla bu kadar ilgilenmesi Robert'i şaşırttı. Hoş belki de Jenny, Jonathan'ın bir an önce gitmesi için sabırsızlanıyordu.

Genç adam, «Bilmiyorum,» dedi. Neden kendisinden, daha da önemlisi ortak geleceklerinden söz etmiyorlardı? «Fakat onun bir daha Hambledon'a döneceğini hiç sanmıyorum. Kesinlikle dönmeyecek. Annesinin de onunla birlikte gideceğini sanıyorum. Bence Jonathan bir daha evlenmeyecek de. Bildiğiniz gibi bu kent Jonathan'a çok kötü davrandı. Jonathan'ın karısını ve— şey— çocuğunu öldürdüğüne nasıl inanabildiler? Aklın alacağı bir şey değil bu.»

Jenny başını çevirerek ona ciddi ciddi baktı. Sonra da başını salladı. «O olaya Jon sebep olmadı, doktor. Kesinlikle. Öyle bir şey yapmış olamaz. Çünkü o sırada burada değildi. Tabii bir yerde insanın her şey yapabileceğini okudum. Fakat Jon suçlu değildi. Kesinlikle değildi.»

«Böyle düşündüğünüze memnun oldum, Miss Jenny. Ama korkarım siz ve benden başka ona inanan yok.»

«Evet.» Jenny, bir an durdu. «Jon'un bu kadar korkak olduğunu bilmiyordum.»

«Korkak mı?»

«O buradan kaçıyor. Oysa kalıp savaşması gerek.»

«Ben de aynı fikirdeyim. Fakat örümcek ağlarıyla nasıl savaşırsınız? Özellikle zehirli olanlarıyla?»

«Bence Jon'un savaşması gerek.» Jenny'nin güneşten yanmış yüzünün rengi uçmuştu. Robert kederli kederli, «Evet, herhalde doğru düşünüyorsunuz,» diye mırıldandı.

Jenny irkildi. Sonra da fena halde kızardı. Yüzüne hiç ya-kışmamıştı bu kırmızılık. «Ne demek istiyorsunuz?»

Robert, «O hikâyeler...» dedi.

«Jon hakkındaki hikâyeler mi? Onlara kesinlikle inanmıyorum!» Kızın sesi heyecanlıydı.

Robert o zaman Jenny'nin kendisi hakkında anlatılan hikâyelerden habersiz olduğunu anladı. Genç adamın kalbi üzüntüyle burkuldu. Jenny'i korumayı öyle istiyordu ki... Jenny'nin yüzü neden kızardı? diye düşünüyordu. Neden bana meydan okuyormuş gibi bakıyor?

Jenny, «Jon benden hiç söz ediyor mu?» diye sordu. Sesi titriyordu.

«Jon mu? Hayır. Neden söz etsin?»

«Ah...» Jenny'nin yüzündeki kırmızılık kayboldu. Kız rahatlamış gibiydi.

Robert, «Zaten o akrabalarından söz etmez,» diye ekledi,

Jenny, «Ben onun akrabası değilim,» dedi. «Kardeşi üvey babam oluyor. Ama Jon akrabam değil.» Sonra dönüp sulara baktı: «Ne güzel değil mi? Güneşin aydınlattığı yelkenliler...» Dağların rengi... Ve sular. Başka yerlerin resimlerini gördüm. Ama hiçbir yer bana burası kadar güzel gelmedi. Hayatımı adamda geçirmek istiyorum.»

Robert'e o dokunaklı içtenliğiyle baktı. «Biliyor musunuz, herkes babamın o şatoyu annem için yaptırdığını sanıyor. Bu doğru değil. Babam orayı benim için yaptırdı. Fakat annemin üzülmemesi için bu sırrı ondan sakladık.» Gülümsemesi Robert'i büyülüyordu âdeta. «Annemle aramızda da bazı sırlar vardı. Annem, 'Erkekler zeki kadınlardan hoşlanmazlar,' derdi. 'Onun için bir kadın aptal rolü oynamalıdır. Bunu erkeği mutlu etmek için yapmalıdır.' Sonra, bir erkeğin bir kadını kendisiyle evlendiği için hiçbir zaman bağışlamayacağını söylerdi.» İlk kez bir kahkaha attı. Şirin, çocuksu bir şeydi bu. «Annem böylece herkesi kandırdı. Babamı da, Harald'ı da, başka herkesi de. Herkes

onun uysal ve akılsız olduğunu sanırdı. Ama aslında çok zekiydi O.»

Robert, «Bundan eminim,» diye gülümsedi. «Akılsız bir kadının sizin gibi bir kızı olamaz.»

Jenny kızarak Robert'ten biraz uzaklaştı. Gözlerinde kuşku vardı şimdi. Sonra da kaygıyla sordu. «Ne demek istiyorsunuz?»

«Miss Jenny, hayatımda gördüğüm kızların en güzelisiniz siz.» Büyük bir içtenlikle konuşmuştu.

Jenny bir süre onu dikkatle süzdü. Sonra yine gülümsedi. «Sahiden öyle mi düşünüyorsunuz?» Bunu naz yapmak değil, gerçekten öğrenmek için sorduğu belliydi. «Yani çocukların söylediği gibi iki gözünüzün üzerine yemin eder misiniz?»

Robert ciddi ciddi başını salladı. «Tabii ederim.»

Bu Jenny'nin pek hoşuna gitmişti. İnsanı sarsan bir açık sözlülükle, «Neden?» dedi.

«Siz hiç aynada kendinize bakmadınız mı?»

«Evet, baktım. Ben çok çirkinim.»

Robert kulaklarına inanamıyormuş gibi ona baktı. Fakat Jenny'nin çok samimi olduğu anlaşılıyordu. «Bunu size kim söyledi, Miss Jenny?»

«Babam. Çok da haklıydı. Okulda beni, 'Karga,' diye çağırırlardı. Çünkü uzun boylu ve zayıfım. Üstelik ellerim ayaklarım da kocaman. Güzel giyinmesini bilmiyorum. Zarif ve şirin değilim.»

Robert arabayı dev bir huş ağacının gölgesinde durdurdu. Dizginleri kenara takarak, ciddi bir tavırla Jenny'e döndü. Kız hemen büzülerek biraz geriledi. Fakat genç adam ona dokunmadı. «Jenny, ben hayatım boyunca bir sürü güzel kız ve kadın gördüm. Ülkenin doğusundaki büyük kentlerde... Fakat gördüklerimin hiçbirisi sizin kadar güzel değildi. Sizi bugün neden davet ettiğimi sanıyorsunuz? İyi kalpli olduğum için mi?» Kızın iri iri açılan gözlerine bakarak güldü. «Bunu bencilliğimden yaptım ben. Çok güzel bir kız ve pek kibar bir hanımla birlikte olma-

yı istiyordum. O da sizsiniz, Jenny.»

Jenny genç adamın söylediği her sözcüğü ayrı tartıyordu. Yüzünde hafif hayret dolu bir ifade belirmişti. Şapkasını düzeltti, eldivenlerini çekti. Dudağını ısırды. Fakat gözlerini Robert'in gözlerinden çekmiyordu.

Genç adam, «Bunu şimdiye kadar size söyleyen olmadı mı?» dedi.

«Hayır. Yani—» Kız duraksadı. «Bunu bana iki kişi söyledi ama onlara inanmadım. Hâlâ da inanmıyorum, A, evet, Marjorie Teyze de söyledi ama o çok iyidir. Onun için kendisine inanmadım. Doğru söyleyin? Beni gerçekten tiksinti verici bulmuyor musunuz?»

«Jenny!» Robert hâlâ kafaca çocuk olan bu kızı kollarına almak, onu tekrar tekrar, uzun uzun öpmek istiyordu. Fakat bunun Jenny'i hem korkutacağını, hem de öfkeliendireceğini biliyordu. Aşk, genç adamın seziş gücünü artırmıştı. «Jenny, siz bir gül kadar tiksindirici, bir fidan kadar çirkin ve bir kelebek kadar da iğrençsiniz! Oldu mu?»

Kız istemeye istemeye güldü. «Belki sizin için öyleyim. Teşekkür ederim.»

Robert, Jenny'nin ona güvendiğini anlamış ve çok sevinmişti. Kısa bir sessizlikten sonra, «Size güzel olduğunuzu söyleyen o iki kişi kimdi?» diye sordu.

Jenny mavi gözlerini ondan kaçırarak dizlerindeki toz örtüsüne baktı. «Onlar önemli değil. Bunlardan biri Harald'dı, diğeri de Jon.»

«Ee, Harald'ın böyle şeylerden anlaması gerek. O bir sanatçı. Bir ressam. Böyle kimseler güzelliği hemen farkedерler. Jon'a gelince... Onun da kadınlardan çok anladığı söyleniyor.» Robert bu son sözleri usulca eklemişti. Fakat Jenny'nin bu lafları olduğu gibi kabul ettiği anlaşılıyordu. Robert onun başını salladığını gördü.

«Mavis şimdiye kadar gördüğüm kadınların en güzeliydi. Çocukken okuduğum masallardaki peri padişahlarının kızlarına

benzerdi o. Rapunzel. Uyuyan güzel. Kül kedisi. Pamuk prenses. Mavis hepsiydi bunların. Tabii benden büyüktü. Dört yaş kadar. Göz kamaştırıcı bir kadındı. Herkes ona bakardı. İpnotize olmuş gibi. Ben de onu saatlerce seyretmeyi isterdim ama Mavis hiç yerinde durmazdı.»

«Yani şimdi hanımların yaptığı gibi durmadan ellerini ve başını mı sallardı? Bunu bir yapmayan sizsiniz, Jenny.»

Jenny kıkır kıkır güldü. «Hayır, Mavis öyle değildi. Aksine Fakat daima gülerdi o. Hem de gürültüyle. Tek çirkin yanı buydu bence. Bunun Mavis'in güzelliğini bozduğunu düşünürdüm. Ama başkaları bundan hoşlanırdı.» Başını hayretle salladı. «Daima Mavis'in kahkahasından söz ederlerdi. Sanki bu harika bir şeymiş gibi. Belki de ben yanıliyordum. Çünkü ben gürültücü insanları sevmem.»

«Mavis gürültücü müydü?»

«Evet. Belki haince bir söz bu ama gerçekten öyleydi. Çok gürültücüydü. Sonra fazla sokulgan. Hep onun bunun boynunda sarılıp durur ve gürültüyle gülerdi.» Jenny'nin sesinde öfke vardı şimdi... «İlk evlendikleri zaman bunu Jon'a da yapardı. O zaman acırdım Jon'a. Çünkü Mavis'in bu halinden utanırdı. Ama başkalarının utandığı yoktu. Sanırım Mavis Jon'a kızardı.»

«Belki onu fazla ciddi bulurdu.»

«A, bakın bu hiç aklıma gelmemişti.» Jenny'nin yine şaşır-mış olduğu belliydi. «Oysa ben Mavis'in ölümünden beri Jon'un fazla havai, yüzeysel ve kayıtsız olduğunu düşünmeye başlamıştım.»

Bu kız Robert'i daima hayrete düşürecekti. «Jon mu havai? Bana Jon'un kalbi çok acı duygularla doluymuş gibi geliyor. Onun çok haşın olduğunu da duymuştum. Ama öyle olmadığını biliyorum. Jon, tanıdığım erkeklerin en mutsuzu. Fakat Jon gibi fazla ciddi erkekler daima felaketle sonuçlanan evlilikler yaparlar. Bunun nedenini de Tanrı bilir.»

Jenny başını salladı. «Evet, o evlilik ikisi için de bir felaketti. Hem Jon, hem de Mavis için.» Bir an durdu sonra da ek-

ledi. «Jon'un kalbi, arkadaşları Mavis'i öldürdüğüne inandıkları için acı duygularla dolu. Bunu bana kimse söylemiş değil ama ben durumu biliyorum. Yoksa aslında 'keyifli' o. Bunu 'havaî' lafını sevmediğiniz için söylüyorum. Bu sözden hoşlanmıyorsunuz değil mi? Jon hiçbir şeyden korkmazdı. Her şeyi aşağı görürdü. Mavis ölmeden önce böyleydi. Kimseyi ciddiye almazdı.»

Robert ilk kez hoşnutsuzlukla bu harika günde sadece Jonathan Ferrier'den söz etmiş olduklarının farkına vardı. Hiç hoşuna gitmedi bu. Jenny'e kendinden söz etmek, onun ilgisini çekmek, kızda saygı uyandırmak istiyordu...

Birkaç dakika sonra genç adamın seçmiş olduğu o yere geldiler. Robert yere atlayarak Jenny'nin inmesine yardım etmek için elini uzattı. Kız elini dokunur dokunmaz da yıldırım çarpmış gibi sarsılarak bembeyaz kesildi. Genç adam kendini ancak bir dakika sonra toplayabildi.

«Burayı beğendiniz mi, Jenny?»

«Çok güzel bir yer!» Jenny şapkasını çıkardı. Ve her zaman olduğu gibi çabucak toplamış olduğu saçları tokalardan kurtulmaya başladı. Robert'le sofrayı hazırladıkları sırada saçları omuzlarına dökülmüştü bile.

Jenny yere bağdaş kurarak oturdu. Memnun memnun gülüyordu. «Piknikler çok hoş oluyor. Annem— Harald'la evlenmeden önce birlikte piknik yapardık. Ben o zaman çocuktum tabii. Adadaki güzel yerlerden birine giderdik. Birbirimize sırlarımızı açıklardık. Ağaçlar çok sık, gül bahçeleriye inanılmayacak kadar güzeldi. Gül bahçeleri...» diye tekrarladı. Yüzündeki ifade değişmişti. Gülmüyordu artık.

Robert mırıldandı. «Bahçeleri severim...» Jenny'nin tabağına yemek koydu. Kadehe şarap doldurdu. Kız görmeyen gözlerle bunlara bakıyordu.

Genç adam yerine geçerek şarap kadehini kaldırdı. «Size, Jenny.»

Kız kendini toplamıştı. Genç adama gülümseyerek kendi bardağına uzandı. «Şerefimize, doktor.»

Robert, biraz flörtçü olsaydı, diye düşündü. Beni adımla çağırıyordu. Ama yine memnundu genç adam. Jenny'nin kendisiyle böyle dostça konuşacağını, bu piknikten bu kadar memnun kalacağını hiç tahmin etmemişti. Bu pırıltılı, mis kokulu sessizlikte başbaşa kaldılar.

Jenny şarabını memnurlukla içti. «Ah, çok nefis. Aslında şaraptan hoşlanmam ama bunu beğendim, Fransız şarabı mı?»

Robert etiketine bakması için şişeyi genç kıza uzattı. Jenny'nin bunun üzerindeki yazıyı takdirle okuduğunu görünce de çok memnun oldu. Jenny, «1890,» dedi. «On bir yıllık. Aradan ne kadar uzun bir zaman geçmiş.»

«Sizin için öyle belki. Siz o sırada dokuz yaşındaydınız, değil mi, Jenny? Ama ben daha büyüktüm.»

Genç kız, Robert'in taze yüzüne, gür bıyığına baktı. Genç adam o zaman Jenny'nin başka bir yönünü keşfetti. İnce, alaycı bir tarafını. Kız ona gülerek başını salladı. Rüzgâr saçlarını uçuruyordu. «Aslında siz çok gençsiniz.» Robert ne yapacağını bilemedi. Kızması mı gerekti, yoksa sevinmesi mi? Jenny, sordu. «Siz dünyanın iyi bir yer olduğuna inanıyorsunuz, değil mi?»

Robert bir an düşündü. Sonra da, «Evet,» diye mırıldandı. «Siz dünyanın iyi bir yer olduğuna inanmıyor musunuz?»

«Hayır, hiç inanmıyorum. Herkes benim aptal ve câhil olduğumu sanıyor. Ama değilim. Ben dinliyorum. Duyuyorum. Görüyorum. Düşünüyorum. Okuyorum. Yalnız başıma yürüyüşe çıkıyorum. Hiçbir zaman yalnızlık duymuyorum. Kuşları seyrederim. Hiçbir şey beni fazla şaşırtmıyor.»

Nedense Robert'in aklına Jonathan Ferrier gelmişti. Bunun nedenini de bilmiyordu. Ama kendisini sarsmıştı bu. «Ancak bir budala sizin aptal ve cahil olduğunuzu sanır, Jenny.»

Jenny yine o ince, alaycı gülümsemesiyle ona baktı. «Sizi zeki ve tecrübeli sanmaları için dürmadan konuşmanız, telaşla bir şeyler yapmanız, hızla bir yere gitmeniz gerek. Oysa kendi kendinize yetiyorsanız, karışıklıktan değil de kendi düşünceler-

rinizden hoşlanıyorsanız, sevdiğiniz bir işi yapıyorsanız o zaman sizin deli olduğunuzu ya da insanları sevmediğinizi söylerler.»

Robert genç kızın bu kadar uzun konuşacağını hiç sanmamıştı. Fakat Jenny'nin pembeleşen yanaklarına ve boş kadehine bakınca şarabın kızın utangaçlığını gidermiş olduğunu anladı. Jenny'nin normal hali buydu aslında. Robert gözlerini kırptırdı. Sonra da Jenny'nin kadehini doldurdu. Kız onu içe doku-
nan bir memnurlukla seyrediyordu.

Jenny, «Bana gelince, ben bir hiç olduğum ve bir yere gitmediğim içinde mutluyum,» dedi: «Hiç olmanın en iyi yanı da budur. Bir yere gitmek zorunda değilsinizdir. Zaten— gidecek bir yer de yoktur.» Yüzündeki ifade yine değişti. Şimdi kederli kederli şarap kadehine bakıyordu. «Hiçbir yer yoktur,» diye tekrarladı. «Hiçbir yer.»

«Yapmayın, Jenny. Gençsiniz. Dünya sizin.»

Kız, «Hayır,» diye mırıldandı. «Korkarım dünya bir keresinde benim oldu. Ben on altı yaşındayken. Sadece üç dakika için. Tam üç dakika. Sonra dünya elimden kaçtı. İşte o kadar. Daha fazlasını beklememek gerek.»

Robert bu esrarlı kızı iyice tanımayı istiyordu. «Bunu bana anlatsanıza.»

Jenny başını salladı. «Anlatılacak bir şey yok. Ben öyle sanmışım. Yanılmışım.» Şarabını çabucak içti. Hızlı umutsuzluk dolu bir hareketti bu. Nedense Robert'in aklına yine Jonathan Ferrier geldi.

«Jenny,» dedi. «Neden bir süre için buradan gitmiyorsunuz? Görmeniz gereken yerleri gezerdiniz.»

«Bunu yapamam, doktor. Adamı bırakamam. Tabii Harald oradan temelli ayrılıysaydı, ben de kısa bir süre için seyahate çıkardım. Ama Harald'ın gideceği yok.»

Bu Robert'e pek garip gelmişti. Kaşlarını çattı.

Jenny heyecanla, «Adayı ona bırakamam,» diye bağırırdı. «Bunu yapabilir miyim?»

«Neden yapamayasınız?»

«Çünkü döndüğüm zaman adayı eskisi gibi bulamam.»

Robert şaşırmişti. «Bir gün evlenecek ve adadan da ayrılacaksınız. Oraya sadece arada sırada gideceksiniz.»

«Hayır, adadan hiçbir zaman ayrılmayacağım. Evlenmeyeceğim de.»

Robert'e bütün dünya kararmış gibi geldi. Her şey pırıltısını kaybetmişti. «Fikrinizi değiştirirsiniz, Jenny. Sizi seven biriyle karşılaştığınız zaman değiştirirsiniz.» Sonra dehşet ve üzüntüyle kızın gözlerinin dolduğunu gördü.

Jenny boş kadehi örtünün üzerine bıraktı. Yan düşerek yuvarlandı kadeh.

«Size hiç kimse— aşktan söz etmedi mi, Jenny?»

Kız başını salladı. Tekrar tekrar.

Robert, «Seni seviyorum, Jenny,» demeyi istedi. «Benim tatlı Jenny'im. İzin ver de sana seni ne kadar çok sevdiğimi söyleyeyim.» Fakat böyle bir açıklama için çok erken olduğunu biliyordu. Konuştuğu takdirde kızı korkutacak, onun kendisinden çekinmesine, yeniden sessizleşmesine yol açacaktı. Jenny'e benzeyen birini daha tanıyordu. Jonathan Ferrier'di bu. O da kendisiyle daha fazla dost olmaya ya da kişisel dertleriyle ilgilenmeye kalktıkları zaman hemen soğuk bir iki kelimeyle insanı uzaklaştırıyordu. Robert bu benzeyiştten hiç hoşlanmamıştı.

Jenny başını eğmiş, kopardığı uzun bir ota oynuyordu. «Jon gittikten sonra onun bütün hastalarına bakmak size zor gelmeyecek mi? Duyduğuma göre çok hastası varmış.»

«Elimden geleni yapacağım.» Robert sesindeki soğukluğu farketti.

«Evet...» Otu parmağına sararak çekiştirdi.

«Tabii Jonathan fırsat buldukça gelip bana yardım edebilir.» Jenny o kadar çabucak başını kaldırdı ki Robert şaşaladı.

«Jon size bu bakımdan söz verdi mi?»

«Hayır, vermedi. Buradan ayrıldığı an kentle bütün ilişkisinin kesileceğini söyledi. Hambledon'la ve bu kentte oturan herkesle.»

«Fakat onun geri geleceğini düşünüyorsunuz, öyle mi?»

«Hayır, düşünmüyorum, Jenny. Neden dönsün? O bu kenti terketmedi ki... Kent onu terketti. Üstelik sebepsiz yere.»

«Jon... şey... bir daha gelmeyeceğini şu son günlerde tekrar söyledi mi?»

«Bu sabah.»

Jenny derin derin içini çekti. Robert de duydu bunu. Kız sonra, «Fakat Jon'un eviyle çiftlikleri var...» dedi.

«Çiftliklerine alıcı arıyormuş. Biri dışında. Ev de annesinin sayılır. Hayır geri dönmeyecek. Bana birkaç gün önce eylülün birinde buradan ayrılacağını söyledi.»

Jenny mırıldandı. «Dört haftası var...»

«Evet.» Robert bu konuşmadan sıkılmaya başlamıştı. Ayrıca bilmediği bir nedenle kaygılanmıştı da. Otların üzerine uzanarak, ellerini ensesinin altına soktu. «Ama belki de Jon yanına birini alır.» Bu sözleri neden söylediğini de bilmiyordu. «Bir kadın haftada en aşağı bir kez ona telefon ediyor. Jon onun sesini duyunca pek memnun oluyor. Kadının hastalarından biri olmadığını biliyorum. Onunla konuşurken pek samimi davranıyor.» Birdenbire gökyüzü görünmez oldu. Çünkü Jenny, üzerine eğilmişti.

«Bir kadın mı?» Kızın yüzünde derin bir gölge vardı. «Ona bir kadın mı telefon ediyor?»

«Evet. Onun kim olduğunu bilmiyorum, Jenny. Fakat Jon kadına, 'Hayatım,' diyor.»

«Ya...» Jenny'nin sesi ifadesizleşmişti. «Belki de o kadınla evlenmeyi düşünüyor.»

Robert mahsus esnedi. «Kim bilir? Neden siz de bu yumuşak otların üzerine uzanmıyorsunuz, Jenny? Gitmeden önce biraz dinlenin.»

Genç kız hiç duraksamadı, Robert'in yanına uzandı. Genç adam Jenny'nin hafif soluğunu duyuyor, kızın profilini görüyordu. Yüzü ifadesiz ve renksizdi. Sonra Jenny gözlerini kapattı. Robert de derin bir mutluluk içinde uykuya daldı.

Şimdi tuhaf bir rüya görüyordu. Uyanmıştı fakat Jenny yanında değildi. Sonbahar gelmişti. Ağacın kızıl ve bronz yaprakları üzerine düşünüyordu. Genç adamın kalbi soğuk bir umutsuzlukla doluydu. Jenny'i bir daha görmeyeceğini biliyordu çünkü. Kız bir daha dönmek üzere gitmişti.

Robert irkilerek uyandı. Jenny gerçekten yanında değildi. Genç kız sofrayı toplayarak, takımları dikkatle sepete yerleştirmişti. Şimdi ayakta durmuş nehri seyrediyordu. Sonra içini çekerek döndü.

Robert, «Ah,» dedi. «Uyuyakalmışım.»

«Evet.»

«Herhalde geç oldu.»

Jenny göğsüne iğneli olan saatine baktı. «Saat beş.» Yüzünde umursamaz bir ifade vardı. Fakat Robert'le gözgöze gelince yine o çekingen ve saygılı tavırlarıyla gülümsedi. «Geç olmuş.»

«Pek de değil.» Robert duraksadı. «Jenny, benimle akşam yemeği yer misin?»

Kız telaşla cevap verdi. «Bu imkânsız.»

Genç adam bunun nedenini sormadı. Ayağa kalkarak üstünü başını süpürdü. Şapkasını giydi. Jenny onu seyrediyordu. Robert ona bir göz attı. Kız sevdiği bir çocuğu seyreden bir insan tavrıyla gülümsüyordu. «Bu güzel gün için size teşekkür etmeliyim, doktor.»

«Jenny, neden beni 'Robert'ya da 'Bob' diye çağırıyor-sunuz?»

«Pekâlâ, Robert.»

Genç adam o zamana kadar adının böyle söylenildiğini hiç duymamıştı. Ya da kendisine öyle geliyordu. Jenny'i arabaya bindirirken pek keyifliydi artık.

Yolun yarısında Robert birdenbire, «Şapkanızı unutmuşsunuz,» diye bağırdı. «Hemen dönelim.»

«Yok, yok... Rica ederim... Bu hiç önemli değil.»

Robert, sözlerinde samimi, diye düşündü. Şapkası ve yeni elbisesiyle bir şeyi mi başardı? Tuhaf bir düşünceydi bu fakat genç adam bu fikri kafasından da atamıyordu, Robert ondan sonra pek konuşmadı. Jenny de bir şey söylemedi. Artık dünyaya genç adama öyle pırıl pırıl gelmiyordu. Fakat yine de Jenny'le pek yakında buluşmaya kararlıydı.

«Jenny, yakında yine benimle gezmeye gelir misiniz?»

«Evet... Ah, evet.»

Robert o kadar sevindi ki neredeyse eğilip kızı yanağından öpecekti. Fakat Jenny önlerinden geçtikleri bahçeleri seyre dalmış gibiydi.

Sonunda, adaya giden kayıkların durduğu o tahtaları eskimiş iskeleyle geldiler. Sadece bir sandal vardı orada. Jenny, «Harald evde herhalde,» diye mırıldandı. Hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali vardı.

Robert, genç kızın arabadan inmesine yardım ederken nal şakırtıları duydular. Sonra da Jonathan Ferrier'i, gördüler. Genç adam atının sırtından onlara bakıyor ve gülüyordu. Kamçıyla şapkasına dokunarak onlara selam verdi. «Piknik nasıldı?»

«Fevkalâde.» Robert o anda Jonathan'a karşı hiç dostluk duymuyordu. «Jenny, elimi tutun.» Kız sessizce bu istenileni yaptı. Jonathan, sanki Jenny'nin her hareketi kendisi için çok önemliymiş gibi kızı dikkatle süzüyordu.

«Piknikte eğlendin mi, Jenny?» diye sordu.

Jenny yere atlamıştı, nereye bakacağını bilmiyordu. Fakat gizli bir güç kendisini çekiyormuş gibi başını kaldırdı, gözleri Jonathan'ınkileri buldu. O zaman Robert kızın yüzünün çirkin bir biçimde kızardığını gördü. Gözleri dolmuştu, çenesi titriyordu. Yıldırım çarpmış gibi duruyordu Jenny. Ve Jonathan'la göz-

lerini birbirlerinden alamıyorlardı. Robert bütün bunları gördü ve durumu anladı.

Sonunda Jenny sandala doğru yürüdü. Robert de kurşun kadar ağırlaşmış olan ayaklarıyla onun peşinden gitti. Evet, durumu anlamıştı Robert. Jenny'nin o gün kendisiyle neden geldiğini de biliyordu. Genç kız ondan Jonathan Ferrier hakkındaki bilgi almaya çalışmıştı. Jonathan'ın annesine açık açık sormayacağı şeyleri Robert'ten öğrenmişti.

«Sizi kayıkla adaya götürmeme izin verin, Jenny.» Robert'in sesi ifadesizdi.

«Hayır. Rica ederim. Ben kürek çekmekten hoşlanırım.» Kız genç adama bakmıyordu. Kayığa atladı. Hâlâ bakmıyordu Robert'e. Fakat sandalla uzaklaşırken bir kere daha Jonathan'a bir göz attı. Yüzü yine kırmızıydı, dudakları da titriyordu. Robert, Jenny nehrin pırıltılı sularında bir gölge halini alıncaya kadar arkasından baktı. Jonathan'ı unutmuştu. Tekrar döndüğü zaman Jonathan'ın hâlâ atının sırtında, orada durduğunu gördü.

Jonathan, «Ben senin yerinde olsaydım Jenny'i fazla ciddiye almazdım,» diye mırıldandı. Sonra da kırbacının ucuyla Robert'in omzuna dokunarak uzaklaştı.

Robert, Jonathan gözden kayboluncaya kadar onun arkasından baktı. Onun neşeli sözleri genç adamı sarsmıştı. Ama aslında bu sözler neşeli miydi? Yoksa dostça mı?... Jenny... Jenny, senden vazgeçecek değilim. Durumu bilmiyorum, Jenny, fakat Jonathan sana göre bir erkek değil. Sen de ona göre bir kadın değilsin. Vazgeçmeyeceğim, Jenny. Ben sana yakında evsiz barksız kalacak olan bu tehlikeli adamdan daha sağlıklı bir yaşam verebilirim. Sana verecek çok şeyim var, Jenny. Gençlik, umut, korkunç anılarım da yok, Jenny. Seni öyle korkunç anılardan koruyacağım.

10

Jonathan, St. Hilda'nın ameliyathanesinden çıktı. Robert Morgan'ın bir ameliyatını seyretmiş, ona yardım da etmişti. Koridorda kadroya yeni alınmış olan ve çok takdir ettiği genç bir doktorla karşılaştı. Jinekolog Philip Harrington'du bu.

Philip, «Seninle özel olarak konuşmak istiyorum, Jon,» dedi. «Şu salona bir bakalım.»

Doktorların odası boştu. İki genç adam pencerenin önündeki rahat koltuklara yerleştiler. Phil, Jonathan'a bakarken daima neşeli ve dostça ifadeli olan yüzü ciddileşmişti. Genç adamın kaygılı ve şıktıntılı bir hali vardı.

Jonathan, «Ne o?» dedi. «Galiba bir kızı baştan çıkardın. Şimdi de onu başından atamıyorsun.»

Phil, «Bir kez olsun ciddi bir tavır takın,» diye söylendi. «Zaten bu sorun beni değil, seni ilgilendiriyor.»

Jonathan tutuklandığından beri kalbinin göğsünün içinde birdenbire buz gibi oluvermesine alışmıştı. Cesur hareketlerle dolu hayatında daha önce hissetmediği bir şeydi bu. «Ee, anlat bakalım.»

«Sana kesin kanıtlarla gelmiş olmayı isterdim. Ya da, 'O böyle söyledi, beriki de şöyle cevap verdi,' diyebilmeyi. Ama bunu yapmam imkânsız, Jon. Yine de diğer doktorların yanına gittiğim zaman birdenbire susuvmelerinden bir şeyler döndüğünü sezmeye başlamıştım. Onlar senin arkadaşın olduğumu biliyorlar. Yalnız konuşurlarken bir iki kez adın kulağıma çalındı. Çirkin bir durum bu. Bana yan yan bakıp pis pis sırtıyorlar. 'Ee, Ferrier bu günlerde nasıl bakalım?' diye soruyorlar. Sanki seni yine eskisi gibi hastanelerde görmüyorlarmış gibi.»

Jonathan, «Hım...» dedi.

Phil, «Durum Dostlar Hastanesinde daha da belirli,» diye

devam etti. «Sana söyleyebileceğim belirli bir şey olmasını çok isterdim. Fakat tehlikede olduğunu sanıyorum, Jon.»

Jonathan, başını salladı. «Kaygılanma, Phil. Sonuçta ellerine yeni kanıtlar geçirdiklerini düşünseler bile, beni aynı suçtan ikinci kez yargılayamazlar. Yasalar böyle. Zaten ben birkaç hafta sonra buradan gidecek ve bir daha da dönmeyeceğim. Bunun onları memnun etmesi gerekir.»

«Senin gideceğini biliyorlar, Jon. Fakat bu sorun son zamanlarda baş gösterdi.» Phil sustu. Kaşlarını çatmış, iri, usta ellerine bakıyordu. «Durum aylar öncekinden daha da kötü. Senden hoşlanmayan doktorların pek neşeli bir halleri var. Onları tanıyorsun. Sen beraat ettiğin zaman neredeyse çıldıracaklardı.»

«Biliyorum...» Jonathan'ın kalbi büsbütün donmuş gibiydi şimdi. Sonra acı, yakıcı bir öfke genç adamın ağzının kenarlarında o beyaz kabartıların belirmesine neden oldu. «Bana kimse bir şey yapamaz. Mali bakımdan mesleğime bağlı değilim. Zengin bir adamım. Malım mülküm, para yatırdığım işler var. Beni servet bakımından sarsamazlar. Şerefime de leke süremezler. Çünkü bende şeref bırakmadılar zaten. Hastalarımı alamazlar, çünkü onları başka doktora devrettim. O halde bana ne yapabilirler?»

Phil, «Ben tahminlerden nefret ederim,» diye mırıldandı.

«Ee, tahminlerin nedir?»

«Jon, bilmiyorum aslında. Benimki sadece bir sezi.» Phil ayağa kalkarak ellerini buruşuk pantolonunun cebine soktu. Odada ağır ağır bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Jonathan, Phil Harrington'un özleyeceği o birkaç kişiden biri olduğunu düşünüyordu. Phil onun önünde durarak ciddi bir tavırla arkadaşına baktı. «Burnuma tehlike kokusu geliyor. Ameliyathanede de daha bisturiyi elime almadan önce burnuma böyle bir koku gelir. Geçen gün öyle oldu sözgelışı. Hastam gayet sağlıklı tombul bir genç kadındı. Fakat daha neştere uzanırken durumun çok kötü olduğunu sezdim. Sonradan yanılmadığımı

anladım. Zavallı kadıncağızda kanser vardı. İyice yayılmıştı üstelik.»

«Benim etrafımı da kanserli hücrelerin sardığını mı düşünüyorsun?»

«Gülme, Jon. Fakat gerçekten öyle düşünüyorum.»

«Bunu destekleyecek bir tek söz ya da ima da duymadın, öyle mi?»

Phil oturarak ayaklarını uzattı. «Fakat birkaç gün önce bir şey oldu. İhtiyar Louis'in odasının önünden geçiyordum. Kapısı kapalıydı. Fakat Lois içeride biriyle konuşuyordu. Daha doğrusu avaz avaz bağıyordu. Louis öyle bağırdığı zaman ben onun neler söylediğini duymaya çalışırım. Louis haykırıyordu. Bir ara senin adını duydum. 'Bir de Louis'in, 'Buna inanılmaz!' dediğini. Birkaç zamandan beri senin için kaygılı olmasaydım, bu olaya da aldırmayacaktım. Fakat koridorun dibine giderek bekledim. Louis'in kapısı açılarak dışarıya tatlı yüzlü, ak saçlı bir ihtiyarla o ahlaksız Senatör Campion çıktı. İhtiyar Louis eşikte durarak öfkeyle onlara kötü kötü baktı. Ve daha iki adım uzaklaşmadan kapıyı çarparak kapattı.»

«Aferin Louis'e,» Jonathan'ın sesi dalgındı. «Hepsi bu kadar mı?»

«Sonradan düşündüm. Galiba Louis bir ara, 'Beamish!' diye de bağırdı. Ne demekse bu?»

Jonathan birdenbire doğruldu. «Beamish? Louis... bir kайдan mı bahsediyordu? Benim bir hastamdan?»

Phil başını salladı. «Bilmiyorum, Jon. Sadece bildiğim şu: Louis eşikte dururken ona inme ineceğini sandım. Campion ise memnun memnun gülüyordu. O ihtiyar...»

«Sen Jonas Witherby'le tanışmadın, değil mi?» «Witherby?» Phil düşündü. «Ah, bir kez. Birkaç yıl önce. Gazetede de bir iki defa resmini gördüm. Temes atarken veya bir kuruma yardım ederken. Ah, evet, o gün gördüğüm Witherby'di!» Bir an durdu. «Buraya bak, Jon. Belki bütün bunlar hiç önemli değil. Belki de ben yanlışlıkla Louis'in senin

adını söylediğini sandım. Şu birkaç haftadır senin bakımından çok kaygılıyım.»

«Belki.» Jonathan omzunu silkti. «Kaygılanma, Louis'e gidip meseleyi sormak ve bu yüzden senin başını belâyâ sokmak niyetinde de değilim. Belki ortada hiçbir şey yok.»

Phil, «Evet,» diye mırıldandı. «Ha, bir şey daha var. Louis, kapıyı burnuna kapamadan önce Champion, 'İmzalı ifadeyi önce sana getireceğiz,' dedi. 'En doğrusu da bu.'»

Jonathan, «Çayı görmeden paçaları sıvamalı,» dedi. «Bu eski bir atasözü.»

«Eğer herkes bana sırtarak bakmasa, düşmanların senin nasıl olduğunu sormasa, o zaman hiç kaygılanmayacağım, Jon. Ama belki de ben pireyi deve yapıyorum. Bir hastanedeki durumu bilirsin. Gerçekle ilgisi olmayan en ufak bir dedikodu bile çabucak etrafa yayılır.»

Jonathan, Humphrey Bedloe'yu düşünüyordu. «Durum 'Dostlar'da daha da kötü öyle mi?»

«Evet, daha da kötü. Ama dediğim gibi benimki sadece bir seziş.»

Jonathan, «Neyse,» dedi. «Kulaklarını iyice aç ve etrafı dinle, olur mu, Phil? Ama doğrusu artık bana ne yapabileceklerini de pek bilmiyorum.»

«Ben her şeyi öğrenmeye çalışacağım, Jon. Sen sakın endişelenme.»

Jonathan muayenehanesine giderken korkunç bir öfkeye kapılmıştı. Kendi kendine boş kuruntulara kapıldığını söylüyordu ama iki üç haftadan beri meslektaşlarının kendisinden kaçtıklarını ya da soğuk bir selamla yanından uzaklaştıklarını anımsamıştı. Allah hepsinin de belasını versin! Bana ne yapabilirler? Sonra Beamish'i hatırladı. Edna Beamish... Borcunu ödemek için ısrar eden o genç ve isterik dul. Sonra bana gelen o doktorla avukat... Ee, ne olmuş?

Muayenehaneye girince ihtiyar sekreter kız ona bir telgraf uzattı. Jonathan, ilke olarak telgraflardan hoşlanmazdı. Kâğıdı

açtı. Ve önsezilerinin kendisini yanıltmamış olduğunu da anladı.

«Size, kocam Jeffrey Holliday'ın dün Louisiana'daki hastanede öldüğünü kederle haber veriyorum. Yumruklar beklenmedik bir şekilde gırtlığını sarmıştı. Önlem alınmaya çalışılmasına rağmen, birdenbire boğularak öldü. Oysa umulduğundan daha iyiydi. Onun için size teşekkür etmem gerek, Jon. Eğer bu kaza olmasaydı, onunla daima mutluluk içinde yaşayacaktık. Yine de o güzel üç haftayı birlikte geçirdik. Artık tüm bir yaşam boyu bununla yetinmeliyim. Bildiğiniz gibi Jeff'in buraya gömülmesi gerekiyor. Onun için dua edin. Benim için de.

Elizabeth.»

Jonathan, elinde telgraf, arkadaşını ve onunla evlenen kalbi sevgi dolu cesur kadını düşündü. Üzüntüden hasta gibi olmuştu âdeta. Sonra aklına Jeffrey'in sinirli annesi Llsie Holliday geldi. Kadına da acıyordu Jonathan. Elsie her şeyini kaybetmişti. Genç adam o sırada Elsie Holliday'ın elinde bir telgrafla Louis Hedler'in muayenehanesinde oturduğunu ve kinle kendisini suçladığını bilmiyordu. «Oğlumu ölmesi için o mende-bur yere yolladı!» Fakat Jonathan bunu bilseydi de aldırmayacaktı. Kalbi müthiş bir ıstırapın ağırlığı altında eziliyordu,

Yaşlı kız hafifçe öksürdü. «Büronuzda peçeli bir hanım bekliyor, doktor. Sizin altıya kadar hasta kabul etmediğinizi söyledim ama dinlemedi. Arkadaşınız olduğunu ve sizinle özel bir sorunu konuşacağını açıkladı.»

Jonathan içeriki odaya geçti. Ufak tefek, narin, genç bir kadın onu bekliyordu. Koyu mavi ketenden bir tayyör, beyaz kırmalı bir bluz giymiş, başındaki hasır şapkanın kalın tülünü boyuna kadar çekmişti. Fakat Jonathan onu görür görmez tanıdı.

«Ah, Prissy! Yüzünden o Tanrının belâsı cibinliği kaldırsan iyi olur. Bu şekilde daha kolaylıkla tanınıyorsun.»

Priscilla yüzünü açtı. Jonathan da o zaman kadının peçe

takmasının nedenini anladı. Jonas Witherby'le evlendiğinden beri boya sürmekten vazgeçen Priscilla'nın yüzü bembeyazdı. Gözleri de uykusuzluktan kızarmıştı iyice. Jonathan, genç kadının yanına oturarak onun eldivenli elini tuttu. Titriyordu bu el.

«Yoksa o köpoğlu köpek kazara arsenik alıp öbür dünyayı mı boyladı? İşte bu haberin beni çok sevindirir.»

Priscilla gülmeye çalıştı. Biçimli dudakları solup çatlamıştı. «Hayır! Ah, keşke ölse! Nasıl evlendim onunla? Bu budalalığı nasıl yapabildim? Onunla parası için evlenmişim. Sanki yeteri kadar param yokmuş gibi. İşte- açgözlülük diye buna denir, Jon.»

«Kadınlar daima saygıdeğer yaratıklar olmayı isterler. Rahatları yerinde olduğu ve hayatın tadını çıkardıkları sürece bunu neden isterler, onu da Tanrı bilir. Ee, ne var, Prissy? Hasta değilsin ya?»

«Hayır.» Genç kadın çantasını karıştırarak, kokulu bir mendil çıkardı. Bunu dudaklarına bastırarak ıstırapla Jonathan'a baktı. «Sonra seninle ilgili, Jon.»

Genç adam kaşlarını çatı. Kalbi donmuştu yine. «Yine ne oldu?»

«Bize geldiğin günü hatırlıyor musun? Hani Jonas'tan korktuğum için bize uğramıştın? İşte o gün sen gittikten sonra Jonas yatak odasına geçerek kapıyı kapattı. Bilmiyorum neden gidip içeriye dinledim? O güne kadar böyle bir şey yapmamıştım. Jonas, Senatör Campion'a telefon etti. Adama ne zaman konuşabileceklerini sordu. Sonra da, 'Fakat işi iyice planlamalıyız, Kenton,' dedi. 'İyice. Şuradan bir tanık, buradan bir tanık bulmalı ve onun aleyhindeki kanıtları iyice kesin bir hale sokmalıyız. Ferrier tamamiyle mahvolmalı,' İşte o böyle söyledi, Jon. 'Ferrier tamamiyle mahvolmalı. Yalnız bu eyalette değil, ülkenin başka herhangi bir yerinde de çalışmamalı.'» Priscilla hafifçe inleyerek sustu. «Ah, Jon, o ihtiyar köpeğe ne yaptın? Seni niçin mahvetmeye çalışıyor? Sen ona takılır, burnuna gü-

lerdin. Ama Jonas da kâhkahalar atardı. Bu sözlerinden hoşlanıyormuş gibi de bir hali olurdu!»

«Aslında onun bu sözlerimden hoşlandığını sanmıyorum, Prissy. Ben Jonas'a bu kentte onun içyüzünü bilen biri olduğunu açıkladım. Bir insan çok şeyi bağışlar. Ama ikiyüzlü bir yalancı olduğunu açık açık söylemene kesinlikle dayanamaz. Sonuçta Jonas hayatı boyunca müşfik, tatlı bir aziz rolü oynadı. Ve sonra ben budala bir vuruşla o alçı heykeli yıktım. Bunun çatlaklarının arasından iğrenç kara böcekler çıktı. Hayır, Prissy. Bir insan böyle bir şeyi hiç bir zaman bağışlamaz.»

«Fakat Jon, ben birçok kötü erkek tanırdım. Hatta onlar kendilerine pek kötü olduklarının söylenmesinden hoşlanırlardı...»

«Ama herhalde onlar Tanrının kendileriyle özel şekilde konuştuğunu iddia etmiyorlardı.»

Priscilla beyaz dişlerini sıktı. «Önü kimsede kuşku uyandırmadan öldürebilseydim!» Eldivenli elleriyle dizlerine vuruyordu. İri mavi gözleri ateş saçmaktaydı.

«Bunu ben de isterdim. Bazen yasaların, cinayet konusunda pek haksız olduğunu düşünüyorum.»

«O ihtiyar... sırtlan sana ne yapmaya çalışıyor, dersin?»

«Bilmiyorum, hayatım. Bunu öğrenmeyi isterdim.»

«Neden gidip kendisine sormuyorsun?»

«Senin başını derde mi sokayım? Hayır, Prissy. Zaten Jonas bana o ünlü saf ve tatlı tavırlarıyla bakar. Çok şaşırmış ve kırılmış gibi bir tavır takınır. Hatta hüngür hüngür ağlar bile. Hayır, Prissy... Sakın Jonas'ı bırakıp kaçmayı da düşünme. Sansuza dek yaşayacak değil. Senin yakında zengin ve mutlu bir dul olacağını umarım.» Genç kadının onun için çok kaygılandığı belliydi. Jonathan kendini zorlayarak güldü ve Priscilla'nın elini tuttu. «Sevgili Prissy, ben savaştığını bilirim. Bana söylediklerin de yeni bir şey değil. Onlar kafa kafaya verip komplolar hazırlayabilirler. Ama bana zarar veremeyecekler, yavrum.»

«Doğru mu söylüyorsun, Jon?»

«Tabii.»

Priscilla genç adamı öptü. Jonathan da buna zevkle karşılık verdi. Sonra peçesini indirmiş olan genç kadını kapıya kadar geçirdi. Miss Forster merakından daktiloda yazı yazmaktan vazgeçmişti. Fakat Jonathan tekrar odasına girmeden önce, «Doktor,» dedi. «İki muayene ücretini bankadaki hesabınıza yatırdım. Üç hafta önce. Hatırı sayılır miktarlardı bunlar. İki hanımı geçen kasım muayene etmiştiniz. Şeyden... şeyden...»

«Davadan önce mi? Evet. Para ne zaman geldi?»

«Ah, unuttum. Kadınlar çek değil, para verdiler. O paraları Dr. Morgan'ın hesabına mı yatırmam gerekirdi? Sonuçta o sizin işinizi devraldı.» Miss Forster'in ağlayacakmış gibi bir hali vardı. Jonathan'a çok bağlıydı yaşlı kız.

«Hayır, hayır. O hastalar Dr. Morgan'dan önce gelmişler. Kaç para verdiler?»

«Biri elli dolar, biri de yetmiş beş.» Defterine baktı. «Hastalardan biri Miss Louise Wertner. Diğeriyse Miss Mary Snowden. Onlara birer makbuz da verdim. Sonra bunu dosyalarına kaydetmek istedim. Fakat ikisinin de dosyası yoktu.» Kaygıyla kaşlarını çattı. «Sizin eski kartları ve dosyaları arttığınızı biliyorum, Doktor. Ama hiç olmazsa bunu yapmadan önce üç yıl beklemeniz gerekirdi. Ne olacağı belli değil ki.»

«Ne olacak, canım? Savaş olmadığı için gelir vergisi vermiyoruz. Dosya dolaplarını boş yere neden dolduralım?» Fakat Jonathan, Edna Beamish'in kartını attığını anımsamış ve biraz kaygılanmıştı.

Miss Forster, «O iki genç kadını hatırlıyor musunuz, doktor?» diye sordu.

«Geçen kasımda gördüğüm hastaları nereden hatırlayayım? Muayenehane iyice doluydu. Sonra o sırada bildiğin gibi başka dertlerim vardı. O günleri 'sıkıcı' diye tanımlayabiliriz.»

«Evet. Fakat hesapları bu kadar büyük olduğuna göre o iki hanımı sık sık görmüş olmanız gerek.»

«Gerçekten büyük, değil mi? Peki faturalar gerçekten benim antetli kâğıtlarıma mı yazılmıştı?»

«Evet, doktor. Bu makineyle tabii. 'd' harfi biraz çarpıktır bunun. Tabii bu yüzden raporlar da, mektuplar da hiç güzel durmuyor...»

«Bu konuyu Dr. Morgan'a aç ve sana yeni bir makine alması için onu sıkıştır. Sen bunu hak ettin, yavrum.»

Yaşlı kız ona hafifçe gülümsedi. Jonathan da bürosuna giderek, koltuğuna oturdu ve düşünmeye başladı. Miss Fros-ter'i kaygılandıran şeyleri unutmuştu. Phil Harrington'la Prissy'nin kendisine anlattıklarını düşünüyordu. Belirsiz fakat hoş gitmeyecek şeylerdi bunlar. Düşmanlarının kendisini mahvetmeye çalıştıkları belliydi. Fakat Jonathan arayıp taramasına rağmen zayıf bir yanını da bulamıyordu. Nereden vuracaklardı onu? Acaba eski bir hastası kötü tedavi yaptığını iddia ederek aleyhinde dava mı açacaktı?

Jonathan omzunu silkerek ayağa kalktı. Bunların üzerinde durmaya bile değmez. Artık Jenny'i bir yerde yakalamam ve onu benimle evlenmesi için ikna etmem gerek. Ondan sonra birlikte Hambledon'dan çıkar gideriz.»

Hafifçe ısıkl çalarak muayene odasına geçti. Burası boş, tertemiz ve bembeyazdı. İkinci odanın bir köşesindeyse o cilâlı büyük alet dolaplarından biri duruyordu. Bunu ona babası Tıp okuluna girdiği zaman hediye etmişti. Pırlıtlı çelik aletlerin hepsinin sapında da Jonathan'ın adı yazılıydı. Bu aletler çok pahalı oldukları için Jonathan bu dolabı hep kilitli tutardı. Şimdi o tarafa doğru giderek dolabın önünde durdu. O ışıklı mükemmel diziye bakmaya başladı. Şu alet, kafatasını açmak içindi. Binlerce yıldan beri değişmemişti bunun biçimi. Eski Mısırlıların kullandıklarının aynıydı.

Jonathan birdenbire raflardan birindeki aletlerin arasında bir boşluk olduğunu farketti. Eğildi. Bir alet eksikti. Kapağı yokladı. Kilitliydi. Jonathan kaşlarını çatarak düşünmeye baş-

ladı. Kim almış olabilir bunu? Robert'in böyle bir şey yapmayacağını biliyorum. Genç adam tekrar eğilerek aletin boş yerine baktı. İnce uzun bir şeymiş... Ne? Sonra birdenbire hatırladı. Bir küret... Kime gerek olmuş bu? Aleti neden almışlar? Küret dikkatle kullanılması gereken bir alettir. Bir düşüktten sonra rahmin kazınmasında kullanılırken doktorun son derece ihtiyatla davranması gerekirdi. Yoksa delinirdi rahim. Küreti kullanmak uzmanlık işiydi. Jonathan aletin yerini dikkatle inceledi. Burayı pek hafif bir toz tabakası örtüyordu. Demek ki küret yeni değil, bir süre önce alınmıştı.

Jonathan gidip Miss Forster'le de konuştu. Fakat yaşlı kız o yokken kimseyi içeriye sokmadığını kesinlikle söyledi. Neredeyse ağlayacaktı. Miss Forster. Jonathan, yaşlı kızın omzunu okşayarak dışarı çıktı.

Jenny kütüphanede oturmuş kitap okuyordu. Panjurlar yarı kapalıydı. Bu yüzden büyük oda loş olduğu için ilk bakışta serinmiş gibi de duruyordu. Ama aslında öyle değildi. Kızın kolları deri koltuğa yapışıyordu, yüzü ter içindeydi.

Kapı açıldı. Ve Jenny öfke ve sıkıntıyla Harald'ın içeri girdiğini gördü. Adamın yakışıklı yüzü ifadesizdi. Fakat gözleri Jenny'nin hiddetli gözlerine takılınca kibar bir tavırla gülümsedi. Elinde bir deste kâğıt vardı. Jenny çıkmak için yerinden fırlayınca genç adam, «Lütfen bir dakika dur,» dedi. «Bu sorun çok önemli. Senin için önemli, Jenny. Yasal belgeler bunlar.»

Jenny kitabı kapayarak çıkmaya hazırlandı. «Bu sorunu avukatlarımla konuş.»

«Konuştum bile. Bu kâğıtlar da o konuşmanın sonucu. Allah aşkına Jenny! Senin için çok önemli bir konu bu!»

Genç kız, «Senin söyleyeceklerinin hiçbirisi de...» diye başladı. Fakat odadan fırlamadı. Kendisine yaklaşan adama kinle bakıyordu.

«Jenny, bunun benim söyleyeceklerimle bir ilgisi yok. Bu senin ve benim avukatlarımla ilgili.» Bir masanın yakınına yerleşti. «Otursana. Rica ederim.» Elâ gözlerinde ciddi bir ifadeyle kıza baktı.

Jenny istememesine karşın genç adamın bu tavırlarının etkisinde kalmıştı. Koltuğunun kenarına ilişerek ellerini dizlerinin üstünde birbirine kenetledi.

Harald, Jenny'e bakmıyordu. «Jenny, bu adadan hoşlanmadığımı biliyorsun. Bu yüzden annenin vasiyetnamesine bu adada kalmam konusunda eklediği koşul hiç hoşuma gitmiyor. Yılda otuz bin dolar gelirim var. Bazen daha da artıyor bu tutar. Bunun kolay kolay vazgeçilecek bir para olmadığını da söylemeliyim.»

«Yani bu paradan vaz mı geçeceksin?» Jenny çok şaşırmıştı. «Yani... adadan tümüyle ayrılacak mısın?» Kulaklarına inanamıyordu kız. Taze yüzünün hatları hayret ve titrek bir umutla yumuşadı.

Bunu gören Harald'ın kalbi hakiki bir ıstırap ve kederle burkuldu. Dikkatle kâğıtlara bakarak, bunları hisşirdatti. «Artık ressam olarak ün yapmaya başladım, Jenny.» Sesi çok yumuşaktı. «Biliyorum, bu seni hiç ilgilendirmiyor. Fakat Philadelphia'da başarı kazandım. Beş sipariş aldım. Yaptığım bütün tabloları da satabileceğim. Fakat burada kalmak istemiyorum. Çünkü burası beni boğuyor. Biliyorum, böyle sözler seni kırıyor ama bu ada beni gerçekten boğuyor. Annen sağken burada fazla kalmazdık. Seyahat ederdik. Özgürlük. Onunla mutlu zamanlarımız oldu...»

Genç adam, «Gerçekten mutlu zamanlarımız oldu, Jenny,» dedi. «Annenle birlikte çok mutluyduk. Ama sen buna inanmak istemiyorsun. Bizimki bir anlaşmaydı. İkimizi de memnun eden bir anlaşma. Ben anneni çok severdim.» Kızın yine boğuk bir ses çıkardığını duyarak sordu. «Ne dedin?»

«Şimdi bırak bunları, Harald. Senin annemle birlikte geçir-

diğın mutlu günler beni ilgilendirmiyor. Şu önemli işten söz et. buradan ayrılacağını söylüyorsun.»

«Evet.» Hüzün eski bir kalp hastalığı gibiydi. Harald'ın kıza karşı duyduğu hasret ise korkunç bir açlığa benziyordu. «Buradan ayrıldığım takdirde, paradan da vazgeçmiş olacağım. Bunu yapmaya hazırım. Ama bir koşulla. Bir anlaşma hazırlattım. Senin imzalaman için. Bütün gelirden vazgeçeceğim. Buna karşılık bana üç yüz bin dolar verilecek. Anlıyor musun?»

«Evet.» Jenny'nin hayreti daha da artmıştı. Şimdi umutla titriyordu kız.

Harald, durumum umutsuz mu? diye düşündü, Jenny, Jenny, Jenny! Sonra, «Şimdi bu anlaşmaları okumak istiyor musun? Hem senin imzalayacağını, hem de benimkini?» diye sordu.

«Lütfen.» Jenny elini uzattı. Harald kâğıtları ona verdi. Jenny anlaşmaları çabucak, âdeta bir solukta okudu. İri mavi gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Neredeyse Harald'a gülümseyecekti. Derin bir soluk aldı.

Harald, «Yarın seninle avukatlara gitmemiz gerekiyor,» diye mırıldandı. «Bunları tanıkların önünde imzalayacağız.»

«Evet! Evet!» Kızın sesi heyecanlıydı.

Harald kâğıtları Jenny'den geri aldı. Sonra da sessiz sedasız genç kıza baktı. Jenny heyecanlı, mutlu bir rüyaya dalmış gibiydi. Sonunda Harald, «Bunun benim için büyük bir özveri olduğunun farkında mısın, Jenny?» diye sordu.

Genç kız irkildi. Bir an sanki Harald'ı tanıımıyormuş gibi boş gözlerle ona baktı. «Özveri?»

«Evet. Üç yüz bin dolar alacağım. Bu on yıllık gelirim kadar bir şey. Eğer her zamanki gibi yılda otuz bin dolar harcarsam, aldığım para ben kırk üçüme girdiğim zaman bitmiş olacak. Bu özverimi takdir ediyor musun, Jenny? Ama ben... seni memnun edebilmek için gelirimden vazgeçeceğim.»

«Fa... fakat burasının seni boğduğunu söyledin...»

Harald güldü. Elâ gözlerinde derin bir sevecenlikle kıza bakıyordu. «Öyle... Ama annenin vasiyetnamesine göre burada yılda yedi ay oturmak zorundayım. Yani geri kalan beş ay istediğim yere gidebilirim. O geliri de alır ve daima güven içinde olurum.»

Kızın akli karışmıştı. Kaşlarını çatarak Harald'a baktı. Onun ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu.

«Burada kalmamı zorlaştırıyor, bunu azaplı bir hale sokuyorsun, Jenny.»

Kız kendini çirkinleştiren bir biçimde kızardı. «Azaplı?»

«Evet. Ama insan yılda otuz bin dolar için bir hayli azaba katlanabilir. Hayat boyu gelir için. On yıl yetecek paranın ve özgürlüğün bunun yanında bir değeri olur mu?»

«O halde... bu işi neden yapıyorsun?»

Harald ağır ağır konuşmaya başladı. «Jenny, sana burada kalmamı azaplı bir hale soktuğunu söyledim. Annenin ölümünden beri bana çirkin ve kötü bir şekilde davranıyorsun. Âdetâ bir vahşi gibi hareket etmekte sin. Ondan önce benimle dosttun. Sözlerime bile gülerdin. Belki annenin vasiyetnamesi kalbinin acı hislerle dolmasına neden oldu. Bir bakıma sana hak vermiyor değilim. Aynı koşullar altında ben de böyle düşünürdüm. Sen annenin tek çocuğu, tek kızyydın. O vasiyetname de sana bir hakaretti. Aslında annen seni çok severdi Jenny. O vasiyetnameyi neden yaptığını hiçbir zaman anlayamadım. Myrtle'in bunu değiştirmesini istedim...»

«Biliyorum!» Jenny'nin yüzü öfkesinden kararmıştı. «Annemin holde bana, 'Sana karşı haksızlık ettim, Jenny. Onun için vasiyetnamemi değiştireceğim,' dediğini duyduğunu biliyorum. Annem bu sözleri bana ölümünden iki gün önce söyledi.»

Harald şaşırmadı. «Evet, doğru, Jenny. Annenin bu kararına sevinmiştim.»

«Sevinmiştin ha?» Jenny ayağa fırlayarak, korkunç bir öfkeyle Harald'a doğru eğildi. Dişlerinin arasından, «O kadar sevindin ki, ağabeyinle annemi vasiyetnamesini değiştiremeden öldürmeyi planladın!» dedi. «Ben ikinizi de duydum! Ve ağabeyin annemi öldürdü! Öldürdü! Alçak katil!»

Harald bembeyaz kesildi. Ağır ağır ayağa kalkarak kızın karşısına dikildi. Konuşmak istiyor, sesi çıkmıyordu. Dudaklarını yaladı. Sonra kendi çınlayan kulaklarına bile yabancı gelen bir sesle, «Sen çıldırdın mı?» diye sordu. «Gerçekten çıldırdın mı? Aklını mı kaçırdın?» Gözbebekleri irileşmiş, bakışları satılaşmıştı. Gözleri kehribara benziyordu şimdi.

Jenny şiddetle elini salladı. «Benim paraya aldığımı mı sanıyordun? Bu benim için önemli miydi? Annemin vasiyetnamesine kızdığımı mı düşünüyordun? Onun parasıydı bu, onun parası! Bence annem parasını istediğine verir, arzu ettiği gibi harcardı. Benim için o paranın hiçbir değeri yoktu. Hiçbir değeri. Fakat hayatı... hayatı... benim için dünyanın en değerli şeyiydi. Ve onu, vasiyetnamesini değiştirmemesi için öldürdünüz. İstedikçe kadar yalan söyle! Sen daima yalancıydın zaten! Ama ne kadar yalan uydurursan uydur, gerçeği değiştiremezsin!»

Genç adam elinde olmadan kapalı kapıya baktı. Uçuk renkli yüzünün ifadesi değişmişti. «Jenny, bağırma! Benim ve Jon'un böyle bir şey yapabileceğimizi nasıl düşündün?» Harald da titremeye başlamıştı şimdi. «Demek annen öldüğünden beri ta-kındığın tavırların nedeni buydu? Jenny, Jenny, sen çıldırmış-sın.»

«Çıldırmış mıyım?» Kız, başını arkaya öyle bir öfkeyle attı ki, boynunun kasları beyaz ipler gibi kabardı. Korkunç bir sesle bir kahkaha attı. «Suçlu olduğun için ancak bunu söylebiliyorsun! Suçlu olduğunu biliyorsun! Sen de suçlusun, ağabeyin doktor bey de suçlu!»

Harald kızın kaskatı kesilen kollarından birini yakaladı. Jenny ondan uzaklaşmaya çalışınca da bu kolu daha sıkıca

tuttu. Alçak sesle, «Beni dinle, budala,» dedi. «Bu çılgın hayallerini, kuruntularını bir tarafa bırak da beni dinle. Annen kalp krizinden öldü. O, aylardan beri ölmek üzere olduğunu biliyordu. Fakat senin ve benim bunu öğrenmemizi istemiyordu. Onun için ağabeyime, durumu açıklamayacağına dair yemin ettirdi. Fakat ağabeyim Myrtle'in ölümünden sonra bana sorunu anlattı. Cesur bir kadındı annen. Zamanı gelmeden bizi üzmeyi istemiyordu. Cesur bir kadın o. Her an ölebileceğini biliyordu ama bize yine de bir şey söylemedi. Şimdi senin, çılgınlığın yüzünden annenin anısını lekelemeyi istemiyorum, Jenny. Buna göz yumamam.»

Kız müthiş bir öfkeyle onun elinden kurtulmak için çırpındı. Harald Jenny'nin kolunu bıraktı. Genç kız sendeledi. Yere yuvarlanmamak için bir iskemlenin arkasına tutunmak zorunda kaldı. Harald durmuş ona bakıyordu. Yüzünün çizgileri gerilmişti. Jenny için bir yabancıнын yüzüydü bu. Soğuk, hiddetli ve itham dolu. Kız, o çılgınca öfkesine ve nefretine rağmen şaşırarak sustu.

«Seni bir doktora muayene ettireceğim, Jenny. Bu çılgınca sabit fikrinden kurtulana dek seni bir hastaneye kapatacağım. Çok ciddiyim, Jenny. Ama ondan önce bu çirkin fikire nasıl saplandığını öğrenmek istiyorum. Senin kafan gerçekten karışık, Jenny. Sen anormalsin. Kafan da bir insan kafası gibi değil. Acayip ve korku verici bir şey.»

Jenny, «Pekâlâ,» diye haykırdı. «Sana anlatacağım!» Gözyaşları yanaklarından akıyor, hırıltılı hırıltılı soluk alıyordu. «Annemin öldüğü gece... Ağabeyin onu görmek için buraya geldi... Sonra Jon'la aşağıya, hole indiniz. Alçak sesle konuşuyor, hatta fısıldaşıyordunuz. Annem için kaygılanıyordum. Onun rahatsız olduğunu biliyordum. Ama ölecek kadar da hasta değildi. Onu Jon tedavi ediyordu. Buraya hemen her gün geliyordu. İkinizin benden bir şey sakladığınızı seziyordum. Onun için o gece usulca merdivenlerden indim. Beni farketmediniz. Holde fısıldaşıp duruyordunuz.» Durarak, yutkundu. Soluk almaya ça-

lışıyordu. Bir yaşam boyu süren acı ve keder onu boğuyordu sanki.

«Devam et.» Harald'ın sesi ağabeyininki gibi amansızdı.

«Konuştuklarınızın hepsini duymadım. Ama yeteri kadar işittim yine de! Jon'un, 'Ona iğne yaptım,' dediğini duydum. 'Ona aldığı dijitalinden verme. İlâcı at. İğne yeter sanırım.'»

Harald'ın yüzü de Jonathan'inkine benziyordu şimdi. Sert ve haşindi. «Devam et.»

«Annemin yaşaması için dijitaline ihtiyacı vardı! Ama sen ilâcı aldın. Ben dijitalini bulamadım!! Ve... ve... annem iki saat sonra öldü. Doktor beyin yaptığı iğneden sonra öldü.» Jenny, elleriyle yüzünü kapattı.

Harald bekledi. Suratı terden pırıl pırıl ve yapışkan yapışkan olmuştu. Jenny sonunda ellerini indirdiği zaman genç adam kızın yüzündeki o müthiş ıstırabı ve umutsuzluğu gördü. Fakat bu etkilemedi onu. «Annen dijitalin istedi miydi Jenny?»

«Hayır! Fakat ben her gece yatarken ona bu ilâcı veriyordum. O gece dijitalini bulamadım. Anneme ilâcın nerede olduğunu sormak istedim. Fakat o ilâç... ağabeyinin ona yaptığı iğne annemin uykusunu getirmişti. Komaya girmişti sanırım. Tanrım! Bilmiyorum! Fakat annem bir daha uyanmadı.»

Harald ağır ağır, şaşkın şaşkın başını salladı. Sonra da bir koltuğa çökerek gözlerini yere dikti.

Kız hıçkırıyordu şimdi. Kuru, derin hıçkırıklar bütün vücudunu sarsıyordu. Sonunda Harald sersemliği arasında bu sesi duydu. Jenny'e baktı ve o zaman kalbi merhametle burkuldu.

«Jenny, Jenny... Jon geldiği gece annen ölümün eşiğindedeydi. Onu hastaneye kaldırmak istedi. Fakat sonra Myrtle'in yerinden kımlatılmayacak kadar ağır durumda olduğuna karar verdi. Annen bütün gün acı içinde kıvranmış ama bundan ne sana ne de bana söz etmişti. Fakat ben onun her zamankinden daha hasta olduğunu anlamış ve ağabeyimi çağırtmıştım. O da geldi bildiğin gibi. Annene baktıktan sonra yapabileceği bir tek şey olduğunu söyledi. Yeni bir şeydi bu. Adrenalin. An-

nen ölüyordu. Jon, Myrtle uyuklamaya başlayıncaya kadar onun yanında bekledi. Sonra da bana annenin fazla yaşamayacağını söyledi. 'Ama cılız bir umut olabilir,' dedi. 'Ben yarın sabah yine geleceğim.' Fakat bildiğin gibi annen o gece öldü.»

«Yalan söylüyorsun, yalan söylüyorsun! Annemin parasına göz dikmiştin! Zaten onunla da bu yüzden evlenmiştin! Parası için. Ve annemi öldürttün! Vasiyetnamesini değiştiremeden!»

«Jenny, sen budalasın! ! Jenny, annenin... ertesi gün hastaneye götürüldüğünü hatırlıyor musun? O kadar sarsılmıştın ki bunun nedenini sormadın bile. Ama ben biliyordum. Jon, otopsi yapılmasını istiyordu. Otopsiler doktorlar için önemlidir. Ben de ona izin verdim. Sonradan Myrtle'in vücudunu düşünerek pişman oldum ama... Tanrım! Şimdi ağabeyime izin verdiğim için seviniyorum! Annenin... kalbini... Jon'dan başka beş doktor inceledi. Klâsik bir vakaydı onunki. İri bir kan pıhtısı damarı tıkamıştı. Bir bakıma annenin kalp hastalığının bununla bir ilgisi de yoktu. Herkesin başına gelebilirdi bu. Ama annenin kalbi zayıf olduğu için bu onu daha çok sarsmıştı. Doktorlar annenin Jon gelmeden önceki o saatlerde ölmemiş olmasına şaşıldılar. Hatta doktorlardan biri bu konuda bir makale de yazdı. Tıp dergisine. Buna kalbin fotoğraflarını da koydu.»

Jenny, «Yalan söylüyorsun,» diye fısıldadı. Ama sadece bir fısıltıydı bu. Kızın yüzünde dehşet dolu bir ifade belirtmeye başlamıştı.

Harald içini çekerek omzunu silkti. «Jenny, gidip hastane kayıtlarını okuyabilirsin. Yarın St. Hilda'ya gidip Dr. Louis Hedler'i bul. Ona kayıtları görmek istediğini söyle. Sen Myrtle'in kızısın. Onun için seni reddedemez. Yoksa...» Horgörüyle güldü. «Yoksa Dr. Louis Hedler de dahil olmak üzere bütün doktorların Jon ve benimle birlikte olduğunu mu düşünüyorsun? Hatta belki de bütün Hambledon'un anneni 'öldürmemiz' için Jon'la bana yardım ettiğini sanıyorsundur.»

Jenny bir koltuğa yığıldı. Yüzü kül rengiydi. İrileşmiş gözlerle Harald'a bakıyordu. Konuşacak durumda değildi.

Harald, «Çirkin ve kötü bir kuşku yüzünden bizi dinlemişsin,» dedi. «Ondan sonra da ağabeyim gibi tanınmış, herkesin saygı duyduğu bir doktorun anneni öldürmek için benimle onlaşabileceğini düşünmüşsün. Ağabeyim ne için yapacaktı bunu? Annenin parasının bir bölümünün kendisine verilmesi için mi? Annen beni severdi, Jenny. Onun vasiyetnamesini değiştirmek niyetinde olduğunu da biliyordum. Malının mülkünün yarısını sana yarısını da bana bırakacaktı. Ayrıca bu Tanrının belâsı adada hapis de olmayacaktım! Bu sorunu annenle konuştuk, Jenny. Üstelik Myrtle sana bundan söz etmeden çok önce,» Başını sallayıp duruyordu. Dirseklerini dizlerine dayayarak, başını ellerinin arasına aldı. Sonra da kendi kendine konuşmuş gibi, «Bütün bunların nedeni baban Peter,» diye mırıldandı. «O seni buraya kapattı. Seni hayattan, insanlardan uzaklaştırdı. Seni anormalleştirdi. Bunu neden yaptığını da biliyorum. İğrenç bir şeydi bu. 'Jenny benim prensesim,' derdi. 'Benim sevgilim? Annen her şeyi anlattı bana. Baban senin normal ve sağlıklı bir yaşam sürmeni istemiyordu. Çünkü o zaman kendisinden uzaklaşacak, her şeyi olduğu gibi görecektin. Yoksun olduğun yaşamın tadını tadacaktın. Sonunda da başka bir erkek için babandan ayrılacaktın. Babanın bir bulaşık çukurundan farksız olan kafasının içini görebiliyor musun, Jenny? Bana öyle bakma Jenny. Bütün o suçlamalarına rağmen sana yine de acıyabilirim. Ama henüz sana acımak istemiyorum. Sana gülmeyi, seni biraz aşağı görmeyi arzu ediyorum. Ama asıl suçun sende olmadığını biliyorum, o da başka. Bütün bunlar babanın ondan uzaklaşmaman için kafana ektiği tohumların verdiği meyveler. Seni başkalarından uzaklaştırmak için karabasana benzer bir dünya yarattı Peter. Böylece onun yanından ayrılamayacaktın.» Ellerini indirdi. «Bende annenin evlenmeden önce bana yazdığı mektuplar var. O sırada Myrtle'la nişanlıydık. Annen, ikimizin sağlayacağı normal bir yaşamın seni kesinlikle kurtaracağını

ve değiştireceğini umduğunu yazıyordu. Sana o mektupları bu gece vereceğim, Jenny. Senin onları okumanı hiç istemiyordum. Ama sen bu cezaya layıksın.» Ayağa kalktı. Sarsılmış, bitkinleşmişti. Başı önüne düşmüş olan kıza baktı. Harald, Jenny'i ihtirasa kapılmadan kendine çekmek, onu şefkatle okşamak istiyordu. şimdi genç adam için kırılmış bir çocuktan farksızdı kız. Jenny, Jenny, diye düşündü. Bu da geçecek. Belki yaşadığın bu kâbustan sonra benim için de umut kapıları açılacak.

Fakat Jenny, kendi kendine, Jon, diye tekrarlıyordu. «Jon, Jon, Jon. Bir daħa yüzüne nasıl bakacağım? Buna nasıl cüret edeceğim? Ah, Jon, beni bağışlayabilecek misin? Herhalde ben ıldırımıştım. Harald'ın çok kötü olduğuna inanmaya hazırđım. Fakat senin böyle bir şey yapabileceğine nasıl inandım?»

Jenny, o gece titreyerek, bitkin bir halde odasına çıktığı zaman annesinin mektuplarının başucu masası üzerine konulmuş olduğunu gördü. Genç kız bunları ağlayarak okudu.

Jenny o gece uyuyamadı. Ama Harald da öyle. Genç adamın Jenny'e annesinin serveti hakkında söylediklerinin bir bölümü doğruydu. Gerçekten Harald adadan iyice bezmişti. Zaten çocukluğundan beri Hambledon'u sevmez, New York gibi büyük kentlere bayılırdı. Fakat Jenny'i seviyordu Harald. Önce bu fikir kendisini eğlendirmişti. Onun için yepyeni bir şeydi bu. Sonra aşk ıstırabını tatmış ve bu durumun acı fakat heyecan verici bir şey olduğunu anlamıştı. Kızı istiyordu ama adada oturmamak koşuluyla, Jenny'e, yıllık geliri geri verirken, adayı da iade etmiş oluyordu. Bu suretle Jenny'nin kendisine olan, o nedenini bilemediği düşmanlığını da ortadan kaldıracığını ummuştu.

şimdi Myrtle'in yatağında yatmış, gökteki sıcak yıldızlarla sıcak aya bakıyor ve homurdanıyordu. «Bu duruma gülmek mi gerek, yoksa küfretmek mi? Zavallı Jon. Onu iki cinayetle suçlamaları yetmemiş gibi bu gece kendisini Myrtle'in ölümü-

le de itham ettiler. O budala ve gülünç kız herkesten kuşkulanır zaten. Jon bunu duysaydı çok gülerdi. Jenny'le evlendikten sonra bu konuyu ağabeyime anlatacağım. Onun nükte yeteneği pek yoktur. Sadece alay etmesini bilir. Ama onun bu olayı çok gülünç bulacağını sanıyorum. Herhalde kulaklarına inanamayacak.»

Jenny kendisini inatla reddettiği takdirde Harald, karısının gelirinden de adadan da vazgeçemeyecekti. Aslında avukatların hazırladığı o anlaşmaları da imzalamak niyetinde değildi. Bu jesti sırf Jenny'i etkilemek için yapmıştı.

Harald, «Ama Jenny'nin sonunda benimle evlenmeyi kabul edeceğinden eminim,» dedi. «Onu başka kim alır? Jenny'nin ayda sadece yüz doları var...»

Jenny'le evlendiği takdirde Harald hayatta tek istediği, sevdiği kadını elde etmekle kalmayacak, Myrtle'ın servetini de rahatça harcayacaktı. «İlk iş bu Tanrının belâsı adayı satar ya da birine kiralarız.» Harald sakın bir uykuya daldı. Mutlu bir rüyâ görüyordu şimdi. Bir tayfun adayı parça parça etmekteydi. Lüks bir yolcu gemisine binmiş olan Jenny'le genç adam parçaların uzaklaşışını seyrediyor ve gülüyorlardı.

11

Robert Morgan, annesiyle satın aldıkları evi sıkıntılı bir tavırla dolaşıyordu. Konak gerçekten güzeldi ama Jane Morgan 'kibarlar böyle yaparlar' diyerek odaları büyük ve ağır eşyalarla doldurmuştu. Şimdi evin gayet sıkıntılı ve içe dokunan bir havası vardı. Artık burası Robert'in beğenerek aldığı o temiz, havalı, ışıklı yere hiç benzemiyordu.

Jane Morgan karanlıklaşan evde geçirdikleri ikinci gecenin sabahı, «Robert,» dedi. «Bu kentin kuşları insanı çok ra-

hatsız ediyor. Sabahları beni erkenden uyandırıyor, zaten bozuk olan sinirlerimi berbat ediyorlar. Buraya gelmek mutsuzluğuna uğradığımızdan beri geceleri ancak sekiz dokuz saat uyuyabiliyorum.»

Genç adam, «Anne,» diye karşılık verdi. «Kuşlar kimseyi rahatsız etmiyorlar. Sen hasta değilsin. Gecede sekiz dokuz saat fazla uyumak da normal sayılmaz.»

«Robert! Benim hasta olduğumu, damar sertliğinden çekmediğimi kalmadığını unuttun mu?»

«Mafsallarının hiçbirisi de şiş değil.»

«Bacaklarımı ve ayaklarımı görmedin. Omzumda ve sırtımdaki ağırları çeken de sen değilsin. Seni anlayamıyorum, Robert. Seni memnun etmek için elimden geleni yaptım. Bu küçük kentte, başından beri hoşlanmadığım bu yuvada oturmaya razı oldum. Oysa daha uygun olan başka yuvalar...»

Robert, «Evler,» diye düzeltti.

Jane azametle sesini yükseltti. «Tekrarlıyorum. Seni anlayamıyorum, Robert. Seninle kuşlardan söz ediyorduk. Onlara ökse kursak. Ya da kuşları tutmaları için bir iki kedi alsak. Bilmiyorum. Tanrı insanların rahatını kaçıran bu kuşları neden yaratmış? Bir zamanlar kuşlardan hoşlanırdım. Ama artık onlardan bıktım. Bu hiçbir işe yaramayan...»

Robert, «Anne,» diye mırıldandı. «Dünyadaki kuşlar ortadan kalksaydı insanlar yedi yıldan fazla yaşayamazlardı. Bir gerçek bu. Sen şu güzel ağaçları da sevmiyorsun. Tanrının onları neden yarattığını anlayamadığını da söylemiştin, sanırım. Eğer ağaçlar kuruyup gitselerdi, yeryüzü çok geçmeden bir çöle dönüşürdü.»

Jane gözlerini kısarak ona dikkatle baktı. «Robert, sevgili arkadaşın Dr. Ferrier gibi konuşuyorsun. Küfür bunlar. Dr. Ferrier seni gerçekten değiştirdi. Ama neyse ki burada daha fazla kalmayacak. Buna çok seviniyorum.»

«Doğru.» Robert birdenbire Jonathan'ı çok özleyeceğini hissetti. Her şeye rağmen onu çok arayacaktı.

«Yeryüzünde bir serseri. Arkadaşın böyle olacak işte, Robert.»

«Belki sadece kısa bir süre için. Ona New York, Philadelphia ve Boston'dan fevkalade öneriler geldi.»

«Ama o bu işlerden hiçbirine de giremeyecek, sevgili Robert'ciğim.»

Genç adam çabucak annesine baktı. «Ne demek istiyorsun?»

Jane büyük bir memnunlukla gülümsedi. «Buradakileri senin tarafına çekebilmek için onlarla konuşuyor, ahbablık ediyorum, Robert. Ve bu berbat kentin hanımlarıyla görüşürken bazı şeyler duydum.»

«Neler sözgelişi?» Robert kuşkulanmış ve telaşlanmıştı.

Annesi dudaklarını büzdü. «Bunları söylemeye yetkim yok, Ayrıca ben dedikodudan hoşlanmam. Karşımdakinin bana sırlarını açmasına da izin vermem.»

«Anne, Jonathan hakkında bir şey duyduysan bunu bana açıkça söylemelisin. Benim arkadaşım o.»

Jane hiddetle başını salladı. «O kimsenin arkadaşı değil. Herkese arkasını dönmüş. Onun yakında buradan ayrılacağını düşünerek memnun oluyorum. Ya da belki onu zorla bu kentten atacaklar. İşte ben bunu duydum, Robert. Birçok öfkeli kadın bana bunu fısıldadı. Ayrıca Ferrier'in başka hiçbir yerde doktörlük etmesine de izin verilmeyecekmiş. Tabii ki...»

Robert birden haykırdı. «Allahaşkına neden söz ediyorsun sen? Hangi budala kadınların pis dedikodularını dinliyorsun?»

Annesi ağır ağır, ağırbaşlılıkla ayağa kalktı. Ve ilk kez bastonlarını almayı unutarak hızla odadan çıktı. Robert öfkeden köpürerek onun arkasından baktı. Annesini iyi tanırdı. Kadının ona bir şey söylemeyecekti artık. Çünkü pek kırılmıştı. Robert kendisinden özür dileyinceye ya da sessizliğin uzayıp gitmesinden sıkılıncaya kadar onunla konuşmayacaktı.

Robert hızla sokağa, sıcak güneşe çıktı. Bir an ıslak bir mezardan kurtulmuş gibi bir duyguya kapıldı genç adam. Fa-

kat çok endişeliydi. Acaba bu dedikoduyu Jonathan'a söylesem mi, diye düşünüyordu. Fakat son zamanlarda bayağı neşeli ve nazik. Eskisi gibi haşın bir tavırla da konuşmuyor. Zaten Jonathan, Hambledon'u benden iyi biliyor. Eğer kendisini bir tehlike tehdit ediyorsa bunu çoktan öğrenmiştir. Robert'in telâş, nehrin kıyısındaki o günden beri duyduğu kırgınlık ve hiddeti geçirmişti. Şimdi Jonathan'ı yine kardeşçe bir sevgi ve saygıyla düşünüyordu. Belki Hambledon'da hiç kimse Jonathan'ı aramayacaktı ama Robert Morgan onu hep düşünecekti. Genç adam, «Belki Jonathan başka bir kente yerleştikten sonra beni çağırır,» dedi. «Hambledon'u çok seviyorum. Fakat Jonathan'a gitmemi isterse hiç düşünmem.»

O sırada Senatör Campion, Dr. Martin Eaton'un çalışma odasında adamın karşısında oturuyordu. Dr. Martin Eaton havanın o denli sıcak olmasına karşın yünlü bir ceket ve buruşuk bir pantolon giymişti. Gri beyaz çizgili gömleğinin yakasını takmamıştı. Ceketinin önünden askıları gözüküyordu. Geçirdiği hastalıktan sonra bir ara hiç konuşamaz olmuştu adam. Fakat şimdi durumu daha iyiydi. Dr. Martin Eaton, yeğeni Mavis'in ölümünden beri bir köşeye çekilmişti. Genellikle bu odada oturup, yalnız bir sessizlik içinde içiyor, hafif kitaplar okuyor ve ıstırapla, umutsuzlukla düşünüyordu.

Tatlı tatlı gülümseyen Senatör Campion, doktorun yazı masasının yakınında bir koltuğa yerleşmişti. Dikkatle Martin Eaton'u süzüyordu. Bir an, buraya pis bir iş için geldim, diye düşündü. Keşke buna hiç gerek olmasaydı. Ama yine de çok gerekli. Gerekli. Ayrıca bir bakıma Martin'e iyilik ediyorum da sayılır. Herhalde o da bir yıldan beri intikam ateşiyle kıvranıp **duruyor. Ferrier'den intikam alamadığı için o** krizi geçirdi. Ama şimdi sevgili arkadaşı Kenton Campion ona Ferrier'den intikam alma fırsatını sağlayacak. Senatör tekrar keyiflendi. «Evet, evet, Martin, gerçekten bir içki içerim. Teşekkür ederim.» Sakat adamın başka bir bardağa uzanışını, buna viski soda koyuşunu

seyretti. Senatör, «Teşekkür ederim,» diye tekrarlayarak öne doğru eğildi. Kadehi aldı. «Nasılsın benim pek sevgili, pek eski dostum, Martin?»

Martin ağır ağır, «Ölümü bekliyorum,» dedi.

Senatör şen bir kahkaha attı. «Aman, ne kasvetli olmuşsun! Ama tabii şaka ediyorsun. Sen daha gençsin, Martin. Dünya ayaklarının dibinde. Benden iki yaş küçüksün. Neden bahçede oturmuyorsun? O harika bahçende? Bu havada pek hoş olur orası. Nehirden de serin bir rüzgâr eser.»

Doktor sağ elini, felce uğramış olan ve artık bir pençeye benzeyen sol elinin üzerine koydu. Kısılmış, çukura kaçmış gözleriyle senatöre baktı. Bu gözler duyarsız ve renksizmiş gibi duruyordu. «Canım hiçbir şey istemiyor.» Sonra dolu içki bardağını alarak susuzluktan ölmek üzereymiş gibi başına dikti.

Senatör onu hayretle seyrediyordu. Nasıl da bu kadar çok içebiliyor, diye düşünmekteydi. Bugünkü ilk içkisi olduğunu da sanmıyorum. O canlı, neşeli tavırlarıyla, «Martin, kendimizi toplamalıyız,» dedi. «Kendimizi mutlaka toparlamalıyız. Şey... dostlarımızın hatırı için... Toplum için... Sevdiklerimiz için... Bunu kendimize ve diğerlerine borçluyuz. Biz önemsiz birer insan değiliz ki... Biz saygı ve hayranlık duyulan...»

Martin yorgun bir sesle, «Kes artık,» diye söylendi. Sağ eliyle şişeyi yakalayarak bardağını tekrar doldurdu. «Ne istiyorsun? Sen daima bir şeyler istersin.»

Kenton Campion gürültülü bir kahkaha attı. «Ne ayıp!» Senatör kendi içkisinden bir yudum aldı. Bardağın üzerindeki parmak izlerine bakmamaya çalışıyordu. «Seninle bu odada pek mutlu saatler geçirdik, sevgili Martin, mutlu saatler. Seni özleyyoruz. O saatleri arıyoruz. Ama o anları yeniden yaşayacağız. Sana bunu vaat ediyorum, Martin. Her şey unutulduğu ve... istenilen olduğu zaman.»

Martin ceketinin sardığı geniş omuzlarından birini hafifçe silkti. Fakat şimdi sönük gözlerini politikacıya dikmişti.

Senatör koltuğunu masaya daha yaklaştırdı. «Buraya sana müjde vermeye geldim, Martin. Aylardan beri düşlediğin o şeyin müjdesini vermeye. Ve bir mucize olacak ve kalbin aradığı huzura kavuşacak. Sağlığın da yerine gelecek.»

Titrek ses, «Devam et,» dedi. Fakat daha canlanmıştı bu ses.

Senatör, «Jonathan Ferrier,» diye mırıldandı. Martin'in nefret ettiği bu adı duyunca bir tepki göstereceğini ummuştu. Doktor doğrulacaktı, yüzünün felce uğramamış olan tarafı titreyecekti. Adam bağırarak ya da canlı elini yumruk yaparak sallayacaktı. Fakat bunlardan hiçbirisi olmadı. Martin Eaton o korkunç gözleriyle senatörü süzmeye devam etti. Dakikalarca hem de. Hiçbir şey söylemiyordu. Sonunda saçsız kısmı sarı sarı parlayan iri kafasını döndürerek, panjurları kapalı olan pencerelere doğru baktı. Konuşunu unutmuş gibiydi.

Senatör, acaba Martin aynı zamanda da bunadı mı, diye düşünüyordu. Bu adı unuttu mu? Tekrarladı. «Jonathan Ferrier.»

«Demin duydum.» Martin hâlâ pencerelere bakıyor ve kılmıdamıyordu.

Senatör öksürdü. «O adamın yeğenini ve doğmamış çocuğunu öldürdüğüne biz hâlâ inanıyoruz.» Kenton Campion bir yandan da kendi kendine, «Bu herifin nesi var?» diye soruyordu.

Martin hafif bir sesle, «Buna hâlâ inanıyorlar mı?» dedi.

«Tabii inanıyorlar, dostum, tabii inanıyorlar. Ferrier'in masum olduğunu hiçbir zaman kabul etmemişlerdi ki... Etrafta Ferrier'in jüri üyelerinden bazılarını satın aldığına ilişkin söylentiler dolaşıyor.»

Martin tekrar sağ elini solunun üzerine koydu. Ölü elini ağır ağır ovuşturuyor, senatöre de bakmıyordu. Kül renkli dudakları titremeye başlamıştı. Kenton Campion buna pek memnun oldu. Herhalde Martin bu yolla o avutulmaz ıstırabını ve kederini açıklıyordu.

Sonra Martin, «Jonathan jüri üyelerini satın almadı,» diye mırıldandı. «Dürüst insanlardı onlar.»

Senatör kaşlarını çattı. «Ah, sen dedikodunun ne olduğunu bilirsin, Martin. Aslında bu söylentiler benim kulağıma gelmiş değil. Ama insanların ağzı torba değil ki büzesin. Dedikoduya engel olamazsın? Eski hikâyelerin tekrarlanmasına da. Fakat biz Ferrier'in suçlu olduğunu biliyoruz. Sen de öyle. Jüri kararını açıkladığı zaman mahkeme salonunda ayağa fırlayarak, 'Hayır! Hayır! Hayır!' diye bağırmadın mı?»

Bir zamanlar enli ve güçlü olan o çökmüş göğüs birdenbire şişti. Senatör hafifçe gülümsedi. Demek, o ölü ve ifadesiz çehreye rağmen bu göğüste o eski kin hâlâ yaşıyordu. Çevrilmiş başa, yarı kapalı gözlere rağmen.

Martin, «Evet,» dedi. «Bağırdım.»

«Demek ki Ferrier'in suçlu olduğunu biliyordun.»

Uzun, sıkıntılı bir sessizlik oldu. Sonra Martin mırıldandı. «O suçluydu.»

Campion pek sevinmişti. «O halde? Sana haberlerim var dostum. Beni duyuyor musun, Martin? İyi. Ferrier'in sonunda Hambledon'dan ayrılmamaya karar vermiş olduğunu duydum. İstedliğini öldürecek, istediğini sakatlayacak. Cinayetlerini işleyerek burnumuza gülecek. Fakat biz küçük kentimizin onun varlığı yüzünden kirlenip utanç duymasına izin vermeyeceğiz artık! Bu bakımdan kararlıyız. Şimdilik 'biz' diyorum. Biz, Ferrier'i meslekten alıkoymak için çalışıyoruz. Ölünceye dek. O yalnız bu eyalette değil, ülkenin hiçbir yöresinde doktorluk yapamayacak artık. Pennsylvania Eyaleti onun elinden bu hakkı aldıktan, kendisini sürdükten sonra Ferrier'i kim korur, kim ona doktorluk yaptırır?»

O mahvolmuş surat, çabucak senatöre doğru yöneldi. İlk kez çukura batmış gözlerde bir pırıltı belirmişti. Parlak, yoğun bir alev.

Senatör abartmalı tavırlarla başını salladı. «Evet, aziz dostum, evet.»

Martin, «Jonathan bir doktor,» dedi.

Campion'un beklediği karşılık bu değildi pek. «Eh...» Elini salladı. «Yakında doktorluktan ayrılacak.» Senatör kalın sigaralarından birini pakarken dikkatle Martin'i süzdü. Sonra kibriti bronz bir tablaya attı. Martin de onun hareketlerini izliyordu. Sanki senatörün yaptıkları kendisini büyülüyormuş gibi bir hali vardı. Kenton Campton ekledi. «Bu, senin yardımınla başa-rılacak, Martin.»

Martin gözünü adamın sigarasına dikmişti. Dudakları titri-yordu yine. Senatör, «Kaybın yüzünden çektiğin ıstırabın intikamı alınacak,» dedi. «Zavallı güzel Mavis'in intikamı alınacak. Sana söz veriyorum, dostum. Söz veriyorum.» Sonra senatör hayret ve öfkeyle onun iri kafasını, 'Hayır,' anlamında salladı-ğını gördü.

Martin tekrar, «O doktor,» dedi.

Senatör dudaklarını yaladı. «Evet. Ama nasıl doktor? Ve o kendisine gösterdiğin babaca sevgiye, yardımlarına, himaye-ne, şefkatine, onunla öğrenmene nasıl karşılık verdi? Bunları nefretle ödedi o. Ve bir de o güzel kızı öldürerek. Hayatının ışığı ve neşesi olan o yavrucuğu katlederek.»

Yaşlar, Martin'in gözlerindeki pırıltıyı bulanıklaştırdı. «Ha-yır.»

Senatör, sigarasını ağızından çekerek dumanları havaya doğru üfledi. «Hayır, ne?» Sesi çok sevecendi.

Martin. «Size yardım etmeyeceğim,» diye karşılık verdi.

Senatör kestane rengi gür kaşlarını kaldırdı. «Fakat neden, Martin?»

Martin'in dudaklarının titremesi geçti. Adam yine ağır ağır başını kaldırdı.

«Haydi, haydi.» Kenton Campion gülüyordu. «Bunun senin için çok azap verici olduğunu biliyorum. Eski kederlerin hortla-tılmalarını da istemiyorsun. Ama cesur olmalısın. Mavis'i unut-

tun mu? Ah, o güzellik, ne e ve kahkaha sembolünü kim unuta-bilir? Herhalde kızı çok seven... amcası unutamaz onu. Sen Mavis'e tapardın. Cesur olmalısın, Martin. Bu son savaş. Ve Mavis'in intikamı da alınacak.»

Martin sordu. «Benden ne istiyorsun?»

«Mahkeme sırasında tanıklık etmedin, Martin. İ te senden bunu istiyorum. Buraya tanıkları getireceğim. Louis Hedler'i, Humphrey Bedloe'yu. Hepimiz de uzun zamandan beri Ferrier konusunda bazı şeyler bildiğinden ku ulanıyorduk. Bunu açık-ladığın takdirde Ferrier de mahkûm olacaktı. Ama sen bunları açıklamaktan ka ındın. Belki de Ferrier'in annesine duyduğun o eski ilgiden dolayı. Eski dostluklar... Yeteri kadar kırılan se-vecen bir kalp. Senin kalbin. Evet, o önemli sorunda özellikle tanıklık etmediğini, sessiz kalmayı yeğlediğini biliyoruz. Artık senin bu sessizliği bozmanı istiyorum, sevgili dostum. Dostla-rına bunu a malı, içini bo altmalısın. O katilin sonunda hak et-tiği cezayı çekmesini sağlamalısın.»

Martin kuru bir fısıltıyla karşılıklı verdi. «Bir suçtan yargı-lanan bir kimse aynı cinayetten dolayı tekrar dava edilemez.»

«Evet, biliyorum.» Senatör sabırsız sabırsız sigarasını salladı. «Onu aynı suçtan dolayı tekrar yargılayamazlar. Fakat senin tanıklığın Hedler'i ikna eder. Adam Ferrier'den çok  ek-mesine rağmen hâlâ inat ediyor. Philadelphia'daki Eyalet Tıp Kurulunun tanınmış iki üyesini buraya getirtmemize razı olmu-yor. Onların ellerinde de bir sürü kanıt var. Ama seninki diğer-lerinden daha güçlü olacak.»

«Kanıtlar?»

«O cinayetle ilgili değil bunlar. Başka suçlarla ilgili. Bun-lar Ferrier'in ülkeden atılmasına yetecek. Cehennemin dibini boylayacak o.»

Martin'in gözleri yine alev alev yanıyordu. «Ferrier sana ne yaptı, Champion?»

Senatör irkildi. Sonra da dikkatle doktora baktı. Artık zorlukla gülümsüyordu. «Yapacağını yaptı, Martin. Yapacağını yaptı. Bana büyük kötülüğü dokundu. Onun için ben de intikam almak istiyorum. Fakat seni dertlerimle üzecek değilim. Senin derdin kendine yetiyor. Tanıkları sana ne zaman getireyim?»

Eaton'un ölü dudaklarında acı ve alaycı bir gülümseme mi belirmişti? Senatör bunu pek anlayamadı. Fakat doktorun söylediği tek sözcüğü duydu. «Hayır.»

Senatör çok kızmış, şaşırılmıştı. Kulaklarına inanamıyordu. Martin'in bu cevabında öyle bir güçlük, öyle bir kesinlik vardı ki...

«Hayır, mı Martin? Ferrier'in kinciliği, kötülüğü ve hainliği yüzünden sana ve Mavis'e yaptıklarından sonra hâlâ hayır mı diyorsun?»

Martin, «Campion, lütfen git artık,» dedi.

Senatör yine kaşlarını kaldırdı. Sigarasının yanan ucuna bakıyordu. Düşünceli bir tavırla gülümsedi. Sanki pek nefis bir şeyi hatırlıyormuş gibi kırmızı dudakları kımıldanıp büküldü. «Bize yardım etmeyecek misin, Martin?»

«Hayır, Hayır. İşte o kadar.»

Senatör içini çekti. Deri koltukta arkasına yaslanarak gözlerini tavana dikti. «Benim mesleğimde insanların kalplerindeki sırlarını, düşüncelerini, hislerini ve isteklerini bilmek çok önemlidir. Mavis, pek hoş bir kızdı. Fakat onun da küçük bazı kusurları, kabahatleri, zayıf tarafları vardı. Sen onu hep korudun, sevgiyle destekleyip himaye ettin. Senin için dünyada Mavis'ten daha fazla sevdiğin hiç kimse yoktu. Her şeyden değerliydi o senin için. Mavis'in aleyhinde bir tek kelime bile duymak istemezdin. Bu konuda karın Flora'yı bile konuşturmadın. Evet, evet, benim kulaklarım deliktir. Ve ben hiçbir şeyi unutmam. Senin için Mavis tapılması, saygı duyulması gereken ıslıl ıslıl bir melekti. Onuruna hiçbir zaman leke sürülmemeliydi onun. Sen Mavis uğruna seve seve öldün, Martin.»

Havasız, tozlu odayı hışırtılı soluklar dolduruyordu şimdi. Martin Eaton, «Evet,» dedi ve canlı eliyle ölü elini tuttu yine. «Bu doğru.»

«Mavis hakkında bir tek kötü söz edilmemeli. Hiçbir şey onu lekelememeli, parlaklığını gölgelendirmemeli.»

«Evet.» Solukları daha hızlı ve gürültülü bir hal almıştı.

Senatör içini çekerek başını salladı. «Martin, sana bu sözleri söylemek bana çok acı geliyor. Kalbim burkuluyor bu yüzden. Eğer bana yardım etmezsen, ben de daima adaletin yerini bulmasını isteyen bir insan olduğum için, Mavis'den söz etmek zorunda kalacağım. Herkes onun hakkında konuşacak, hatta gülecek. Kötü bir şey olacak bu. Tabii senden de söz edeceğim.»

Masanın başında oturan o iri, mahvolmuş beden, sarsıldı. Ölü dudaklar sessizce açılıp kapandı. Çukura kaçmış gözler aralandı. Kıvılcım saçıyorlardı bu gözler.

Senatör memnurlukla, bu kadidi çıkmış köpeği sonunda sarstım ya, diye düşündü. İçini çekip başını sallamaya devam etti. «Kadınların ne kadar dedikoducu olduklarını bilirsin, Martin. Karım, Hilda Eaton'un çok samimi arkadaşıydı. Yani ağabeyinin karısının. Karımla Hilda bütün sırlarını birbirlerine açarlardı, başkalarına bundan söz etmezlerdi. Mektuplaşırlardı da. İki kız kardeş gibiydiler onlar. Hatta kardeşten daha da yakın. Karım, Hilda öldüğü zaman çok üzüldü. Sevgili, yufka yürekli Henrietta'cığim. Ne de melek gibi kadındı! İyi bir koca olduğum için ben de karımı avutmaya çalıştım o günlerde tabii. Ve o zaman Henrietta bana ağabeyinin karısı Hilda'nın derdini anlattı.»

«Neyi?» Martin'in sesi pek hışırtılı çıkmıştı.

Senatör nazik ve çekingen bir tavır takındı. «Mavis'in, ağabeyinin değil de senin kızın olduğunu. Mavis'in —zina sonucu dünyaya geldiğini. Ben seni kınamıyorum, sevgili dostum. Fakat ağabeyinin karısı Hilda, Marjorie Ferrier'e çok benziyordu. Öyle değil mi? Sen de Marjorie Ferrier'e karşı daima— hay-

ranlık duymuş, onunla evlenmeyi istemiştin. Tanrıya şükrederim ki, ağabeyin işin iç yüzünü öğrenemeden öldü; sen de Mavis'i resmen evlât edindin. Böylece artık o resmen senin kızın oluyordu. Bu sevgi dolu, soylu bir davranıştı, Martin. Bu yüzden sana karşı derin bir hayranlık duyuyorum. Hayır, hayır. Bu gerçeği sen ve benden başka bir tek canlı bilmiyor. Ve gerçek benim dudaklarımın arkasında kilitli. Hiçbir zaman da ortaya çıkmayacak. Tabii sen beni bunu açıklamaya zorlamazsan. Beni reddedemezsin, Martin,» Şimdi karşısındaki mahvolmuş adama gözlerinde kinci bir ifadeyle bakıyordu. Gülümsemesi de çok kötüydü.

Sanki Martin Eaton son gücünü bir anda topladı. «Elinde hiç kanıt yok. Aleyhinde iftira davası açacağım.» Sesi hemen hemen normal gibiydi. Gözleri soğuk bir nefretle parlamaya başlamıştı.

«Ah, ama elimde kanıt var, Martin. Anlayacağın bir politikacı ileride işine yarayabilecek her şeyi dikkatle toplar. Ne denli küçük ya da önemsiz olursa olsun, yine üzerinde durur bunun. Sonradan bu altın kadar değerli olabilir. İşte ben de Henrietta'yı gerçeği yazmaya zorladım. O da istediğimi yaptı. Henrietta pek namusluydu. Hilda'nın seni sevmesi, senin de ona âşık olman kendisini etkilememişti. Senin güzel Hilda'yı kandırdığını, onu kocasından uzaklaştırdığını düşünüyordu. Daha fazla anlatmama gerek var mı? Karım Henrietta, seni suçlayan uzun bir yazı yazdı.» Senatör sessizce güldü. «Üstelik Hilda'nın zina işlemediğini, senin kadıncağıza zorla saldırdığını açıkladı.» Campion ellerini ipek yeleğinin üzerinde kavuşturarak doktora üzgün ve acımalı bir tavırla baktı. «Martin bize yardım etmediğin, bildiklerini anlatmadığın takdirde Mavis'in adı sonsuza dek lekelenecek. Kendine aldırдың yok. Fakat Mavis senin için önemli. Artık istediğini seç. Ya Mavis'in anısı kirlenecek, ya da Jonathan Ferrier cezalandırılacak.» Koltuğunda dikleşti. «Ferrier hakkında çok şey biliyorsun. Buna rağmen

nasıl oluyor da bize yardımdan kaçınıyorsun? Mavis'in intikamının alınmasını neden engelliyorsun? Buna inanamıyorum! Anlayamıyorum bunu!» Şişman yumruğunu öfkeyle masaya indirdi.

Doktorun kül rengi yüzünde müthiş bir ıstırap vardı. Ağzı açılarak çarpılmış, dişleri ortaya çıkmıştı. Hışırtılı solukları oda-da yankılanıyordu. Senatöre müthiş bir korku, nefret ve umutsuzlukla bakıyordu. Campion da onu ciddi ve öfkeli bir tavırla süzmekteydi.

Sonra Martin canlı eliyle bir çekmeyi açarak, beyaz bir peçeteye sarılı bir şeyi aldı. Bunu masaya koydu ve senatöre işaret etti. Campion peçeteyi açtı. İçinde tuhaf bir âlet vardı. Senatör bunu yakından inceleyebilmek için eğildi. Bir bıçak mıydı bu? Kıvrık bir bıçak? Yoksa bir tıp aleti mi? Sonra senatör âletin sapında yazılı olan adı farkettti: Jonathan Ferrier.

«Nedir bu?» Aletin kenarında pasa benzer lekeler de vardı.

Martin Eaton sanki son nefesini veriyormuş gibi, «Küret,» dedi.

«Küret? Neymiş o?»

«Bir âlet. Ameliyat için. Kadınların rahmini kazımakta kullanılıyor.» Martin'in soluğu düzensizleşmişti. Şimdi ısıklık çalları gibi bir ses çıkarıyordu adam.

Senatör, «Ah!» diye bağırdı.

Martin Eaton, «Üzerinde Mavis'in kanı var,» dedi. «Mavis onu bana getirdi, verdi. Ölmeden önce.» Koltuğunda arkasına dayanarak inledi. Başı geriye düşmüş, gözleri tavana dikilmişti. «Mavis'i onunla ameliyat ettiler. Onun kanları bu. Mavis, bunu bana getirdi.» Kör gibi peçeteyi işaret etti. Senatör irkildi. Peçetede de o pasa benzeyen lekeler vardı.

«Tanrım...» Senatörün sesi pek hafif çıkmıştı. Adam kanıt istemişti ama bu kadar korkuncunu değil. Küreti yeniden peçeteye sardı. Sonra da gerçek bir tiksinti ve öfkeyle, «Ferrier bu-

nu o âciz kızı ve çocuğunu öldürmek için kullandı, ha?» diye homurdandı. O zamana dek buna inanmamıştı. Ama şimdi inanıyordu. Ya da kendisini inandırmaya çalışmaktaydı.

Dr. Eaton canlı elini uzattığı gibi peçeteyi kaptı. Küreti çekmesine atarak, sanki uzun bir süre korkunç bir şeyle savaşmış gibi soluk soluğaydı. Senatör ise meraklanmıştı.

Kenton Campion sonunda memnun bir tavırla ayağa kalktı. «Teşekkür ederim, Martin. Sana baskı yaptığım için beni bağışla. Bu gerekliydi. Bunu artık sen de biliyorsun. Mavis'in hatırı için. Sen... ve Hambledon için. Tanıkların ne zaman geleceklelerini sana bildireceğim. Onlar seninle konuşmak isteyecekler tabii.»

Dr. Eaton, «Git artık,» diyerek gözlerini kapattı. Senatör nazik nazik gülerek odadan çıktı.

Martin bir süre koltuğunda oturdu. Canlı elini kapatıp kapatıp açıyor, ileride bir noktaya bakıyordu. Artık kesik kesik solumuyordu ama ağzı hâlâ yarı aralıktı, Birdenbire yüksek sesle, «Mavis, Mavis!» dedi. Gözleri dolmuştu yine. Sonra, «Jon...» diye mırıldandı. Telefona doğru uzanacak oldu. Fakat senatörü hatırlayarak elini çekti. Sonra da, «Hilda,» diye inledi. «Marjorie... Marjorie...»

Jenny Heger, terasa çıkarken durakladı. Harald Ferrier orada oturmuş, sigara içiyor ve sabah gazetesini okuyordu. Jenny bir süre çekingen bir tavırla ona baktı. Sonunda genç adam onu farketti. Başını kaldırıp gülümsedi. Ayağa kalkarak kıza oturmasını işaret etti. Jenny, «Hayır,» anlamında başını salladı. Ellerini kaba kumaştan kahverengi elbisesinin üzerinde kenetlemişti.

Genç kız pek hafif bir sesle, «Herhalde beni hiçbir zaman bağışlamayacaksın?» diye mırıldandı.

Harald büyük bir şefkatle, «Jenny,» dedi. «Ben seni suçlu bulmuyorum. Sadece benim hakkımda öyle şeyler düşünebilmene üzüldüm.» Pırıltılı ela gözlerinden kıza duyduğu gerçek aşkı okumak mümkündü. «Fakat— biraz kırıldım. İşte bu yüzden seninle avukatlarımıza giderek o anlaşmaları imzalamaya yanaşmadım. Düşünmek istiyorum, kırgınlığının geçmesini bekliyordum.»

Jenny içini çekerek utangaç bir tavırla ona baktı. Yine çekingen çekingen. «Ben de düşünüyordum...» diye karşılık verdi. «Annem sana karşı haksızlık etmişti. Bunun da farkındaydı. İşte annemin yapması gereken şeyi şimdi ben yerine getireceğim. Eğer yaşasaydı o da böyle yapardı herhalde. Hazırlattığın anlaşmalar da pek uygun değildi. Onun için— eğer istersen avukatlarımıza gideriz. Annemin mal ve mülkünü eşit şekilde paylaşıyoruz. Ondan sonra sen istediğin yere gidersin. Bilmiyorum, annemin serveti ne kadar? Şimdiye kadar bunu hiç düşünmedim. Ama herhalde bir hayli büyük bir tutarı buluyor.»

«Evet, Jenny. Birkaç milyon dolar. Yatırımlar dolayısıyla da giderek artıyor.» Harald hâlâ gülümsüyordu ama tetikteydi şimdi. «Paylaştığımız takdirde bile bu ikimize de yeter de artar!»

Jenny alçak gönüllülükle, «Buna memnun oldum,» diye mırıldandı. «İşte böylece istediğin zaman gidebilirsin. Ben de burada, babamın adasında kalırım. Buraya onun istediği gibi bakarım. Sen ne zaman istersen avukatlara gidebiliriz, Harald.»

Genç adam çok sevinmişti ama bunu belli etmedi. «Jenny, seninle konuşmak istiyorum... Yalvarırım, Jenny, lütfen biraz otur. Fazla zamanını almayacağım.»

Jenny eski kuşuları ve peşin hükümleri yüzünden hâlâ çok utanıyordu. Bu yüzden hafifçe kızarak hasır bir koltuğun kenarına ilişti. Mavi nehre bakarak bekledi.

Harald, «Beni biraz dinler misin, Jenny?» dedi. «Fırlayıp kaçmaya kalkışmadan.»

Kız o alışılmış dürüstlüğüyle genç adama baktı. «Ben artık kaçıktan vazgeçtim. Hayatım boyunca kaçtım durdum. Ama buna son verdim artık.»

Harald gülümsedi. «Buna sevindim. Kaçman için bir neden yoktu. Çocukken ben de kaçırdım. Budalaca bir şeydi bu.»

«Sahi mi?» Jenny genç adama ilgiyle gülümsedi.

«Evet, kaçırdım ya. Babamın beni ve resimlerimi takdir etmesini istiyordum. Onun harika bir adam olduğunu sanıyordum. Ama aslında o annem gibi zevkli bir insan değildi. Bu yüzden de tablolarımı kendisine gösterdiğim zaman yüzünü buruştururdu. Gülünç bir adamdı. Ne var ki ağabeyim Jon bunu hiçbir zaman anlayamadı.»

Usulca güldü. «Ailemizde anlayışlı iki insan var sadece, Jenny. Bir ben, biri de annem. Jon'a göre en güzel ve en ilgi çekici şey bir kadavradır.» Bir kahkaha attı, «Sözgelisi o Mavis'in güzelliğini hiçbir zaman takdir edemedi. Onu hiçbir zaman anlayamadı.»

Jenny eskisi gibi sert sert, «Mavis'in anlaşılacak bir yanı yoktu ki...» diye karşılık verdi. «Ben bunu çok genç olmama rağmen sezmiştim. Dört yıl önce çok saftım. Jon'un başına o derdi açan Mavis'de— şey— görünenlerden daha başka bir şeyler olduğunu sanmasıydı. Oysa Mavis, Mavis'ti.»

Harald çok şaşırmıştı. Bu zeki ve anlayışlı Jenny'den pek hoşlandığını da sanmıyordu. «Ne demek istiyorsun?»

Jenny bayağı canlandı. «Aslında Mavis pek basitti. Bir kedi yavrusu ne isteyebilirse o da onu istiyordu: Yemek, oyun, eğlence, uyku, yatacak yumuşak bir yer, okşamak, şımartılmak. Lâıyk olduğunu düşündüğü lüks şeyler için savaşmak.»

Harald bu sözleri düşündü. Gözlerini kısmış, bu hiç tanımadığı Jenny'i süzüyordu. Kızın söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Hoşuna gitmeyen şey, Mavis'in Jenny'nin gözlerini boyamamış olmasıydı.

Jenny sözlerini sürdürdü. «Mavis, kendisini şımartmayan

insanlardan nefret ederdi. Bir de kendisinden gerçek, insanca şeyler bekleyenlerden.»

Harald, ne kadar doğru, diye düşündü. Ama ne kadar da güzeldi o! Sonra, «Sana şaşıyorum, Jenny,» dedi. «Hainlik ediyorsun.»

«Hayır!» Jenny eskisi gibi heyecanlıydı şimdi. «Ben sadece gerçekten söz ediyorum. Sonunda Jon da bunu anladı.»

«Anladığını nereden biliyorsun?»

Jenny gözlerini ondan kaçırdı. «Biliyorum işte.»

«O Mavis'e karşı çok kötü davrandı.»

Jenny derin bakışlı mavi gözlerini yeniden ona dikti. «Nereden biliyorsun? Bunu sana Mavis mi söyledi?»

Harald koltuğunda hareketsiz kaldı. Fakat iki eliyle koltuğun kenarlarını sıkıca tutuyordu.

Jenny, «Mavis'i sık sık gördüğünü biliyorum,» dedi.

«Nereden biliyorsun, Jenny?» Harald fena halde telaşlanmıştı. Yerinde doğruldu.

«Geceleri nehrin kıyısında dolaşarak konuştuğunuzu gö-rürdüm.»

Harald usulca, dikkatle bir soluk aldı. Koltuğun kenarlarına dayadığı parmakları seyiriyordu. Jenny'i dikkatle süzerek, «Mavis'in dertleşecek birine ihtiyacı vardı,» diye mırıldandı. «Ve ben anlayışlı bir adamımdır.»

Jenny başını salladı. «Herhalde öyledir.» Sonra içini çekti. «Acı bir olaydı o. Fakat ben en çok Jon'a acıyorum.»

Harald kokulu mendilini çıkararak dikkatle alnını sildi. «Mavis sanatla çok ilgilenirdi. Belki sen buna inanmayacaksın.»

Jenny ilgisiz bir tavırla, «Çok güzel,» diye karşılık verdi. Mavis'le ilgilenmiyordu artık. «Benimle konuşmak istediğinden söz ediyordun.»

«Evet.» Harald korkusunu unutmaya çalışarak Jenny'e doğru eğildi. «Jenny, sana seninle evlenmek istediğimi söylediğim zamanlar beni ciddiye almazdın.»

Kızın bedeni kaskatı kesiliverdi. Yüzünde soğuk bir anlam belirmişti.

«Jenny, bir erkeğin bir kadına onu sevdiğini söylemesi bir hakaret sayılmaz.»

«Her— her halde.» Kız iyice koltuğun kenarına kaydı.

«Bana inanmıyor musun?»

Jenny'nin geçmişi düşündüğü ve utandığı belliydi. Soluk renkli düzgün yanakları kızarmıştı. «Artık inanıyorum. Ama bundan söz etmemeni tercih edeceğim.»

«Neden? Benim için dünyanın en önemli sorunu bu, Jenny. Ve bu konu parayla da ilgili değil.»

«Hayır, hayır. Parayla ilgili değil.» Kız daha da kızarmıştı. «Öyle düşündüğüm için çok üzgünüm.»

«E, Jenny? Şimdi ne diyorsun?»

Kız birbirine kenetlediği parmaklarına bakıyordu. Sıkılmıştı. «Seni— seni o şekilde düşünmem.»

«Annen yüzünden mi?»

«Hayır... Başka bir— neden var.»

«Jenny, o genç doktorun arada sırada kayıkla buraya geldiğini farkettim. Şu Jon'un yerine geçen gencin. Onu ciddiye almıyorsun ya?»

«Çok nazik biri o!» Jenny üzülmüştü.

Harald hoşgörülle, «Çok da çocuk...,» dedi.

Jenny biraz öfkelen-di. «Yanı-lıyorsun. İyi olmak aptal olmak anlamına gelmez. Onunla konuşmak hoşuma gidiyor. Karakterinin gizli kapaklı, karanlık yanları yok. Çok dürüst. Arkadaşlığı hoşuma gidiyor. Onunla aynı şeylerden hoşlanıyoruz.»

«Kendisiyle evlenecek kadar mı?»

Jenny sesini çıkarmadı. Çok sıkılmıştı. Fakat Harald'ın gülerek karşılığını beklediğini sezin-ce, «Onunla evlenmeyi düşünmüyorum,» dedi.

«Eh, bu da cesaret verici bir şey. Jenny, bana direnişin nedir?»

«Söyledim ya. Seni o şekilde düşünemem.» Jenny ayağa kalkarak umutsuzlukla bakındı. «Bana bir daha böyle bir öneride bulunma. Hiçbir zaman.»

Genç adam da ayağa kalkmıştı. «Jenny, hiç olmazsa bu konuda düşünür müsün? Bana haksızlık etmiş olmamak için...»

Genç kız sanki saklanacak bir yer arıyormuş gibi çevresine bakınıyordu hâlâ. «Bunu düşünemem.»

«Fakat başka biri yok ki, Jenny. Ben seni anlıyorum. Seni uzun bir süreden beri seviyorum. Seninle birlikte çok mutlu oluruz.»

Jenny, «Kusura bakma,» diye haykırdı. Daha Harald bir şey söyleyemeden, eskisi gibi koşarak kaçtı.

Avukat Howard Best, St. Hilda Hastanesinde Dr. Louis Hedler'in büyük odasına girdiği zaman Rahip McNulty'nin de onun yanında olduğunu gördü. El sıkıştılar ve Howard oturdu. Louis'in yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. Bir kurbağaninkine benzeyen gözlerinden pek kaygılı olduğu anlaşıyordu.

Louis, «Geldiğin için teşekkür ederim, Howard,» dedi. «Geç olduğunu biliyorum. Akşam yemeği zamanı geldi. Fakat senin ve muhterem pederin buraya hastane tenhalaştığı zaman gelmenizi istiyordum. Aksi takdirde gelişiniz fazla merak uyandıracaktı. Bu çok önemli ve gizli bir sorun.» Hecelere basa basa tekrarladı. «Gizli.» İki adama da anlamlı anlamlı bakıyordu.

Rahibin altın rengi gözlerinde telâş belirmişti. «Benim dilimi tutacağımdan emin olabilirsin.»

«Evet. Ya sen Howard?»

Howard gülümsedi. «Bana bir dolar ver.» Dr. Hedler bir an ona baktı. Sonra da genç adamın isteğini yerine getirdi. Howard, «Ben avukatım,» dedi. «Sen şimdi bana vekâlet ücreti ver-

miş oluyorsun. Bana söyleyeceğin her şey, bu odada duyacak-larım tümüyle gizli bilgi sayılır artık.» Sevecen, çocuksu yüzün-deki gülümseme birdenbire kayboldu. Parayı cebine atarak, uzun ince bedeniyle koltuğa iyice yerleşti.

Louis, «Howard,» diye başladı. «Sen Jon Ferrier'in avuka-tıydın, değil mi?»

«Evet. Burada, Hambledon'da. Davaya başka yerde bakıl-masını da ben istedim. Çünkü kent tümüyle Jon'un aleyhindeydi. Sonunda davanın Philadelphia'da görülmesini sağladım. Oradaki en büyük avukatları da Jon için tuttum.» Yüzü şimdi Louis'inki kadar ciddiydi. «Neden?»

Dr. Hedler masasındaki kalın dosyaya baktı. İçini çeke-rek pencereden dışarıya bir göz attı. Bir yandan da parmağıyla dosyaya vuruyordu. «Bir şey var... Jon aynı suçtan tekrar yar-gılanamaz, değil mi?»

Howard çabucak doğrulup oturdu. «Hayır, yargılanamaz. Allah kahretmesin! Ne var, Louis?»

Doktor sözlerine devam etti. «Fakat Jon'un Mavis'in kür-tajında hata yaptığı ve böylece karısıyla doğmamış çocuğunu öldürdüğünü gösterecek yeni kanıtlar ortaya çıkarsa? Hatta Jon'un bunu bilerek yaptığını belirtecek kanıtlar bulunursa? Bu Jon'un mahvına yol açar, öyle değil mi? Herhalde Jon'u o za-man doktorluk yapmaktan alıkoyarlar.»

«Herhalde.» Howard da şimdi doktor kadar kaygılıydı. «Fa-kat işin o yanını sen benden daha iyi bilirsin. Haydi, Louis, an-lat.»

«Öyküye başından başlayacağım.» Louis bir mendille al-nını kuruladı. «Kenton Champion, Jon'a fena halde düşman.»

Şimdi rahat de koltuğunda doğrulmuştu. Howard da o da gözlerini doktora diktiler.

Louis ekledi. «Champion, Jon'un, oğlu Francis'i seminerden çıkmaya ve dışarıda 'bir babanın oğluna erişemeyeceği, onu avutamayacağı adı kötüye çıkmış bir yere' kaçmaya ikna etti-ğinden yakınıyor.»

Rahip öfkeyle bağırdı. «Bu kadar korkunç bir yalan daha olamaz! Jon, Francis Champion'un hayatını kurtardı. Ve ben delikanlının nerede olduğunu biliyorum. O sana gerçeği açıklar.»

Louis, «O halde,» diye karşılık verdi. «Onu çağır. Francie mümkün olduğu kadar çabuk buraya dönsün.»

Rahip, «Oğlan Fransa'da,» dedi. «Kendisine bu akşam bir telgraf çekerim.»

Louis içini çekti. «Francis o zaman ancak on gün sonra dönebilir. Ama neyse, sen onu çağırt, muhterem peder. Bu gece.»

McNulty, «Daha da iyisini yapacağım,» diye açıkladı. «Telgrafımda Francis'e dönmesini neden istediğimizi anlatacağım. Ayrıca ondan bana babasının— şey— yanlışlarını düzelten bir telgraf çekmesini de isteyeceğim. Bu, dört güne kadar elimize geçer.» Rahibin genç yüzünde çok üzgün bir anlam belirmişti.

Howard da kaygılıydı. «Ne oluyor, Louis? Bu neden gerek?»

Louis dosyaya baktı. «Size anlatacaklarım için bir giriş yapmaya çalışıyorum.» Kollarını kavuşturarak, dirseklerini masaya dayadı. Howard'ın gözlerinin içine bakıyordu. «Jon daima kavgacı ve haşin bir gençti. Çocukluğunda bile öyleydi o. Bunu hepimiz biliyoruz. Daha da kötüsü, Jon daima dürüst bir insandı.» Konuklarına hüzünle baktı. «Bazı anlarda Jon'u gözümlü kırpmadan öldürebileceğimi düşünürdüm. Bazı zamanlar onu her türlü suçla itham ederdim. Politika bilmez o. İşin kötüsü genellikle haklı çıkardı Jon. Tabii bu da bağışlanamayacak bir şeydi. Öyle değil mi? Küçük Martha'yı hatırlıyorsun, değil mi, Howard?»

«Evet. Tanrı beni affetsin. Hatırlıyorum.»

«Jon'u sık sık görüyor musun. Howard?»

«Hayır. Herhalde o beni bağışlamıştır. Daha doğrusu Jon bana böyle söyledi. Ama Jon hiçbir şeyi unutmaz. Amansız bir insandır o. Bir haksızlığı da hiç bir zaman affedemez. Beth'le ben onu sık sık evimize çağırdık. Ve Jon, o sert tavırlarıyla bizi

hep reddetti... Fakat söz ettiğin 'yeni kanıtlar' nedir, Louis? Bunların Jon'la ne ilgisi var?»

«Sana durumu kısaca anlatayım, Howard. Kenton Campion, Jon aleyhinde bir intikam kampanyasına girişti. Kuşkusuz senatör tatlı tatlı konuşuyor ve bu işi Hambledon'un iyiliği için yapmak istediğini söylüyor. Komplo bir süreden beri hazırlanmakta. Senatör ve seni şaşırtacak kadar kalabalık bir grup Jon'u yalnız kentten sürmeyi değil, onun elinden doktorluk etme yetkisini de almayı istiyorlar. Ayrıca onun yargılanmasını da arzu ediyorlar.»

Howard haykırdı. «Fakat bunu yapamazlar! Jon'u o 'cina-yetler' yüzünden yeniden yargılayamazlar!»

«Hayır. Belki yargılayamazlar. Fakat Jon'u kürtaj yaptığı için dava edebilirler, değil mi?» Louis çekmesini açarak lekeli bir peçeteye sarılmış ince bir şeyi çıkardı. Bunu masaya bıraktı. Sonra sessizce peçeteyi açtı. Rahiple avukat bunun içinde uzun ve kıvrık bir alet olduğunu gördüler. Louis, «Bu bir küret,» dedi. «Rahmin kazınması için. Bu âlet hem yasadır hem de yasadışı. — Ameliyatlar için kullanılır. Normal düşüklüklerde annenin hayatını kurtaran bir alettir. Fakat aynı zamanda kürtajcılar tarafından da kullanılır. Şuna bak, Howard.»

Avukat dehşetle aleti aldı ve o zaman gümüş sapındaki yazıyı gördü. «Jonathan Ferrier!» Rahip alete bir göz attı, sonra da geriledi.

«Evet. Senatörün isteği üzerine gidip Mavis'in amcası Martin Eaton'la konuştum. O bu küreti verdi bana. Mavis'in Jon'un yaptığı kürtajdan sonra bunu kendisine verdiğini söyledi. Mavis, Pittsburg'a gitmeden bir gece önce ona kürtaj yapmakta üstelemiş. Çünkü Jon çocuk istemiyormuş. Mavis ise çok üzülmüş—»

Howard, çılgın gibi ona baktı. Sonra da çilli elini kabark, kıvrık kızıl saçlarının arasına soktu. Açık renk gözleri yerinden uğruyordu âdeta. «Bu iğrenç bir yalan! Bence ihtiyar Ea-

ton yalan söylüyor!» Ya da yanıldı. Ama nasıl olabilir? Eaton, hem bu hastanedeki, hem de Pittsburgh'daki doktorların tanıklığını dinledi. Jonathan'ın kürtajdan birkaç gün önce o kentte olduğunu bilmesi gerek!» Masaya bir yumruk indirdi. «Tanrı aşkına Louis! Onların yalanlarına nasıl inanabilirsin? Bu Allahın belâsı hastanede çalışan kendi doktorların, kendi operatörlerin kadına, Jonathan. Hambledon'dan ayrıldıktan en az kırk sekiz saat sonra kürtaj yapılmış olduğunu söylediler.»

Louis üzüntüyle ağır ağır başını salladı. «Biliyorum, biliyorum, Howard. Rica ederim, sakın ol. Peki Martin Eaton neden bu yalanı uydurdu? Bu dosyada onun imzalı ifadesi de var. O da doktor. Mavis bu hastaneye kaldırıldığı zaman Martin Eaton da onun yanındaydı. Ve genç kadın ölmeden önce Martin, Jonathan'ın birkaç günden beri Pittsburgh'da olduğunu da itiraf etti. Biz Mavis'in hayatını kurtarmaya çalışırken Martin'in böyle söylediğini kendi kulaklarımla duydum. Akli başından gitmiş gibiydi. Fakat Mavis ölünce de tekrar tekrar, 'Jon suçlu! Allah kahretsin, o suçlu!' dedi durdu.»

Rahip McNulty hafif, titrek bir sesle konuşmaya başladı. «Jon'un o korkunç cinayetle hiçbir ilişkisi yok. Jon bunu itiraf etse bile ona yine de inanamam.»

Louis, «Ben de öyle, muhterem peder,» diye karşılık verdi. «Jon'u tanırım. Ondan nefret ettiğim anlar, kendisinden hoşlandığım zamanlardan fazladır.» Acı acı güldü. «Fakat gırtlaklarını kesme arzusuna kapıldığım anlarda bile Jon'un iyi bir insan olduğunu hiçbir zaman yatsımadım. Durakladı. «Senatörün 'kamitesi', Dostlar Hastanesine de gitti. Dr. Humphrey Bedloe'yu görmeye. Komitede Senatör Campion, Mr. Witherby, Jon'un haklı olarak 'kasap, katil,' diye bağırdığı Dr. Schaefer ve Jon'la onun sevimli olmadığı anlarda karşılaşmış olan tanınmış kişiler var... Evet, komite Dr. Bedloe'yu görmeye gitti. Humphrey'e küreti gösterdiler. Doktor fena halde şaşaladı tabii. Az kalsın kalp krizi geçiriyordu. Ondan sonra birinin kendisine Jon'u, Mavis'e kürtaj yapıldığı gün kentte gördüğünü söyledi-

ğini itiraf etti.» Louis, kurbağaninkine benzeyen patlak gözleriyle bir rahibe bakıyordu, bir avukata. «Jon, aslında bu zayıf kanıt yüzünden tutuklanmıştı, Howard. Senin bundan haberin yoktu. Humphrey o sırada bu tanığın adını vermeye de yanaşmamıştı. Fakat komite kendisine küreti gösterince, Adamın adını da ağzından kaçırdı. Tanık Tom Harper'di.»

Howard hayret ve öfkeyle ona baktı. «Kanserden ölmek üzere olan Tom Harper mi? Jon'un büyük bir merhametle yardım ettiği arkadaşı?»

«Evet, o.» Rahiple avukat, Louis'e âdeta dehşetle bakıyorlardı. Doktor sözlerini sürdürdü. «Tabîî bunun doğru olması imkânsız. Benim de haber kaynaklarım var. Komitenin Tom Harper'e gittiğini de biliyorum. Kentte Jon'un Tom'a karşı çok haşinlikle ve zalimcesine davrandığına ilişkin bir dedikodu dolaşıyordu. Gûya Jon, Tom'u doktorluktan uzaklaştırmış ve büyük bir zalimlikle onu işçi gibi çiftliğinde çalıştırmaya başlamıştı. Evet, sizin hikâyenin iç yüzünü bildiğiniz anlaşılıyor. Her ne hâl ise... Tom, komiteye Jon'u kıskandığı, ona kızdığı için Humphrey'e yalan söylediğini açıkladı. Adamlar onu zorlayarak yalanlarla dolu bir ifadeyi de kendisine imzalatmaya çalıştılar, bunu bana Tom'un karısı Thelma anlattı. Fakat Tom buna yanaşmadı ve Jon'a gidip her şeyi anlatmakla tehdit etti komiteyi.» Louis derin derin içini çekti. «Ne yazık ki Tom Harper bu sabah altıda hastalığının neden olduğu bir iç kanama yüzünden öldü. Onun için şimdi elimizde tanık olarak Thelma var. Tom'un komiteye yalan söylediğini yalnız o biliyor. Fakat kentte hâlâ Jon'un zavallı adama yaptığı zalimliğin öyküsü dolaşiyor. Thelma, Jon'a yardım etmeye çalıştığı takdirde, onun Harper ailesine ne kadar büyük bir iyilik yaptığı ortaya çıkacak. Ve tabîî bu da Jon'un aleyhine olacak. Komite daha şimdiden bu yardımdan, 'hakikati boğmak için rüşvet' diye söz etmeye başladı.»

Howard inledi. «Tanrım... Bu dünya ne biçim insanlarla dolu?»

Louis o kadar sarsılmıştı ki dayanamadı. «İnsanlar konusunda bu kadar zalim olma, Howard. Biz de öyleyiz. Jon'un sana büyük Martha'nın hastalığını açıkladığı günü herhalde hatırlıyorsun? Yanılmıyorsam, Jon'un yüzüne, 'Katil!' diye de bağırdın. Ve bu sözünü herkes kentte memnunlukla birbirine tekrarladı.»

Rahip, Howard'a merhametle baktı. Avukat, «Ben bu sözleri hak ettim,» diye mırıldandı. «Evet, hak ettim. Fakat ben yalan söylemiyordum, Louis. Bunun gerçek olduğunu sanıyordum. Ya da belki de sanmıyordum. Belki de benim bağırdığım Jon değil, Martha'nın karşısına dikilen 'ecel'di.»

Louis, «Hepimiz bir neden buluruz,» dedi. «Ben de öyle. Neyse...» Yine gözlerini dosyaya dikmişti. «Şimdi Jon aleyhindeki iddialara devam edelim.» Dosyadan bir kâğıt aldı. «Elsie Holliday, Jon'un oğlu Jeffrey'in doktoru değil, sadece onun arkadaşı olduğunu söylüyor. Ve o da Jon'un oğlunu zorla muayene ettiğinden şikâyetçi. Size Jon'un koyduğu teşhisi açıklamaya yetkili değilim. Fakat Jeff, başka bir eyaletteki bir hastanede, Jon'un teşhis koyduğu hastalıktan öldü. Yine de Jon, Jeffrey'i gerçekten genç adamın annesinin ve doktorlarının izni olmadan muayene etti. Tabii sadece teknik bir nokta bu. Jonathan'a doktorluk yaptırmamalarına yetecek bir şey de değil. Fakat bu kenti biliyorsunuz. Jon'un düşmanlarını da tanıyorsunuz. Onlar Jonathan'ın aleyhindeki bütün hikâyeleri tekrarlıyorlar. Bunlar birleşince de...»

Howard tiksintiyle dudağını büktü. «Ya, şimdi Martin Eaton da tanıklığa kalktı. Bu küret öyküsüye fevkalâde.»

«Evet, evet. Martin'in hikâyesi ve bu küret Jon'u mahvedebilir. Bizim gerçeği bilmemize rağmen olabilir bu. Tom Harper sağ olsaydı da senatörle Jonas Witherby'nin inandıkları öyküyü yalanlasaydı... Daha doğrusu inandıklarını iddia ettikleri öyküyü... Ayrıca ihtiyar Jonas, Jon'un onu kanıt olmadan

intihara kalkışmak ve zehir almakla suçladığını söyledi. Tabii sorunun asıl nedenini bilmiyorum. Fakat bunun da ciddi yan-
kaları olabilir. Çünkü bir doktor intihar olaylarını polise bil-
dirmek zorundadır. Jon bunu yapmamış, Jonas'ı yalnızken suç-
lamış.»

Howard, «Burnuma pis bir koku geliyor,» diye homurdan-
dı. «İğrenç bir öykü bu.»

Louis, başını salladı. «Ben de aynı kanıdayım. Fakat Hamb-
ledon'da herkes ihtiyar Jonas'ın bir aziz olduğuna inanıyor. Ve
herkes onun Jon aleyhindeki sözlerine inanmaya hazır. Çünkü
Jon'un bir aziz olduğunu düşünen yok.» Louis hafifçe güldü.
«Jonas'ın ifadesi de burada.»

Howard mırıldandı. «Bana korkunç, kötü bir rüya görüyor-
muşum gibi geliyor.»

Dr. Hedler, «Bu dünya da korkunç ve kötü bir yerdir,» de-
di. «Bunu deneylerimle anladım.»

Howard, sesli düşünüyordu. «Şu— kürete dönelim. Onu
herhangi bir kimse Jon'un dolabından almış olabilir. Dolap onun
muayene odasında.» Birdenbire sustu. Jonathan'ın, babasının
değerli armağanını daima kilit altında tuttuğunu anımsamıştı.

«Fakat, 'Mavis bilinmeyen bir kürtaçıya gittiyse, neden
yanına Jon'un küretini aldı?' diye soracaklar.»

«Belki adam kadından Jon'un küretini getirmesini istedi.»

«Evet, bu olasılık da var. Ama buna da kimse pek inan-
maz.»

Howard üzüntüyle başını salladı. «Doğru... Mavis öldü.
Sorunun iç yüzünü hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz.»

Rahip, «Gerçek eninde sonunda ortaya çıkar,» dedi.

Louis, «Seni hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm,
muhterem peder,» diye cevap verdi. «Bazan gerçek bir daha or-
taya çıkmamak üzere gömülür.» Kaşlarını çattı. «Şimdi ciddi
sorunlara geliyorum. Bunları anlatmak imkânsız. Eğer doğruy-
salar Jon mahvoldu demektir. Burada, Mrs. Edna Beamish
adında genç bir kadının ifadesi var. Mrs. Beamish burada yazı-

lı olan tarihte Jon'un muayenehanesinde ona kürtaç yapmaya kalkıştığını iddia ediyor: 'Jonathan Ferrier'e kürtaç için gittim. Ben genç bir dulum. Babasız çocuk yetiştirmeyi istemiyordum. Şimdi pişmanım. Fakat kocamı kaybetmişim, onun için de üzüntümden ne yaptığımı bilmiyordum.' Fakat Jonathan'ın muayene odasında canı öyle yanmış ki, ciyak ciyak bağırması. Sesi yalnız bekleme salonundan değil, sokaktan da duyulmuş. İyice dehşete kapıldığı ve acıya dayanamadığı için de Jon'un kürtaçıya devam etmesine izin vermeyerek muayenehaneden ayrılmış. Kadın, Jonathan'ın iş için iki yüz dolar istediğine yemin ediyor. Fakat Mrs. Beamish'in rahmine büyük zarar vermiş, Jonathan. Bu yüzden de Mrs. Beamish çocuğunu sonradan düşürmüş, Scranton'da bir doktor da buna tanıklık ediyor. Kan kaybı yüzünden Mrs. Beamish'e ameliyat yapmak zorunda kalan doktor tanınmış ve sözüne güvenilir bir kimse. Mrs. Beamish'in, evlendiği takdirde çocuk sahibi olabileceği de şüpheli. Çünkü kürtaççı kadını sakatlamış.» Louis donmuş gibi duran iki adama baktı. «İşte bu bir cinayet. Ve bu suç hafifletilemez. Ağır bir suç bu. Mrs. Beamish üç aylık hamileymiş. Ayrıca burada o gün Jon'un bürosunda bulunan hastaların da ifadeleri var. Ama onlar bu işi istemeye istemeye yapmışlar. Champion'la omuzdaşlarının o hastaları nasıl bulduklarını bilmiyorum. Ama hepsi de basit, dürüst, iyi tanınmış kimseler. Jon'u seviyorlar ve zorla tanıklık etmişler. Hepsi de genç kadının bağırıldığını, itiraz ettiğini, Jon'un canını yaktığını söylediğini duymuşlar. Muayenehaneden saçı başı karışık holde, Jon'u suçlayarak kaçtığını da görmüşler. Mrs. Beamish, ifadesini Senatör Champion'a yollamış. Onun senatörü olan Champion da çok öfkelenmiş bu işe. Anlaşıldığına göre Kenton Champion genç kadının kocası Mr. Ernest Beamish'i tanır ve çok sayarmış. İşte Kenton bu yüzden araştırmış. Genç kadının ve doktorunun ifadesi görünüşte doğru gibi.»

Howard homurdandı. «Buna inanmam. Burnuma yine pis bir koku geliyor. Buna inanmam.»

Louis başını salladı. «Ben de öyle. Çünkü Jon'u tanırım.»

Rahip titredi. «Ben de inanmıyorum.»

Louis, «Fakat,» diye içini çekti. «Burada operatörün ve hastanedekilerin ifadeleri var. Mrs. Beamish gerçekten Jon'un muayenehanesine gitmiş ve diğer hastalar da onun çılgınlığını duymuş, kadının kaçtığını görmüşler. Bundan başka Mrs. Beamish'in kocasının avukatıyla Scranton'dan başka bir doktorun ifadeleri de var. Jon'a giderek, ücreti ödemek istediklerini iddia etmişler. Jon, Mrs. Beamish'i tanımamış gibi bir tavır takınmış. Sonra onu tanıdığını itiraf etmiş. Kadının üç aylık hamile olduğunu fakat onun muayene tamamlanmadan çıkıp gittiğini söylemiş. 'Bu yüzden de Mrs. Beamish'in bana borcu yok,' demiş.» Louise, alayla güldü. «Başka bir doktor Mrs. Beamish'e yine de fatura yollardı. İşte Jon bu yüzden suçlu duruma düşüyor.»

Howard Best, «Jon'da Mrs. Beamish'in dosyası mutlaka vardır,» dedi. «Oysa bir kürtajcı dosya tutmaz.»

«Doğru. Jon'un dosyalarının yerli yerinde olduklarını umalım. Ama açıkçası böyle bir dosyanın da yargıçla jüri üzerinde pek büyük bir etkisi olmaz.»

Bir an durdu. «Burada başka iki kadının da ifadesi var. Hambledon'lu terzi Miss Louise Wertner ve yine Hambledon'lu şapkacı Miss Mary Snowden. Bu genç hanımlar ihtiyatsızlık etmişler. Eğer onlardan 'hanım' diye söz edebilirse... Ve ifadelerinde evlenmeden önce cinsi ilişkiye girişmiş olduklarını da itiraf ediyorlar. Kızlardan biri on dokuz, diğeri yirmi bir yaşında, mali dedikodular duymuşlar ve başlarına gelen dert karşısında kalkıp ona gitmişler. Ve Dr. Ferrier onlara kürtaj yapmaya razı olmuş.» Patlak gözleriyle iki adama baktı. Rahip de avukat da donmuşlar ve büzülmüşlerdi. Yüzlerinde umutsuzca ifadeler vardı.

Dr. Hedler sözlerine devam etti. «Bu iki kız birbirlerini tanımıyorlar. Fakat biri kürtaj için elli dolar vermiş, diğeriye yetmiş beş. Jonathan, sekreteriyle onların evine fatura yollatmış.

O faturalar da burada. İki kız daha sonra Jon'un muayenehanesine gitmişler. Sekreter faturaları tanımış. Paraları alarak, makbuz vermiş. Onları görmek ister misiniz?»

Avukatla rahip, Jon'u mahva sürükleyecek olan makbuzlara baktılar. Howard kâğıtları usulca masaya bırakarak parmaklarını birbirine kenetledi. «Jon'un onlara kürtaj yaptığını gösterecek bir kanıt yok ama değil mi?»

«Bir bakıma var. İki kız da birkaç gün sonra rahatsız olmuşlar. Ayrı ayrı doktorlara gitmişler. Bu doktorlar buradaki ifadelerinde kızların son zamanlarda kürtaj geçirmiş olduklarına yemin ediyorlar. Sözü geçen bu doktorlar tanınmış kimseler. İki de 'suçlu'nun Jon olduğunu bilmiyor üstelik. Bu hekimlerden biri bu hastanede çalışan Dr. Phil Harrington.»

Howard ifadesiz bir sesle, «Jonathan kürtaj yaptı diyelim...» diye söylendi. «O kızlara fatura gönderecek kadar ihtiyatsız mı?»

«Kızların parası yokmuş. Jonathan onlara acımış. Hatta sapıkça bir nedenden ötürü onlara kürtaj yapmaya da heveslenmiş. Sonra da işlediği suçu örtbas etmek için onlara 'tam bir fiziki muayene' için fatura yollamış.»

Rahip sordu. «O faturalar senin eline nasıl geçti, doktor?»

«Bu âdettir, muhterem peder. Bir kız bir doktora gittiği ve hekim hastaya daha önce kürtaj yapılmış olduğunu anladığı takdirde bunu ilgililere bildirmek zorundadır. Phil, durumu St. Hilda'nın yönetim kuruluna bildirdi. Diğer doktor da Dostlar Hastanesine.»

«Phil Harrington durumu hâlâ bilmiyor, öyle mi?»

«Bilmiyor, Howard. O Jon'un çok yakın arkadaşı. Kendisine durumu açıklamaya içim elvermedi.»

Howard derin derin düşünüyordu. «Buna inanamam. İster-seniz hislerimle hareket ettiğimi söyleyin. Ama bu iddialara inanmıyorum. O avukatlara özgü sezilerim bana Jon'un aleyhinde birtakım yalanlar uydurulduğunu fısıldıyor.»

Louis mırıldandı. «Bunlara ben de inanmıyorum.»

Howard'la rahip ona minnetle bitkin bitkin gülümsediler.

Hekim ekledi. «Fakat o makbuzlar var. Sonra doktorların imza-
lı ifadeleri. Bu koşullar altında ne derdin, Howard?»

Genç adam bir an durakladı. Sonra da itiraf etti. «Jon suç-
lu, derdim.»

«Campion'un bu ikinci ve üçüncü kürtajdı haberini var
mı?»

«Ne münasebet! O sadece Mrs. Beamish'in kürtağını bili-
yor.» Louis, dosyayı kapadı. «Campion ve dostları gerçekleri
açıklamam için Eyalet Tıp Kurulunun bazı üyelerini çağırmamı
istiyorlar. 'Gerçekler' dedikleri de onların sağladıkları bu kanıt-
lar. Şimdi, Howard, Jon'un eski avukatı ve arkadaşı olarak ne
yapmamı salık verirsin?»

Howard yorgun bir tavırla kızıl saçlarını karıştırdı. Tırnak-
larına baktı. Ayak bileğini kaşıdı. «Campion, Eyalet Tıp Kuru-
luna başvurman için sana ne kadar süre verdi?»

«On gün.»

«Bu sürenin uzatılmasını iste. Ben şu ciddi olayları incele-
yeceğim. Beamish, Wertner ve Snowden vakalarını. Diğer ifa-
deler sadece kin dolu ve bunlar dikkate alınmaya değmezler.
Jon'un küreti sorunu dışında. Martin Eaton'u görmeye çalışa-
cağım. Ama o Jon'a müthiş düşman. Herkes Philadelphia gaze-
telerinin de Eaton'un, jüri beraat kararını açıkladığı zaman,
'Olamaz! Olamaz!' diye bağırıldığını yazdıklarını da hatırlıyor.
Sonra adama inme indi. Bunu da herkes hatırlıyor. Ayrıca Mar-
tin Eaton'un Jon'u oğlu gibi sevdiğini ve o Mavis'le evlendiği
zaman pek sevindiğini de biliyor. Ve tabii herkes, 'Kimse orta-
da önemli bir neden olmadan oğlu gibi sevdiği birinin aleyhine
dönmez,' diyor. Nedenini tahmin etmek de güç değil. Belli bir
şey bu. Yoksa belli değil mi?»

«Seni anlayamıyorum, Howard.»

«Avukatlar, 'belli şeyleri' dikkate almazlar. Tabii bu bir
itiraf ya da ifade halinde yazılmış ve altı da imzalanmışsa o

başka. Hatta biz böyle şeylerden bile kuşkulanırız. İşte bu nedenle her şeyi inceleriz. Ve yine işte bu yüzden bir müvekkilimizi savunurken başarılı oluruz. Çoğunlukla da inanılmaz olan, gerçek açıklamanın ta kendisidir.»

Louis, «Boş hayallerin peşinde koşmadığını umarım,» diye içini çekti. «Durumu Jon'a açacak mısın?»

Howard uzun süre düşündü. Sonra da başını salladı. «Hayır. Bu Jon'un meraklanmasına, hatta onun tehlikeli bir tavır takınmasına neden olur. Jon'u biliyorsun. Hayır, onunla konuşmadan önce elime lehte birtakım kanıtlar geçirmiş olmam gerek. Ve bunu da yapacağım!» Kavgaya hazırlanıyormuş gibi başını dikleştirdi.

Louis bir süre bir şey söylemedi. Sonunda, «Biliyor musun?» dedi. «Bütün bunları sana açıklamakla buradaki mevkiimi tehlikeye atmış oluyorum, Howard. Campion'un da beni uyardığı gibi 'gizli' bir sorun bu. Senatör hastanenin yönetim kurulunda. Ve çok da güçlü. Kuruldaki doktor olmayan tek üye o. Onlar da Jon aleyhine hazırlanıyorlar. Senatör, Jon'un karşısına kesin kanıtlarla dikilmek istiyor. Amansız bir şey olacak bu. Bir neşter darbesi gibi bir şey.»

Howard acı acı, «O Allahın belâsı ahlâksızdan da böylesi beklenir zaten!» diye bağırdı. «Öyleleri dürüst insanlara ve özellikle kendilerine meydan okuyan kimselere hiç dayanamazlar. Bana düşman olan bir politikacı yerine bir kaplanla karşılaşmayı yeğlerim.» Yüzü bembeyaz, sessiz sedasız oturan rahibe baktı. «Muhterem peder, sen ne diyorsun?»

«Jon'un çevresini kinci ve hain düşmanlar sarmış. Jon'u mahvetmek için her şeyi yapacaklar, Howard.»

«Jon'un dostları da var, muhterem peder. Louis de onlara dahil.» Howard doktora güldü. «Doğrusu Jon'un tarafını tutacağın hiç aklıma gelmezdi, Louis.»

Louis Hedler de hafifçe gülümsedi. «Eğer kendi servetim olmasaydı belki Jon'un tarafını tutamazdım, Howard. Ne acı değil mi? İnsanın kişisel gelirli olması onun cesur bir biçimde davranmasını sağlıyor. Aynı derecede şanslı olmayan bir adam bu cesareti gösteremiyor.»

12

Jonathan o sabah, bugün Jenny'i bulacağım, diye düşündü. Bunun için Hambledon'u da, adayı da didik didik etmeye hazırım.

Son zamanlarda doğru dürüst uyuyamıyordu genç adam. Bunun bir nedeni de havaların sıcaklığıydı. Diğer nedeniyse Hambledon'dan ayrılış gününün yaklaşmakta olması. Bu Jonathan'a müthiş bir sıkıntı veriyor, genç adamın sinirini bozuyordu.

Jonathan, St. Hilda Hastanesine gittiği zaman da sinirliydi yine. Robert Morgan henüz gelmemişti. Fakat genç adam Phil Harrington'la karşılaştı. Phil'in iri, uysal yüzünde kaygılı bir ifade vardı.

Jonathan, «Ne oldu?» diye sordu.

«Yine Dr. Brinkerman sorunu...»

«Claude yine ne yaptı?»

«Herkese, bir çuvallı görsem bunun rahim olduğunu sana çağımı söylüyor. Ama ben buna alıştım artık. Onun, biz genç doktorlar hakkında neler düşündüğünü biliyorsun. Genç bir doktor iriyarı, kızıl gözlü bir boğa kadar kötü, kaba saba iğrenç bir insan.»

Jonathan, «Bu benzetmen hoşuma gitti,» dedi. «Peki o köpek son zamanlarda ne işler karıştırdı?»

«Genç bir kadın evde doğum yapmış. Ve her zamanki gibi bir aksilik olmuş. Çocuk erken dünyaya gelmiş. Son yapışıkmiş. Kendi doktoru genç kadını çabucak hastaneye getirerek Claude'u çağırmış. Claude Brinkerman hastanenin 'baş jinekolog'u olduğu iddiasında, Brinkerman gûya genç annenin hayatını kurtarmak için ona ameliyat yaptı ve rahmi de çıkardı. Kadın daha yirmi iki yaşında. Ne hoş değil mi? Ayrıca Brinkerman karnı açmışken yumurtalıklarını da aldı hastanın. Bu daha da güzel tabii. Yirmi ikisindeki kadını orta yaşlı bir insan haline sokuverdi.»

«Yumurtalıklar hasta mıydı?»

«Hayır. Ne münasebet! Rahim de biraz ustalıkla kurtarılabiliirdi. Ama Brinkerman'ı bilirsin. Marki de Sade kendisine bayılırdı herhalde. Brinkerman kadınlardan nefret ediyor.»

«Ameliyatta sen de hazır bulundun mu?»

«Evet. Birkaç arkadaşıyla birlikte. Onu engellemeye de çalıştım. Brinkerman az kalsın bisturiyle beni hadım edecekti.»

Jonathan öfkeyle homurdandı. «Durumu Louis'e açtın mı?»

«Evet, açtım. Onun bana çatacağını da sandım. Fakat son zamanlarda Louis'in kafası bir şeyle meşgûl. Ya da adam hastalanmak üzere. Pek dalgın. Sessiz. Bana sadece, 'Hastanede biraz huzur olsun,' dedi. 'Herhalde Claude kendince en uygun bulduğu şeyi yaptı.'»

Jonathan, «Aferin Louis'e,» diye mırıldandı. «Doktorların birbirlerini tutmaları gerektiğine iyice inanıyor... Neyse... Olan olmuş, Phil. Artık bu vakayı düşünme.»

Philip, «Yardıma ihtiyacım var,» dedi. «Bu sabah bir vaka geldi. Dış gebelik. Claude'un bir hastası. Adam, diğerine yaptığı gibi bu kadıncağızı da parça parça edecek. Onun şu anda ağzını şapırdattığını görür gibiyim. Hasta doğramakta usta Claude.»

«Bunun nedeni ikinci karısının pek genç oluşu. Kadın, Prissy Witherby'e bile bazı oyunlar öğretebilir. Brinkerman da hastalarını karısının yerine koyuyor.»

«Biraz ciddi olsan...»

«Çok ciddiym, Phil. Fakat sana yardım etmem imkânsız. Bunu sen de biliyorsun. Brinkerman benden müthiş nefret ediyor. Bu da tuhaf bir şey. Çünkü onunla ancak iki kez karşılaştık. O da beş yıl önce. Kendisine doktorluk yapacak bir adam olmadığını söylemiştim.»

«Eh, bu yüzden de seni sevmesi gerekir. Ya da adamın belleğini yitirmiş olması gerek.»

«Sözünü ettiğim olay beş yıl önce oldu. Ben onu ender görüyorum. Konuşmuyoruz ama birbirimize dik dik bakıyoruz. Toplantılara katıldığım günlerde de birbirimize pek ama pek nazik davranırdık... Onun ameliyatına nasıl girebilirim?»

«Louis'e söyleyebilirsin bunu.»

«Sen ameliyathanede olmayacak mısın?»

«Tabii ama o ihtiyar köpek ödümü patlatıyor. Bir şey söylediğin ya da fikrini açıkladığın zaman öyle bir bakıyor ki... Adeta ölüm meleği gibi. Kişiliği çok güçlü. Ama o seni korkutamaz.»

«Meslek ahlâkına uymaz bu. Herhalde Brinkerman bana ameliyathaneden hemen çıkmamı söyler.»

«Louis'in bu konuda konuşmaya hakkı var. Allahın cezası yeni bir probleme dalmış olsa bile böyle bu. Brinkerman da biz gençlerin arasında kötü bir ün yapmaya başladı. Tabii biz de bunu etrafa yayıyoruz. Bu St. Hilda için hiç hoş bir şey değil. Louis de bunu biliyor. Ya da bilmesi gerek. Jon, Tanrı aşkına! Bu hasta henüz yirmisinde!»

«Bu işlere nasıl karıştırıldığımı bir türlü anlayamıyorum.»

Jonathan, Dr. Brinkerman'ı tiksintiyle anımsıyordu. Bu konuda Phil Harrington'dan daha fazla bilgisi vardı. Evet, bir sadistti Brinkerman. Kadınlara karşı âdeta ihtirasa benzer bir nefret duyardı. Neşeli genç karısına da çılgıncasına âşıktı. Elli iki - elli üç yaşlarındaki bu adam her genç kadının gizli bir fahişe olduğunu düşünürdü. Ama diğer yandan kadınlara bir hayli de düşündü. Öğrenci hemşireleri sıkıştırıp çimdikler, sonra da aş-

kını ilân ederdi. Kızlar ondan korkarlar, kendisiyle karşılaşmak için de ellerinden geleni yaparlardı. 'Pis ağızlı' derlerdi onun için. Brinkerman, muayene sırasında bile hastaya bir engizisyoncudan daha fazla azap verebilirdi. Ama buna rağmen iyi bir doktor ve operatör olarak tanınmıştı.

Jonathan, Louis Hedler'i bürosunda buldu. İçeri girdiği zaman adamın yüzündeki gergin ve endişeli ifade, başhekimin bitkin hali onu şaşırttı. Louis'in kendisine her zamanki gibi endişeyle bakmaması da onu hayrete düşürdü. Yaşlı doktor âdeta babaca bir tavırla gülümseyerek, «Jon, oğlum!» dedi.

«Ne var, Louis? Hasta mısın?»

«Şey... Hayır. Otur, Jon. Beni sadece... kadrodan birinin durumu... endişelendiriyor...» Patlak gözlerinde tuhaf bir ifadeyle Jonathan'ı süzdü. «Ne kadar iyi bir insan o. Biraz genç tabii. Korkarım başı dertte. Bir bakıma buna kendisi neden oldu. Fazla heyecanlı, atılgan. Zaman zaman dilini tutmasını bilmiyor. Ama ben onu seviyorum.» Louis gülümsedi. «Beni de sık sık kırıyor. Ama onun çok bilgili ve üstün olduğunu da biliyorum. Eğer bana bir iki yıl, hatta altı ay önce onun için endişeleneceğimi söyleselerdi buna çok gülerdim.»

«Sen yumuşamaya başlamışsın, Louis. Seni böyle yumuşatan kim?»

Louis ona baktı. Sonra da esrarlı bir tavırla gülümsedi. «Onu tanıdığını sanmıyorum, Jon. Hayır, sen onu hiç tanıyorsun.» Louis dudaklarını ovuşturdu. «Buraya muhakkak beni kaygılandırmak, telaşa düşürmek ya da korkutmak için gelirsin, Jon. Bu sefer ne yapacaksın?»

«Üçünü birden.» Jonathan, Louis'e Dr. Brinkerman sorununu anlattı. Konuşurken Louis'in yüzündeki endişe ifadesinin neden gitgide arttığını da anlayamadı. «İşte böyle... Eğer bir itirazın yoksa ameliyatta ben de bulunmak istiyorum.»

«Bu imkânsız! Claude'un senden ne kadar nefret ettiğini biliyorsun.»

«Fikirlerimiz aykırı olduğu için mi? Uzun süre önce oldu bu. Hepimizin de arasında zaman zaman anlaşmazlıklar çıkmıyor mu? Claude'un beni pek sevdiğini iddia edecek değilim tabii. Ama herhalde o tartışmamızı çoktan unuttu.»

Louis, aksine, diye düşündü. Hem de öyle aksine ki... Sonra da âdeta kinle, «Jon, senin o yetenekli gençler bir operatörün istemediklerini ameliyathaneye sokmama hakkı olduğunu iddia etmediler mi? Eskiden böyle değildi. Bir doktor ve hatta ahbabları ameliyathaneye girip bir ameliyatı istedikleri gibi izleyebilirlerdi. Ama sizler için uygun değildi bu. Asepsiye unutmamak gerek. Ameliyathanede bir tiyatro atmosferi yaratılmamalı.» Louis, karşısında oturan genç adamın gergin hatlı esmer yüzüne ve alaycı bir pırıltıyla dolu olan siyah gözlerine baktı.

«İşin püf noktasını buldun, Louis. Ama biz haklıyız. Sağ, aklıma gelmişken. Hasta kim? Onu buraya hangi doktor yolladı?»...

«Himm.» Louis, başını salladı. «Mrs. Jason Hornby. Doktoru ise Summers Bayne. Senin arkadaşın.»

Jonathan, «İşte bu çok güzel,» dedi. Sonra da Louis'den izin istemek gereğini duymadan telefona uzandı. Biraz sonra Dr. Bayne'le o en şirin ve dostça tavırlarıyla konuşuyordu. «Summers, bugün Dr. Brinkerman hastan 'Mrs. Jason Hornby'i ameliyat ettiği zaman ben de orada bulunmak istiyorum. Ben şimdi St. Hilda'dayım. Anlayacağın Dr. Phil Harrington ameliyatta bulunamayacak belki. Onun için de Phil, benden yerine geçmemi istedi. Yalnız bir güçlük var, Summers'cıgım. Claude beni yeteri kadar sevmiyor. Karşı çıktığı takdirde ona senin isteğin üzerine ameliyata girdiğimi söyler misin? Ha, aklıma gelmişken. Brinkerman'ı kim istedi?» Jonathan bir süre dinledi. Kaşları çatılmıştı. «Evet, ben de seninle aynı fikirdeyim, Summers. Brinkerman'a köpeğimin tırnaklarını bile kestirmem... Endişelenme, Summers. Ben orada olacağım. Sen de öyle. Brinkerman'ın ameliyatta kasaplık yapmasına engel oluruz. 'Vena cava' etrafında vals yapmasına da. O 'vena cava'yı pek

seviyor. Kurulun onu neden kapı dışarı etmediğini de belki sana ancak Louis anlatabilir.» Jonathan öfkeli başhekime göz kırparak telefonu kapattı. «Brinkerman'ı hastanın kendisi seçmiş. Hatta bu bakımdan ısrar da etmiş. Zavallı Summers da o zaman bir şey yapamamış tabii. Ameliyatta bulunmak istediğini söyleyince içi rahat etti.»

«Sen küstahın birisin, Jon.»

«A, bunu biliyorum. Ha, sahi... Brinkerman'ı neden atıyorsun?»

«Jon, usta bir operatör o. Belki biraz 'radikal' ama... Sonra asepsi konusunda da senin kadar titiz. Belki bazen yanlış karar veriyor ama hangimiz hiçbir zaman yanılmadığımızı iddia edebiliriz?» Louis bir hayli endişeliydi. «Seni ameliyata girmekten vazgeçirmeyi isterdim. Jon. Yeteri kadar düşmanın var. Brinkerman ise düşmanlarının üzerinde ayrı ayrı durur. Onları safdışı edinceye kadar da uğraşır.»

«Biz onunla dost değiliz, Louis. Hiçbir zaman da olmadık. Benden şimdikinden daha fazla da nefret edemez.»

Louis sesini çıkarmadı. Jonathan'ı süzüyordu. Sonra garip bir sesle, «Haklısın...» diye mırıldandı.

Jonathan saat dokuz buçukta temizlik odasına girmişti. İşlik çalışıyor ve ellerini fırçalamaya hazırlanıyordu. Claude Brinkerman top gibi içeri daldı. «Allah kahretsin! Ne oluyor, Ferrifer? Hornby vakasında bana asiste mi edecekmışsin?»

Jonathan sakın sakın, «Duymadın mı?» dedi. «Phil, acil bir vakaya bakmak zorunda. Benden rica etti ve—»

Brinkerman'ın kıpkırmızı, sert ifadeli yüzünde müthiş bir nefret ve öfke vardı. Uçuk renkli küçük gözlerinde öldürücü bir pırıltı belirmişti. Adamın kendisinden hoşlanmadığını bilen Jonathan yine de bu duruma şaşıtı. Çünkü aslında o eski anlaşmazlık öyle önemli bir şey değildi. Fakat Brinkerman şimdi hiddetinden kendinden geçmiş gibiydi. İri yumruklarını sıkırmıştı, ge-

niş göğsü kabarıp kabarıp iniyordu. Jonathan en öldürücü düşmanı olsaydı, adam ancak bu kadar vahşice bir mantıksızlık, bu kadar şiddet isteği gösterebilirdi.

Brinkerman, «Seni istemiyorum!» diye haykırdı. «Ben bir ka——» Durakladı. Görülür bir şekilde ağır ağır yutkundu. Ama öfkesi artmıştı. «Seni istemiyorum. Anlaşıldı mı?»

Jonathan, «Beni Cummers Bayne istedi,» dedi. «Onun böyle bir hakkı var. Yoksa senin bu işini Phil Harrington'un bir iki saat sonra serbest kaldığı zaman yapmasını mı tercih edersin? Anladığıma göre bu çok acil bir vaka değil.» Dikkatle Brinkerman'a baktı. «Demin benim için bir şey söylemek üzereydin, neydi o, Claude?» Islak ellerini salladı. Diğer operatöre bakarken şimdi siyah gözlerinde korkutucu bir şey belirmişti.

Dr. Brinkerman da onu süzüyordu. Adamın iri, kaba hatlı yüzünde tuhaf, kötü bir ifade uçuştı. İnce dudakları titredi. «Neyse...» Alnı morumsu kırmızıydı ama yavaş yavaş hafifliyordu bu. Sesi alçaktı. «Senden hoşlanmıyorum, Ferrier. Hiçbir zaman da hoşlanmadım. Sana güvenim yok. Asla da olmadı.»

«Ben de bu güzel duyguları sana karşı duyduğumu söyleyebilirim, Brinkerman.»

«Bana ameliyatta hiçbir yardımın olamaz, Ferrier.»

«Ama belki hastaya olur, Brinkerman.» Yine gözgöze geldiler.

«Benim mesleki yeteneğime mi dil uzatıyorsun?»

«Ya sen benimkine mi dil uzatıyorsun, Brinkerman?»

«Summers istiyor. Louis de biliyor bunu.»

Dr. Brinkerman birdenbire sustu. Sonra da hafifçe güldü. «Louis buna pişman olabilir. Hem de pek yakında.»

Jonathan, «Ben bu işe zorla girişmedim, Brinkerman,» dedi. «Benim ameliyatta hazır bulunmamı istediler.»

«Bunun farkındayım, Ferrier. Summers Bayne'in de cezasını vereceğim. Ağır ağır.»

Jonathan, bu tehdidi düşündü. «Benim de dostlarım var.» Brinkerman boğuk bir kahkaha attı. «Bundan pek emin olma.»

Jonathan kaşlarını çatı. Phil Harrington'un sözlerini, hastanede karşılaştığı meslekdaşlarının kendisine karşı takındıkları o garip tavırları anımsamıştı. Fakat Brinkerman'ın kendisini dikkatle süzdüğünü bildiği için neşeyle güldü. «Çok esrarlı laflar bunlar. Fakat Summers'i koruyacak dostlarım var. Ve ben arkadaşlarımı kollamakta ün yapmışımdır.» Bir hemşireye bakarak onun gelip kurumakta olan ellerini pudralaması ve lastik eldivenleri giymesine yardım etmesi için başını salladı. «Bundan başka Summers'in ağabeyi senatör. Adam valiyle de çok dost. Yoksa bunu bilmiyor muydun? Senatörün Tıp Kurulunda olduğunu da sanıyorum. Yanılıyorsam söyle.»

Dr. Brinkerman, Summers'in ağabeyini unutmuştu. Bu yüzden hiç sesini çıkarmadı, sadece Jonathan'a kinle baktı.

İki operatör ameliyathaneye girdikleri zaman hasta hazırды. Ellerini yıkamış, önlük ve kep giymiş, maskesini de takmış olan Dr. Summers Bayne onları bekliyordu. Jonathan'a merakla baktı. Genç adam arkadaşına usulca göz kırptı. Hastaya narcoz verilmişti. Her şey hazırды. Jonathan, genç kadının güzel yüzüne baktı. Bir çocuğun yüzünden farksızdı bu. Sonra genç adam Dr. Brinkerman'a bir göz attı. Claude da baygın hastanın yüzünü inceliyordu. Sadistin gözlerinde bir işkencecininkini andıran bir açlık ve istek vardı.

Fakat adam usta bir operatördü de aynı zamanda. Jonathan'da hayranlık uyandıran bir biçimde karnı vardı. Alışık olduğu bir şeydi bu onun. Ceninin bulunduğu yumurta kanalı iri ve şişkindi. Fakat iltihaplanmamış ve yarılmamıştı. Hastanın şansı vardı. Dr. Brinkerman, tüpü ustalıkla kesip çıkardı. Sonra da Dr. Bayne'le Jonathan'a aldırmayarak ameliyatı seyreden asistanlara, «Şimdi bir deformasyon olup olmadığını anlamak için rahmi iyice muayene edeceğim,» dedi. «Ve diğer yumurtalığı da,

Bu yumurtalığın alınıp alınmaması konusunda bir karar vermedim. Fakat rahmi almak gerekecek, sanıyorum.»

Adamlar kaygıyla bakiştılar. Fakat Jonathan, «Ben rahminde, iki yumurtalığın da çok iyi durumda olduğunu görüyorum,» dedi. «Fazla araştırmaya gerek yok.»

Dr. Brinkerman durakladı. Ağır ağır başını çevirdi. Uçuk renkli gözleri kötü bir ateşle yanıyordu. «Operatör ben miyim, yoksa sen misin, Ferrier?»

«Ben senin asistanım. Ayrıca Hippocrates yeminini etmiş bir hekimim. İnsanları korumak benim görevim. Bu yüzden, bu hastanın çoğalma organına bir zarar verdiğin takdirde bir daha ameliyat yapmanı engellemek için her yola başvururum.» Ağır ağır, sert sert konuşmuştu. Onarılmayacak bir şey yaptığını da biliyordu. Tanıkların önünde ameliyat yapmakta olan bir operatöre hakaret etmişti. Fakat Jonathan için, hiçbir şeyden haberi olmayan hareketsiz ve aciz hasta herkesten ve her şeyden önemliydi. Bu sadisti de ancak korkunç bir tehdit durdurabilirdi. Jonathan da bu yola başvurmuştu.

Brinkerman korkunç bir sesle, «Sadece bunun için bile doktorluk yapma hakkın elinden alınabilir,» dedi.

Jonathan bir kahkaha attı. «Bunu yapmayı bir dene. Ben de sana karşı tanık çıkarırım. Meslek ahlâkı da bana vız gelir! Daima hata yapan, mahsus hastayı kesip biçen kimseleri korumak zorunda mıyız? E? Yarayı dikmeyecek misin? Yoksa kızın kan kaybından ölmesine göz mü yumacaksın?»

Dr. Brinkerman ona aldırmazmış gibi bir tavır takınarak pis pis güldü. Yakınındaki hemşireye alçak sesle, yakası açılmadık bir laf etti. Kız neredeyse ağlayacaktı.

Sonunda Brinkerman, Jonathan'a baktı. «O kötü sözlerinden sonra seni Kurula şikâyet etmekten başka çarem kalmadı. Ayrıca bu hastamın başına bazı acı şeyler gelirse, suçlu sen-

sin demektir. Çünkü beni sinsice korkutmaya çalıştın. İşime karıştın.»

Jonathan masaya daha da yaklaştı. «Kendimi korumak için her hareketini dikkatle izleyeceğim, Brinkerman. Kıza sinsice bir kötülük etmeni istemiyorum. Senden böyle bir şey umulur. Bu bakımdan pek ünlüsün.»

Herkes Dr. Brinkerman'a inme ineceğini düşünmeye başlamıştı. Elleri titriyordu adamın. Fakat Jonathan fazla ileri gittiğini bildiği için adamın elinden iğneyi de alamıyordu. Dikkatle Brinkerman'ın her hareketini izlemekteydi. Operatör, istediği zaman kendisine hâkim olmasını biliyordu gerçekten. Kendini topladı. Yüzündeki o korkunç renk kayboldu. Adam başka bir sorun çıkmadan dikişi tamamladı. Sonra da hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Eldivenleri öfkeyle elinden çıkartmaktaydı. Kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Hemşirelerle asistanlar hastayı örtü ve battaniyelerle sıkıca örterek dışarı çıkarlarken Dr. Bayne, «Adam elinden gelse seni öldürür, Jon,» diye mırıldandı. «Çok kötü bir adam o.»

Jonathan, «Onun ellisinden daha genç kadınları ameliyat etmesine izin vermemeliler,» dedi.

«Jon, dikkatli ol.»

Jonathan, Louis Hedler'in bürosuna çağırılacağını sanıyordu. Hastanede daha bir saat kalmasına rağmen Louis'den haber çıkmadı. Jonathan da nehrin kıyısına inerek, odaya gitti.

İhtiyar Albert, Jonathan'a Mr. Harald'ın evde olmadığını haber verdi. Onun nerede olduğunu da bilmiyordu. Miss Jenny'nin ise nerede olduğu belli değildi.

Jonathan kaşlarını çatarak sıkıntıyla döndü. «Jenny ada-da herhalde... Ama nerede? Burada bir sürü serin, köşe var...»

Jonathan genç kızı aramaya koyuldu. Burayı iyi tanırdı. Her gizli mağaraya, her sarmaşıklı çardağa tek tek bakıyordu. Sıcaklık gitgide artıyor, genç adam da öfkelenmeye başlıyordu.

Bir ara yüzünü silmek için durakladı. Aynı anda budanmamış fidanların ve hanımellerinin gözlerden gizlediği mağarayı farkettiler. Fidanların arasında sarı bir şey çabucak hareket etmiş, sonra da duraklamıştı. Jenny'i bulmuştu sonunda. Jonathan, kızın kendisinin geldiğini farkettiğinden emindi. Ama şimdi sanki avcılarının kovaladığı bir hayvan gibi mağaradaki iri taşın üzerine büzülmüş, duruyordu. Ona gözükmemeye çalışıyordu. Bu durum Jonathan'ı büsbütün kızdırdı.

Fidanların arasından geçerek, hanımellerini kenara itti. Jenny gerçekten taşın üzerine büzülmüştü. Çevresinde kitaplar ve defterler vardı. Arkasına bir gömlek kadar sade, sarı bir elbise giymişti kız. Dilsiz bir sessizlikle Jonathan'a bakıyordu. Masmavi gözleri iri iri açılmıştı. Hiç konuşmuyordu. Taşın üstünde oturmuş, ifadesiz bir yüzle genç adama bakıyordu. Gözlerinde ne öfke, ne hiddet ne de tiksinti vardı.

«Merhaba, Jenny.» Jonathan'ın bütün öfkesine karşın sesi yumuşaktı. Kızı görünce kalbine dolan duygular kendisini de şaşırtmıştı. Ona karşı müşfik bir istek, sevgi ve özlem duyuyordu. Ayakta durarak, kıza baktı. Gülümsüyordu. Bir süre sonra Jenny başını çevirdi. Dudakları titremeye başlamıştı. Jonathan kızın profilini görüyordu şimdi. Genç adam için her şeyden daha sevgiliydi bu profil. Elleriyle bu yüzü kavramayı, onu kendisine doğru çevirerek o ağzı, uzun siyah kirpikleri ve ince beyaz boynu öpmek istiyordu. «Jenny...» dedi.

Kızın, Dört Temmuz bayramında yaptığı gibi ayağa fırlayarak kaçmasından korkuyordu. İşte bu yüzden Jonathan, uzun boyuyla geçidi kapatmıştı. Fakat Jenny kimildamı. Ellerini kucağında kavuşturmuş, başı dönük öyle oturuyordu. Fakat sanki ağlamaya başlayacakmış gibi kirpiklerini kırıştırıp duruyordu.

Jonathan, Jenny'yi korumamak ister gibi yana ittiği hanımellerini bıraktı. Bir perde gibi kapandı çiçekler. Şimdi mağara-ya canlı bir loşluk çökmüştü. Jonathan, Jenny'e yaklaştı. Yine ağır ağır yere, temiz kara toprağın üzerine oturarak kollarıyla dizlerini sardı. Gözlerini kızdan ayırmıyordu. Jenny ona bakıyordu hâlâ. Jonathan onun yanağını görüyordu. Kendi yanağını bu yanağa dayamayı o kadar istiyordu ki...

Sonunda, «Seni haftalardan beri arıyorum. Jenny,» dedi. «Fakat sen hep benden kaçtın. Beni bağışlayıp bağışlamadığını öğrenmek istiyordum.»

Kız, sanki mağaranın taş duvarlarıyla konuşuyormuş gibi, «Seni— bağışladım...» diye mırıldandı. Sesi o kadar hafifti ki Jonathan bu sözleri güçlkle işitebildi.

Sonra genç adam birdenbire o geceyle ilgili bir şeyi anımsadı. Bunu unutmuştu. Jenny'i o gece yatağa attığı zaman kızın yüzünde o bilinmeyene karşı duyulan dehşet belirmişti. Ama buna başka bir korku da karışmıştı. Jenny'nin Jonathan'a teslim olma arzusu duyması yüzünden kapıldığı korku... Jonathan şaşırdı, sonra da bütün vücudu sevinçle sarsıldı. Bu haftalar boyunca Jenny'e kendini sevdirebileceğini ummuştu. Oysa Jenny o gece kendisiyle boğuştuğu zaman bile onu seviyordu.

Genç adam, «Beni bağışladığına sevindim,» dedi. «Ama sana o gece de söylediğim gibi seni uzun zamandan beri seviyorum, Jenny... Sevgilim. Bunu bilmiyor muydun?»

Kız fısıldadı. «Hayır.»

«Bana o gece inanmadın, değil mi?»

Kızın başı omzuna düştü. «Hayır, inanmadım.»

«Şimdi inanıyor musun?»

Jenny sarkan saçlarını geriye itti. Jonathan kızın güneşten yanmış elinin annesininki gibi ince uzun ve zarif olduğunu gördü. «Cevap vermeyecek misin, Jenny?»

Kız dudaklarını birbirine bastırdı. Onu çekingen fakat inatçı bir çocuca benzeten Jonathan usulca güldü. «Jenny, ben gi-

diyorum. Bir daha da dönmeyeceğim.» Etrafındaki yeşilliklerin Jenny'nin kullandığı sabunun ve kızın saçlarıyla vücudunun sıcağı kokusunu duyuyordu. «Senin de benimle gelmesini istiyorum, Jenny. Seni seviyorum... Sana yıllardan beri âşığım. Benimle evlenmeni istiyorum. Pek yakında. Mümkünse yarın. Seni Habledon'dan uzaklara götüreceğim. Böylece huzura kavuşacağız. Sana bütün dünyayı gezdirmek istiyorum. Sevgilim.» O zamana kadar hiçbir kadınla böyle konuşmamıştı. Hiçbir kadına karşı bu ihtirasla karışık şefkati duymamıştı.

Kız fısıldar gibi, «Robert Morgan dün bana evlenme teklif etti,» dedi. Elini kaldırarak çocuksu bir tavırla yanaklarından akan yaşları bunun tersiyle sildi. Hâlâ Jonathan'a bakmıyordu.

«Bob Morgan?» Genç adam neredeyse gülecekti. «O çocuk mu? Onun zevkini takdir ettim. Ama küstahlığı hoşuma gitmedi.»

Kız birdenbire ona döndü. Öfkesinden yanakları kızarmıştı, mavi gözleri ateş saçıyordu. Daima Jenny'nin öfkeli bir kız olduğunu düşünen Jonathan yanılmamış olduğunu anladı. Kız, «Asıl küstah sensin!» diye bağırdı. «Sana şunu söyleyebilirim, Jon: Robert Morgan, Ferrier ailesinin erkeklerinden çok üstün.» Sesi güçlü ve berraktı.

Onun bu hali Jonathan'ın çok hoşuna gitmişti. Kızın ayağını sıkı usulca. Sonra parmağını Jenny'nin ince bileğine doğru uzatarak orayı okşadı. Kızın cildi ürperdi. Fakat Jenny, Jonathan'ın tahmin ettiği gibi ayağını çekmedi. Genç adam, «Ah...» diye mırıldandı. «Her erkeğin bir bakıma bizden üstün olduğunu kabul etmemiz gerek. Biz kötü insanlarız. Harald ahmağın biri. Bense kentin en haşın ve sert adamıyım. Herhalde bunu sen de farkettil. Evlilik piyasasında fazla bir değerimiz olamaz. Bu bakımdan da seninle aynı fikirdeyim. Bilmiyorum, karım olmaya nasıl dayanacaksın? Açıkçası sana acıyorum.» Şimdi eliyle kızın ayak bileğini kavramıştı. Acaba parmaklarını nereye

kadar çıkarabilirim, diye düşünüyordu. Nefis bir düşünceydi bu. Sonra kızın hareketsiz kaldığını farkederek başını kaldırdı. Jenny'nin yüzünde titrek, dalgın bir ifade vardı. Sanki kız bütün dikkatini ayak bileğine vermişti. Jonathan onu dikkatle süzüyordu. Sonra yanağını kızın dizine dayadı. Titredi bu diz. Sonra kasıldı. Fakat Jenny dizini çekmedi. Jonathan'ın eli yuvarlak kayarak kızın düzgün, yuvarlak ve sıcak bacağına kavradı.

Jenny'nin yüzü kıpkırmızı kesildi. Yine sessizce ağlamaya başlamıştı. Jonathan ağır ağır dizlerinin üstünde doğruldu. Jenny'nin yüzüne bakıyordu. Onu kollarına aldı. Bir an durakladı. Sonra dudaklarını Jenny'nin boynundaki çukura dayadı. Jenny'nin başı aciz bir tavırla geriye düştü. Jonathan, «Jenny... Jenny...» diye fısıldadı. Kızın kollarında tuttuğu vücudu taze ve yumuşaktı. Genç adam başını eğerek, şakağını Jenny'nin göğsüne dayadı. Kız bir kez çırpındı, sonra hareketsiz kaldı. Jonathan onun derin ve temiz ihtirasını hissediyordu. Titremeye başlamıştı ama korkmuyordu Jenny.

Kendi ihtirası da gitgide artmakta olan Jonathan, teslim olan sevdiği bir kıza aşk yapacak daha kötü yerler de olabilir, diye düşünüyordu. Tekrar Jenny'nin boynunu öptü. Sonra da kızın elbisesinin önündeki beyaz düğmeleri açmaya başladı. Bir iki üç... Jenny onun elini yakaladı. Kızın parmakları güçlüydü.

«Hayır.» Jenny birdenbire hüngür hüngür ağlamaya başladı. Korku ve karşı koymakla değil umutsuzlukla ağlıyordu.

Jonathan hemen durdu. Kızı yine eskisi gibi şefkatle tutuyordu. Sonra Jenny'nin başını omzuna dayayarak, onun ağlayışını dinledi. Dehşete kapılmıştı. Bu tecrübesiz kızıdan ne bekliyordun, diye düşünüyordu. Her şeyi mahvettiğinden, Jenny'nin onun gerçekten kötü bir insan olduğuna kesinlikle inanmış olmasından korkuyordu. «Jenny, sevgilim...» diye fısıldadı. Bağışla ama seni canımdan çok seviyorum. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. Sinirlendirmeyeceğim. Yani biz evleninceye kadar. Jenny?»

Kız haykırdı. «Ben seninle evlenemem.» Genç adamın gömleği Jenny'nin gözyaşlarından ıslanmıştı. «Evlenmek istiyorum ama olamaz bu.»

«Neden?» Jonathan büyük bir mutluluk duyuyordu.

«Sana çok kötü bir şey yaptım.»

Jonathan durakladı. Hafifçe güldü. Jenny'e daha sıkıca sarılmıştı. «Tanrı aşkına, Jenny! Senin gibi bir çocuk bana ne kötülük edebilir?»

Jenny umutsuz bir tavırla Jonathan'ın omzuna dayalı başını sağa sola çevirdi. «Bunu sana söyleyemem, Jon. Yalvarırım git. Beni gördüğünü de unut. Iyice uzaklara git.»

Aynı anda alay ve horgörölü bir ses duyuldu. «Bu dokunaklı 'pastoral' sahneye engel olmak istemezdim.» Harald Ferrier mağaranın giriş yerinde duruyordu. «Gerçek aşk kadar güzel bir şey yoktur, öyle değil mi? Ne sahneydi bu! Her şey vardı. Dramatik ifğal, temiz bir teslim olma, tatlı sesle 'tremolo'lar, erkekçe bir güç— her şey. Keşke piyes yazarı olsaymışım. Bir servet kazanabilmişim.»

Jenny, Jonathan'ın kollarında irkildi. Genç adam kızın ayağına fırlamasına engel olmadı. Kendisi de ağır ağır kalktı. Fena halde öfkelenmiş, hiddetinden esmer yüzü kızarmıştı. Kardeşinin sakın bir tavırla mağaranın girişine dayanmış olduğunu gördü. Yine o dostça tavırlarıyla gülümsüyordu. Sonra Jonathan'a göz kırptı.

Jonathan'ın öfkeyle birlikte âdeta delikanlıca bir utanç duymasına da bu çapkınca göz kırpma ve hoşgörüyü dolu gülümseme neden oldu. «Burada ne işin var?» diye bağırdı.

Harold kızılımsı kaşlarını kaldırarak gülümsedi. «A?» Sanki şaşırmış gibi bir tavır takınmıştı. «Ben burada oturuyorum. Daha doğrusu öyle sanıyorum. Yoksa oturmuyor muyum?»

Jonathan kendini pek gülünç hissediyordu. Haykırdı. «Bizi gözetliyordun, ha?»

«Ah, bağışla. Belki son sahneyi beklemem doğru olurdu. Ama ben bu konuda biraz geri kafalıyım. Bunu itiraf ediyorum.»

rum. Tabii bir son sahne olacaktı, değil mi?» Taşın üstünde büzülmüş ve başını da çevirmiş olan Jenny'e baktı. «Sana şaşıyorum, Jenny...» Özellikle onu azarlıyormuş gibi bir tavırla ağabeyini süzdü. Kaşlarını da neşeyle kaldırmıştı. «Çok çapkınsın, Jon. Hiçbir kız yanında güvenlikte olamıyor. Hatta Jenny gibi el değmemiş bir parça bile. Aslında çok öfkelenmem gerek. Sonunda ben onun vasisi sayılırım. Gelenek ve göreneklere uymalı, onu benden resmen istemeliydin. Jenny'i —öhhö— böyle zorla almak hoş değil.»

Jonathan, kardeşini neredeyse oracıkta öldürecekti. Harald'dan öylesine nefret ediyordu ki... Ayrıca kendini gülünç, aşağılık ve aptal gibi hissediyordu.

Harald babaca bir tavırla, «Jenny, yavrum,» dedi. «Elbisenin önünü ilikle. Fazla açılmış yakan. Giyindiğin zaman daha dikkatli olmalısın. Eteğini de aşağıya çek. Genç kızların eteklerini ta kasıklarına kadar açamaları hoş karşılanmaz. Hele gün ışığında. Ama duyduğuma göre eğlence sırasında böyle şeyler olurmuş.»

Jonathan yumruğunu sıktı. Yüzü hâlâ kırmızıydı. Sonra kardeşinin gözlerine baktı. Hiç gülmüyordu bu gözler. Elâ renkleri de pis bir kahverengine dönmüştü. Kötü kötü parlıyorlardı,

Harald usulca bir kahkaha attı. Ağabeyine dönmüştü. «Artık bu komediye bir son verelim. Eğlenceye dalmış olan kim-seleri en olmayacak bir anda yakalamak beni üzer. Fakat sesler duydum... Seni aramaya çıkmıştım, Jon. Bana senin hâlâ adada olduğunu haber vermişlerdi. Yoksa sen ve Jenny'nin keyfini kaçırmak gibi bir niyetim yoktu. Eğer tatlı tatlı konuşuyor olsaydınız, uzaklaşarak gürültü edecek, seslenecektim. Böylece siz de yaklaşmakta olduğumu anlayacaksınız. Fakat duyduğum gürültülerde beni endişelendiren bir şeyler vardı. İtişip kakışma mı? Öpüşme mi?» Yalvarır gibi ellerini açtı. «Jenny'nin namusunu kurtarmaya koştuktan başka ne yapabilirdim? Kızın tehlikede olduğu belliydi. Hanımlar bu durumdan, 'Ölüm-

den daha da feci son,' diye söz ederler. Jenny, bana karşı derin bir minnet duyman gerek.»

Kız giysisinin göğsünü iliklemiş, eteklerini de çekmişti. Şimdi taşın üstünde hareketsiz oturuyordu. Saçları yüzünün yarısını örtmekteydi.

Jonathan, kardeşini tokatlamamak için kendini zor tutuyordu. «Eğleneceğin kadar eğlendin. Artık bizi yalnız bırak-san.»

«Saf ve âciz bir kızı baştan çıkarmaya devam etmen için mi?» Harald yalandan dehşetle geriledi. İri beyaz dişlerini göstere göstere gülerek, göğsüne bir yumruk indirdi. «Hayır! Ben üvey kızımı koruyacağım!»

Jonathan, kardeşinin bu tatlı gülümsemesine karşın onun gözlerindeki kötü ifadeyi farketmişti. Ben ondan ne kadar nefret ediyorsam, diye düşündü. O da benden aynı derecede nefret ediyor. Neden? Jenny yüzünden mi? Evet, bunun sebebi yalnız Jenny olabilir. Ben onu rahatlıkla öldürebilirim. O da beni. İşte fevkalâde bir durum. Sonra, «Jenny'i korumana ihtiyaç yok,» dedi. «Onunla çabucak evleneceğiz.»

Harald sordu. «Önce mi, sonra mı?»

«Cehennem ol!» Jonathan, ezilmiş, derin bir sessizliğe bürünmüş olan Jenny'e baktı. «Jenny? Anneme söyleyeceğim, seni davet etsin. Evleninceye kadar bizde oturursun. Geleceksin değil mi, Jenny?»

Harald kederle başını salladı. «Hayır, korkarım gelmeyecek, Jon. Gerçekten korkarım...»

Jonathan ona aldırmadı. Şimdi de nedense kahkahalarla gülmek istiyordu. Jenny'i avutması onu da güldürmesi gerekti. «Yarın gelir misin, Jenny,» diye sordu.

Kız cevap vermedi. Onun yerine Harald, «İmkânsız, sevgili ağabeyciğim,» dedi. «Bunun nedenleri var. Öyle değil mi, Jenny'ciğim? Pek dürüst ve önemli nedenler, Jenny onurlu bir kız. Daha doğrusu yarım saat öncesine kadar dürüsttü. Anlayacağın Jon—» Harold kederli bir tavır takındı. «Jenny, son za-

manlara kadar senin bir katil olduğuna inanıyordu. Sonunda ben iyi kalpliliğim yüzünden kendisini aydınlattım.»

Jonathan bağırdı. «Ne? Yalan söylüyorsun tabii.»

«Ne münasebet! İstersen Jenny'e de sor. O senin annesini öldürdüğünü sanıyordu. Ah, ah! Seni de durmadan cinayetlerle suçluyorlar. Mavi sakal senin yanında gölgede kalırdı. Ne ünün var! Yüzün de pek karardı, ağabeyciğim!»

Jonathan korkunç bir ifadeyle ona bakıyordu. Fakat Harald bu durumla korkuya kapılmayacak kadar eğlenmekteydi. Ama yine de biraz geriledi. «Neden Jenny'e sormuyorsun?»

Genç kız şimdi taşın üstünde dimdik oturuyordu. Saçlarını da geriye atmıştı. Yeşil ışıklı loş mağarada yüzü bembeyazdı.

Jonathan ona döndü. «Jenny?»

Kız boğuk bir sesle, «Harald'ın söylediklerinin hepsi de doğru,» diye mırıldandı. «Benimki budalalıktı. Ben— senin Harald'la, annemi öldürmek için bir plan yapmış olduğunu sandım. Annemin parasına konmak için.» Birdenbire elleriyle yüzünü kapattı. «Ne kadar cahilmişim? Ne budalaymışım? O ölmeden önce kendisine yaptığın iğnenin... Annemin o sırada ölmekte olduğunu, senin de onu kurtarmaya çalıştığını bilmiyordum...»

Harald sevgi dolu bir sesle konuşmaya karıştı. «Ve bütün bu zaman boyunca bu zavallı yavrucuk ikimizin de katil olduğunu düşünüp durmuş. Ama Jenny'nin benimle ilgili düşünceleri o kadar fena sayılmaz. Sonuç olarak benim bir cinayetten suçlu olduğumu, ya da seni böyle bir şeye kışkırttığımı sanıyormuş. Asıl kötü olan senmişsin. Sen ve o öldürücü iğnen.»

«Tanrım...» Jonathan genç kıza tiksintiyle bakıyordu. Sonra sert bir sesle, «Jenny,» dedi. «Sen bu kadar aptal olamazsın. Sen bile bu kadar ahmak olamazsın. Öyle değil mi?»

Sesinin tonu kızın büzülmesine neden oldu. Hâlâ elleriyle yüzünü örtüyor ve başını sallayıp duruyordu. Jonathan şapkasıyla ceketini alırken de, öfkeyle kardeşinin önünden geçerken de kafasını kaldırarak bakmadı. Harald bir sigara yakmış, sakın sakın içiyordu. Jonathan mağaranın önünde durarak

haşin bir tavırla, «Demek benden bu yüzden kaçıyordun hep, öylemi Jenny?» diye homurdandı. «Kedi görmüş fare gibi? Eğer aklına bu ahmakça fikir gelmeseydi, o gece yatağını seninle paylaşmama izin verecek miydin?»

Harald, «Ooo!» diye bağırdı. «Gözlerimin önünde ne harika hayaller belirliyor! 'O gece' hangisi Jenny? Bizim Jon fazla ateşli, fazla ısrarcı mıydı? Bildiğin gibi o incelikten anlamız.»

Jonathan esmer elini kaldırdığı gibi kardeşinin yüzüne bir tokat attı. Harald gerileyerek mağaranın yanına çarptı. Sonra Jonathan uzaklaşıp gitti. Bir süre onun öfkeyle fidanların arasından geçtiğini duydular.

Jenny hüngür hüngür ağlıyordu. Harald ise sigarasını içiyor ve kızı şefkatle seyrediyordu. Sonunda Jenny'nin ağlayacak hali kalmadı. Cebini karıştırarak mendilini çıkardı ve küçük bir kız gibi burnunu sildi.

Harald. «Doğa dramatik ve tantanalı olabilir,» dedi. «Fakat daima her şeyi gülünç bir şekilde sona erdiriyor. Kalbimiz kırıldığı için ağlıyoruz. Sonra da ya burnumuzu silmek, ya da tuvalete gitmek zorunda kalıyoruz. Adilik... Jenny, bütün bunlar şu anda sandığın gibi büyük bir felâket değil aslında. Jon'u en kötü halinde gördün. O hiçbir zaman bir durumun kendisine açıklanmasını beklemesin. Kendince kararını verir ve karşısındakinin savunmasını da dinlemez. Neden kurtulduğunu düşün de sevin, Jenny.»

Kız burnunu sildi yine. Öfke ve ıstırapla Harald'a bakıyordu.

«Biliyorum, yavrum. Beni suçlu buluyorsun. Ama ben bunu senin iyiliğin için yaptım. Sonuçta sen Jon'a o kadar haksızca davranmadın. Belki haberin yok ama Hambleton'da senin hakkında pek çirkin dedikodular dolaşıyor. Ve o—»

Jenny, «Benim hakkımda mı?» diye haykırarak ayağa fırladı. «Benim?»

«Evet, senin hakkında, şekerim. Senin benim metresim olduğundan, hatta başka erkeklerle de birtakım oyunlar oyna-

diğından söz ediyorlar.»

Jenny, «Sen ne iğrenç bir yalancısın!» diye bağırarak genç adamın üzerine yürüdü.

«Jenny, kendine gel.» Harald'ın alaycı sesi kızın duraklamasına neden oldu. «Ve Jon bütün o dedikodulara inandı! Hep-sine de. Benim ve hatta başkalarının önünde senin hakkında açık açık şakalar da yaptı. Hatta anneme de buna benzer şeyler söyledi. Ama daha kapalılarını. Bana inanmıyorsan, anneme son, Hambledon'dakilere de sorabilirsin.»

Jenny, gözyaşlarından ıslanarak birbirlerine yapışmış olan uzun kirpiklerini kırıştırdı. Annesi öldüğünden beri Hambledon'luların sinsi sinsi kendisine güldüklerini, onu görmezlikten geldiklerini, hatta kendisine hakaret ettiklerini hatırlamıştı. Jonathan'ın, anlamadığı o haşın sözlerini de.

Sonra Dört Temmuzda Jonathan bu evde kendisine saldırmıştı. Jenny, genç adamın kütüphanede ve daha sonra odasında kendisine söylediklerini unutmuştu. Ama şimdi soğuk, korkunç bir dehşetle bunlar teker teker aklına geliyordu. Jonathan onun, kardeşine cömertçe verdiği şeyleri kendisinden esirgediğini söylemişti. Jenny de onu tokatlamıştı o zaman.

Kıpkırımızı kesilen Jenny, Harald'a baktı. Genç adam mendiliyle yanağını ve dudağını siliyor, bunda kan olup olmadığına bakıyordu. «Bu iddialarımı desteklememi istiyor musun, Jenny? O halde söyleyeyim. Eğer Jon'un sana biraz saygısı olsaydı o gece ve bugün sana saldırmaya kalkışmazdı. O sana sanki aşağılık bir fahişeymişsin gibi davrandı, Jenny. Bir centilmen genç bir kızı böyle kaba bir şekilde baştan çıkarmaya kalkışmaz. Özellikle senin gibi bir kızı. Bir erkek ancak kendisinden çok aşağı olduğuna inandığı bir kadına karşı böyle davranır. Onun evlenme teklifine gelince... Eger —öhhö— kendini onun kollarına bıraksaydın, sonradan senin burnuna gülecekti, Jenny. Bana inan. Ben ağabeyimi iyi tanırım. Kadınlar bakımından adı çok kötüye çıkmıştır onun.»

Jenny içe dokunan bir şaşkınlıkla, «Jon benim hakkımda

öyle şeyler nasıl düşünebildi?» diye mırıldandı.

«Jenny, Jenny! Söylediklerimi duymadın mı? Senin hakkın-da eskiden de şimdi ve öyle düşündüğü belli değil mi? Hareketleri bunu göstermeye yetmiyor mu?»

«Ah!» Jenny elini yanağına bastırdı. Utanç ve acı bir yalnızlıkla başını çevirdi.

Harald pek sevinçliydi. «Bunun çok güç bir durum olduğunu biliyorum, sevgilim. Ama ben senin yardımına koşmasaydım, bu sorunu şimdi değil, daha sonra öğrenecektin. Durumu şimdiden öğrenmen senin için çok daha iyi oldu. Yoksa neler çekecektin, neler. Jon kötü bir adamdır, Jenny. Karısı Mavis'e karşı çok haince davrandı. Tabii sen buna inanmaya yanaşmıyorsun. Ağabeyim kadınlara karşı çok zalimdir, çok zalim. Onun için kadın sadece bir tek şeye yarar. Bu Tanrının cezası kentteki bütün kadınlar ona tapar. Tabii sonunda Jon'un nefret edenler dışında... Ne garip değil mi? Bir an alçakgönüllülüğü bir tarafa bırakarak, aslında Jon'un şirinlik ve görünüş bakımından benimle kıyaslanamayacağını bile söyleyeceğim.»

Zavallı Jenny, «İkinizden de nefret ediyorum,» dedi. «İkinizden de tiksiniyorum.» Saçlarını geri atarak mağaranın çıkışına doğru hızla yürüdü.

Fakat Harald ona gülümseyerek başını salladı. Yerinden kımıldamıyordu. «Benden tiksineceksin, tatlı Jenny. Sana anlattıklarım yüzünden bana kızılıyorsun. Ama bu haksızlık değil mi? Daha önce benim hakkımda korkunç şeyler düşündün. Ama ben seni bağışladım. Bu büyüklük değil miydi? Böyle korkunç suçlamaları sana âşık olan bir erkekten başka kim bağışlayabilir?»

«Yalvarırım... Bırak gideyim. Ar-artık dayanamayacağım... Yalvarırım...» Jenny'nin sesi titriyordu.

Harald, sevecenlikle, «Tabii...» diyerek yana çekildi. Genç kız hızla onun yanından geçti. Harald, Jenny'nin şatoya doğru koşarken hıçkırdığını duydu. Genç adam, sevgili Jon, diye düşündü. İyiliğe karşılık iyilik yapılır yine. Galiba dişlerimden biri

yanağımın içini çizdi. Her ne hal ise, Jenny'i bu son görüşün. Onun da seni son görüşü. Seni düğüne davet edecek miyim? Bunu uzun uzun düşünmem gerek.

13

Robert Morgan'a Jon Ferrier'den 'miras kalmış' olan sekreter Miss Amelia Forster boş bekleme salonunda karşısında oturan Howard Best'e inanmaz gözlerle ve dehşetle bakıyordu. Cumartesi günü öğleden sonraydı. Robert Morgan hastaneye gitmişti, Jonathan ise ortalarda yoktu. Howarda çok iyi tanıdığı Miss Forster'i görmeye gelmişti. Genç avukatın babası yaşlı kızın okul arkadaşıydı'

Howard, Amelia Forster'e Louis Hedler'in öyküsünün büro ve yaşlı kızla ilgisi olan bölümünü kısaca anlatmış ve ondan bu konuşmanın aralarında kalmasını istemişti.

Amelia Forster birdenbire sessiz sedasız ağlamaya başladı. İnce beyaz burnu kızarmıştı. Sonra gözlüklerini çıkararak gözlerini sildi. Önlerini kabartarak tepesine topladığı kır saçlarını düzeltti. Yerinde dikleşerek, zayıf ellerini masasının üzerinde kavuşturdu. Alçak sesle. «Howard, Dr. Ferrier hakkında anlatılanların hepsi de yalan,» dedi.

«Evet, biliyorum. Amelia. Yine de diğerlerini inandırmak çok zor olacak.»

«Fakat Dr. Ferrier gibi çok iyi, çok sevecen bir insanın bu kadar nefret, kin, yalan ve hainliğe kurban olması! Üstelik bir yerde Dr. Ferrier biraz tutucudur. Elinden doktorluk etme hakkını almaya kalkıştıklarını düşünüyorum da—»

Howard ekledi. «Onu hapse attırmayı da istiyorlar.»

Amelia inledi. «Ne kötü bir dünya bu!»

Howard, «Gerçekten öyle,» diye cevap verdi. «Fakat seninle şu anda dünyanın kötülüğünü tartışacak değiliz. Şimdi lütfen şu makbuzlara bak. 10 Kasım ve 21 Kasım. Geçen yıla ait bunlar. Biri Miss Louise Wentner'in, diğeri de Miss Mary Snowden'in. Kızlardan biri elli dolar vermiş, biri de yetmiş beş. Bu makbuzları sen kısa bir süre önce mi verdin?»

Gözlüklerini takan Miss Forster, makbuzları dikkatle ve kesin bir tavırla inceledi. «Evet, tabii. O gün gelen genç hanımları çok iyi hatırlıyorum. Ufak tefek, uçuk yüzlüydüler.»

«Onları daha önce görmüş müydün?»

«Hayır. Fakat bildiğin gibi doktorun hastası çok. Onun için gelip gidenleri hatırlatmak zor. Özellikle devamlı hastalardan olmayanları. Ben, o iki genç hanımı faturaları ödemeye geldikleri günden daha önce görmemiştim. Parayı aldım ve bu makbuzları verdim.» Köşeli parmağını makbuzların üzerine doydı.

«Anlıyorum...» Howard üzüntülü bir tavırla düşünüyordu. «Bu senin el yazın mı?»

«Tabii. Faturalar da bu makinede, benim usulümce yazılmıştı. Sahte değillerdi, Howard.» İhtiyar kız hafifçe güldü. «'Tam bir muayene,' yazılıydı üstlerinde.»

«Demek o faturalar geçen aralıkta Jon kızları muayene ettikten sonra yollandı.»

Miss Forster koşlarını çattı. «Hayır, Howard. Kızlar faturaları beraberlerinde getirmemişlerdi.»

Howard doğruldu. Soluğunu tutmuştu. «Ne demek istiyorsun, Amelia?»

«O iki genç hanım, birkaç saat arayla buraya geldiler. İki si de faturalarını getirmeyi unuttuklarını, fakat borçlarının şu kadar olduğunu söylediler. Faturaların tarihini de verdiler. Ben de tabii paraları, alıp, yeniden fatura yazdım. Makbuz da verdim—»

Howard, «Üç hafta önce mi?» diye haykırarak yüzünde çılgınca bir ifadeyle ayağa fırladı.

Miss Forster ona bakakaldı. «Biraz korkmuştu. «— evet!» diye kekeleydi. «Sana söyledim ya Howard. Faturaları getirmedikleri için parayı almakla hata mı ettim? Sonuçta doktora borcu olmayan bir insan buraya gelip de para vermeye kalkar mı? Sen—»

«Dur, dur!» Howard'ın sevinçten soluğu kesilmişti. Tekrar yerine oturarak, mutlu bir gülümsemeyle Miss Forster'e baktı. «Şunuiyice anlamaya çalışayım. O iki genç kadını daha önce hiç görmemiştin. İkisi de kısa bir süre önce buraya gelerek Jon'a borçları olduğunu söylediler ve miktarı açıkladılar. Faturalarını getirmeyi unuttuklarını iddia ettiler. Öyle mi? Fakat faturalarda gûya tarih vardı. Bunların geçen kasımda gönderildiğini belirten tarihler.»

Miss Forster, «Evet,» dedi. «Tamam.»

«Ve sen üç hafta önce yeni faturaları yazdın?»

«Evet. Tamam.»

«Ve yine aynı zamanda parayı alarak makbuz verdin?»

«Tabii.»

«O halde belki de sen geçen kasımda o iki kadına fatura da yollamamıştın.»

«Açıkçası ben öyle iki fatura yolladığımı hiç hatırlamıyorum. Sonuçta dokuz ay kadar önceki bir olay bu. Parayı aldığım zaman o genç hanımların dosyalarına bakmaya gittim. Yeni fatura yollanmaması için ödeme yapıldığını kaydedecektim.»

Yaşlı kız, avukata bakarak gözlerini kırıştırdı. «Fakat dosya yoktu ki, Howard.»

«Yok muydu?» Howard hem şaşırmıştı, hem de gülüyordu.

«Yoktu ya. Bu beni biraz kaygılandırdı. Bu sorunu daha sonra doktora açtım ama o aldırmadı. Zaten Dr. Ferrier artık 'aktif' durumda olmayan dosyaların çoğunu kaldırıp atıyor—»

«Sık sık mı yapıyor bunu?»

«Çoğunluk. Artık gelir vergisi olmadığı için kapatılmış dosyaları saklamanın gereksiz olduğunu söylüyor...»

Howard soluksuz kalmıştı, yine. Koltuğunda arkasına yaslanarak, Miss Forster'e sevgiyle baktı. «Yani bu genç kadınların dosyaları olmaması o kadar şaşılabilecek bir şey değildi.»

«Değildi ya...»

«Amelia, gerektiği zaman o faturaları, üzerlerinde kasım ayı tarihi olmasına rağmen, istek üzerine üç hafta önce hazırladığına dair yemin eder misin? Hastaların faturalarını unuttuklarını fakat miktarı bildiklerini söylediklerine?»

«Yemin etmek mi, Howard?» Miss Forster çok şaşmıştı.

«İfadenin ne demek olduğunu biliyor musun?»

«Evet. Tabii biliyorum. Bu kentte şimdiye kadar kimse benim sözümünden kuşkulandı...» Doğruydum bu. Ailenin oldukça fakir durumda olmasına karşın Hambledon'da hiç kimse bir Forster'in sözünden kuşkulanamazdı. Miss Forster'in ölmüş olan babası rahipti. Ağabeyi de şimdi aynı kilisede rahiplik yapıyordu. Her mahkeme Miss Forster'in sözüne inanırdı. Campion bile anlardı bunu.

«Sevgili, tatlı Amelia'cığım. Büromda ifadeni hazırlatırsam, bunun doğru olduğuna yemin eder ve altına imzanı atar mısın?»

«Tabii, Howard.» Miss Forster'in azimli bir hali vardı. «Fakat ben bütün bunların ne anlama geldiğini anlayamadım. Bana Doktor aleyhindeki iğrenç bir komployu kısaca anlattın...»

Howard düşünceli bir tavırla yaşlı kızı süzdü. «Bu iki genç hanım, geçen kasımda söz konusu olan o günlerde Jon'un bu muayenehanede onlara kürtaj yaptığını iddia ediyorlar. Bununla ilgili ifadelerini de imzalamışlar.»

Miss Forster'in ince, renksiz dudaklı ağzı bir karışık açık kaldı. Yuvalarından uğramış gözleriyle avukata bakıyordu. Sonra kuru yüzü kıpkırmızı kesildi. Başını çevirerek, gözlerini kırıştırdı.

«Demin sana bazı kadınların Jon'un kendilerine kanuna aykırı ameliyatlar yaptığını iddia ettiklerini söylediğim zaman durumu anladığını sanmıştım, Amelia.»

Miss Forster kuru bir sesle, «Hayır, anlamadım,» diye mırıldandı. «Ben hastanede yapılması gereken fakat doktorun anestezi kullanmadan muayenehanede yaptığı ameliyatları kasdettiğini sanmıştım. Tabii bu da doğru değil fakat...»

«Ben, yasa dışı kürtajlardan söz ediyordum. Amelia.»

Miss Forster telaşla ayağa kalktı. «Kusuruma bakma, Howard. Kendimi çok fena hissediyorum. Uzanıp birkaç dakika dinleneceğim.»

Howard da ayağa fırlamıştı. Yaşlı kızın kolunu tuttu. «Bağışla, Amelia, Halini anlıyorum. Fakat artık durumu biliyorsun. Peki, şekerim, içinden geliyorsa ağla ama beni de dinlemeye çalışmalısın. Jon aleyhindeki korkunç suçlamaların neler olduğunu anlıyor musun?»

«Evet, evet. Fakat hiç kimse bu kadar kötü olamaz. O kızlar... pek zavallı, solgun yüzlü, terbiyeli şeylerdi. Benimle nazik nazik konuştular. Faturalarını getirmedikleri için de özür dilediler.»

Howard gülümseyerek Miss Forster'i sevecenlikle kucakladı.

«O uysal kızlar nasıl bu kadar kötü olabiliyorlar, Howard?»

«O kızların bu işi tek başlarına planlamadıklarından emin olabilirsin!»

Miss Forster iyice şişmiş olan burnunu silerek sessizce başını salladı. Jonathan Ferrier'i mahvetmek için hazırlanan komployu hâlâ tam anlamıyla kavrayamamıştı. Ama planın kaba hatlarını görebiliyordu.

«Pazartesi büroma gelip ifadeni imzalar mısın, Amelia?»

«Tabii» Yaşlı kız yeni bir heyecanla ellerini birbirine kenetledi. «Ah, Howard, doktora ne korkunç bir şey yapmaya kalkı-

yorlar! Bu insanlar cezalandırılmalı! Mutlaka cezalandırılmalı! Cezalandırılmalı!»

Howard sordu, «Mrs. Edna Beamish adında birini hatırlıyor musun, Edna?»

Yaşlı kız kaşlarını çatarak düşündü. Sonra da başını salladı. «Ah, evet. İsterik bir hanımdı o.» Avukata, onun zaten bildiği o olayı tekrarlardı. Sesi öfkeyle yükseliyordu. «Pek bayağıca davrandı o kadın! Şapkası elinde dışarı fırladı. Çıldırmış gibi şemsiyesini sallayıp duruyordu.»

«Acı çekiyormuş ya da canı yanmış gibi bir hali var mıydı?»

Amelia ona hayretle baktı. «Ne münasebet! Kadının doktorun canını yaktığını söyleyerek bağırdığını duydum. Dr. Morgan o zaman muayene odasına koştu. Çok endişelendiğim için kapıyı açmıştım. Dr. Morgan'ın o odaya geçtiğini o zaman gördüm. Sonra onların sesini duydum. Dr. Ferrier sanki komik bir şey olmuş gibi gülüyordu. Dr. Morgan'sa hafifçe küfretmekteydi. Bunu da işittim. Sonra ben tam masama eriştiğim sırada kadın bu odaya dalarak, bize, yani hem bana hem de bekleyen hastalara, "Doktor canımı yaktı!" diye avaz avaz bağırdı. Az kalsın gülecektim. Çünkü Dr. Ferrier kimsenin canını yakmaz..»

«Sen ağırlığınca altın edersin, Amelia.» Howard, yaşlı kızın omzuna vurdu. «Bunu da ifadeye ekleyeceğim.» Aklına başka bir şey gelmişti. «Jon, babasının armağanı olan âletleri hâlâ saklıyor mu?»

«Evet. Kilitli bir dolapta durur onlar.»

«Dolabın anahtarı yalnız Jon'da mı var?»

«Evet. Dr. Morgan'da bile yok anahtar. Ama onun o âletlere zaten ihtiyacı olmaz. Diğer muayene odasındaki âlet dolabının anahtarı Doktor Morgan'da.»

Howard başka bir konuya geçti. «Amelia, Mrs. Beamish'in Jon'un canını yaktığını haykırarak dışarı fırladığı gün burada birçok hasta varmış. Kadın ve erkek. Birileri onları arayıp bulmuşlar. Ve bu hastalar da istemeye istemeye o olay hakkında

bildiklerini anlatmışlar. Karşı tarafın, Jon'un o günkü hastalarının adlarını nasıl bulduklarını anlayamadım.»

Miss Forster avukata baktı bir an. Ondan sonra da öne doğru eğildi. «A, ben bunu sana açıklayabilirim. Howard. Ya da edebileceğimi sanıyorum. Polis memuru olduğunu söyleyen bir centilmen geldi. Bana kimliğini de gösterdi. Bir kadının, içinde bir hayli para bulunan çantasını o gün burada unutmuş, olduğunu söyledi. Sözünü ettiği hastayı hatırlayamadım. O gün burası çok kalabalıktı. Polis memuru bana tarihi kesinlikle söylemişti. Ben de birkaç kart çıkararak, polis memuruna o gün burada bulunan hastalardan dört beş tanesinin adını verdim. Sonradan Mrs. Beamish'in de o gün buraya gelmiş olduğunu anımsadım.»

«Polis memurunu bir daha görsen tanır mısın?»

Miss Forster düşündü, sonra da başını salladı. «Hayır. Sanmıyorum. Adam öyle dikkati çekmeyecek, ufak tefek bir şeydi. Howard sahtekâr mıydı o? Bana yalan mı söyledi?»

Howard öfkeyle homurdandı. «Onun sahtekâr olduğunu sanmıyorum. Ama sana yalan söylediği muhakkak...»

Scranton polisi Howard Best'i iyi tanırdı. Polis müdürüyse genç avukatın yakın ahabıydı. Çocukluklarından beri tanır-lardı birbirlerini.

İşte bu yüzden Howard, William Simpson'la gizli bir konuşma yapmaya gitti. «Basit bir sorun bu. Vaktiyle Scranton'da oturan Mrs. Edna Beamish aleyhinde önemsiz bir dava. Ben bunu bir arkadaşın hatırı için üzerime aldım.»

William Simpson güldü. «Ah, Edna. Kenar mahalleden bir kızdı o. Güzel bir fahişeydi. Eteklerini kaldırarak satacağı şeyleri kibar mahallesindeki zenginlere teşhir eden sokak kızlarının en güzeli.»

Howard da dostça bir tavırla güldü. «Demek Edna öyleydi? Ama ben onun Scranton'da Ernest Beamish adlı zengin bir adamla evlenmiş olduğunu duymuştum.»

«Bu da doğru. İhtiyar budala Ernest. Adam hiç evlenmemişti. Edna'yı görünce hayallerindeki kadını bulduğuna karar verdi. Edna bayağı değildi. Alelade bir fahişe sayılmazdı o. Sıktı, doğru dürüst hareket etmesini bilirdi. Hemen hemen bir 'hanımefendi' sayılabilirdi. Edna, Ernest'le on sekiz yaşındayken evlendi. Üç yıldan beri fahişelik ediyordu o sırada.»

Howard duyduğu ilginin yüzünden anlaşılmaması için elinden geleni yapıyordu. «Becerikli bir kadınmış. Al, sigara iç. Yirmi beş sentlik bu. Bu ülkenin ihtiyacı olan...»

«...beş sentlik sigara. Biliyorum... Edna aleyhindeki o önemsiz dava neymiş? İhtiyar Ernest iki yıl önce öldüğü zaman Edna'ya bir hayli para bıraktı ve...»

Howard doğrulup oturdu. «İki yıl önce mi öldü?»

«Tabii ya.» Polis Müdürü bir kahkaha attı. «Belki Edna adamı fazla oyaladı.» Şimdi zeki bakışlı gözleriyle düşünceli düşünceli Howard'ı süzüyordu. «Haydi, haydi. Bana işin iç yüzünü söyle. Neden Edna Beamish hakkında bilgi istiyorsun?»

Howard kendi kendisine kızdı. Fakat gülümseyerek elini salladı. «Önemsiz bir sorun yüzünden. Kadın Hambleton'da oturmuş ve aldığı şapkaların parasını ödemeyi unutmuş.»

Polis Müdürü dudaklarını büzerek kuşkuyla avukata baktı. «Uydurma bir hikâye bu. Edna, Hambleton'da hiç oturmadı. Kentin bütün dedikodusunu duyarım ben.»

«Bu imkânsız. Bill. Fatura büromda. Otuz beş dolarlık bir şey bu.»

William Simpson başını salladı. Sonra da bir sebepten kahkahalarla gülmeye başladı. Avukat merakla onu süzüyordu. «Howard, biri seninle alay etmiş. Tekrarlıyorum: Edna hiçbir zaman Hambleton'da oturmadı. Ben ihtiyar Ernest Beamish'i çok iyi tanırdım. Onunla birlikte poker oynardık. Adam da Hambleton'da hiç oturmamıştı. Burada pek zarif bir konakları vardı. Güzel partiler verirdi. Ben de sık sık bu toplantılara katılırdım. Ernest öldükten sonra...»

«Evet?»

Fakat müdür sigarasını içerek hâlâ sessizce gülüyordu. Sonra hayranlık dolu bir sesle, «O Edna da...» diye mırıldandı.

«E, ne olmuş ona?»

Polis Müdürü, «Ben senin bizim 'Oynak Edna'yla sırf şap-kacıya olan borcu yüzünden ilgilendiğini sanıyordum,» dedi. «Howard, beni utandırıyor sun. Senin gibi tanınmış bir avukat bu kadar gülünç bir hikâye uydursun! Olacak şey mi bu? Ben de seni zeki bir adam sanırdım. Eski bir arkadaşına güvenemiyor musun?»

Howard ısrarla uzun uzun arkadaşını süzdü. «Ben kadının bizim zavallı eycletin iki senatöründen biri olan Kenton Cam-pion'la ne ilişkisi olduğunu öğrenmek istiyorum.»

William Simpson'un yüzü ifadesizleşti. Sigarasının külünü dikkatle tablaya silkerek, «Neden bunu daha önce söylemedin?» diye sordu. «Niçin beni Edna'nın Hambledon'da oturduğunu san-dığına inandırmaya çalıştın?»

«Kadın, Hambledon'da oturmuş. Kensington Terrace adlı bir apartmanda. Ama iddia ettiği kadar uzun bir süre değil. Sa-dece birkaç hafta. Son zamanlarda olmuş bu. Yakınlarda.»

Müdür, «Benim mevkiimde olan kimseler daha başlangıçta bir şeyi iyice öğreniyorlar,» dedi. «Eğer yaşamak istiyorlarsa, nüfuzlu politikacılar hakkında konuşmaktan, onlarla ilgili dedi-koduları tekrarlamaktan kaçınmaları gerektiğini. Sana bu ko-nuda bilgi verebilirim, Howard. Ama bunu başkalarına tekrarla-maman koşuluyla.»

Howard duraksadı. «Belki tekrarlamak zorunda kalırım, Bill. İş gizli tutmaya, senin vereceğin bilginin yardımıyla başka ger-çekleri ortaya çıkarmaya çalışırım. Tabii haber kaynağımı da açıklamam.»

«Avukatları tanırım ben.» Polis Müdürü iri gözlerinde so-ğuk bir ifadeyle Howard'a baktı. «İş müvekkilinizle ilgili oldu mu, en yakın dostlarınızı bile satarsınız. Tabii dolgunca bir vekâlet ücreti karşılığı. Sen benimle açık açık konuşmadın. Şimdi neden , ben seninle açıkça konuşayım?»

«Aslında bunun bir nedeni yoktu. Fakat küçük Edna hakkın-
da çabucak bilgi edinmem gerek. Aksi takdirde iyi ve dürüst bir
insan haksız yere hapse atılacak. Tabii, onuruna leke sürülecek,
mesleği de elinden alınacak.»

«Ah... Bunu bana neden söylemedin? Edna adamın başını
belaya mı soktu?»

«Evet. Kadın kısa bir süre önce gizlice kürtaj yaptırmış.»

«Hah!» Polis Müdürü tekrar gülmeye başladı. «İşte bu se-
natörün hoşuna gitmeyecek! Efendisi yokken küçük Edna'nın
başkalarıyla evcilik oynamasını hoş karşılamayacak. Demek Ed-
na çapkınlık etmek için Washington'dan usulca kaçıp Hamble-
don gibi ölü bir kente gitmiş? Campion bu işi beğenmeyecek!»

Howard da kahkahayla gülüyordu. İçin için ise çok sevin-
mekteydi. «Herhalde... Herhalde...»

«Demek Edna fırında senatöre ait olmayan bir çörek bul-
muş?»

«Belki de senatöründür.»

Müdür yine ciddileşti. «Sen Edna'nın Hambledon'lu arka-
daşınla mercimeği fırına verdiğini ima etmiyor muydun?»

«Bunu şu şekilde anlatayım. Edna, bir iki kez bu işten arka-
daşımın... sorumlu olduğunu ima etmiş.»

«Doğrusu bunu Edna'dan beklemezdim! Dilini tutmasını bi-
lirdi o!» William Simpson'un gözlerinde yine kuşkucu ve sert bir
ifade belirmişti.

«Yok, yok, yanlış anladım. Kadın, arkadaşımı kendisine kür-
taj yapmakla suçluyor.»

«Edna mı? Bunu açık açık mı yapıyor? Senatör onu öldü-
rür! Adam Hambledon'lu. Ve bu kentte adını bir çiçek kadar
temiz ve mis kokulu tutmaya çalışıyor. Haydi, haydi. Sorun ne-
dir?»

«Söyledim ya.» Howard son derecede içten bir tavır takın-
mıştı. «Bu sorunu senatöre açayım mı? Ne dersin?»

«Sakın ha! Senatör, Washington'dakiler kadınla evcilik oy-
nadığını öğrendikleri takdirde Edna'yı öldürür. Edna, Campion'un

küçük arkadaşlarının sonuncusu. Bu ilişki diğerlerinden daha da uzun sürdü. Meseleyi Scranton'da sadece birkaç kişi biliyor. Ve hepsi de bu konuda dedikodu yaptıkları takdirde başlarına neler geleceğini biliyor. Senatör güçlü bir adam. Dostlarını ve düşmanlarını da hiçbir zaman unutmayan bir tip. Buraya bak, Howard, sakın beni bu işe karıştıрма.»

«Herhalde Washington'da da bu durumu bilenler var.»

«Washington'dakiler çok şey bilirler ama bunlardan söz etmezler.»

Howard üzülmüş ve hayal kırıklığına uğramış gibi bir tavırla ayağa kalktı. «Pekâlâ, Bill,» diye içini çekti. «Buraya gelmeden önce senin durumunu düşünmem gerekirdi. Sen bana hiçbir şey söylemedin. Ben de sana bir soru sormayacağım .Dilini tutmak zorunda olduğunu biliyorum.»

El sıkıştılar. Polis Müdürünün içi rahatlamıştı. Ancak avukat gittikten sonra William Simpson ekşi ekşi, «Howard benimle pek açık konuşmadı galiba,» dedi. «Beni faka bastırdığından eminim.»

Howard ise o sırada Edna Bearnish'le Senatör Kenton Cam-pion'un ilişkisini nasıl kanıtlayacağını düşünüyordu. Kadının neden Hambledon'a geldiğini, niçin Jonathan Ferrier'e gittiğini biliyordu. Büyük bir dehşetle bu komploda kadından nasıl yararlandıklarını da anlamıştı.

Howard ondan sonraki günlerde çabucak fakat gizlice araştırmalar yaptı. Öğrendikleri onu hem memnun ediyor, hem de öfkeden köpürmesine neden oluyordu.

Howard Best, Martin Eaton'ı aylardan beri görmemişti. Avukat kafasını dolduran bütün o düşüncelere rağmen bu kişilik sahibi, güçlü ve sağlıklı adamdaki değişikliği farkedince fena halde sarsıldı. Martin Eaton'un çalışma odası havasızdı. Burası hastalık ve ölüm kokuyordu. Ölümüne yaklaşmakta olan bir adam-

dı Martin. Mahvolmuş, yıkılmıştı. Yüzü kurumuştı. Rengi insanı korkutacak gibiydi. Howard odada masaya doğru ilerlerken Martin bulanık gözlerle avukata baktı. Masasının başında unutulmuş bir tapınaktaki kırılmış bir Buda heykeli gibi sessizce oturuyordu.

Howard o kadar üzülmüş ve Martin'e o kadar acımıştı ki, doktora gülümsemeyi unuttu. Davet beklemeden masanın diğer tarafındaki koltuğa çöktü. «Bağışla, Martin. Senin hasta olduğumu biliyordum. Eğer sorun bu aenli önemli ve ivedi olmasaydı seni bu şekilde rahatsız etmeyi de düşünmezdim. Bu mesele...»

O hafif, kuru ses, «Biliyorum,» dedi. «Sen Jon Ferrier'in en samimi arkadaşıydın. Dava yerinin nakledilmesi için başvurdu ve bunda da başarılı oldun, Jon için Philadelphia'nın en iyi avukatlarını tuttu.»

Howard onu süzüyor, Martin'in sesini dikkatle dinliyordu. Bu seste düşmanlık, nefret ya da küçümseme olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Ama hiçbir yoktu bunların. Martin'in sesi vurgusuz, ifadesiz ve kayıtsızdı.

Martin, «Neden geldiğini biliyorum...» diye devam etti. «Jon Ferrier'le ilgili bu.»

Martin Eaton masasına baktı. Avukat o zaman adamın önünde bir deste kâğıdın durduğunu farkettil. Sık yazılarla doldurulmuşlardı bunlar. Martin'in elinde de bir mürekkepli kalem vardı. Adam içini çekti. «Artık ben neyin doğru, neyin yalan olduğunu bilmiyorum. Hatta suçun ne olduğunu bile bilmiyorum.»

«Martin muhakkak ki sen de için için Jon'un Mavis'i öldürmediğini düşünüyorsun.»

«Yanıyorsun.» Martin'in sesi yükselmişti ama yine de kayıtsızdı. «Mavis'i o öldürdü. Onun suçlu olduğunu biliyorum. Daima biliyordum.»

Howard'ın sıcak yanakları ve elleri buz gibi oldu. Dikkatle Mart'in süzüyordu. «Jon, Mavis'i öldürdü demek? Nasıl?»

Martin ilk kez o zaman acıyla, sıkıntılı sıkıntılı gülümsedi. «Siz avukatlar da.» Durdu. «Ben basit bir söz söyledim. Bunu senden başka herkes kabul ederdi. Mavis'in ölümünden Jon Ferrier'in sorumlu olduğunu açıkladım. Bu sana yetmeliydi. Ben yalancı değilim. Fakat sen hâlâ, 'Nasıl?' diyorsun.»

Howard yine umutlandı. Martin kalemi tutan canlı elini kaldırdı. «Kenton Campion buraya geldi ve bana her şeyi anlattı. Onun için Jon'un aleyhindeki komployla ilgili o aşağılık hikâyeyi bana tekrarlamana gerek yok.» Tekrar masasındaki kâğıtlara bakarak derin derin içini çekti. «Bütün hikâyeyi buraya yazdım. O sır benimle birlikte mezara gömüldüğü takdirde yine bir kötülük olabilirdi. Geldiğine seviniyorum. Bu hikâyeyi kime teslim edeceğimi bilmiyordum. Fakat sen Jon'un arkadaşısın. Onun için de sana güvenebilirim. Yazılacak bir iki satır kaldı. Ondan sonra öykü sona erecek. Yazdıklarımı okursun. Böylece birbirimize uzun uzun açıklama yapmaktan da kurtulmuş oluruz. Son zamanlarda o kadar yorgunum ki... Yorgun ve dertli.»

Howard bunun önemli bir an olduğunu seziyordu. Mürekkepli kalem gıcırdayarak sayfada dolaşırken o da sessiz sedasız oturdu. Martin Eaton'un ölümüne yaklaşmış olan iri yüzünde dikkatli bir ifade vardı. Kuru alnında ve çökük yanaklarında kurşuni ter taneleri belirmişti.

Sonunda Martin kalemi bırakarak, yazdığı son bölüme baktı. «Bunu yazılı bir ifade şeklinde hazırladım. Sen de ya noter görevi görürsün, ya da tanık.» Kendini zorlayarak başını kaldırdı ve avukata bir göz attı. «Bunu yapmak benim için kolay olmadı. Bunun başkalarını mahvedeceğini biliyorum. Fakat bir an gelir ve bir insan yapması gereken şeyi yerine getirir. Yapılacak başka bir şey de yoktur.» Bitkin bir tavırla başını sallayarak kâğıtları işaret etti.

Howard uzanarak kâğıtları aldı. Martin koltuğunda arkasına yaslanarak gözlerini kapattı. Adamın yazısı şaşılacak kadar okunaklı ve güzeldi. Bir tek sözcüğü bile yanlış okumak imkânsızdı.

«Pennsylvania eyaletinde, Hambledon'da Rover Sokağında oturan ben, Martin Joseph Eaton, bu ifadeyi kendi istek ve arzulla ve kendi el yazımıla bu 1901 yılının 29 Ağustos günü yazıyorum. Yazımın benim olup olmadığını kolaylıkla kanıtlanabilir. Bu yazıyı Jonathan Ferrier'in 1900 yılının 5 Kasım gününden beri olduğu gibi yalanlara ve iftiralara hedef olmaması, şerefine leke sürülmemesi ve adının rezaletlere karıştırılmaması için kaleme alıyorum. Onun uğradığı haksızlığı düzeltmek benim ve adını vereceğim başka birinin elindeydi. Fakat bunu aşağıda açıklayacağım nedenlerden ötürü yapmadım.

«Ölümler bizim güçsüz nefretimizin ve alayımızın erişemeyeceği bir yerdedirler. Bunu çok zaman önce anlamalıydım. Ölümlerin şerefini korumaya çalışmak boş ve romantikçe bir şeydir. Özellikle başkalarını mutsuzluk ve umutsuzluğa sürüklemek pahasına yapıldığı zaman. Ayrıca ölümlerin böyle bir şeyi istemeyeceklerinden de eminim. İşte şimdi ben de bu açıklanması gereken şeyleri yazmadan ölmek isteyorum.

«Yeğenim Mavis Alicia Eaton aslında yeğenim değildi. Ağabeyimin karısı Hilda'nın, Mrs. Jerome Eaton'un kızıydı o.

«Delikanlılık çağında ve gençliğimde şimdi bu kentte Mrs. Adrian Ferrier adıyla yaşayan Marjorie Farmington'a âşıktım. Fakat o Adrian Ferrier'le evlendi. Ve ben o zaman Marjorie'den başka hiçbir kadını sevemeyeceğimi düşündüm. Sonra ağabeyim Jerome, Pittsburg'da zengin ve tanınmış bir aileden olan bir genç kızla tanıştı. Ağabeyim orada Tarih öğretmenliği yapıyordu. Kızın adı Hilda Gorham'dı ve Marjorie Ferrier'e de şaşılacak derecede benziyordu. Onunla ancak kendisi ağabeyimle evlendikten sonra tanıştım. Çünkü o sırada bir yıllık bir kurs için Almanya'ya, Heidelberg Üniversitesine gitmiştim. Geriye döndüğüm ve Hilda'yı ilk kez gördüğüm zaman bana yeniden hayatta kavuşmuşum gibi geldi. Hilda da daha sonra beni ilk görüşte sevmiş olduğunu söyledi bana. Fakat Hilda'nın ağabeyimi boşaması için bir neden yoktu. Bir bakıma ona bağlıydı da. İkimiz, Jerome'un kırılmasının doğru olmayacağına karar verdik. Çünkü

o inanılmayacak kadar saf, sevecen ve kalbi güven dolu bir adamdı.

«Hilda'ya olan aşkımla ve ondan sonraki hareketlerimizi mazur göstermek için hiçbir şey söyleyemeyeceğim. Duyduğuma göre aşkın var oluşunun kendince birtakım nedenleri oluyormuş. Ama aşk aynı zamanda dehşet ve acı da getiriyor. Mavis doğduğu zaman onu gururla kollarına alarak, «Kızım.» diyen de Jerome oldu, ben değil. Pek saf bir adamdı o. Hiçbir zaman da durumdan kuşkulandı.

«Ağabeyim, Hilda ve Mavis bir süre Pittsburg'da oturdular. Onları zaman zaman görüyordum. Bu yüzden soğukkanlılığımı ve sükûnetimi koruyabiliyor, sessizliğe gömülmüş olan Hilda'yı destekleyebiliyordum. Çocuğu da zaman zaman görüyordum ama ona karşı ancak Tanrı'ya saklanması gereken hırslı bir sevgi, tapmaya yakın bir his duyuyordum. Onun uğruna canımı seve seve verirdim. Annesiyle babası birdenbire ölünce Mavis'i yanıma almam gerektiğini anladım. Ben de o arada sevgili Flora'mla evlenmişim. Bu belge gerektiği gibi açıklandığı zaman en büyük acıyı da yine karım çekecek. Flora'nın sevgisine ve dostluğuna ihtiyacım vardı. Çünkü ben daima yalnız bir adamdım. Evliliğimizin mutlu olduğuna, Flora'nın güvenini kaybedecek hiç bir şey yapmadığıma inanıyorum.

«Flora da Mavis'i seviyordu. Gördüğüm çocukların en güzeliydi o. Flora, memnunlukla Mavis'i evlat edinmemize razı oldu. Çünkü karımın çocuğu olmuyordu. Flora, Mavis'e daima bir anne sevgisi gösterdi, ona çok iyi baktı.

«Mavis benim için kusursuz bir kızdı. Yalnız görünüş değil, aynı zamanda incelik ve karakteri bakımından da. Onu kucağıma alıp sevdiğim zaman dayanılamayacak bir sevinç, mutluluk ve sevgi duyardım. O büyüdükçe benim gururum da artıyordu. Kızıma daha da özen gösteriyordum. Mavis'i görmüş ve kendisini tanımış olanlar onun ne kadar güzel, neşeli ve tatlı bir kız olduğunu onaylarlar. Mutlu kahkahası herkesi büyülerdi. Bunlar bir babanın saçmalıkları değil, gerçek.»

Howard, Martin Eaton'a maktı. Fakat adam sanki uykuya dalmış gibi gözlerini kapatmıştı. Avukat Tanrım, diye düşündü. Bu açıklama kenti çok sarsacak. Hiç de hoş bir düşünce değildi bu.

«Ben gençleri daima severdim. Özellikle Mavis gibi güzel ve şirin olanlarını. Ve Jonathan Ferrier gibi zeki, dürüst ve onurlularını. Jonathan yalnız sevgili Marjorie'min oğlu değildi. Aynı zamanda annesinin karakterini ve dürüstlüğünü almıştı o. Fakat Jonathan'da Marjorie'nin hoşgörüsü ve nükte yeteneği yoktu. Daha çocukluğundan beri amansız ve azamettliydi. Ve 'adalet' dediği şeye de çok düşkündü. Bunlar hayran olunacak üstünlüklerdi. Ama bütün hayran olunacak üstünlükler gibi abartmalı bir hal de alabilirlerdi. Ta başından beri Jonathan'ın olağanüstü bir doktor olacağını anlamış ve kendisine yol göstermeye başlamıştım.

«Ben Jonathan Ferrier'i oğlummuş gibi severdim. Jonathan, Mavis on beş yaşındayken bana ileride kızımla evlenmek istediğini söylediği zaman kalbim mutlulukla doldu. Dünyada en çok sevdiğim iki insan birleşeceklerdi. Onların düğün gününü hâlâ güzel, kusursuz bir tablo gibi hatırlıyorum.

«Bu satırları okuyanların, Mavis'in kusurlarının farkında olmadığını sanmalarını istemem. Mavis'in bencil, zaman zaman soğuktan, durmadan bir şeyler isteyen bir kız olduğunu biliyordum. Fakat onun istediklerinden daha fazlasını sağlamak bana büyük bir zevk veriyordu. Jonathan'ın da Mavis'e karşı böyle davranacağına inanıyordum. Ben Jonathan'a kızımın kocası değil de daha ziyade Mavis'i ben öldükten sonra sevecek, onu koruyacak ikinci bir baba gözüyle bakıyordum. Gülünç bir hataydı bu. Bunu hoş gösterecek bir özürün de yok. Sadece bu düşüncemini gülünç olduğunu biliyorum artık. Bir koca karısından bir babadan daha fazla şeyler bekler. Onun kusurlarını daha kolaylıkla görür. Üstünlüklerini de öyle fazla takdir etmez. Ama ben bunu ancak Mavis öldüğü zaman anlayacaktım.

«Bu parlak evlilik bir yıla yakın bir süre mutlulukla devam etti sanırım. Sonra Jonathan'ın zaman zaman dalgınlaştığını, fena halde sinirli olduğunu farkettim. Ama genç adam doktorluğa yeni başlamıştı. Haline bunun neden olduğunu sandım. Mavis'e gelince... O her zamanki gibiydi. Hayatın iyice zevkini çıkarıyor, gülüyor, kahkahalar atıyordu. Belki bazen onun yeni evli bir kadına yakışmayacak kadar havai olduğunu düşünüyordum ama sonra da Mavis'in henüz çok genç ve tecrübesiz olduğunu hatırlıyordum. Mavis, bana Jonathan'ı çok sevdiğini de söylemişti. Bunun doğru olmadığını da o sıralarda bilmiyordum. Mavis, Mavis...

«Yorulmaya başladım. Daha kısa kesmeliyim. Yoksa bu yazıyı tamamlayamadan ölebilirim. Yıllar geçtikçe Jonathan'ın kendisini daha çok işine verdiğini ve karısıyla da fazla ilgilenmediğini görüyordum. Fakat bunun doktorlar arasında sık görülen bir şey olduğunu düşünmekteydim. Bazen Jonathan'a kendisini tıbbı bu kadar vermemesini, biraz da Mavis'i düşünmesini söylüyordum. O bu sözlerimi ilk elde onaylardı hep. Fakat şimdi böyle anlarda Jonathan'ın yüzünün karardığını ve genç adamın bu konuyu çabucak değiştirdiğini hatırlıyorum.

«Sonra, Mavis, ölümünden iki yıl önce bana Jonathan'ın çocuk istemediğinden yakındı. Bunu, kızıma iki üç çocuğun evliliklerinin mutluluğunu tamamlayacağını incelikle ima ettiğim zaman söyledi bana. Onun bu cevabı, Jonathan'ın çoluk çocuk istememesi beni çok sarstı. Jonathan'a da bir iki kez imada bulunmak istedim fakat o bir tebessümle, ya da sert şakalarıyla veya omzunu silkerek beni susturdu.

«Gerçeği biliyorum şimdi. Bunu bana, ölürken Mavis açıkladı. Aslında çocuklardan nefret eden Jonathan değil, Mavis'ti. Çünkü Mavis, onu tanıyanların yalnız kendisini sevmelerini istiyordu. Rekabet istemiyordu o. Ayrıca kızım annelik duygularından da yoksundu.

«Evliliklerinin son üç yılında Jonathan'la Mavis birbirlerinin

den iyice uzaklaşmışlardı. Aralarında bir karı kocalık ilişkisi de yoktu.»

Howard dayanamayarak hayretle bağırdı. O sıcak ve güneşli havasız odada tuhaf bir yankı yaptı sesi. Fakat Martin kımıldamadı. Koltuğunda iyice büzülmüş, âdeta küçülmüş gibiydi.

«Ben bütün bunları sonradan öğrendim. Şunu da itiraf edeyim. O sıralarda yılların etkisini hissetmeye başlamıştım. Çalışmak beni yormuştu. Ve kızımın annesini, Hilda'yı unutamıyordum. Rahatlayabilmek için gitgide daha sık viskiden yararlanmaya başlamıştım. Hambledon'lular bunu biliyorlar zaten. Bunu, Mavis'in evliliğindeki aksaklığı neden farkedemediğimi anlatmak için yazıyorum. Durumu ancak kızımın o feci ölümünden iki yıl kadar önce sezdim. Mavis her zamankinden daha somurtkan, daha sabırsız bir hal almıştı. Sadece kendi isteklerini düşünüyor, herkesin ve hatta benim önümde Jonathan'la açık açık alay ediyordu. Şimdi bile onun bu alaylarının nedenini tam anlamıyla bilmiyorum. Fakat Jonathan hiçbir zaman karısını bu yüzden azarlamazdı. Hiç sesini çıkarmazdı o. Bu tutumu, aceleci ve azametli bir adamdan beklenilmeyecek bir şeydi.

«Sonra, Mavis ölmeden bir yıl kadar önce bana Jonathan'ın kendisini ölümle tehdit ettiğini, hatta bir seferinde öfkesi arasında boğazını sıkıldığını açıkladı. Bana bunu anlatırken dehşet içindeydi. Ben Mavis'in ne zaman yalan uydurduğunu, ne zaman doğruyu söylediğini bilirdim. Mavis, Jonathan'dan gerçekten korkuyordu. Jonathan'la bu sorunu konuşacağımı haykırdım. Çünkü çok öfkelenmiş ve şaşırmıştım. Fakat Mavis kocasına bir şey söylememem için bana yalvardı.

«Mavis'i iyice sorguya çekmeye çalıştım. Jonathan'ın ne kadar asabi olduğunu, öfkelendiği zaman gözünün hiçbir şeyi görmediğini biliyordum. Fakat Mavis bana kaçamaklı cevaplar verdi. 'Jonathan'ın neye kızdığını bilmiyorum,' dedi. 'Belki de kendisinden çok genç ve neşeli olmam sinirlendiriyor onu. Ben-

den fazla şey bekliyor.’ Tanrı biliyor ya, o zaman içim rahatladı. Mavis’e hak vardım. Yine de zamanın her şeyi yoluna koyacağını söyledim ona. Fakat kızımın Jonathan’a baktığı zaman yüzünde somurtkan, ikinci, korku ve meydan okuma dolu bir ifadenin belirdiğini de farkettim.

«Jonathan, Mavis’imi mutsuz etti. Kızımın diğer yönleri kadar hoşla bitmeyen o taraflarının ortaya çıkmasına neden oldu. Mavis’in ondan nefret etmesine, kendisinden korkmasına da neden olduğu gibi... Mavis, ışıklı, altın bir kuştur. Jonathan ise kara bir atmaca. Şimdi bu evliliğin yalnız Mavis için değil Jonathan için de bir felâket olduğunu biliyorum. Bunu ancak Mavis’in ölümünden sonra anladım. Bu evliliğin daha büyük bir felakete neden olacağı da apaçıktı. Fakat Jonathan, Mavis’ten daha büyüktü ve daha akıllıydı. Ve bir erkekti o. İşte bu yüzden Mavis’in ölümünden onu sorumlu tutuyorum. Sadece onu.»

Howard bu satırı tekrar tekrar okudu. Endişesi artıyordu.

«Evet, Jonathan kendisini hâlâ suçladıkları o cinayeti işlemedi ama ben yine de onu sorumlu tutuyorum. Mavis’in karnındaki Jonathan’ın çocuğu değildi. Çocuğun babası Jonathan’ın kardeşi Harald Ferrier’di.»

«Howard hayret ve tiksintiyle, Tanrım, diye düşündü. Bir an kâğıtları yırtıp ortadan kaldırmayı istedi. Fakat Jonathan’ın kurtulması için gerekti bu belge.

«1900 yılının 30 Ekim günü Jonathan Ferrier’i bir konsültasyon için Pittsburg’a çağırdılar. Çünkü bu yıllar boyunca mükemmel bir doktor olarak ün yapmıştı o. Jonathan, Pittsburg’da 5 Kasım’a kadar kaldı. Akşama kadar. Bu bakımdan kimsenin kuşkusuna yer yok. Tanınmış birçok kimse de bu konuda yemin etti.

«3 Kasım günü Mavis bana geldi. Umutsuz derecede hastaydı, kan kaybediyordu. Jonathan’ın küretini bana gitererek, kocasının 29 Ekimde kendisine kürtaj yaptığını söyledi. Jonathan’ın, ‘Ben evimde çocuk istemem,’ dediğini açıkladı. Kızım ölümün eşiğindeydi. Bu yüzden onu alıp hastaneye götürdüm.

Yoksa bu korkunç cinayeti gizler, onu evimde saklardım. Bura-ya çektiğim azabı, umutsuzluğumu, öfkemi ve nefretimi yazacak değilim. Mavis bana kürtağı Jonathan'ın kendi muayenehanesinde, 29 Ekimde, Pittsburgh'a gitmeden önce gece vakti yaptığını söyledi.

«St. Hilda Hastanesinde Mavis'in başucunda otururken kı-zıma intikamını alacağıma dair yemin ettim. Onun ölmekte ol-duğunu biliyordum. Kanı zehirlenmişti. Daha da kötüsü kı-zımı sanki ondan nefret eden bir çılgın bile bile yaralamış, par-çalamıştı. Sonra iyi birer hekim olan meslekdaşlarım dikkati-mi bir noktaya çektiler. Bana Mavis'in 1 Kasımdan önce ameli-yat edilmiş olamayacağını söylediler. Hatta kürtağın ayın 2'sin-de yapılmış olduğuna inanıyorlardı. Septisemi yayılmıştı. Ama kürtağ 29 Ekimde yapılmış olsaydı daha da yaygın olacaktı bu. Ve o zaman Mavis'in bana yalan söylemiş olduğunu anladım. Fakat ölümün eşiğinde olan kızımı azarlamadım. Ağır derecede hastaydı. Ağır ağır kan kaybederek ölüme yaklaşıyordu. İstirap ve ateşle iki büklüm olmuştu. Rahmi birkaç yerinden delinmişti. Vajina kesilmişti. Bana kürtağı bir amatörün ya da bir sadistin yapmış olabileceğini söylediler.

«Sonra Mavis'in bir saatten daha az bir ömrü kalmış oldu-ğunu sezdim: O ıstırapı arasında akli başındaydı. Odadaki ya-bancıları dışarı çıkardım. Alev alev yanan ellerini avuçlarımın arasına alarak, 'Mavis, Tanrının huzurunda bana gerçeğı açık-lamalısın,' dedim. Çünkü ölüyorsun. Yakında Tanrının karşısı-na çıkacaksın. Onun yanına dudaklarında bir yalanla gitmemeli-sin.»

Yavrum çok korkuyordu. Kendi kendisiyle savaştı. Sonra da her şeyi itiraf etti.

«Jonathan onu uzun bir zaman önce reddetmişti. Artık bir karı koca hayatı yaşamıyorlardı. Jonathan, Mavis'i aşağı gö-rüyor, ona daima çatıyor, kızıma, 'Kafasız... Budala...' diyor-du. Mavis ise sadece hayatta mutlu olmayı istemişti. Mutlu ol-mayı, güzel giyinmeyi, şımartılmayı, kendisine istediklerinin

hemen yerine getirilmesi gereken küçük bir kız gibi davranılmasını, ona tapılmasını... Çok içe dokunacak sözlerdi bunlar. Mavis genç bir kadındı. Yirmi dördüne basmak üzereydi. Fakat şimdi beş yaşında bir çocuk saflığı ve sadeliğiyle konuşuyordu. Bana, eski evine, anne ve babası saydığı yengesiyle amcasının kollarına dönmeyi çok istediğini söyledi. Çünkü kocasının evinde kimse onu sevmiyor, kimse onu istemiyordu.»

Howard, öfkeyle, yalancı, diye düşündü. Yalancı Mavis! Korkmasına, ölmekte olduğunu bilmesine rağmen yine de yalan söylemekten kaçınmadı!

«Mavis'in o hafif, ölmekte olan sesini dinliyordum. Kızımın o neşeli sesine hiç benzemiyordu bu. Önce Mavis'in ne demek istediğini tam anlamıyla anlayamadım. Mavis bana Jonathan'ın kendisinden esirgediği sevgi ve hayranlığı başkalarında aradığını itiraf etti. Onun sözlerini iyice hatırlayamıyorum! Yalnız Mavis'in en aşağı dört erkeğin adını verdiğini biliyorum. Ama o adları da unuttum şimdi. İstirabımı unutmuş, taş kesilmiştim. Konuşamayacak haldeydim. Mavis, kendisini haklı çıkarmaya çalışarak yalvarıyordu. Çocuğumu kollarıma alarak ağladım. Bir yandan da bu çok önemli itirafı dikkatle dinlemeye çalışıyordum.

«Mavis'in son âşığı, kürtağla alınan çocuğunun babası Harald Ferrier'di. Mavis durumu anladığı zaman Harald çocuğun alınmasına karar vermişti. Kızıma, 'Senden hoşlanıyorum ama sana âşık değilim,' demişti. 'Sana kocanı boşayıp benimle evlenmeni de söyleyemeyeceğim. Bundan başka bildiğin gibi serbest değilim. Seninle olan ilişkimi de sadece bir 'yaz çılgınlığı' sayıyordum. Sen de bu konuda benden daha ciddi değildin. Yaptığımız bu hata kolaylıkla düzeltilebilir.' Bu adamın karaktersizliği, ahlaksızlığı, dejenerliği üzerinde durmayacağım. Oysa bu kent onu bütün hatlarına rağmen yine de hayran olunacak, hoş ve nazik bir insan sayar.

«Harald Ferrier, «Mavis'e Hambledon'da bir kürtağcı oldu-

ğunu duyduğundan söz etmişti. Kenttekilerin çok saydığı usta bir operatördü bu adam. Mavis'in durumuna düşen şanssız kadınlara yardım ediyordu. Mavis bana bu konuşmayı Ferrier'lerin konağında yaptıklarını söyledi. Marjorie Ferrier evde değildi. Hizmetçilerse izinliydiler o gün. Mavis, durumu açıklamak için Harald'ı konağa çağırtmıştı. Mavis'e kürtaj yapılmasına karar verilince Harald kızımın yanında o ahlâksıza, o katile telefon etti. Mavis korkuyordu ama üzgün de sayılmazdı. Harald Herrier'i çok beğeniyordu ama ona âşık da değildi. Kürtajcı ameliyata razı oldu. Bunu bir iki gün içinde yapacağını da söyledi. Adamın sadece bir şartı vardı. Mavis'in Jonathan'ın küretini getirmesini istiyordu. Yıllar önce Jonathan'la ahabken muayenehanede görmüştü aleti. (Daha sonra Jonathan'la araları açılmış ve birbirlerine düşman olmuşlardı sanırım.) Bence kürtajcı Jonathan'ın küretini özellikle istemişti. Mavis'in başına bir şey geldiği takdirde bundan kendisini sorumlu tutmayacaklardı o zaman. Adamın küreti sırf Mavis'in hastalığından ve hatta ölümünden Jonathan'ı sorumlu tutmaları için bile bile istediğine inanmam. Mavis'i kaslı olarak yaralayıp onun ölümüne neden olduğuna da. Hayır. Hiç bir insan bu kadar kötü ve aşâğılık olamaz.»

«Katilin adının buraya yazılması gerek. Claude Brinkerman bu adam.»

Howard, olamaz, diye düşündü. Sonra da bağırdı. «Olamaz!» Çünkü karısı Beth artık büyük bir mutlulukla üçüncü çocuklarını bekliyor ve böylece Martha'yı kaybetmenin acısına da alışıyordu. Küçük oğlunu Jonathan doğurtmuştu. Fakat Jonathan artık Hambleton'dan gideceği için Beth de Claude Brinkerman'ı seçmişti. Adam usta ve mesleğini iyi bilen bir doktor olarak tanınıyordu.

Howard ancak bir iki dakika sonra okumaya devam edebildi.

«Bu korkunç öyküye nasıl devam edeceğim? Her şeyi olanca canlılığıyla hatırlıyor ve azap çekiyorum. Mavis sonunda öldü.

Belki de benim için önemli olan tek şey bu.

«Hastanedekiler Mavis'in Jonathan'ın kendisine kürtaj yaptığına ilişkin anlattığı öyküyü duymuşlardı tabii. Kızım bunu benim, diğer doktorların ve hemşirelerin önünde avaz avaz haykırarak tekrarlamıştı. Bunun doğru olamayacağını bilenler vardı. Fakat Jonathan'ın düşmanı da çok. Bunlar, iddianın doğru olamayacağını kendilerine söylenmesine rağmen, o korkunç yalana inanmaya dünden hazırdılar. Bu haberi bütün kente yaydılar.

«Neden Mavis'in gerçek öyküsünü daha önce diğerlerine ve Jonathan'a anlatmadım? Niçin, çocuğun Jonathan'ın olmadığını ve onun Mavis'e hiçbir zarar vermediğini bilmeme rağmen genç adamı, karısını ve doğmamış yavrusunu öldürmekle suçlamalarına, yargılamalarına göz yumdum? Neden jüri Jonathan'ın suçsuz olduğuna karar verdiği zaman, 'Olamaz! Olamaz!' diye bağırdım?

«Bu satırları okumuş olan sizler kızını delicesine, mantıksızcasına seven bir babaya acıyın. Mavis, Jonathan'ın kendisini reddettiğini, onun umutsuz bir mutsuzluğa kapılmasına neden olduğunu, kocasının onu evinden uzaklaştırdığını söylediği zaman kızıma inandım. Jonathan'ın Mavis'i ölümle tehdit ettiğine hâlâ inanıyorum. O yavrumu bedbaht etti. Bu da bağışlanacak gibi değildi. Kızım, mutsuzluğu yüzünden aşkı meşru olmayan bir biçimde başka yerde aramıştı. Bir hataydı bu. Ama bağışlanacak, anlayışla karşılanacak bir hata. Mavis o kadar neşeliydi ki...Kalbi sevgiyle öylesine doluydu ki... Aşk onun hayatının bir parçasıydı. Mavis aşksız yaşayamazdı. Aşka ve kendisine hayranlık duyacak kimselere ihtiyacı vardı onun. Mavis sadece dans etmeyi, şarkı söylemeyi ve yaşamayı istiyordu. Kocasını da, ölümüne neden olan adam da kızımı bunlardan yoksun bıraktılar.

«Tabii Mavis'in şerefini korumam gerekti. Herkes sadece onun güzelliğini, gençliğini, kahkahasını ve neşesini hatırlama-

lıydı. Gerçeği açıkladığım takdirde kızımı rezil olmaya mahkûm edecektim. Hangi baba kızına böyle bir şey yapabilirdi?

«Eğer Jonathan'ı işlemediği bu cinayetler yüzünden mahkûm etselerdi, gerçeği açıklar mıydım? Tanrının huzurunda yemin ederim ki, bilmiyorum. Şunu tekrarlamam gerek: eğer Jonathan Mavis'i benim kadar sevseydi, kızım için ikinci bir baba olsaydı, onu şımartsaydı, o zaman bütün bunlar da olmazdı. Mavis, doğru yoldan sapmaz ve sonunda da ölmezdi. Onun için Mavis'in ölmünden Jonathan'ın da katkısı olduğuna inanıyorum.

«Artık anlatacağım iki şey kaldı. Biri sözlerimin doğruluğunun onaylanması için gerekli. Çünkü bazı kimseler ölmekte olan bir adamın aşk ve suç itiraflarına inanmayabilirler. Kürtaj yapılmasına karar verildiği gün Ferrier konağında kızım Harald'dan başkasının bulunmadığını yazdım. Aslında biri daha vardı evde. Marjorie Ferrier'di bu. Marjorie o gün sokağa çıkmayı düşünmüş, sonra bundan vazgeçmişti. Mavis evde yalnız olduğunu sanıyordu. Fakat ciddi bir kalp rahatsızlığı olan Marjorie odasında dinlenmeye çıkmıştı. Oda evde yalnız olduğunu sanıyordu. Sonra aşağıdan gelen sesleri duymuş ve merdivenlerden inmişti. Ve o zaman Mavis'le Harald'ın konuşmalarını ve kürtaj hazırlıklarını duymuştu.

«Bunu bana Marjorie kendisi anlattı. 'Merdivene yığılıp kalmaktan korktum,' dedi. 'Fakat sonra yukarı çıktım. Ve kendimi yatağa attım. Bayılmışım.' Daha sonra Marjorie için bir doktor çağırıldı. Marjorie ne yapacağını bilmiyordu. Mavis'le konuşmak felâketi yakınlaştıracabilirdi. Çünkü Mavis, telaşından çılgın gibiydi. Marjorie durumu Jonathan'a açıkladığı takdirde neler olacağını biliyor ve bunları düşünmek bile istemiyordu. Mavis evden kovulacak ve bütün kente rezil olacaktı. Marjorie, Jonathan'la Mavis'in artık karı koca hayatı sürmediklerinin de farkındaydı. Jonathan, hamile karısının çocuğunun babasının kardeşi Harald olduğunu öğrendiği takdirde ne yapacaktı? İşte Marjorie bu yüzden, kürtaj fikrini iğrenç bulmasına karşın sesini çıkarmamaya ve 'suçluların' sorunu kendilerince çözmele-

rini beklemeye karar verdi. Marjorie sevgili kızımın ve âşığından böyle söz ediyordu. 'Suçlular...' diye. Marjorie, Mavis'in ölümünden sonra bana, 'Hepsini de düşünerek sesimi çıkarmadım,' dedi. 'Harald benim oğlum. Yaptıklarını beğenmiyor, onu kınıyorum. Ama Jonathan durumu öğrendiği takdirde Harald'ın başına gelecekleri de düşünmek zorundayım. Jonathan'ı da düşünmem gerek.' Daha sonra da Marjorie bana şunları söyledi: 'Eğer Jonathan'ı işlemediği cinayetler yüzünden ölüme mahkûm etselerdi o zaman sana gelecek ve gerçeği açıklamayı isteyecektim.

«Jonathan'ın beraatından sonra Marjorie'yle tuhaf bir şekilde hiçbir zaman konuşmamak için bir anlaşma yapmış gibi olduk. Bunun hem Ferrier ailesi, hem de Mavis'in adı bakımından en iyi yol olduğuna inanıyorduk. Fakat Marjorie zaman zaman Jonathan'ın gerçeği öğreneceğinden korkuyor. Jonathan'ın yalnız kendisine ihanet ettiği için değil, ıstırap çekmesine neden olduğu ve tutuklandığı zaman sesini çıkarmadığı için Harald'ı öldürmesinden çekiniyor. Jonathan şiddet hareketlerinden kaçınmayan bir insandır. Ve ben buna bütün kalbimle inanıyorum. Jonathan kimseyi bağışlamaz, aman dinlemez. Marjorie'nin korkmakta haklı olduğundan eminim.

«Aslında bu mektubu yazmamalıydım. Fakat bu açıklamaları yapmamın bir nedeni var. Evet, bazen kötülükler ortaya çıkar ama her zaman olmuyor bu. Geçenlerde Senatör Kenton Champion bana gelerek, Mavis'in ölümünün iç yüzünü bildiğinden emin olduğunu söyledi. 'Jonathan Ferrier'in karısıyla doğmamış olan çocuğunu öldürdüğünü biliyorsun,' dedi. Benden gerçeği söylememi istedi. O, Jonathan'ı mahvetmek niyetinde. Bunun birçok nedeni var. Onun kadar kötü birkaç adam da Jonathan'ı mahvetmeye çalışıyor. O gün ben konuşmaya yanaşmayınca Champion bana Mavis'in kızım olduğunu bildiğini açıkladı. Mavis'i koruyabilmek için kızımın bana getirdiği o küreti Louis Hedler'e verdim. Artık o istediğine inansın. Çünkü Mavis hâlâ benim için dünyanın en önemli insanı.

«Fakat Jonathan'ı daima suçlamalarına da razı olamam.

Onun müthiş bir kine kurban gitmesine göz yumamam. Ona karşı neler hissettiğimi artık bilmiyorum. Uzun bir süre kafam karmakarışık. Fakat Jonathan'ı hâlâ seviyor olabilirim. İmkân dahilinde bu. Onun mahkemede Mavis'in karnındaki çocuğun kendisinin olmadığını açıklamadığını da unutmadım. Bunu neden yaptı? Beni korumak için mi? Yoksa Mavis için mi?»

«İnsanları anlamak imkânsız. Sevgi uğruna korkunç şeyler yapıyoruz. Konuşmamız gerekirken sesimizi çıkarmayarak başkalarını mahkûm ediyoruz. Fakat bu korkaklığımız bağışlanabilecek gibi değil.

«Sessizliğimi bozduğum için Marjorie'ye beni affetmesi için yalvarıyorum. Bunu zayıflığımdan, ölüm korkusundan değil oğlu Jonathan için yaptığımı o da anlayacak. Ama sonuç ne olacak onu bilmiyorum. Artık hiçbir şeye aldırmiyorum. Karım Flora dışında. O yıllardan beri benim en yakın arkadaşım, en seçili dostumdur. Ben öldükten sonra da bu hayata dayanmak zorunda kalacak. Jonathan'ı tenimize çıkarmanın, onu aleyhindeki komplodan kurtarmanın zamanı geldi. Ben onu bağışladım. Onun da beni bağışlayacağını, benim şu anda yaptığım gibi yıllarca kendisine oğlum gözüyle baktığımı anımsayacağını umarım.

(İmza) Martin Joseph Eaton.»

Howard güçlükle soluk alıyordu. Kâğıtları usulca masaya bırakarak bir an onlara baktı. Sonra da yavaşça, «Martin?» dedi. «Çkudum.»

Adam sönük gözlerini usulca açarak avukata şaşkın şaşkın baktı. Sonra inleyerek yerinde doğruldu. «Ya...» Bakışları ve tavırlarıyla Howard'ı okuduğu acı öykü hakkında fikir yürütmekten men edermiş gibiydi. «Bunun onaylanmasını istiyorum. Hemen... Bu gece ölebilirim. O zaman bu kâğıtlar da hiçbir işe yaramaz.»

Howard bürosuna telefon etti. Sonra da Martin'in karşısı-

na oturarak onunla birlikte viski içti. İkisi de konuşmuyorlardı. Avukatın bu ölmekte olan babaya söylemek istediği birçok şey vardı. «Hâlâ Jonathan Ferrier'e karşı haksızlık ediyorsun. Jonathan'ın genç karısına haşinlikle davrandığını, onu reddettiğini söylerken haksızsın. Ufak bir grup Mavis'in iç yüzünü öğrenmişti. Onun arka arkaya maceralara atıldığını biliyorlardı. Birkaç kişi de Mavis'in aslında kalpsiz, sinsî, kötü, bencil bir kadın olduğunu farketmişlerdi...» demek istiyordu. Fakat bu sözler Martin Eaton'u rahatlatmayacak, onu büsbütün üzecekti.

On beş dakika sonra Howard'ın iki kâtibi noterlik mühü-
rıyla geldiler. Sıcaktan ve koşmaktan ter içinde kalmışlardı.

Avukat, onların vesikayı okumalarına izin vermedi. Fakat her sayfayı hem Martin'e hem de iki kâtibe imzalattı. Yaşlı doktora yemin ettirdikten sonra, kendisi de yine her sayfaya noterlik mührünü bastı. Aslında buna gerek yoktu ama Howard, Jonathan'ın düşmanlarını tanıyordu.

Martin usulca gülüyordu. Howard bardağını tekrar doldururken başını salladı. Kuru, hışırtılı sesiyle, «Campion,» dedi. Bardağını kaldırarak Howard'a baktı. «Adaletin şerefine.» Ve Martin hayatında son kez kahkahalarla güldü.

Howard evine döner dönmez karısı Beth'e, «Bana soru sorma, hayatım,» dedi. «Fakat Claude Brinkerman'ı bir daha görmemelsini. Doğum için başka bir doktor buluruz.»

Beth hayretle cevap verdi. «Fakat Howard... Buranın en iyi doğum uzmanı o.» Sonra kocasının yüzüne dikkatle baktı. «Onu birçok arkadaşım da tavsiye ettim.»

Howard haykırdı. «Sakın bir daha böyle bir şey yapayım deme!»

Genç kadın şaşaladı. Şimdi dikkatle kocasını süzüyordu. «A, Howard... Senin dalgın bir halin var. Sonra rengin uçmuş. Çok ciddi ve düşüncelisin. Kötü bir şey mi oldu?»

«Hem de pek kötü bir şey, Beth'ciğim. Fakat söylediğim gibi hareket etmelisin. Çünkü ben senin bilmediğin bazı şeyleri öğrendim. Korkunç üç saat geçirdim. Sana anlatamam. Sen yalnızca dediğim gibi yap.»

Beth hâlâ ona bakıyordu. «Pekâlâ, Howard. Herhalde bunun bir nedeni var. Keşke senin fikrini daha önce alsaydım. Kasım ayında da şapkacımı ona yolladım. Kızcağız... Ne oldu, Howard?»

«Beth!» Avukat ayağa fırladı. «Şapkacının adı nedir?»

«A... a... halin pek tuhaf, Howard. Yüzünde de öyle garip bir ifade var ki... Sonra— bu o kadar önemli mi? Kızın adı Mary Snowden.»

Howard zaferle ellerini birbirine vurarak dişlerini sıktı. «Tanrım! Ben de bu adı daha önce duyduğumu düşünüyordum. Beth! O kızı geçen kasım Claude Brinkerman'a neden yolladın?»

«Tanrı aşkına, Howard! Ne garip sorular soruyorsun! Bu biraz çirkin bir konu. Kızın kadınca bir derdi vardı.»

«O da neymiş?»

Beth güzel gözlerini ondan kaçırdı. «İçeriden bir dert...» Dudaklarını büzdü.

«Allah Allah! Neymiş bu? 'İçeriden bir dert' sözüne birçok şey girer. Beth, rica ederim, bir an için bir hanımefendi olduğunu unut. Bu konunun ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsun. Açık konuşalım. Kız hamile miydi?»

«Howard! Mary gibi fakir, çalışkan, iyi kalpli ve dürüst bir kız için böyle korkunç şeyler nasıl söyleyebiliyorsun? Mary, çok terbiyelidir. Zekidir. Tabii ki hamile değildi! Çünkü kızcağız bekâr.»

«Beth'ciğim, seni seviyorum! Sen bir hazinesin. Bana ne kadar çok yardım ettiğini sana anlatabilseydim. Karısını öptü.

Genç kadın, onun yüzüne bakabilmek için kocasını hafifçe geri itti. «Howard! Hasta değilsin ya?»

«Çok iyiyim! Demek Mary Snov'den'i geçen kasımda Clau-

de Brikerman'a yolladın?» Howard bir an durdu. «Sen terzi Louise Wertner'i de tanıyor musun?»

Beth, «Tabii tanıyorum,» dedi. «Mary'nin arkadaşı o. Kendisi sık sık buraya geliyor. Ona bir iki kez senin de rastlamış olman gerek. Son derece sessiz, uysal bir kız. Gözlerini hep yere diker ve dudaklarını yalayıp durur. Zavallı. Tabii iki kızın da parası yok. Fakat ben Marye'—»

«Beth, o kızlar birbirlerini tanıyorlar mı?»

«Tabii. Bu o kadar önemli mi?»

«Beth, Louise Wertner'de de kadınca bir hastalık var mıydı?»

«Saçmalama, Howard. Ben bunu nereden bileyim? Mary de sorunu bana geçen kasımda, ben kendisine renginin uçuk olduğunu söylediğim zaman açtı.» Beth bir an durakladı. «Howard, ben Mary'den dört şapka aldım. Çünkü o sırada kızın elli dolara ihtiyacı vardı. Böylece ona yardıma çalıştım. Bana kızmayacağını umarım. Mary, Claude'u görmeye gitti. Elli dolar da onun ücretiydi işte. Çünkü muayenehanesinde basit bir tedavi yapacaktı. Ama parasızlar için pek fazlaydı bu ücret. Tabii Claude ünlü bir doktor o da başka. Bana kızdın mı?»

Howard heyecanla bağırdı. «Tam tersine! Hiç bu kadar memnun olduğumu hatırlamıyorum. Demek kızların birbirlerini tanımadıkları iddia ediliyordu?... Beth, sevgilim, yarın kendine on iki şapka al. Hayır, bir tane yeter.»

*
**

Martin Eaton o gece uykusunda öldü. Durumunu herkes biliyordu. Doktoru da adama bir kriz daha geldiğine hükmetti. Hambledon'da yalnız Howard bu ölümü önce keder, sonra da rahatlıkla karşıladı.

Jonathat Ferrier'in cenazeye katılmasını, tabutu taşımasını bekleyen yoktu. Gerçekten de genç adam törene gelmedi.

*
**

14

Marjorie, «Seni bırakıp gitmek beni düşündürüyor, Jon,» dedi. «Ne olduğunu bilmiyorum. Ama kötü bir şey olduğu muhakkak. Jenny'le mi ilgili bu?»

«Tatlı Jenny'le mi? Hayır.

«Sana inanmıyorum. Gidip Jenny'le konuşacağını söyledikten beri çok değiştin. Korkunç bir hal aldın...»

«Anne, rica ederim. Bu sorundan söz etmek istemiyorum. Ben artık olgun bir erkeğim. Yoksa bu hiç aklına gelmedi mi?»

Marjorie kahvaltı sofrasında karşısında oturan oğluna büyük bir kaygıyla baktı. Jonathan üç günden beri hemen hemen hiçbir şey yemiyordu. Ustelik yeniden içmeye başlamıştı. Hem de eskisinden daha sıkıntılı bir azimle. Zamanın çoğunu çiftliklerinde geçirmişti Jonathan. Robert Morgan'ı da iki kez görmüştü. Marjorie oğlunun geceleri odasında bir aşağı bir yukarı dolaştığını duyuyordu. Odasındaki eşyaların üzerine elbiselerini yığıyordu. Yukarki holde de koskacaman bir sandık duruyordu.

Jonathan gidiyordu artık. Hem de pek yakında. Jenny'den de hiç söz etmiyordu. Durumun ciddi olduğu anlaşılıyor, Marjorie bunu düşünürken kalbi üzüntüyle burkuluyordu. Umutları yine boşa mı çıkacaktı? Ev daima böyle sıkıntılı mı olacaktı? Ya da bomboş kalacak, sonra da yabancıların eline mi geçecekti? İşte bu düşünceye dayanamıyordu Marjorie. Fakat oğlundaki değişiklik daha da sarsıyordu onu. İnanılmayacak kadar kısa bir zamanda Jonathan hapishaneden çıktığı günlerdekinden daha da feci bir hale girmişti. Daha zayıf, öfkeli ve sessizdi. Konuşmaya zorlandığı zaman da alaycı bir tavırla cevap veriyordu. çok hastaymış gibi de bir hali vardı. Mavis'le evli olduğu yıllarda bile gözleri böyle müthiş bir hiddetle parlamamıştı. Bazen

Marjorie onu bir çılgınlığa sürüklemekten korktuğu için oğuyla konuşurken bayağı kekeliyordu.

Marjorie, oğlunu kendisine açılmaya boş yere zorlamış olduğunu bilmekteydi. Kadın öğleden sonra konaktan ayrıldı. Merdivenlerden inerken beyaz deri eldivenlerini düğmeliyordu. İnce vücuduna oturan şık, açık renk bir seyahat elbisesi giymişti. Geniş kenarlı şapkası tüllüydü. Araba kapıda bekliyor, Jonathan ise holde huzursuz bir tavırla bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

Marjorie, «Jon'cuğum,» dedi. «Odana bir şey koydum. Onu alıp birlikte götürmeni istiyorum. Aslında benim pek sevdiğim bir şey o.»

«Romantik olma, anneciğim.» Fakat genç adam eğilerek başını kendisine doğru kaldırmış olan annesini yanağından öptü.

Kadın, «Döndüğüm zaman daha iyi haberler alacağımı umuyorum,» diye mırıldandı.

Jonathan öfke ve küçümser bir tavırla gülümsedi. «Neyle ilgili haberler?»

Marjorie içini çekti. «Öyle olsun. Madem beni yanlış anlamakta ısrar ediyorsun, Jon. Artık gitmem gerek. Keşke sen de benimle gelseydin. Çok yorgunmuşsun gibi bir halin var. Söylediğim gibi Harald benden önce Philadelphia'ya gittim. Yeni bir serginin hazırlıklarıyla meşgulü.»

Jonathan, «Aferin sevgili Harald'a,» dedi.

Kadın duraksadı. «Jon, Jenny hizmetçilerle yalnız kalacak. Beni kaygılandırıyor bu. Ben yokken sık sık odaya gider ve...»

«Hayır, Tanrı aşkına Jon!» Kadın kapıdan hızla alev alev yanan sıcak sokağa çıktı. Başını önüne eğmişti. Marjorie arabayı binerken holün peceresinden dışarı bir göz atan Jonathan annesinin istasyona kadar götürmesi gerektiğini biliyordu. Ama genç adam kara bir nefret ve kaynayan bir öfkeyle doluydu. Ağır

ağır odasına çıktı. Orası holden de sıcaktı. Genç adam içeri girer girmez, yatağının üzerine Jenny'nin bir portresinin konulmuş olduğunu gördü.

Ağır ağır karyolaya yaklaşarak, kardeşinin yaptığı bu resme, yalnız kızın hasret dolu yüzüne, kaldırdığı eline, sakın ve umutsuz gözlerine baktı. Jenny...» Jonathan yatağa, portrenin yanına ilişerek gözlerini resme dikti. Sonra da portreye eliyle usulca dokundu. Jenny, benim böyle bir şey yapabileceğime nasıl inandın? Beni yıllardan beri tanıyordun. Ta çocukluğundan beri. Buna rağmen o korkunç şeye yine de tümüyle inandın. Üstelik ortada doğru dürüst bir neden bile yoktu. Ama sen benim çok kötü bir insan olduğuma inanmaya hazırdın. Bunu istiyordun. Bunun nedeni sendeki gizli kin ve kötülüktü. Ya da delilik. İnsan aşığı gördüğü kimselerin kötü olduklarına inanır için için. Sevgi, hatta şefkat insanı, aleyhte kanıtlar bile olmasına rağmen, inanmaya, umut etmeye zorlar.»

Jonathan portreye bakarken kendisine de aynı sözlerin söylenebileceğini aklından bile geçirmiyordu. Jenny'nin aleyhindeki yalanlara, o iğrenç dedikkodulara inandığını unutmuştu bile.

Onun için şimdi portreye keder ve umutsuzlukla bakıyordu. Sonra öfkesi taşıverdi. Genç adam portreyi yakaladığı gibi tualî dizine vurdu. Parça parça oldu bu. O hareketsiz, boyalı yüz yırtıldı. Jonathan portreyi kaldırdığı gibi karşı duvara fırlattı. Kesik kesik soluyordu. «Bunu sana da yapabilseydim, Jenny.» Çekmelerin birinden viski şişesini alarak, başına dikti. Alnından akan terler gözlerine giriyor, kalbi hızla çarpıyordu. Şişeyi yerde yatan yırtık portreye doğru kaldırdı. «Tatlı Jenny'nin şerefine...» O müthiş öfkeyle sarsılıyordu yine.

Biri kapıya hızla vuruyor ve sesleniyordu. «Jon! Jon! Senin içeride olduğunu biliyorum! Kalk, kalk! Kapıyı aç!»

Jonathan, «Defol,» diye inledi. Işık gözlerine giriyor, ona

dayanılamayacak kadar acı veriyordu. Alnından akan terler yüzünden kirpiklerini kırıştırıp durmaktaydı. Başı bir davuldu sanki. Biri demir çubuklarla kafasına vuruyordu.

«Jon! Kapıyı aç! Çok önemli bu! Aç kapıyı!» Sonra dışarıdaki küfrü bastı. «Allah kahretsin, sürgüyü itmiş!» Kapı zangırdadı. «Jon!»

Jonathan şimdi çevresindekileri daha iyi seçebiliyordu. Görükleri onu aptallaştırdı. Bürosundaydı. Evinde, yatağında değil. Genç adama oraya nasıl geldiğini anımsamıyordu. Biri, bir şey bu odada çılgınca etrafa da saldırmıştı. Tıp kitapları yerlerinden çıkarılarak yırtılmış ve ortalığa fırlatılmıştı. Çekmeler çekilerek dosyalar şuraya buraya atılmıştı. Hastaların oturduğu koltuk devrilmişti. Marjorie'nin astırdığı yumuşak, yeşil perdeler yerlerinden çıkarılmışlardı. Şimdi yerde, masadaki lambanın ışığında hafifçe parlıyorlardı.

Jonathan bu çılgınlık izlerine bakarak, «Tanrım...» diye mırıldandı.

Dışarıdaki, «Jon!» diye haykırarak kapıyı daha da şiddetle sarstı.

Jonathan ellerini iki yana dayayarak koltuğundan kalktı ama sendeledi. Bu duvara çarptı. Az kalsın yere yuvarlanıyordu. Kendini toplayabilmek için başını salladı. Ağır ağır cam kırıklarının, dağılmış kitapların, diploma ve tablo çerçevelerinin, devrilmiş eşyaların ve kâğıt parçalarının arasından geçip kapıya gitti.

Bütün gücünü toplayarak sürgüyü ancak çekebildi. Kapı hızla açıldı. Ve Robert Morgan karşısına dikildi. Genç doktor bir an Jonathan'a baktı, sonra da alçak sesle, «Tanrım...» dedi.

Jon onun ilerlemesine engel oldu. «Ne istiyorsun?»

Fakat Robert onun omzunun üzerinden odanın halini görmüştü. Şimdi yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Kızılımsı bıyığı dimdik olmuştu. Sonra ağır ağır dönerek Jonathan'a baktı. «Bunu sen mi yaptın?» Bunun pek aptalca bir soru olduğunu

biliyordu. Çünkü artık Jonathan'ın soluğunun ağır alkol koktuğunu farketmişti. Robert, Jonathan'ın elinin biraz kanamış olduğunu da gördü: «Ulu Tanrım!..»

Jonathan, «Ne hoş değil mi?» diye homurdandı. «Ee, ne istiyorsun, bakalım?»

Robert, onu bu halde görmeye dayanamayacaktı. Bu yüzden aciz bir tavırla gözlerini ayakkabılarına dikti. «Seni... Dr. Hedler sesini bürosunda bekliyor. Önemli bir sorun var. Dr. Hedler, St. Hilda'da. Seninle hemen konuşması gerek. Gelip seni almamı söyledi. Telefon etmek istemiyordu. Çünkü santraldaki kızlar konuşmaları dinliyorlar. Çok önemli bu,... Jon. Dr. Hedler seni bekliyor.»

Jonathan, «Louise'e cehenneme kadar yolu olduğunu söyler,» dedi. «Hepiniz de cehenneme olun. Artık benim için neyin önemi var? Allaha ısmarladık, Bob. Beni bir daha görmeyeceksin.

Robert çabucak başını kaldırarak ona baktı. Mavi gözleri koyulaşmıştı. «Eğer şimdi benimle gelmezsen seni bir daha göreceğim, Jon. Arabam dışarıda. Seni göreceğim, Jon. Hem de yakında, hapishanede.»

«Ne?» Jonathan, elleriyle ıslak yüzünü oğuşturdu. Sonra da hayretle yaralı eline baktı. «Neden söz ediyorsun, Bob? Haydi, uslu bir çocuk gibi evine git bakayım.»

Robert bağırıyordu. «Sözlerimi duymadın mı? Hapishane! Uzun süre hapis kalacaksın, Jon. Onun için sana yardım etmemize izin vermelisin. Şerifin bürosunda tutuklama emri bekliyor. Bayramdan sonra imzalanacak bu. Louis istediği için Şerif emri bekletiyor.»

Jonathan derin bir hayretle ona bakakaldı, «Sen çıldırmışsın!»

Robert, «Asıl deli sensin, budala!» dedi. «Şuranın haline bak!»

Jonathan avaz avaz haykırdı. «Bunun o işle ne ilgisi— Allah kahretsin! Neden söz ediyorsun sen? Şerif! Tutuklama emri! Ka-

çırdın mı?»

Robert, «Hayır,» diye cevap verdi. «Kaçık olan sensin.» Genç adamın rengi iyice uçmuştu. «Buraya bak, hepsi de seni bekliyor... Arkadaşların bekliyor. Hemen öğrenmen gereken bir şey var. Bunu sana açıklayacak değilim. Onun için öfkeyle bana bakıp durma. Durumu kendi kulaklarıyla işitmelisin. Ustünü başını çabucak temizleyemez misin?» Robert müthiş bir umutsuzlukla eklemişti bu son sözleri. Jonathan'ı kolundan tutarak şiddetle sarstı. «Tuvalette temizlen! Hemen, şimdi! Benimle gelmen gerek!»

Jonathan kaşlarını çatarak zonklayan alnını ovuşturdu. Yutkundu. Ağzı kurumuşturdu. Tekrar elini inceledi. Bu budala ne demişti? Hapishane. Yandaki tuvalete geçmiş olan Robert'e baktı. Genç adam lavaboya su doldurmaya başlamıştı bile.

Robert, «Yüzünü yıkayamayacak durumdaysan ben sana yardım ederim,» dedi. «Elinde ıslak bir havluyla yaklaşarak Jonathan'a fırlattı. «Utan utan!» Birdenbire sesi titremeye başlamıştı. Âdeta bir çocuk gibi konuşuyordu.

Jonathan'ı etkileyen de bu oldu. Islak havluyu yüzüne bastırdı... Ellerindeki kanları sildi. Hafifçe gülümsüyordu. Sonra tuvalete girerek kapıyı kapattı. Robert onun kusmaya başladığını duyarak yüzünü buruşturdu. Sonra da etrafına, odanın haline bakarak başını salladı. Birkaç ay önce olsaydı bu durumdan hiçbir şey anlayamayacaktı. Fakat artık çok şey biliyordu. Jonathan Ferrier öfkeli bir insandı aslında. Ve bir yıldan beri kalbini yakan isyan duygusunu baskı altında tutmuştu. Bugün birdenbire taşıvermişti bu.

Jonathan tuvaletten çıktı. Yüzü kül gibi olmasına rağmen pek sakindi. Islatmış olduğu saçlarını tarıyordu. Çok hastaymış gibi bir hali vardı ama kendini toplamıştı. «Ceketim nerede?» diye sordu. «Hah, şurada... Şunun heline bak. Herhalde ceketle uyudum. Yakalığımla kravatım ne cehennemde acaba?»

Robert masanın üzerine atılmış olan yakalıklı kravatı aldı. «İşte. Herhalde hiçbir şeyi hatırlamıyorsun. Çok güzel bir

durum bu. Senin mevkiinde bir adam kör kütük sarhoş oluyor...»

Jonathan, «Meleğim,» diye homurdandı. «Bunu sen de arada sırada denemelisin. Demin ne diyordun? İhtiyar Louis beni bürosunda mı görmek istiyor? Bu saatte mi?... Saat kaç sahi?»

«Dokuz. Senin saatine ne oldu?»

Kösteğinden sarkıyordu bu. İki adam saate baktılar, camı kırılmış, akreple yelkovanı kopmuştu. Jonathan, «Büyükbabamın saati,» diye mırıldandı. Saati köstekten çıkararak masaya bıraktı. «Dokuz ha? Louis'in bu saatte hastanede ne işi var?»

«Sana anlattım ya, Dr. Hedler seni bekliyor. İşte sana bütün söyleyeceklerim bu kadar. Biraz minnet duymaya çalış. Tabii mümkünse... Haydi, gel.» Robert, Jonathan'ın yaka düğmesiyle uğraşmasını seyretti. Sonra da onun yardımına gitti. O zaman Jonathan'ın gözlerini de yakından gördü. Genç adam, iyice içmiş olmasına rağmen gözlerinin akı bembeyaz ve pırıl pırıldı.

Jonathan ona bakarak âdeta şefkatle gülümsedi. «Sen iyi bir çocuksun, Bob. Seni çok sevmeye başladım. Hastanede ne oldu? Biri ameliyathanede bir hastayı mı doğradı yine? Eğer öyleyse bu konuda hiçbir şey yapacak değilim.» Robert ani bir sabırsızlıkla bağırdı. «Haydi, gel! Sende bir serseri hali var şimdi! Ama buna çare de bulamayız!»

Saat dokuz buçuğa geldiği için St. Hilda derin bir sessizliğe gömülmüştü. Fakat gecenin sıcak karanlığında lambalar yanıyordu. Jonathan'la Robert sessiz sedasız Dr. Hedler'in bürosuna doğru gittiler. Robert odanın kapısını açarak, «İşte sonunda onu getirdim,» dedi. «Kendisini kör kötü sarhoş buldum. Aklını başına toplaması için beklemek zorunda kaldım.»

Jonathan, homurdandı. «Bir iftira bu.» Birdenbire durakladı. Odada şişman, zarif bir kurbağaya benzeyen Louis Hedler'den başka Rahip McNulty'le Howard Best'in de olduğunu görmüştü. Doktor masasının başındaydı. Diğerleriyse onun yakınındaki deri koltuklara oturmuşlardı. Jonathan ağır ağır, «Ne oluyor?» diye sordu.

Louis yüzünde tehlikeli bir ifadeyle, «Gel, Jon,» dedi. «Doğrusu pek şıksın. Robert, oğlum, lütfen şu kapıyı kilitler misin? Bizi bir süre rahatsız etmemeliler.» Tekrar Jonathan'a döndü. «Senin gücün ve sığınağın viski mi hep, Jon? Hayata verdiğin cevap bu mu?»

Jonathan homurdandı. «Bana daha iyisini söyle, onu yapayım.» Robert Morgan'ın kapıyı kilitlemesini seyrediyordu. Genç doktor kesin bir tavırla anahtarı cebine atınca kaşlarını kaldırdı.

«Merhaba, Jon.» Howard Best ayağa kalkarak genç adama yaklaştı. Elini de uzatmıştı. Son aylarda zaman zaman karşılaşmışlardı. Fakat Jonathan hiç dostça davranmıyor, eski arkadaşıyla da fazla konuşmuyordu. Şimdi yine öfkelenmişti. Dik dik avukatın eline baktı, bu eli sıkmaya da yanaşmadı. Howard elini indirdi. Şefkat dolu yüzü kızarmıştı. «Pekâlâ, Jon. Sen hiçbir zaman vazgeçmezsin, değil mi?»

«Neden vazgeçeyim? Şimdi bana söyleyin...»

Howard, «Hayır,» dedi. «Sen hiçbir zaman vazgeçmezsin. Tanrının belası gururlu, kavgacı köpeğin birisin. Kimseyi affetmezsin!» Howard bağırmaya başlamıştı. «Nen var senin? Bu Tanrının cezası yıkılasıca gururun! Bu daima kendini haklı bulusun! Sana karşı kabalık ettiğimi biliyorum. Bunu itiraf ediyorum. Ama, Allah kahretsin, sen hiç kimseye karşı kabalık etmedin mi? Ha? Hiç kimseyi haksız yere suçlamadın mı?»

Louis'in masasının yanında duran Robert Morgan atıldı. «Tabii suçladı. Evet, o daima kendisinin haklı olduğunu sanıyor. Jonathan, kentte Miss Jenny Heger hakkında dolaşan bütün yalanlara inandı. Bunlardan bazılarını bana tekrarlayarak güldü de. Ama Jonathan Ferrier bunu yapabilir! Onun inandığı, yalan bile olsa, mutlaka gerçek sayılır! O hüküm verir. Kimse de buna itiraz etmek cüretini gösteremez.» Genç adamın yüzünde azimli ve sakin bir ifade vardı. Hayretle duraklamış olan Jonathan'ın gözlerinin içine bakıyordu. «Bugün Jenny'le

konuştum.» Robert başını çevirdi. «Onunla evlenmek istiyordum. Jenny şimdiye kadar karşılaştığım genç kızların en güzeli. Fakat o... o çok üzgündü. Jon hakkında kötü bir şey düşünmüş olduğu anlaşılıyordu. Bunun ne olduğunu bana söylemedi. Fakat Jon'un, hakkındaki iğrenç yalanlara inandığını, onu hiçbir zaman savunmadığını ve kendisine karşı daima çirkin bir biçimde davrandığını açıkladı. Eğer ben... cesur bir erkek olsaydım, Jenny hakkında öyle düşündüğü, o yolda konuştuğu için bir yumrukta onun dişlerini dökerdim.»

Jonathan'ın yüzü ifadesizleşmiş, kaşları iyice kabarmıştı. Düşünüyordu. Bürosunda çektiği azap şimdikinin yanında önemsiz kalırdı. Jenny'i düşünerek elini alnına götürdü. «Bir itirazınız yoksa, oturmak istiyorum.» Dikkatle, ağır ağır yürüyerek gördüğü boş koltuğa çöktü. Gözlerini Louis'in masasının kenarına dikti, çevresindeki suçlama dolu sessizliği hissediyordu. Sonra, «Bütün bunları sana Jenny mi söyledi?» dedi.

«Evet, o söyledi. Jenny çok çekingen bir kız. Bunu senin de bilmen gerek. Çok saf ve içine kapanık. Güzel bir kız o.» Robert'in sesi hafifçe titriyordu. «Ona evlenme teklif etmeseydim herhalde bu açıklamayı da yapmayacaktı. Bu ona onuncu evlenme teklifim belki. Onun çok üzgün olduğunu farkettim. Elinde değildi bu. Ağladı da. Sonra durumu bana anlattı. Ona ne yaptığını bilmek isterim, Ferrier.»

Jonathan düşündü. Sonra başını kaldırarak hafifçe gülümsedi. «İstiyorsan, bir yumrukta dişlerimi dökebilirsin, Bob.»

Louis Hedler güldü. O âna kadar hiç konuşmamış olan rahip de öyle. Jonathan elini Howard Best'e uzattı. «Ben seninle el sıkışmaya layık değilim, Howard. Ama bu işi yap.»

Howard, «Elini sıkamak beni öldürecek,» dedi. «Öldürecek.» Jonathan'ın uzattığı eli tuttu. «Biraz yumuşakça davranmanın seni de mahvettiğinden eminim.»

«Pekâlâ. Aşağılık bir köpek olduğumu, başıma gelen her şeyden de yine kendimin sorumlu tutulması gerektiğini itaif ediyorum.» Jonathan'ın yüzü kızarmaya, gözleri yine öfkeyle

kıvılcımlanmaya başlamıştı. «Beni işlemediğim iki cinayetle suçladılar. Bu da benim kabahatim herhalde? Aylarca hapis yatım ve yargılandım. Bunda da suç yine bende olmalı. Bu kent suçlu olduğuma inandı, hakkımda yalanlar uydurdu ve beni buradan uzaklaştırdı. Ama kabahatli yine benim. Ben bu kent için sadece iyi şeyler düşündüm. Tabii en büyük suçum da bu. Ve bütün bunlar yüzünden bağışlanmam da olanak dışı. Bağışlanmayacak günahlar bunlar.»

Louis, «Jon...» dedi. «Jon.»

Fakat Rahip McNulty, Jonathan'ı sert bir kederle süzüyordu. «Sen değerli, hayran olunacak insansın Jon. Fakat karakter ve ruh bakımından korkunç bir eksikliğin var. Hoşgörü sahibi değilsin. Herkesin mükemmel olmasını istiyorsun. İnsanların zayıflıkları karşısında merhamet duymuyorsun. Bunu aşağı görüyor...»

Jonathan ayağa kalktı. «Sözlerine teşekkür ederim... Bob. Lütfen şu kapıyı aç.»

Robert Morgan ona aldırmadı.

Jonathan'ın yüzünde öfkeli, korkunç bir ifade belirdi. «Beni buraya kadar yalanlarla sürüklediniz. Bana şeriflerden, hapis hanelerden söz edildi.» Hiddetle Robert'e baktı. «Açık konuşalım. Bütün gün sarhoştum. Sizin çırac rahatımı kaçırdı. Bunu unutmuyacağım.»

Louis, «Bütün bunlar sana anlatacaklarımız için bir girişti,» dedi. «Son derecede tehlikeli düşmanların var, Jon. Bazıları dost kazanırlar, bazıları ise düşman toplarlar. Zevk sorunudur bu. Sen beni de kendine düşman etmek için elinden geleni yaptın, Jon. Bu iş için canla başla, takdir edilecek bir inatla uğraştın. Kendini buna verdin.»

Jonathan dayanamayarak güldü. «Korkarım haklısın, Louis. Pekâlâ. Özür diliyorum. Beni buraya bunun için mi çağırttınız? Günahlarımı itiraf etmem, bağışlanarak sevgiyle uğurlanmam için mi?»

«Pek de değil. Bırak da devam edeyim. Sen başkalarını da kendine düşman etmek için aynı şekilde çabaladın. Hatta daha da fazla uğraştın belki de. Onların çoğunun iğrenç kimseler olduklarını itiraf ediyorum. İşte bu yüzden, kendi selametin için onlardan uzak durmalıydın. Başkaları da haksız yere suçlanırlar. Sonra temize çıkarlar ve herkes de buna memnun olur. Ama senin durumun böyle olmadı, Jon. Hepsi de hayal kırıklığına uğradı. Neden? Belki insanların çoğu kötü ve kinci. Ve bu yüzden dürüst kimselere dayanamıyorlar. Tabii yoktan yere onların damarlarına da basılıyordu. Neyse... Bu ahlak konularını tartışmak için yapılan bir toplantı değil. Bu sorun sadece seni ilgilendiriyor.» Robert'e, Howard'a ve rahibe baktı. «Biz, buradakiler senin dostunuz, Jon. Bu dünyada bizden daha güvenilecek arkadaşlar da bulamazsın. Aksiliğin yüzünden içimizde hakaret ya da alay etmediğin bir tek kişi kalmadı. Ama biz senden daha hoşgörülüyüz. Biz çabucak öfkelenmene, kötü taraflarına aldırıyor, senin iyi ve kendini mesleğine adanmış bir insan olduğunu düşünüyoruz. Sen yanında silah olmadan körcesine yılanlarla dolu bir mağarada ilerlemeye çalışıyorsun. Sen hep böyleydin, Jon. Daima silahsızdın. Zalimlik, kin ve iftira karşısında acizdin. Hatta düşmanlarını bile farkedemiyordun. Onların yanından ihtiyatla geçemiyor, düşmanları gözaltında tutamıyordun. Seni anlıyoruz. Şimdi koltuğunu masama yaklaştırırsan sana okuman için bir şeyler vereceğim. Ama bu okudukların hoşuna gitmeyecek, Jon.»

Jonathan'a bir deste kâğıt uzattı. «Jonas Witherby ve Mrs. Holliday'in ifadeleri. Bunlara benzer birkaç belge daha var. Fakat onları okuduktan sonra daha... ilgi çekici ifadelerle karşılaşacaksın. Acele etme, oğlum, **acele etme.**»

Jonathan, Howard'a bakarak kaşlarını çatı. «İfadeler?... Burnuma bir avukat kokusu geliyor.»

Jonathan'ın elleri hâlâ içtiği içkilerin etkisiyle titriyordu. Önce çevresine kuşkuyla bakındı. Sonra da okumaya başladı. İlk ifade Jonas Witherby'nindi. «Beni intihara teşebbüsle suçla-

makla kalmadı. St. Hilda Hastanesinde yapılacağını iddia ettiği Verem Kliniği için kendisine para da vermemi istedi. Bunu şantajla elde etmeye çalıştı...» Jonathan, homurdandı. «İhtiyar köpek!» Omzunu silktil. «Saçma! O intihara kalkışmadı. Herkesin, Prissy'nin kendisini zehirlediğini sanması için bu oyunu oynadı. Ne saçma!»

Louis Hedler bir sigara yaktı, rahip de bir sigara. Howard'la Robert de pipolarını çıkardılar. Jonathan okumaya devam etti. Usulca homurdanıp duruyordu. Sonra yavaş yavaş rengi gitgide uçmaya başladı. Bu yüzden saçları, kirpikleri ve kaşları daha siyah duruyordu şimdi. Yüzü incelik uzamış, bütün adaleleri kasılmıştı. Diğerleri onun Louise Wentner'le Mary Snowden'e verilen makbuzları incelediğini gördüler. Genç adam kızların ifadelerini tekrar tekrar okudu. Sonra başını kaldırarak hafifçe öksürdü. Çok sakin bir sesle konuşmaya başladı.

«Bunların hepsi de yalan. Hepsi de. Beamish denilen kadını muayene ettim. Ona durumunu söyledim. Sonra kadın...»

Duraklayarak, arkadaşlarının yüzlerine teker teker baktı. «Diğer iki kadına gelince. Onları hatırlamıyorum bile. O faturaların onlara neden gönderildiğini de bilmiyorum. Ben... o iki kadına dokunmadım bile. Eğer ikisini de tepeden tırnağa kadar muayene etseydim, bu hastaları mutlaka hatırlardım. Hesaplar... Çok fazla. Ben o tabakadan olan kadınlardan tam bir muayene için beş ya da on dolar alırım.»

Louis Hedler, «Onlar senin kendilerine kürtaj yaptığını iddia ediyorlar,» diye cevap verdi. «Tabii kürtaj daha pahalı.»

Jonathan bütün dikkatini doktora verdi. «Ben hayatımda bir tek kürtaj bile yapmadım. Küreti ancak normal bir düşüktten sonra çok gerekli olduğu takdirde ya da bir hayatı kurtarmak için kullandım. Bana inanıyor musun?» Müthiş bir şok geçirmiş olduğu belliydi. Fakat yavaş yavaş gözleri parlamaya, ağzının kenarındaki o kabartılar belirmeye başlıyordu.

Louis Hedler, «Hepimiz de sana inanıyoruz,» dedi. «İnanmasaydık şu anda burada olmazdın... Bu da iki gün önce ölen

ve bugün gömülen Martin Eaton'un ifadesi. Bunu benim ve tanıkların önünde imzaladı.»

Jonathan'ın eli daha da fazla titremeye başlamıştı. Bu yüzden elindeki kâğıtlar hışırıyordu. Genç adam Martin Eaton'un ilk ifadesini tekrar tekrar okudu. Sonra bunu masaya bırakarak Louis Hedler'e baktı. Siyah gözlerinde vahşice bir pırıltı vardı şimdi. «Eaton yalan söylemiş. Ya da belki de bütün kanıtlara rağmen yine de Mavis'e inanmıştı. Kızı deli gibi severdi. Mavis ise yalancının, iki yüzlünün, sahtekârın biriydi. Mavis öldü artık. Keşke ben onunla karşılaşmadan önce ölseydi.» Sesi çok sakın olduğu için insanı büsbütün korkutuyordu. «Ben Mavis'in üzerinde küret kullanmadım. Ne kendi küretimi, ne de başkasınınkini. Ama Mavis'i keşke öldürseydim...»

Louis hiç konuşmadan çekmesini açarak peçeteye sarılı aleti çıkardı ve bunu Jonathan'ın önüne bıraktı. Başıyla genç adama işaret etti. Jonathan peçeteyi alarak açtı. Şimdi küretine hayretle bakıyordu. Louis, «Martin, ifadesini imzaladıktan sonra bana bunu verdi,» diye açıkladı. «Ama bunu istemeye istemeye yaptığını da söylemeliyim.»

Jonathan küretini hâlâ elinde tutuyordu. «Mavis'e aletlerden bazılarının ne işe yaradıklarını anlatmıştım. Her şeyi merak eder ama sonradan anlatılanları da unuturdu. Küretin ne işe yaradığını açıkladığım zaman korkmuş gibi ağzını açarak, gözlerini kıstı. Sonra da bana iyice sokuldu. O... herkese sokulurdu. Bu olay, Mavis ölmeden en aşağı iki yıl önce oldu.» Hafif sesi birdenbire soğuk bir kin ve öfkeyle dolmuştu. Ağzını açarak boğulmuş gibi bir ses çıkardı. «Bir içkiye ihtiyacım var.»

Louis, «Robert, lütfen Jonathan'a bir içki ver,» dedi.

Genç adam bir bardağa su doldurarak bunu Jonathan'a götürdü. Jonathan bardağa sanki zehir doluymuş gibi baktı. Sonra bunu Louis'in masasına bıraktı. «İstedğim bu değildi.»

Louis mırıldandı. «Bunu tahmin ediyordum.»

Jonathan yine diğerlerinin yüzlerini dikkatle incelemeye başlamıştı. «Burada yalan söylediyimi düşünen var mı?»

Hepsi de, «Hayır,» diye cevap verdiler, «Hayır, hayır, hayır.»

Louis ellerini kâğıtların üzerinde kavuşturdu. «Bütün bu işler Kenton Champion'un başının altından çıktı. Bunu gayet iyi biliyorum. Eyalet Tıp Kurulundan birkaç üye çağırmam için de o ısrar etti. Salı günü burada olacaklar. Senin sorguya çekilmen için bir emir çıkartacaklar. Şerif de toplantıya katılacak. Cebinde tutuklanma emriyle, Jon.»

Jonathan'ın yüzünde pek çirkin bir gülümseme belirdi. «Bunu beklemeliydim. Senin de söylediğin gibi benim pek çok düşmanım var, Louis.» Düşündü. «Champion. Vatanını satan hain. Bu tam ondan beklenecek bir şey. Ama her şeyin başı Mavis, Öyle değil mi?»

Hepsi de Mavis Eaton'un hayali odada dolaşıyormuş gibi bir duyguya kapıldılar. Sevinçli, gürültücü bir hayaldi bu, Mavis'i hiç görmemiş olan Robert bile aynı şeyi hissediyordu. Jonathan tekrarladi. «Keşke onu öldürseydim... Hiç olmazsa şimdi bunu memnurlukla düşünürdüm.»

Louis Hedler, «Her şeyin başlangıç noktası Mavis değil,» diye cevap verdi. «Sensin bu. Her şey sen doğduğun an başladı. Dur dur...» Louis elini kaldırdı. «Ben sana bir şeyi iyice anlatmaya çalışıyorum. Seni suçladığım yok. Champion ahlaksızın biridir. Ben bunu yıllardan beri biliyorum. Fakat onun şimdiye kadar bir düşmanından böylesine nefret ettiğini hiç görmedim. Aslında düşmanlarına aman vermeyen bir adamdır Champion. Bir bakıma bunu bir iltifat saymalısın.» Louis güldü.

Jonathan homurdandı. «Sonunda istedikleri olacak. Beni bu ifadeler ve o fahişelerin tanıklıkları yüzünden yargılayacaklar. Ve böylece mahvolacağım. Buradan aylar önce ayrılmalıydım.» Kuruyan dudaklarının arasında beyaz dişleri parlıyordu.

Louis başıyla Howard'a işaret etti. Avukat, çantasından birtakım kâğıtlar çıkarmaya başladı. Doktor neşeyle, «Ah,» dedi. «Ben seninle aynı fikirde değilim, Jon. Sen daha fazla

düşman kazanmaya, herkesin damarına basmaya, yani açıkçası iç sıkıcı bir şekilde davranmaya çalışırken sana inanan arkadaşların da çabalayıp durdular. Çok uğraştılar gerçekten.»

Howard neşeyle gülüyordu şimdi. «Jon, zamanımın önemli bir bölümünü sana ve başındaki bu derde ayırdım. Louis, benimle Rahip McNulty'yi bir süre önce buraya çağırarak bize o ifadeleri gösterdi. Ondan beri de bir arı gibi çalışıyorum. Şimdi şunları oku. Ondan sonra önümde yere kapanırsan, belki aylardan beri bana ettiğin hakaretleri unuturum. Ama belki.»

Jonathan onların gülümseyen yüzlerine bakıyordu. Şokun etkisi hâlâ geçmemişti. Kalın kâğıt destesini alarak okumaya başladı. Louis ihtiyatlı davranmış ve bunların arasından Martin Eaton'un son ifadesini çıkarmıştı.

Jonathan, Amelia Foster'in beyanını dikkatle okurken gülümsemeye başladı. Sonra da sevinçli bir kahkaha attı. «Hesapların ne olduğu şimdi anlaşıldı! Aferin Amelia'ya! Onu hemen emekliye ayıracağım! Olmaz! Kendisine ihtiyacımız var. Tanrı Amelia'dan razı olsun! Beamish sorunda fikirlerini açıklayan diğer hastalarımın da! Bazen insanlığın geleceğinden umutladığını oluyor.»

Sonra Howard Best'in Scranton Polis Müdürü William Simpson'la yaptığı konuşmayla ilgili ifadesini aldı eline. Bunu bitirince de kahkahayla gülmeye başladı. «Demek kadın Champion'un yatak arkadaşısıymış! Bunu tahmin etmeliydim.»

«Devam et.» Jonathan'ın uçuk yüzüne renk gelmesi Howard'ı sevindirmişti. «Sen henüz çorbayı içtin. Daha ne yemekler var, ne yemekler.»

Jonathan okumaya devam etti. Howard, ikinci bir 'beyan' da daha bulunmuştu. Bundan Mary Snowden'le Louise Wertner'in yeniden ifadelerini aldığını, kızları, adalet adına, baskı altında yaptıkları gerçeğe aykırı suçlamalardan vazgeçmeye ikna ettiğini açıklıyordu. Kızlar da ifadelerinde asıl kürtajcının adını açıklamadıklarını, fakat bunu Mr. Howard Best'e verdiklerini bildiriyorlardı. Avukat gerektiği takdirde bu adı mahke-

mede okuyacaktı. Mary Snowden'le Louise Wertner'in ifadelelerinden Jonathan Ferrier aleyhindeki komplonun nasıl hazırlandığını anlamak mümkündü.

Genç adamın yüzünde garip bir ifade belirmişti. Odadaki-lerden hiçbiri o zamana kadar görmemişlerdi bu ifadeyi. Bunun ne anlama geldiğini de bilmiyorlardı. Aslında bu tiksinti ve öfke değil, merhamet ifadesiydi. Hüzün ve keder de karışıkı buna. «Zavallı kızcağızlar...» Jonathan başını eğmiş, kâğıtlara bakıyordu.

Diğerleri şaşırmışlardı. Neşeyle kaşlarını kaldırarak bakıştırlar.

Jonathan, «Bu zavallı kızlara nasıl yardım edebiliriz?» diye sordu. «İş mahkemeye düştüğü zaman bu komploya katıldıkları için onları hapse atarlar mı? İşte bunu kesinlikle istemem.»

Howard kıkır kıkır güldü. «Mahkemeden söz eden var mı?»

Jonathan'ın yüzünde yine öfkeli bir pırıltı belirdi. «Dava açılmasını istiyorum! Adım tümüyle temize çıkmalı! İntikam alacağım!»

Louis, «İstediklerin olacak,» diye mırıldandı. «Ama önce şunu oku. En önemli belge de bu.» Elinde Martin Eaton'un ölmeden önce yazdığı mektubun bir kopyası vardı. Doktor bunun orijinalini, ne yapacağı bilinmeyen Jonathan Ferrier'e vermeyi uygun bulmamıştı. Louis birdenbire çok ciddileşti. «Jon, bu korkunç bir şey... Uzun bir ifadenin bir kopyası. Acı bir şey. İçe dokunuyor. Bu seni hayatında hiçbir şeyin yapmadığı kadar etkileyecek, korkarım. Sana tutuklanmanı ve yargılanmanı bile unutturacak. Kendine hâkim olmanı istiyorum. Bu ifadeyi sakın sakın okumalısın. Bu adama karşı Mary Snowden'le Louise Wertner'e karşı duyduğun merhametin bir bölümünü olsun hissetmelisin. Sonunda o kızlar korkmuşlar ve baskı altında seni suçlamaya zorunlu kalmışlar. Bu yazıyı yazan adamın durumu böyle değildi. Ama o bu mektubu, salt bir hatayı düzeltmek için yazmış. Bu ifadeyle hem kendi ruhunu, hem de dünyada herkesten çok sevdiği birinin içyüzünü olanca çıplaklığıyla ortaya ko-

yuyor. Salt sana yardım edebilmek için. Sana karşı haksızlık ettiğini açıklıyor ve bunun nedenlerini de anlatıyor. Böylece bu haksızlığı düzeltmiş de oluyor.»

Jonathan onu dikkatle dinliyordu. Gözleri çatılan kaşlarının altında hemen hemen kaybolmuş gibiydi.

Louis ekledi. «Jon, bu ifadede seni çok yakından ilgilendiren bir şey daha var. Onun için sana şimdiden kendine hâkim olmanı, karşımızda o kontrolsüz öfke krizlerinden birini geçirmemeni söyleyeceğim. Ayrıca bize her şey bir çözüme ulaşıncaya kadar bu konudan hiç kimseye söz etmeyeceğine dair söz vermelisin. Bu sözü vermezsen, ifadeyi de okuyamazsın.»

«Söz veriyorum.» Jonathan'ın sesi sertti. İki eliyle oturduğu koltuğun yanlarını sıkıca yakalamıştı.

Louis durakladı. Yüzü son derecede ciddiydi. Sıcak odanın havası iyice gerginleşmişti. Dışarıdaysa şimşekler çakıyordu. Fırtına kopacaktı.

Louis, «Sana bu ifadeleri göstermekle kendi mevkiimi tehlikeye attım, Jon,» dedi. «Bunu... geçmişteki anlaşmazlıklarımıza rağmen sana olan sevgim ve saygım yüzünden yaptım. Belki hepimiz de kendimizi tehlikeye attık. Rahip McNulty hariç. Ben onunla daha önce, aleyhindeki komployu ilk öğrendiğim zaman konuştum. Bu gizli ve özel bir sorun. Bu belgelerin hiçbirinin de sen Eyalet Tıp Kurulu tarafından sorguya çekilinceye kadar sana ya da avukatına gösterilmemesi gerekti. Artık durumun ciddiyetini anladın sanırım. Kendimizi nasıl bir tehlikeye attığımızın da farkındasın. Okudukların ya da okuyacakların hakkında bir şey söylemen, adlar vermen, birinden intikam almaya kalkışman, öfkeyle hareket etmen hepimizin de mahvına yol açar. Bu umutsuz durumu sana anlatabildim mi? İyice anlatabildim mi?»

«Louis...» Jonathan'ın çok etkilenmiş olduğu belliydi. «Ben buradakiler için tehlikeli olabilecek bir tek harekette bile bulunmayacağım. Bana bu vesikaları önceden gösterdiğini hiç kimse salı gününden önce öğrenemeyecek. Belki de hiç duymaya-

caklar bunu.» Odadaki gerginlik artıyordu. Genç adam birdenbire gülümsedi. «Elini öpüyorum, Louis.»

«Bilmiyorum hangisi daha sinirime dokunuyor? Öfken mi, alayın mı, yoksa şakaların mı?» Fakat Louis de gülüyor ve başını sallıyordu.

Howard, «En iyisi Jon'un hemen şuracıkta ağzını tıkayıp ellerini ayaklarını bağlamak olur,» dedi. «Onu saçıya kadar şu dolaba kapatırız.»

«Çok komik!» Jonathan'ın yüzü yine bembeyaz kesilmişti. «Şimdi o ifadeyi okuyabilir miyim?»

McNulty atıldı. «O yazıyı merhametle oku. Çünkü adam zayıf ve acınacak kadar da gülünç bir insanmış.»

Jonathan çirkin bir biçimde yüzünü buruşturdu. «Ben öyle insanlara hiçbir zaman acımadım, Frank. Babam dışında.»

Louis, «Aslı el yazısıyla,» diye cevap verdi. «Bu kopyayı çıkarmamızın bir nedeni var. İfadeyi okuduktan sonra orijinali neden sana vermediğimizi anlayacaksın.»

Jonathan kaşlarını çatarak ona baktı. Fakat Louis sadece başıyla kâğıtları işaret etti. Jonathan okumaya başladı. Bunun Martin Eaton'un son ifadesi olduğunu anlayınca yüksek, alay dolu bir sesle küfretti. Sonra da sustu.

Hepsi de Jonathan'a bakıyordu. Artık ne sigara, ne pipo içiyor, koltuklarında kımıldamadan, kaskatı oturuyorlardı. Ne yapacağını bilmedikleri güçlü bir aslanı seyrediyorlardı sanki. Jonathan'ın kirpiklerini kırıştırtmasından, dudaklarının gerilmesinden, kaşlarının çatılışından ve renginden onun yazının hangi bölümünü okuduğunu anlıyorlardı. Hayret, nefret, tiksinti, horgörü, kuşku, keder, öfke... Jonathan'ın yüzünde bunların hepsini sırayla gördüler.

Genç adamın Mavis'in ölümüyle ilgili bölüme ne zaman geldiğini de hemen farkettiler. Çünkü Jonathan'ın vücudundaki bütün kaslar geriliverdi. Ağzında sert ve çirkin bir ifade belirdi genç adamın. Jonathan iğrenç bir küfür savurduğu vakit,

onun kardeşinin adını okuduğunu anladılar. Jonathan o zaman başını kaldırarak onlara baktı. Fakat hiçbirini de görmediği belliydi. Gözlerinde ve ağzının etrafında tehlikeli bir ifade vardı. Son derecede sakindi. Hepsi korkuyla bakışarak, Jonathan'a doğru eğildi. Odadaki sessizlik dayanılamayacak bir hal almıştı. Jonathan'ın konuşmasını, küfretmesini, hatta bağırıp çağırmasını istiyorlardı. Bu, sakinlik, sessizlik ve duygusuzluktan daha normal bir şey olurdu.

Sonunda, Jonathan, kâğıtları ağır ağır, dikkatle Louis'in masasına bırakarak, sigarasını tablaya bastırdı. Son dumanın kıvrılarak yükselişini sanki bu çok önemliymiş gibi seyrediyordu. Sonra, «İfadenin aslı sende mi?» diye sordu. «Onun el yazısıyla mı asıl kopya?»

Louis başını salladı. «Evet.»

«Onun ortadan kaldırılması gerek.» Jonathan'ın sesi son derecede kayıtsızdı.

Louis, «Öyle düşüneceğini biliyordum,» diye mırıldandı. «Fakat hayır. Sana bu isteğinin nedenlerini soracak değilim. Onları biliyorum. Gurur sorunu. Mahkeme salonunda da susmana neden olan o gururun. Jonathan, karısı tarafından aldatılan ilk erkek sen değilsin. Sonuncusu da sen olmayacaksın. Bir bakıma susmakla hayatını kurtarmış oldun. Çünkü o zaman o cinayetleri işlemek için bir sebep bulamamışlardı.»

Jonathan homurdandı. «O ihtiyar budalay... Martin Eaton'ı, onun Mavis'le ilgili hayallerini korumaya çalışıyordum. Çocukken Martin'le aramızın nasıl olduğunu, daha sonra onun bana nasıl yardım ettiğini unutmamıştım... O işin içyüzünü biliyormuş! Başından beri biliyormuş! Fakat ağzını açıp bir tek kelime bile söylemedi. Sadece jüri kararını açıkladığı zaman, 'Hayır! Hayır!' diye bağırdı.» Başını önüne eğerek yine derin derin düşünmeye başladı. Upuzun bir sessizlikten sonra da, «Martin Eaton'un mektubunu kimse görmemeli,» diye mırıldandı.

Louis Hedler, «Jon,» dedi. «Ancak bu mektup sayesinde bu kentin sana olan düşmanlığı, nefreti ve attığı iftiralar ortadan kaldırılabılır. Mavis'i yaraladığına, öldürdüğüne ilişkin bütün kuşklar silinmeli.» Louis'in gözleri heyecandan parlamaya başlamıştı. «Bir sorun daha var: Brinkerman'ın elinden doktorluk yapma hakkının alınması gerek. Ayrıca onun karına ve o iki kıza karşı işlediği suçlar yüzünden yargılanması da gerekli. Brinkerman'ın daha kaç kişiyi sakatladığını ya da öldürdüğünü Tanrı bilir. Onun karısına taptığını biliyorum. Kadın ise deli gibi para harcıyor. Herhalde adam uzun zamandan beri kurtaj yapıyordur. Onun maskesinin düşürülmesi ve cezalandırılması gerek. Brinkerman'ın başka suçlar işlemesine engel olunmalı.

«Sonra Senatör Kenton Champion var. Ona nasıl yaşayacağımı, senin aleyhinde bu komployu hazırlattığını öğrendiğimi nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.»

Rahip, «Champion'un oğlu Francis yarın burada olacak,» diye söze karıştı. «Sana yardım etmesi için onu çağırdım, Jon. Ama artık Francis'in yardımına pek ihtiyacımız olmadığı anlaşılıyor.»

Hovard Best memnun memnun, «Senatör Champion böyle ortalığı karıştırmakla aslında sana büyük bir iyilik etmiş oldu, Jon,» dedi. Fakat avukat hâlâ kaygıyla Jonathan'ı süzüyordu. «Hambleton'un, hatta bütün Pennsylvania eyaletinin ve belki başka kentlerin de senin karını öldürdüğüne inandıklarını düşünerek yaşayamazdın. Davadan beri dünyada hiçbir tasası olmayan bir insan gibi hareket ediyorsun. Ama ben seni iyi tanırım, Jonathan. Senin doğmuş olduğun bu kentten ayrılmak istemediğini de biliyorum...»

Jonathan ağır ağır ayağa kalktı. Birkaç adım attı.

«Gece yarısına geliyor... Artık dağılsak...» Louis, açık pencerenin önünde durmuş, elleri ceplerinde dışarıyı seyreden Jonathan'a baktı. «Jon?» Louis sesinin merhametle titremesine engel olmaya çalışıyordu. «Senin şunu düşünmeni istiyorum. Bir

ay sonra bu geceyi zaman zaman hatırlayacaksın. Bir yıl sonraysa hiç düşünmeyeceksin. İki yıl sonra hemen hemen unutulmuş kötü bir rüyadan farksız olacak bu. Gençsin. Önünde upuzun bir yaşam var. Temizlenmiş, hazır bir yaşam.» Durdu. «Jon, bu hastanenin başoperatörü olur musun?»

Jonathan sanki bütün bunları duymamıştı. «Düşünülecek birçok şey var,» diye mırıldandı. Döndü. Yüzü sapsarı ve sakindi. Her adama ayrı ayrı baktı. «Size teşekkür etmem gerek, sanırım... Louis sana söyleyecek söz bulamıyorum. Bu iyiliğine hâlâ inanmış değilim.» Gülümsedi.

Fakat onu dikkatle süzen Louis gülmedi. «Jon, sen bize söz verdin. Sen iyi ya da kötü, sözünden dönen bir insan değilsindir. Aceleyle, öfkeye kapılarak bir şey yapmamalısın. Hayatımızı senin ellerine teslim ettik. Şerefimizi de. Bize söz verdin.»

«Ben sözümünden dönmem.» Jonathan, sanki içinde bir şey sarsılmış gibi titredi. Yumruklarını sıkarak bir an gözlerini kapattı. «Campion'la Brinkerman'ı size bırakıyorum. Daha doğrusu onlara yapılacak ilk saldırıyı. Salı sabahı buraya geleceğim. Toplantı salonunda kaçta bulunmam gerek?»

Louis bir an Howard'la bakişti. Sonra da çabucak, «Ben daha sonra sana kesin saati bildiririm,» diye cevap vererek ayağa kalktı. «İstediğin o içkiyi artık içebilirsin.» Dolaptan bir şişe konyakla birkaç kadeh çıkardı. «Galiba hepimizin buna ihtiyacı var.»

Jonathan, «İstemem,» dedi.

Robert Morgan, «Ben seni eve götüreyim,» diye mırıldandı.

Fakat rahip karşı çıktı. «Bunu ben yapacağım, Dr. Morgan. Jonathan'la Francis hakkında konuşurum belki.»

Diğerleri Jonathan'ın hiç sesini çıkarmadığını görerek şaşkırdılar. Genç adam yine o derin düşüncelerine dalmıştı. Hatta kendisini kurtaran arkadaşlarının ellerini sıkmayı bile akıl edemedi. Ama diğerleri onun halini anlıyorlardı. Sanki odada bir ölü ya da birdenbire patlaması olasılığı olan korkunç bir şey var-

miş gibi alçak sesle konuşarak birbirlerinin elini sıktılar. Sonra rahip, Jonathan'ın koluna dokundu. Birlikte odadan çıktılar. Diğerleri onların arkasından bakıyorlardı.

Howard, Louis Hedler'e, «Bu durum hoşuma gitmiyor,» dedi.

Doktor, «'Hoşa gitmemek' lâfı zayıf kalıyor,» diye içini çekti. «Ben Jonathan'ı daha önce de tehlikeli hallerde gördüm. Ama onun bu halini hiç görmediğimi söylemeliyim.»

Dr. Louis Hedler'le Howard Best ertesi sabah erkenden arabayla Senatör Kenton Champion'un konağına gittiler.

«Dün gece Jon Ferrier'i görmeden Champion'a telefon ettim. Ona önemli bir sorun olduğunu ve kendisini bu sabah görmem gerektiğini söyledim. Ne kaygılandı, ne de telaşlandı.»

Howard, «Herhalde Jon için kendisine yalvaracağını sanıyor,» dedi. «Seni tehdit etti, değil mi?»

«Tabii. Kenton alçağın biri. Aynı zamanda hain de. Ama bu önemli değil. Ben de seninle aynı fikirdeyim artık, Howard. Bu işi sessizce çözüp bitirmek daha doğru olacak. Tanıkları, Tıp Kurulunu ve gazeteleri işe karıştırmadan. Champion hakkında istediğini söyle. Ben bunların hepsini de onaylarım. Hem de canla başla. Fakat şunu da itiraf etmemiz gerek. Senatör ihtiyatlı bir adamdır. Ne zaman saldırıya geçmesi, ne zaman çekilmesi gerektiğini de iyi bilir. Jon'un bütün o adamların karşısına dikilmesini istemiyoruz. Dün gece çıldırmıştı âdeta. Bugün ne düşündüğünü, neler planladığınıysa ancak Tanrı bilir. İşte Jon'un geleceğini düşünerek onu bu işe karıştırmadan sorunu çözmek zorundayız. Champion, Brinkerman'ın başına nasıl bir çorap örmeye hazırlandığımızı anlar anlamaz hemen gerileyecektir. Kenton rezcalete karışmak istemez.»

«Ve Senatör, Jon aleyhinde öyle bir komplo hazırladığı için cezasını çekmeyecek! İşte bu hiç hoşuma gitmiyor.»

«Kimin hoşuna gidiyor ki? Fakat bazen Jon gibi masum-

lara yardım edebilmek için ahlaksızların ellerini kollarını sallayarak gitmelerine göz yummak zorunda kalırsın. Jon aleyhindeki tutuklama emrini kaldırtabileceksin, değil mi, Howard?»

«O emir henüz imzalanmış değil. Sana dün gece de söyledim. Campion, Şerife telaşla telefon ederek adama o tutuklama emrini unutmasını söyleyecek. Her şeyin yolunda gittiğinden dem vuracak. Tabii, Campion izlerini ustalıkla ve çabucak örtেকে. Bundan emin olabilirsin.»

Louis içini çekti. «Onun gibi bir alçağın bu savaştan bir tek yara bile almadan çıkması beni sarsacak. O yine Washington'a gidecek, tatlı tatlı konuşarak, sakın sakın etrafa zarar vermeye devam edecek. Herkes de kendisine karşı sevgi ve hayranlık duyacak. Pek yakında Valiyle konuşup, ona birkaç belge gösterebilirim. Belki o zaman Campion'u tekrar senatör seçmeler. Hatta ondan şimdiden istifa etmesini de isterler. Ama bu da gazetecilerin dikkatini çeker. Gazeteciler fazla meraklı oluyorlar. Jon'u rahatsız edebilirler. Bu işi inceden inceye düşünmem gerek.»

Campion'un büyük konağının kapısını çalarlarken Howard, «Acaba Jon şimdi ne yapacak?» dedi.

Onlara kapıyı açan ufak tefek hizmetçi kız doktorla avukatı büyük bir salona götürdü. Francis Campion orada onları bekliyordu. Genç adam iyice yorgundu ama dostça bir tavırla gülümsüyordu. Az önce geldim...» dedi. Çekingen bir tavırla iki adamın elini sıktı. Sonra da kaygıyla sordu. «Dr. Ferrier nasıl?»

Howard, «Tahmin edeceğin kadar kötü,» dedi.

Francis üzüntüyle inler gibi bir ses çıkardı. Sonra da oda da bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. «Rahip McNulty bana uzun bir telgraf çekti. Buraya geldiğim zaman da onun mektubunu buldum. Gözlerime inanamadım. Ne korkunç bir öykü bu!» Diğerlerine baktı. «Bütün bunlar... doğru mu?»

Louis, «Evet, doğru,» diye cevap verdi. «İşin içyüzü daha da kötü. Muhterem peder telgraf ve mektubunda sana ne kada-

rını anlatabildi? O günden sonra başka gelişmeler de oldu. Her biri bir öncekinden daha feci.» Bir an durdu. «Bu iş babanla yakından ilgili. Onun için istersen bizim senatörle yapacağımız konuşmayı hiç dinleme, Francis.»

Delikanlı kesin bir tavırla, «Burada kalacağım,» dedi. «Benim de babama söyleyecek bazı sözlerim var. Gerekirse bunları ikinizin önünde de açıklarım. Korkaklık ettim. Babama zarar vermek istemiyorum. Ama her şeyden önce vatanımı düşünmek zordayım. Sorunu, babamın adı gazetelere geçmeyecek biçimde çözebiliriz. Artık o istediğini seçsin.»

Howard'la Louis birbirlerine baktılar. Sonra avukat neşeyle gülerek derin bir soluk aldı. «Bizi çok memnun ediyorsun, Francis.» Ellerini ovuşturdu.

Yaklaşan sakin, kaygısız ayak seslerini duydular. Sonra Senatör Kenton Campion gülümseyerek içeri girdi. Yemek ve uykudan yüzü kızarmıştı. Kumral saçları pırıl pırıldı. Onda orta yaşlı, iri bir melek hali vardı. İyi bir politikacı olduğu için konuklarını nezaketle selamlayarak, ellerini sevgiyle sıktı. Fakat gözlerinde dikkatli ve sert bir ifade belirmişti. «Francis'e, 'Hoş geldin,' dediğiniz anlaşılıyor.» Elini oğlunun zayıf omzuna koydu. Delikanlı uzaklaşınca da ona bakmadı bile. «Bu benim için pek hoş bir sürpriz oldu. Hiç beklenmedik bir şey. Francis, dostlarımın fikrimi almak istedikleri sorun çok özel ve gizli. Onun için kusurumuza bakmazsan...»

Delikanlı, «Hayır,» dedi. «Bu sorunun beni de ilgilendirdiğini sanıyorum.»

Senatör kestane rengi kalın kaşlarını kaldırarak ağır ağır başını çevirdi. «Seni? Bu sorun seni neden ilgilendirsin, yavrum?»

«Bunun Jon Ferrier'le ilgili olduğunu biliyorum. Ve Jon Ferrier'le ilgili her şey benim de ilgimi uyandırır.» Francis'in ince

yüzünde kesin bir ifade vardı. Bakışlarını da babasından kaçırmıyordu artık.

«Ferrier hakkında konuşacağımızı nereden biliyorsun?» Senatörün yüzü eskisi kadar kırmızı değildi şimdi.

Howard hemen atıldı. «Bunu ona biz söyledik.»

«Öyle mi?» Campion, Howard'ı süzdü. Kısılmış gözlerinde tehdit dolu bir ifade vardı. «İhtiyatsızlık etmişsin, Howard. Bu yasalarla ilgili bir sorun. Meslek ahlakına uygun bir biçimde davranmadığın için seni baroya...»

Howard, güldü. «Ben suçsuzları korumak için daima meslek ahlakına aykırı davranırım? Sen de öyle yapmıyor musun, senatör?»

«Müvekkilinin suçsuz olduğu belli değil, Howard. Sahi, o senin müvekkilin mi?»

«Evet.»

«Nasıl oldu bu? O bu gizli sorunu nasıl haber aldı? Ya da sen?»

Howard mırıldandı. «Jon'un kulağına bazı dedikodular geldi. Sadece birtakım dedikodular. O da bunun üzerine benimle görüştü.»

«Dedikodular...» Senatör uzun uzun Louis Hedler'i süzdü. «Dedikodu kaynağının sağlam olduğunu umarım, Howard.»

«Sağlam. Güvenilir. Böyle küçük bir kentte haberler etrafa çabucak yayılıyor, Senatör. Sözgelisi... korkuya kapılan kızlar konuşuyorlar. Dilini tutamayan kadınlar sırlarını birbirlerine fısıldıyorlar. Bir meslekdaş, bir skandal kokusu alıyor, bir tehlike seziyor. Başka bir meslekdaş bir konuşmayı duyuyor ve bunu ilgili kimseye haber veriyor. Bazı kimseler usulca ifade veriyorlar. Sonra kâtipler dedikodu yapıyor. Bunların hepsi de Jon'a yöneliyor. Tabii ortada elle tutulacak bir şey yok. Ama işitilenler de yeterli. Onun için Jon bana geliyor ve benden onun çıkarlarını korumamı istiyor. Bu kadarı yeter mi?»

«Yalan söylüyorsun.» Senatör hâlâ Louis Hedler'i süzüyordu.

«Bunun daha...» Howard, saatine bir göz attı. «Bir saat kadar önemi yok. Ondan sonra fikrini aldığımız için bize kızmayacak, tersine minnet duyacaksın. Harekete geçmeden önce fikrini aldığımız için.»

Senatör, «Siz harekete geçmeden önce mi?» dedi.

«Evet. Kenton, sana karşı yine de sevgimiz var. Emin ol. Bu yüzden gazetelere telefon edip, tutuklama emirleri hazırlatacağımıza ve senin bu konuyla olan ilişkini herkese açıklayacağımıza, kalktık seninle konuşmaya geldik.»

Senatör haykırdı. «Neden söz ettiğini anlayamadım!» Louis'e, sanki doktoru öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Howard güldü. «Ben anlıyorum ya... Örneğin... geçenlerde Scranton'a ahbabları görmeye gitmiştim. Onların Mrs. Edna Beamish adında bir kadının yakın dostları olduklarını öğrendim. İnsanların nasıl olduğunu bilirsin, senator. Onlar senin de Edna'nın pek yakın, pek sevgili, pek yakın dostun olduğunu söylediler. Kadınlara pek... pek samimiymişiniz.»

Senatörün rengi değişti. Adam bu konuşmayı dikkatle dinleyen oğluna çabucak bir bakış fırlattı. «Ee, ne olmuş? Ben Edna'nın kocasını iyi tanırdım.»

«Edna'yla Sen Dr. Claude Brinkerman'ı da iyi tanıyorsunuz, değil mi?» Howard, gözlerini Kenton Champion'a dikmişti. Aslında elinde Edna Beamish'le doktorun bir ilgisi olduğuna ilişkin bir kanıt yoktu. Ama boş atıp dolu vurmak istemişti.

Senatörün yüzü şimdi sapsarı bir yağ külçesine benziyordu. Ama yine de iyi bir politikacıydı adam. «Claude Brinkerman'ı tanıyorum tabii,» dedi. «Ne olmuş?»

Howard omzunu silkti. «Ben de Brinkerman'ı tanırım. Onun hakkında bilmediğim de yok. Haber çabuk duyulur. Brinkerman, karısına, kadının hiç de alışık olmadığı lüks bir hayat sürdürmek için kürtaj yapmaya başlamış. Mrs. Beamish'in Brinkerman'a gittiğini emin bir kaynaktan öğrendim. Washington'da da kadınla pek sıkı fıkı olduğunu biliyorum. Sana demin de söylediğim gibi insanlar konuşmaya meraklıdırlar. Ayrıca Mrs. Bea-

mish'in son zamanlarda kürtaj yaptırmış olduğunu duydum. İşte sana bütün hikâye.»

«Ferrier, Edna'ya kendi muayenehanesinde kürtaj yaptı. Elimizde kanıtlar ve ifadeler var.» Senatörün kalın boynundaki kabarık damarlar hızla atıyordu.

Howard sevecenlikle başını salladı. «Hayır, senatör, elinde kanıt filan yok. Asıl bizim elimizde Edna'nın pek yakın bir arkadaş olduğunu gösteren kanıtlar var. Ve öyle küçük arkadaşların sık sık başı derde girer. Ve onlar da bu yüzden Brinkerman'lara başvururlar. Şey... öyküye oğlunun önünde devam etmemi ister misin?»

Francis bu konuşmayı dikkatle dinliyordu. Yüzü dehşetten bembeyaz kesilmişti. Babasına dönerek, «Edna?» dedi. «Edna? Bir yıl önce Washington'daki evinde gördüğüm kadın bu, baba. Hani beklenmediğim bir anda çıkagelmiştim. Kadın da senin yatak odandaydı, baba.» Francis'in dudakları ısırap ve tiksintiyle büküldü. «Ben eve gelince, Edna çabucak çıkıp gitti. Saçı başı çok karışıktı. Ama ben senin içyüzünü öğrenmiştim, baba. Onun için de bu durum beni şaşırtmadı. Ta on altı yaşımdan beri senin küçük arkadaşlarını biliyordum. Diğerlerinin adını hiçbir zaman duymamıştım. Fakat o gün Edna'ya adıyla çağırdığını işittim. Ona hemen gitmesini söylüyordun.»

Howard, Louis Hedler'e bakarak sevinçle güldü. Daha önce fena halde kaygılanmış olan doktor da ona gülümsedi.

«Pis, iğrenç, aşağılık espiyon!» Oğluna dönmüş olan senatörün yüzünde müthiş bir nefret vardı.

«Evet, öyleyim. Seni gözetlediğim için de seviniyorum. Böylece senin hakkında çok şey öğrendim, baba. Sık sık ölümü istememe neden olacak pek çok şey.»

«Keşke ölseydin... Keşke ölseydin...» Campion, diğerlerine baktı. «Oturup sakın sakın konuşmamız daha doğru olacak, beyler.»

Howard hemen, «Ben de aynı fikirdeyim,» diye cevap verdi. «Sonuçta bu sorunun bir kadınla da ilgisi var. Mrs. Edna

Beamish ya da Mrs. Ernest Beamish'le. O bir suça katıldı. Jon aleyhindeki o ifadeyi imzalamakla da yalan yere yemin etmiş ve doktora iftira atmış oldu. Ah... Böyle haberler etrafa çabuk yayılıyor. Çok kimse resmi belgelere usulca bir göz atmaktan da kaçınmıyor.» Öfkeli senatöre nazik nazik gülümsedi. «Edna tevkif edilecek tabii. Ben kadınları, özellikle küçük Edna gibelerini çok iyi bilirim. Onun için Edna'nın her şeye sessizlikle katlanacağını hiç sanmıyorum. Ama tabii Edna'yı en iyi sen tanıyorsun, senatör. Öyle değil mi?» Howard, sevincinden bağıracaktı neredeyse.

Senatör tekrar oğluna baktı. Ve iri yüzünde yıllardan beri babaca bir dostluk maskesinin arkasına gizlemiş olduğu o derin nefret belirdi. «Çık... Defol.»

Francis başını salladı. «Hayır, burada kalacağım. Onları alıp odana götürür, kapıyı da yüzüme kilitleyebilirsin. Ama sonradan onlar bana her şeyi anlatırlar. Öyle değil mi, beyler?»

Howard, «Tabii,» dedi. «Tabii. Müvekkilim Jon Ferrier'i koruyabilmek için elimden gelen her şeyi yapmak zorundayım. Zaten sorun yakında gazetelere yansıyor. Sonuçta baban çok önemli bir adam, Francis. Sen olayı gazetelerden de izleyebilirsin.»

«Gazeteler...» Senatör ağır ağır bir koltuğa çöktü. «Beni tehdit mi ediyorsun, Best?»

Howard, «Evet, tehdit ediyorum ya,» diye cevap verdi. «Gazeteler tatlı romantik öykülere bayılırlar! Küçük tatlı Edna ve Senatör Kenton Champion! Ve bir kürtaç. Olmadı, olmadı... Amerikalılar hâlâ geri kafalılar, senatör. Herhalde bunu sen de biliyorsun.» Oturarak Champion'a neşeyle gülümsedi.

Senatör, «Yalanları bir yana bırakalım ve gerçeklerden konuşalım,» dedi. «Louis, bu iş senin başının altından çıktı. Tıp Kurulunun sana olan güvenini kötüye kullandın. Sana gizlice anlatılmış olan gizli özel sorunları bu hilekâra açıkladın.»

Howard hiç kızmadı. «Bir iki dakika sonra sorunun bana açılmış olmasına sevineceksin. Derin bir minnet duyacaksın.

Evet, artık gerçeklere gelelim, senatör. Çantamda bir sürü belge var. Onları okumak hoşuna gitmeyecek. Yine de kâğıtları çok ilginç bulacağından eminim.»

Louis kendisini toplamıştı. «Kenton, bu sabah Claude Brinkerman aleyhinde bir tutuklama emri çıkarılacak. Brinkerman gibi adamlar dillerini tutamazlar. Durum kendisine açıklanınca Brinkerman da konuşacak ve mahkemenin merhametine sığınmaya kalkışacaktır. Onun, senin şöyle böyle tanıdığın biri değil, yakın ahababın olduğunu duydum, Kenton. İşte bu yüzden Brinkerman fena halde korkan o iki kıza baskı yaptı. Onları Jon Ferrier'i kürtaj yapmakla suçlamaya bu nedenle razı etti.»

Senatör Campion, Howard'ın kendisine uzattığı kâğıtları aldı. Claude Brinkerman'dan tekrar söz edilmeye başlanınca kırmızı dudakları morlaşmış, gözleri iyice kısılmıştı. Gür kumral saçları terli alnına düşmüştü. Kelebek gözlüğünü iri, biçimli burnuna ilâştirerek belgeleri okumaya başladı. Dikkat kesilmişti. Gizli bir tuzak arıyormuş gibi bir hali vardı. Sonra gözlüğünü çıkararak, ellerini çiçekli yeleğinin üzerine kavuşturdu. «Bunun benimle ne ilgisi var?»

Howard şaşaladı bir an. Sonra da güldü. «Aman, senatör, seninki de laf mı? Martin Eaton'un senin hakkındaki sözlerini atlamadın herhalde? Bu kadarı bile başını derde sokmaya yeter. Edna'nın Brinkerman'a kürtaj yaptırdığını biliyoruz. Brinkerman'ın iki zavallı hastasını bularak onları Jon Ferrier aleyhinde tanıklığa zorlaması ve doktorun aslında bunu senin isteğın üzerine yapmış olması herkesin ilgisini çekecek. Tabii senin ve Jonas Witherby'nin Louis'i nasıl sıkıştırdığınızı da hastanede duyulanlar olmuş, Senatör, bu sorun seninle yakından ilgili, yakından. Ama hepsi bu kadar değil. Diğer kanıtları saklıyoruz, Onları şimdiden açıklamamız gülünç olur.»

Senatör, gözlerini kısarak Howard'ı süzdü. Onun yalan söyleyip söylemediğini düşündüğü belliydi.

Sonra Francis konuşmaya başladı. «Benim bildiklerimi de unutmayın. Babamın, evinde, benim uyuduğumu sandığı bir sı-

rada ahbablarına söylediklerini duydum. Amerikalılar bunları dehşetle ürpererek okuyacaklar. Ben öyküyü gazetelere vermeye hazırım.»

Senatör kumral saçlı iri kafasını ağır ağır çevirerek oğluna baktı. Yüzünde hâlâ korku yoktu. Fakat burun delikleri kabardı. Çehresinde çok kötü bir ifade belirip kayboldu.

Francis kederle, acı acı, «Daha birkaç ay önce Jon'a bildiklerimi açıklamamın doğru olup olmayacağını sordum,» dedi. «Ve Jon, 'Eğer o benim babam olsaydı, bunu yapmazdım,' diye cevap verdi. Jon'a bunu borçlusun, baba. Ama artık ben gazetelere her şeyi açıklamaya hazırım. Adları ve tarihleri de vereceğim. Senin silah fabrikatörleriyle birlikte, gelecekteki savaşlarla ilgili dünya çapında bir komploya katılmış olduğunu biliyorum. Bu işi para ve nüfuz için yapıyorsun.»

Louis Hedler soluğunu tuttu. Howard ise senatörü tiksintiyle süzüyordu. Ama Campion sadece oğluna bakmaktaydı. «Sen yalancının birisin!»

Francis mırıldandı. «Yalancılar gerçekte karşı karşıya geldikleri zaman daima aynı şeyi söylerler.»

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra senatör, Louis Hedler'e döndü. «Demek o gizli konuyu bu hilekâr avukata gerçekten açtın?»

Louis, «Kenton,» dedi. «Seninle yaşıtız. Bildiğin gibi ben zengin bir adamım. Mali bakımdan güçlü durumdayım yani. Bana bir zarar veremezsin. Beni Eyalet Tıp Kuruluna mı şikâyet edeceksin? Buna önem verdiğimi mi sanıyorsun? Jon Ferrier'i korkunç bir sondan kurtardım. Bunun yanında emekliye ayrılmamın bir önemi olabilir mi?»

Senatör homurdandı. «Ben senin Ferrier'den nefret ettiğini sanıyordum.»

Louis, «Ben Jon'un bazı huylarından nefret ediyordum,» diye cevap verdi. «Hâlâ da öyle. Ama onun son derece dürüst bir insan olduğunu biliyorum. Kentteki kadınlar arasında adı haklı olarak çapkına çıkmış ama diğer bakımlardan çok muhafaza-

kâr ve iyi yürekli. Fevkalade bir insan o. Usta bir operatör ve doktorların da en iyisi. Hambledon için gizli gizli çok şey yaptı. Eğer kentliler bunu bilselerdi, Jon'un elini ayağını öperlerdi.» Bir an durdu. «Kent sakinleri senin içyüzünü öğrendikleri zaman da bazı şeyler yapacaklar.»

Senatörün dudakları titredi. Fakat iyi bir savaşıydı o. «Buradakilerin Ferrier'den nefret ettiklerini biliyorum. Banaysa hayranlık ve saygı besliyorlar. Bu savaşa devam eder, Ferrier'i kentten sürerim. Sonunda zafere ulaşırım. Bundan kuşkun var mı?»

Pencereye gitmiş olan Francis oradan şeslendi. «Benim bildiklerimi unutuyorsun, baba.»

Senatör, gürültülü bir kahkaha attı. «Sen! Daha hazıranda kendini asmaya kalkışmış olan bir ahmak! Bir salak! Seminerden kaçmış bir teoloji öğrencisi! Beş parasız bir mızız! Gazeteciler senin onlara anlatacaklarını basmaya cesaret edemezler!»

Louis Hedler, «İşte bu çok ilgi çekici,» diye mırıldandı. «Bize açık kapı bırakmıyorsun, Kenton. Howard, Francis ve benim sana gösterdiğimiz kanıtlarla valiye gitmemizden başka çare yok. Tabii diğer önemli kanıtları da göstereceğiz kendine. Tıp Kuruluna hemen bir telgraf çekeyim. Üyeleri ben valiyle görüştükten sonra yollasınlar.»

Howard, «Herhalde gazeteler,» dedi. «Louis, Francis ve benim hep birlikte söyleyeceğimiz şeyleri dinlerler. Valinin açıklamasını da tabii. Onun artık senden eskisi kadar hoşnut olmadığını duydum, senator. Washington'da da güçlü düşmanların var. Eyalet Meclisi valinin senin hakkında anlattıklarını da göze alacaktır. Yalanların, başkalarını yalancı tanıklığa zorlayışın, korkunç bir kürtaçıyla olan ilişkin.»

Senatörün yüzü şişmiş gibiydi.

Louis onu süzdü. «Biz buraya seni düşündüğümüz, korumaya çalıştığımız için gelmedik. Sana yalvarmak, seninle pazarlığa girişmek niyetinde de değiliz. Bugün buraya gelmemizin

nedeni Jon Ferrier ve annesi Marjorie. Martin Eaton... Ve hatta senin nefret ve kinini beslemek için yalan yere iftira atan o iki kız. Hatta belki de iftira ve yalan yemin suçundan yargılanacak olan Mrs. Edna Beamish. Anladığıma göre onun parası varmış. İyi avukatlar tutabilir. Sonra cesur bir kadınmiş de kendisi. Sen onu terkedince müthiş öfkelenecek tabii. Ve o zaman sadece kendini düşünecek. Kötü duruma düşmesini istemediğimiz çok kimse var. Tabii bunların en başında da Jon Ferrier geliyor. O zaten yeteri kadar acı çekti. Onu, düşmanların aleyhine dava açmaması için kandıracağımızı umuyoruz. Bu düşmanların arasında sen de varsın. Bunu ancak senin yardımınla yapabiliriz. Bütün eyaleti sarsacak bir rezalete yol açma, Kenton.»

Howard ekledi. «Hatta senin Washington'a gitmene bile göz yumacağız. Üstelik vatanımızı çok sevmemize rağmen. Bu özverimizin nedeni de Jon.»

Senatör büyük bir horgörüyle söylendi. «Onun böyle dostları olduğundan haberim yoktu.»

Louis Hedler, «Evet, ne yazık ki öyle,» dedi. «Haberin olsaydı belki o zaman kendinden bu kadar emin olmaz ve pervasızca davranmazdın.»

Senatör sessizce düşünüyordu şimdi. O zamana kadar hiç kimse ona karşı çıkmamış, kendisini engellemeye kalkışmamıştı. Sanki ağızına pis bir şey geliyormuş gibi durmadan yutkuyordu. «Beni ilgilendiriyorsunuz... Bu yalanlara, bu şantajla boyun eğdiğim takdirde sorunu nasıl çözeceksiniz? Herhalde Ferrier bu uydurma belgeleri gördü.»

Louis, «Ona hepsini göstermedik,» diye cevap verdi. Bir yandan da kendi kendine, «Daha da kötü şeyler biliyormuşuz gibi rol yapmaya ne kadar devam edebilirim?» diyordu. «Ama yeteri kadarını gördü. Onun dün gece buraya gelerek seni öldürmesinden korktum. Fakat bitkin haldeydi. Ayrıca biz kendisine izin verinceye kadar hiçbir şey yapmayacağına dair yemin etmişti. Aksi takdirde...» Louis güldü. «Jon dün gece ger-

çekten bir cinayet işleyecekti. Onun ne kadar asabi olduğunu, öfkelenince ne hal aldığını sen de biliyorsun.»

«Böyle bir deliyi kontrol altında tutabileceğini mi sanıyorsun?»

«Evet öyle sanıyorum.» Louis bir yandan da, keşke bunu yapabilsem, diye düşünüyordu. Ekledi. «Bizdekiler dışında Jon'un elinde hiç kanıt yok. O da kanıt olmadan kimseyi suçlayamayacağını biliyor. Daha doğrusu biz bunu onun kafasına sokabildik.»

«Ya kanıtlar?»

«Onlar emin yerlere saklanacak. Bir kopya bana, bir kopya Howard'a. Öldüğümüz takdirde yakılacak onlar. Fakat gerekirse açılıp okunacaklar. Jon'un elinde hiç bir kanıt olmayacak.»

Senatör düşündü. Bir doktoru, bir avukatı süzüyordu. Yüzünden, kafasından neler geçirdiğini anlamak mümkün değildi. «O üç kadını unutuyorsun. Edna ve o iki kızı. Onların şu son gerçek ifadeleri resmen kaydedildi mi?»

Bu soruyu Howard cevaplandırdı. «Hayır. İki kızın ifadesi benim büromda alındı. Eğer bu sorunu makul insanlar gibi çözersek, eğer anlaşırsak, o zaman sen Mrs. Beamish'e şerif'teki resmi şikâyetini geri almasını söylersin.»

«Peki, Brinkerman kimin resmi şikâyeti üzerine tutuklanacak?»

«Mrs. Beamish'in şikâyeti üzerine. Sonunda bu durumdan sorumlu olan ben değilim, o. Ama kadın da kendisine verilen emirleri yerine getirmeye çalışıyordu. Öyle değil mi? Kızların yalan olan ilk ifadeleri de, gerçeği açıklayan ikinci ifadeleri de Louis'in elinde.»

Senatör düşünceli bir tavırla morumsu dudaklarını büzdü. Kelebek gözlüğüyle masaya vurup duruyordu.

«Daima desteklediğin pek yakın dostun şerife bir telefon etmen yeter, senatör. Ona, Mrs. Beamish'in şikâyetine aldıрма-

masını ve Jonathan'ın tutuklanması için çıkarılan emri yırtmasını söyleyebilirsin. Tabii nazik nazik.»

«Ve Brinkerman?... O tutuklanacak öyle mi?»

Louis, Campion'a baktı. «Evet. Mrs. Beamish, şikâyetini geri alır, sen kahkahalar atarak şerife kadının o ihtiyatsızca yalanına aldırmasını söylersen durum değişir tabii.» Louis'in kaşları çatıldı. «Öyle bir adamın hak ettiği cezadan kurtulacağını düşünmek tüylerimi ürpertiyor. Fakat Jon Ferrier'i düşündüğüm için şerife, Martin Eaton'un o son mektubunu okutmayacağım. Bilmiyorum Jon buna ne diyecek? Ama elinde bir kanıt olmayacak onun. Sana bu bakımdan söz veriyorum. Hatta Jon'a Martin Eaton'un ifadesinin bir kopyasını vermeye bile razı olmadık.»

Senatör, «Benimle açık açık konuşmadınız,» dedi. «Beni sıktırdınız, tehditler savurdunuz. Hatta Brinkerman'la benim aleyhimde harekete geçmiş olduğunuzu bile ima ettiniz. Bu adalete sığar mı?»

Howard dayanamayarak kahkahalarla gülmeye başladı. «Senatör, açıkçası adalet hakkındaki bu sözlerin pek hoşuma gitti.»

Louis mırıldandı. «Howard... Howard...»

Francis pencereden dönerek onların yanına geldi. «Yani bu adamı layık olduğu şekilde herkese sergilemeyecek misiniz?»

Louis, «Oğlum,» diye cevap verdi. «Bazen insan başkalarını koruyabilmek için dilini tutmak zorunda kalır. Bu kendisine ağır gelse bile. Jon senin için babanın mahvolmasından daha önemli değil mi?»

Senatör, «Hayır, değil,» diye homurdandı. «Bu beyaz suratlı köpek yıllardan beri beni mahvetmeye çalıştığını itiraf etti.»

Francis üzüntüyle hafif bir şeyler mırıldanarak döndü ve hızla odadan çıktı. Louis'le Howard onun arkasından keder ve anlayışla baktılar. Sonra Louis, «Eğer bu doğru olsaydı, Kenton,» dedi. «Francis seni yıllar önce yok ederdi. Hakkında öğrendiği şeyler yüzünden ölümün eşiğine kadar gelmezdi. Ben

onu ta bebekliğinden beri tanıyorum. Sana tapardı Francis. Tek oğlunu kendine böyle düşman etmek için ne yaptın, Kenton?»

Senatör, kestane rengi kaşlarını çattı. Dudakları titriyordu yine. Fakat bir şey söylemedi.

Howard konuşmaya başladı. «Herhalde şerif bürosundadır. Holde telefon olduğunu biliyorum, senator. Seninle birlikte telefona gidebilir miyiz? Şerife söyleyeceklerini duymak ve Jon aleyhinde bir şey yapılmayacağından emin olmak istiyorum.»

Louis atıldı. «Fakat bir şey daha var. Bu çok da önemli. Biz bu sorunu Howard'la uzun uzun konuştuk. Herkes senin Adrian Ferrier'in yakın arkadaşı olduğunu ve Marjorie'ye karşı büyük bir hayranlık duyduğunu biliyor. Kulağıma, Jon'un Mavis'in ölümünden sorumlu olmadığını iddia ettiğine dair birtakım dedikodular da geldi, Kenton. Hambledon'un sevimli sakinleri ve tabii gazeteler senin bu olayın incelenmesini üzerine aldığını ve Jon'un suçlu olmadığını mutlulukla ilan ettiğini öğrendikleri zaman pek sevinecek, seni takdirle de alkışlayacaklar.»

Senatör kesin bir tavırla, «Hayır,» dedi.

Louis içini çekti. «O halde her şeye rağmen Martin Eaton'un son mektubunu gazetecilere vereceğiz. Bu hem senin hem de Brinkerman'ın başını derde sokacaktır.»

«Allah belanı versin!» Champion'un sesi çok yumuşaktı. «Şerife istediklerinizi söylemem yetmiyor mu? Tabii bunu yapmayı da henüz kesinlikle kabul etmiş değilim.»

Howard başını salladı. «Bu yeterli değil. Bizi her şeyi halka açıklamaya zorlama. Aslında Jon da durumu herkesin öğrenmesini istiyordu.»

«Allah onun da belasını versin!» Senatör ayağa kalktı. «Philadelphia ve Washington'da daha önce bir sürü hilekârla karşılaştım. Ama siz iki köylü hepsinden de vicdansızsınız.»

Şimdi yalnız Howard değil, Louis de gülüyordu. Senatör ise ne utanmış ne sıkılmıştı. Sonra o da güldü. Kısaca, öfkeyle. «Telefona gidelim.» Ekledi. «Ondan sonra da hemen Washington'a döneceğim.»

Kapıya doğru giderlerken, Howard, «İyi edersin,» diye cevap verdi. «Jon Ferrier'in ne yapacağını kimse bilemez.»

Louis Hedler, «Brinkerman'a da uyarıda bulun, Kenton,» dedi. «Kürtaj işinden vazgeçsin. Ben onu hastaneden atacağım. Kendisine bildiklerimi de ima edeceğim. İnsan Brinkerman'ın ne yapacağını kestiremez. Ama bu önlemi almak zorundayım.» İçini çekti. «Başım dertte. Jonathan, benim gibi dilini tutmayacak. Ama tabii o benden çok genç. İnsanlar konusunda da benim kadar deney sahibi değil.»

15

Robert Morgan üzüntülü bir yüzle kahvaltıya indi. Çok da endişeliydi genç adam.

Annesi memnun bir tavırla, «Mr. ve Mrs. Kitchener bizi akşam yemeğine davet ediyorlar, Robert,» dedi.

«İyi...» Genç adam çevresine, sıcak ve karanlık yemek salonuna baktı. Pencereler yine sıkıca kapatılmıştı. «Efendim? Ne dedin anne?»

Jane Morgan'ın aksi, kül rengi yüzünde baygın bir gülümseme belirmişti. «Beni dinlesene, Robert... Ben sadece Maude Kitchener'in senden çok hoşlandığını söyledim.»

Robert, Jenny'i düşündü. Kalbi her zamanki gibi aşk, umutsuzluk ve özlemle burkuldu. Kızı son zamanlarda görmemişti.

Jane, «Kızarmış ekmeğine dokunmadın bile, Robert,» dedi. «Son zamanlarda neyin var anlayamıyorum. Aklın bir şeye... bir şeye takılmış gibi. Bu küçük kentte işlerinin iyi gittiğini umarım.»

«Kent o kadar küçük değil, anne... Evet, işlerim iyi gidiyor. Jon'un bütün hastalarına ben bakıyorum artık.» Soğuyan kah-

vesine baktı. Fakat içmedi. «Keşke Jon gitmese.»

Jane Morgan zevkle ekşi ekşi, «Gitmek zorunda,» diye cevap verdi.

Robert çabucak başını kaldırıp ona baktı. «Ne demek istiyorsun?»

«Robert, kentte herkes bundan söz ediyor. Bu dedikodu da değil. Fakat artık Mrs. Beatrice Offerton'la iyice samimi oldum. Çok hoş ve güzel bir kadın. Son derece de demokrat. Fakat Philadelphia'dayken daha yüksek mevkide olduğumuzu biliyor ve bunu takdir ediyor. Philadelphia'yı o da biliyor. Orada ortak dostlarımız var. Mrs. Offerton'un o iğrenç adam hakkında hiç de iyi şeyler düşünmediğini duymak belki seni şaşırtır, Robert.»

Genç adam mahsus sesini çıkarmayarak bekledi.

Jane güldü yine. «O adamdan hiç hoşlanmadığımı, kendisine güvenmediğimi unutma. Robert. Onun katil olmadığına da hiçbir zaman inanmadım. Mrs. Offerton da benimle aynı fikirde. Bana bir hafta kadar önce Ferrier'in karısını gerçekten öldürdüğünü gösteren deliller bulunduğunu söyledi. Daha doğrusu bunu ima etti.»

Robert güldü. Annesi bu gülüşü pek garip buldu.

«Sen aynı fikirde değil misin, Robert?»

«Değilim tabii. O hiç ağabeysiyle Washington'a gitmiyor mu?»

«Gitmiyor.»

«Senatör şimdi Washington'da,» Robert katlanarak tabağının yanına konmuş olan gazeteyi aldı.

Jane oğlunun bu haberini önemsememesine, onun üzerinde bile durmamasına sinirlenmişti. Sıkıntılı sıkıntılı gazeteyi açan Robert'e baktı. Rengi eskisi gibi değil, diye düşünüyordu. Üzgün gibi bir hali de var. Ah, sorumluluk yüklenmek gençlere güç geliyor. Ama Robert yakında bu duruma alışır. Maude Kitchen, o güzel kız da Robert'in peşinde... Jane birdenbire irkil-di.

Robert neşeyle haykırmış, sonra da gülmeye başlamıştı.

«Ah, beni korkuttun!»

Robert gazeteyi ona uzattı. Mavi gözleri pırıl pırıl parlıyordu. «Şurasını mutlaka oku, anne, Başsayfadaki haber Washington'dan verilmiş. Dün.»

Jane gözlüğünü taktı. Oğluna şüpheyle baktıktan sonra onun işaret ettiği yeri okumaya başladı. «Senatör, Dr. Jonathan Ferrier'in karısının ölümünde hiçbir suçu olmadığını açıkladı.» Jane hayretle, «Ah!» diye haykırdı. Sanki ağlayacakmış gibi ince, kuru dudaklarını büzdü.

«Pennsylvania Senatörü Kenton Campion bugün Washington'da bir basın toplantısı yaparak geçen aralıkta karısı Mavis Eaton Ferrier'e kürtaj yaparak onun ölümüne neden olmakla suçlanan ve tutuklanan hemşiresi Dr. Jonathan Ferrier'in adının temize çıkmış olduğunu bildirmiştir. Bu olayın Dr. Ferrier'le karısının çok tanınmış kimseler olması ve cinayetin inanılmayacak kadar vahşice işlenmesi dolayısıyla bütün ülkede ilgi uyardığı hatırlardadır.

«Senatör Campion bugün Dr. Ferrier'in şerefine sürülen lekenin temizlenmesi için bir soruşturma yapılmasına karar verdiğini açıklamıştır. Senatör Campion Dr. Ferrier'in yakın arkadaşı ve aile dostudur. Senatör Campion muhabirimize, 'Fakat bu kararımı hiçbir şekilde etkilemedi,' demiştir. 'Ben sadece adaletin yerine gelmesini ve doğduğum kentin ünlü ve değerli bir sakininin şerefine sürülen lekenin temizlenmesini istiyordum. İşte bu yüzden birkaç ay önce sessizce bir soruşturma başlattım. Gerçekten korkmuyordum. İşin içyüzünün halka açıklanmasını istemekteydim.

'Araştırma saygıdeğer vatandaşlarımız ve profesyonel ajanlar tarafından yapıldı. Durup dinlenmediler, hatta uykularından bile fedakârlık ettiler. Sonunda Dr. Ferrier'in suçlu olduğunu belirtecek bir tek delil bile bulamadıklarını açıkladılar.

«Senatör Campion, 'Bu acı olayın bu şekilde kapanması, Dr. Jonathan Ferrier'in kesinlikle temize çıkması beni çok mut-

lu etti,' demiştir. 'Ben şimdi sadece Dr. Ferrier'in Hambledon'lu-ların o haksız, adalete sığmayan şüphelerini unutacağını ve on-ları bağışlayacağını umuyorum. Onun Hambledon'da kalmasını ve kentin iki hastanesinde de çalışmasını, tutuklanmasından ve davadan önce olduğu gibi yeteneklerini ve ustalığını yine cö-mertlikle dağıtmasını diliyorum.'

Robert annesini bir evlada yakışmayacak bir neşe ve kinle süzüyordu. Sonunda kadın başını kaldırdı. Gözleri oğlunun se-yiñç dolu gözlerine takıldı.

Jane, «Ah, o aziz gibi adam,» dedi. «Ah, o aziz gibi adam.»

«Jon'u kasedediyorsun tabii?»

«Robert! Senatör Champion'u kasedediyorum ben! Böyle mahsus yalan söylemiş o!»

Robert, «Anne,» diye cevap verdi. «Ben senin yerinde ol-saydım Mrs. Offerton'a ağabeyi senatör hazretlerinin 'yalan söylediğini' imaya kalkışmazdım. Büyük bir suçtur bu. Aleyhin-de iftira davası bile açabilirler.»

Jane korkmuştu. «Ben öyle demek istemedim ki, Robert! Daima beni şaşırtırsın! Tanrım... Herhalde o korkunç adam Hambledon'da kalacak artık.»

«Şerefli bir adam olan senatör, Jon'un suçsuz olduğunu açıkladı. Daha ne istiyorsun? Cebrail'in gelip sana haber getir-mesini mi? Jon'dan neden 'korkunç' diye söz ettiğini de anlaya-mıyorum. Böyle düşünmen için hiçbir neden yok. Hiçbir zaman da olmadı. Senatör Jon'un fevkâlâde bir adam olduğunu söylü-yor. Eğer Mrs. Offerton'la iyi geçinmek istiyorsan, her yerde ka-dının ağabeysiyle aynı fikirde olduğunu söylemelisin.»

Bir gün bir gece Pennsylvania'yı sarsan müthiş fırtına biraz hafiflemiş gibiydi...

Öğle yemeğinde pek az bir şey yemiş olan Jonathan kendi-şini öylesine yorgun hissediyordu ki, bütün vücudu uyuşmuştu

sanki. Odasına çıkarak kendisini yatağına attı. Âdeta aptallaşmış, akli durmuş gibiydi. Bu yüzden annesinin eve döndüğünü duymadı. Fırtınanın yeniden başlayacağını haber veren gökgürültülerini de duymadığı gibi... Derin bir uykuya dalmıştı. Gözlerini açtığı zaman dışarıda rüzgâr uğulduyordu. Hava karar-mış, basınç iyice artmıştı.

Genç adam ayağa kalkarak banyoda yüzünü soğuk suyla yıkadı. Sonra lambayı yakarak koltuğa oturdu. Biri kapıya vuruyordu.

Marjorie, «Jon...» dedi. Eşikte duruyordu kadın. Rengi gayet uçuktu. Sanki uykudan kalkmış gibi siyah saçları kabarmıştı. Dudakları çok renksizdi. Buna karşılık irileşmiş olan gözleri lambanın ışığında sanki ateşi varmış gibi pırıldıyordu. Seyahat tayyörünü çıkarmış, grili mavili bir sabahlığa sarılmıştı. Ayaklarında da terlikleri vardı.

Jonathan koltuğunda kımıldamadan annesine baktı. Fakat ağzının kenarındaki kaslar şişmişti. Elleriyle koltuğunun dirsek dayanılacak yerlerini kavramıştı.

Marjorie oğlunun siyah kaşlarının iyice çatılmış olduğunu gördü. Gözleri kara birer alev gibi parlıyordu. Kadın tekrar, «Jon?» diyerek dudaklarını yaladı. «Döndüğüm zaman sen uyuyordun. Seni rahatsız etmek istemedim.» Odaya girdi. Gözleri daha irileşmiş, daha ısıltılı bir hal almıştı. Sanki çok korkmuş gibi hızlı hızlı soluk alıyordu. Ellerini birbirine kenetleyerek alçak sesle, «Biliyorum, yavrum...» diye mırıldandı. «Dün gece Philadelphia gazetelerini okudum. Artık her şey bitti, Jon, her şey bitti.»

«Evet.» Jonathan ayağa kalktı. «Her şey bitti.»

Derin bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar. Sadece dışarıda coşan fırtınanın uğultusu duyuluyordu.

Marjorie, «Seninle konuşmam gerek, Jon,» dedi.

«Bana ne söyleyeceksin, anne? Yeni yeni yalancılar mı? Beni yine tatlı tatlı oyalayacak mısın? İhtiyar Martin'le sen pek zekice bir oyun oynadınız. Öyle değil mi? Anlaştınız, hiç sesinizi çıkarmadınız. Ve için için gülmekten katıldınız.»

Marjorie'nin yüzünde derin bir ıstırap ve korku belirdi. Sanki bütün gücü kesilmiş gibi kapının yanındaki iskemleye çöktü kadın. «Jon,» diye fısıldadı.

Jon annesinin dudaklarının oynadığını görüyor fakat onun sesini işitemiyordu. Marjorie'nin söylediklerini iyice işitebilmek için ona yaklaştı. Öyle yabancı, öyle tehlikeli bir hali vardı ki, Marjorie sanki karşısında korkunç, tanımadığı bir adam varmış gibi olduğu yerde büzüldü. Oğlunun yüzündeki ve gözlerindeki ifadeye dayanamıyordu. Jonathan, «Gazetelerdeki o palavralara inandın mı?» diye sordu.

Kadın konuşmaya çalıştı. Sonra öksürerek titreyen elini boynuna götürdü. «Ben... başka bir şey olduğunu da sezdim...»

«Ah, evet, anneciğim başka çok şeyler vardır. Ama sen bunların önemli bir bölümünü biliyorsun. Öyle değil mi? Sana sadece şu kadarını söyleyeyim. İhtiyar Martin ölmeden önce son bir mektup yazarak her şeyi itiraf etti. Sonunda gerçeği açıkladı o. Senin ve onun bildiği gerçeği, anne.»

Marjorie yutkundu. Korkusuna rağmen merakla bir şey sormış gibi oğluna bakıyordu.

«Bilmediğin bazı şeyleri de açıkladı. Ama tabii bilmediğin bir şey varsa! Belki Howard Best seni memnurlukla aydınlatır.» Daima haşın olan sesinde kadının o zamana dek duymadığı bir ifade vardı. Marjorie'nin korkusu arttı.

Jonathan, «Harald şimdi nerede?» diye sordu. Annesinin üzerine öyle hızla eğildi ki, kadın onun kendisini tokatlayacağını sandı.

O büyük korku yüzünden de çabucak, «Harald dün sabah döndü, Jon!» diye bağırdı.

«Ah... Dün sabah...» Jonathan annesine bakarak güldü. «Demek o şimdi adada, Jenny'le. O uzun bir süreden beri adada

yalnız. Sen ta başından beri Harald'ın nasıl bir adam olduğunu biliyordun. Ama Jenny'nin tehlikede olması sana vız geldi. Kızın onun gibi bir adamla yapayalnız olmasına aldırmadın bile. Harald'ı korumaya devam ettiğin, edebildiğin sürece senin için başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

«Ah, Jon, Harald Jenny'ye hiçbir zaman fazla zarar vermez.»

«Ancak Mavis'e verdiği kadar... Öyle değil mi?»

Kadın inler gibi, «Jon...» dedi. «Her şeyi bildiğini iddia ediyorsun. O zaman Mavis'in de... ne olduğunu bilmen gerek.»

«O benim karımdı.»

Marjorie sanki oğlu kendisini tokatlamış gibi elini yanağına bastırdı. Jonathan'a bakarak dudaklarını oynattı. Fakat sesi çıkmıyordu.»

Jonathan, «Karımdı,» dedi. «Kafasız, akılsız, havai bir kadındır. Evet, Mavis böyleydi. Daha başka kusurları da vardı onun. Ama Harald, sanki Mavis alelde bir sokak kadınıymış gibi kendisiyle yattığı zaman o yine de benim karımdı. Mavis, Harald'dan hamile kaldığı zaman da yine benim karımdı. Kürtajdı öldüğü zaman da benim karımdı. Ve eğer Howard Best olmasaydı, Harald yine yalanlar uydurarak rahat rahat yaşamaya devam edecekti.»

Marjorie konuşamayacak kadar sarsılmıştı. Kalbinin sancıyarak çırpındığını duyuyor, dışarıda göğün korkunç bir şekilde gürlediğini işitiyordu. Şimşeklerin pırıltısı gözlerini alıyordu.

Jonathan, «Karım,» diye homurdandı. «Onun bana, ağabeyesine bu kötülüğü yapmış olması sana vız geldi. Hiçbiriniz için önemli değildi bu. Hiçbir zaman işlemediğim, işleyemeyeceğim bir cinayetten tutuklanmam daha da önemsiz bir olaydı senin için. Eğer beni bu cinayet yüzünden assalardı, o güzel ağzını yine de açmayacaktın.»

Marjorie, «Ah, Jon!» diye bağırdı. «Buna inanamazsın! İnanmıyorsun! Eğer sen tehlikede olsaydın, hüküm giyseydin, o zaman konuşacaktır. Martin'le ben her şeyi açıklayacaktık.»

«İşte bu da başka bir yalan!» Jonathan gerçekten annesini tokatlayacakmış gibi elini kaldırdı. Fakat kadın dikleşerek oğlunun yüzüne baktı. Jonathan homurdandı. «Aylarca hapiste kalmamın senin için hiçbir önemi yoktu, değil mi anneciğim? Mahkeme salonuna doluşan sırtıkan meraklılarla gazetecilerin karşısında haftalarca oturmamın da. Savcının beni karımla çocuğumu öldürmek de dahil olmak üzere her türlü cinayetle suçlamasını sessiz sedasız dinlememin de. Hayır, bunların hiçbiri de senin için önemli değildi. Bütün bunların başıma gelmesine göz yumdun. Buraya döndüğüm zaman yine de konuşmadın, yine de hiçbir şey söylemedin. Martin de öyle. Bütün kent bana iftira atmasına, beni aşağı görmesine, yüzüme, 'Katil!' diye bağırmasına, beni buradan uzaklaştırmasına razı oldun. Neden, anne?»

Marjorie başını eğdi biraz. «Senin bütün bunlara katlanacak kadar güçlü olduğunu düşünüyorduk, Jon. Dinledik, bekledik ve dua ettik. Eğer bir tehlike olsaydı... Bir şeyi unutuyorsun. Harald da benim oğlum. Onun senden daha zayıf olduğunu düşünüyorduk. Harald'ı sana karşı da korumaya çalıştık. Anlayamıyor musun? Biraz olsun anlamaya çalışmayacak mısın? Aslında ben seni düşündüğüm için sustum.» Başını daha da eğdi. «İkiniz de çocuğumsunuz. Konuşmamakla... ikinizi de... ikinizi de koruyacağımı sanıyordum.»

Jonathan bir kahkaha attı. «Gerçeğin bir gün ortaya çıkacağı hiç aklına gelmedi, değil mi? Eğer Kenton Campion ve içlerinde Mavis'e kürtaj yaparak onu öldüren katilin de bulunduğu bir grup, aleyhimde küçük şirin bir komplo hazırlamasa-ydı, gerçeğin ortaya çıkacağı da yoktu. Eğer bu komployu hazırlayanlar başarılı olsalardı... o zaman konuşur muydun, anne? Söyle, konuşur muydun?»

Kadın sessizce ona bakıyordu. Rengi gitgide uçmaktaydı. Elini göğsüne bastırdı.

Jonathan, «Beni kürtaj yaptığım iddiasıyla hapse attırma-ya hazırlanıyorlardı,» dedi. «Ömür boyu hapis cezasına çarptı-

rılmam işten bile değildi. Bu kolay da olacaktı. İlk davayı kimse unutmamıştı daha. Herkes nasıl olsa Mavis'i öldürdüğüme inanıyordu. Bu iğrenç olayların başlangıç noktası Mavis tabii. Ama sen de elinden geldiği kadar yardım ettin, anne. Bu bakımdan çok başarılı oldun. Seni tebrik ederim. Herhalde ben hapisanedeysen kendi kendini kutlayıp duruyordun.»

Kadın hafifçe sendeleyerek ayağa kalktı. «Jon! Buna inanamazsın! İnandığını sanmıyorum!»

«Bilmek istediğim bir şey daha var. Fakat bu kez bana işin doğrusunu söyleyeceksin.» Öfkesi gitgide artıyordu. «Harald'ın Mavis'i baştan çıkardığını biliyor muydun? Yoksa bunu o gece kürtaç hazırlığı yaparlarken mi öğrendin?»

Marjorie, «Daha önce öğrenmiştim bunu,» diye cevap verdi. «Fakat Harald'a da, Mavis'e de bir şey söyleyemezdim. Bunun bir şeye... bir şeye neden olmasından ve durumu senin farketmenden korktum. Ben daima seni korumaya çalıştım, Jon. Gerçeği öğrenmeni engellemeye çalıştım. Bu ilişkinin sona ereceğini düşünüyordum. Erdi de. Maceranın sona ereceğini ve kimsenin azap çekmeyeceğini sanıyordum.»

Jonathan usulca, «Bir bakıma çok da başarılı oldun,» diye mırıldandı. «Kimse azap çekmedi. Sadece Mavis öldü. Beni cinayetle suçladılar ve bütün ülkeye rezil oldum. Harald kendi yoluna gitti. Hayatından memnundu. Myrtle'ün parasını harcıyor ve Jenny'i kendisiyle evlenmeye zorluyordu. Ve tabii bütün bu süre boyunca bıyık altından bana gülüyordu!»

«Jon bütün bunları seni korumak için yaptığıma inanamaz mısın?»

«Ve sevimli, güler yüzlü, kahkahadan kırılan Harald'ı da korumak için yaptığına...»

«Evet! Harald'ı da korumak için. O da benim oğlum!»

Jonathan odada etrafına bakındı, sonra gözü bir şeye takıldı. «Artık Harald'ı koruyamayacaksın. Onu bulacak ve kendisini öldüreceğim.» İlerleyerek bir köşeye atmış olduğu kirbacını aldı.

Marjorie bunu görünce acı acı bağırdı. Jonathan tekrar kendisine yaklaştığı zaman oğlunu kolundan sıkıca tutarak onun yüzüne baktı. Kendisini korkutan bu yabancı yüze. «Jon! Sen çıldırdın mı?»

Genç adam, «Galiba,» dedi. «Galiba çıldırdım. Ama bu da önemli sayılmaz, öyle değil mi? Bunun için de kendi kendini tebrik etmelisin, anneciğim.» Kadının elini itti.

Marjorie ağır ağır yere dizüstü düştü. Sanki hayatının başışlanması için yalvarıyormuş gibi ellerini oğluna doğru kaldırdı. «Jon, Jenny'i düşün!»

«Zaten Jenny'i yalnız ben düşündüm. Sen kızı düşünmüş değilsin. Harald da öyle. Onu yalnız ben düşündüm.»

«Ah, Jon, kızın hakkında uydurulan bütün o yalanlara inanmadın mı? O dedikodulara? Şimdi Jenny'i düşündüğünü nasıl iddia edebilirsin?»

Jonathan duraklayarak annesinin birdenbire dolmuş olan gözlerine baktı. «Ben çok düşündüm, anne, Uzun uzun düşündüm. Jenny hakkındaki o yalanları uyduran, o dedikoduları çıkaran kimdi? Sen yokken biraz araştırma yaptım. Ve dedikoduların kaynağının Harald'ın kendisi olduğunu da öğrendim... Ah, bunu da bildiğin anlaşıyor.»

Marjorie elleriyle yüzünü kapattı. Hâlâ yerde dizüstü duruyordu.

«Ve sen Jenny hakkındaki o çirkin dedikoduların devam etmesine aldırmadın. Benim hakkımdaki dedikoduların da. Tatlı, sakın sessizliğini bozmadın. Ve herhangi bir kimseyi savunmak için de bir tek kelime bile söylemedin.» Kapıya doğru bir iki adım attı.

Fakat Marjorie uzanarak genç adamın elindeki kırbacı sıkıca yakaladı. «Jon, önünde uzun bir hayat var. Parlak bir gelecek, Jenny'le burada ya da başka bir yerde mutlu bir hayat süreceksin. Fakat pervasızca bir tek hareket... Jon, Tanrı aşkına, makul olmaya çalış. Biraz düşün!»

Jonathan tekrar gülerek kırbacı annesinin ellerinden kurtardı. «Ben düşündüm, anne. Binlerce şey düşündüm!»

Marjorie oğlunun bacağını yakalamaya çalıştı. Fakat çok çevikti Jonathan. Kadın şimşeklerin ışığında oğlunun öfkeden karmış olan yüzünü gördü. Usulca yere yığılarak gözlerini kapattı.

Jonathan gök gürültüsü arasında hızla merdivenden inerek evden fırladı...

Harald atelyesinde oturmuş kitap okuyordu. Şatoda sadece bu odayı sever, diğerlerinden de nefret ederdi. Acaba sular daha ne kadar yükselecek? Duvarlar suların karayı basmasını önleyebilecek mi? diye kaygılanıyordu. Akşam üzeri fırtına bir ara dindiği zaman dışarı çıkıp zararın ne kadar olduğunu anlamaya çalışmıştı. Zarar büyüktü. En güzel ağaçlardan bazıları devrilmiş, bahçeler mahvolmuştu.

Harald ayağa kalktı. Jenny şimdi aşağıda, her zamanki gibi kütüphanedeydi. «Acaba korkuyor mu? Hiç sanmam. Dün öyle korkmuş gibi bir hali yoktu.»

Harald birdenbire Jenny'i görme arzusuna kapıldı. Sızlayan bir yaraya benziyordu bu istek. Kızla konuşmak için fırtınayı bahane edebilirdi. Genç adam çabucak merdivenlerden inerek kütüphaneye gitti. Jenny bir koltuğa büzülmüş, kitap okuyordu. Harald içeri girince başını kaldırarak boş gözlerle ona baktı.

Harald dostça bir gülümsemeyle, «Korkmuş olabileceğini düşündüm,» dedi.

«Neden?»

«Fırtınadan tabii. Gürültü ne korkunç değil mi?»

Aynı anda birinin dış kapıya vurarak bağırdığını duydular. Hayrete birbirlerine baktılar. Hizmetçiler ve uşaklar çoktan odalarına çekilmişlerdi. Harald, «Allah, Allah...» diye mırıldandı. «Kim olabilir bu?» HOLE çıkararak ön kapıya gitti. Sürgüyü çeker çekmez, kapı hızla ardına kadar açıldı. Harald haykırdı. Jenny de aynı anda hole çıktı.

Üstü başı yırtılmış, çamur içinde kalmış olan bir adam sen-
deleyerek içeri girdi. Elindeki kırbacı sıkıca tutuyordu. Siyah
gözlerinde delice bir pırıltı vardı.

«Tanrı aşkına...» Harald geriledi, «Jon!»

Jenny, Harald'ın arkasında duruyordu. Ağzı hayretten
açılmış. Sonra kaşlarını çatarak yüzüne düşen saçları arkaya
attı.

Jonathan kardeşine bakıyordu. Jenny'i farketmemişti.
Elini arkaya doğru uzatarak kapıyı kapattı. Sonra da buna da-
yandı. Kesik kesik soluyordu. Harald hâlâ hayretle onu süzü-
yordu. Sonra Jonathan'ın yüzündeki ifadeyi farkederek biraz
daha geriledi. Rengi uçmuş, kızılımsı kaşları çatılmıştı.

«Ne var?» Umutsuz bir telâşla konuşuyordu. «Anneme bir
şey mi oldu?»

Jonathan cevap vermedi. Kırbacı tutan elini kaldırarak ko-
lunun tersiyle yüzünü sildi. Rengi korkunç bir hal almıştı.

Jenny olduğu yerde durmuş, hâlâ gözlerine inanamıyor-
muş gibi Jonathan'a bakıyordu. Sonra genç adamın yüzündeki
ifadeyi, elindeki kırbacı farkederek soluğunu tuttu. Harald'a bir
göz attı. O da kız gibi felce uğramıştı sanki.

Sonra Jonathan tanınmayacak kadar boğuklaşmış bir ses-
le, «Sen yokken gerçeği öğrendim,» dedi. Esmer yüzü gerilip
çarpılmıştı. Gözlerinde artık kontrol altında tutamadığı o öf-
kenin pırıltıları vardı. «Sen ve Mavis'le ilgili gerçeği!»

Harald usulca bir şeyler mırıldandı. Fakat gözlerini ağa-
beysinden kaçırmaya cesaret edemiyordu. Sonra Jenny'e ses-
lendi. «Sen git... Rica ederim git, Jenny.»

Jonathan kızı görmedi bile. Şimdi dimdik duruyordu. Bütün
holü doldurmuş gibiydi. Dışarıdaki fırtına gibi insanlıkla ilgisi
olmayan, tehlikeli bir şeydi o. «Sen Mavis'in yapayalnız ölme-
sine göz yumdun. Brinkerman'ın ona kürtaj yapmasını sağla-
dın. Mavis'in karnındaki senin çocuğundu. Mavis'i sen öldür-
dün.»

Jenny bağıracak ellerini yanaklarına bastırdı.

«Jon...» Harald gözlerini bir an ağabeyinden ayırarak holde çabucak etrafına bakındı. Kendisini savunmak için bir silah arıyordu. Aslında kaçmayı, bir odaya girerek kapıyı kilitlemeyi istiyordu. Ama Jonathan'ın bu halinde bile kendisinden çevik olduğunu biliyordu.

Jonathan kükredi. «Anlat.»

Harald, «Senin neden söz ettiğini bilmiyorum,» dedi.

Jonathan, «Mavis'ten söz ediyorum,» diye cevap verdi. «Karım Mavis'ten. O senin yüzünden öldü. Hâlâ benim adımla taşıdığı sırada. Herhalde sen bu olayı pek eğlenceli buluyorsun. Bütün bu aylar boyunca da hem arkamdan, hem de yüzüme karşı güldüğünden eminim.»

«Hayır.» Harald titreyen dizlerinin bükülmesine engel olmaya çalışıyordu. Yoksa yüzü koyun yere serilecekti. «Sen çıldırmışsın!»

Jonathan güldü. Lambanın ışığında dişlerinin pırıldadığını gördüler. «Evet çıldırdım. Senin sayende. Bu senin eserin. Beni bir cinayetle suçlamalarına, hapisanede çürümeme, yargılanmama göz yumdun. Kendi yaptığın bir şey yüzünden beni yargılamalarına... Herhalde beraat ettiğim gün çok sarsıldın. Lanetli hayatının en kötü günü oldu o.»

Harald, «Ben ne...» diye başladı.

Jonathan homurdandı. «Yalan söyleme. O değersiz, budalaca, yararsız hayatın boyunca durmadan yalan söyledin. Şarkı söyler, danseder, tuvaleri boyalara bularken... Buraya neden geldiğimi biliyor musun? Seni öldürmeye geldim.»

Jenny, «Jon,» diyerek ilerledi ve iki kardeşin arasına girdi. Jonathan'a bakıyordu.

Jonathan ıslak kolunu uzatarak kızı sanki o pek önemsiz bir şeymiş gibi itiverdi. Jenny duvara çarptı. Fakat sonra kendisini çabucak toplayarak tekrar atıldı. Yine iki kardeşin arasına girdi.

«Jon!» diye bağıırıyordu. «Benim ben, Jon!»

Genç adam ona baktı. «Evet, Jenny... Seni görüyorum... Jenny, senin herkesin diline düşmene neden olan o yalanları Harald'ın uydurduğunu biliyor musun? O pis dedikoduları kendisinin çıkardığını?»

Genç kız, haykırdı. «Bu bana vız gelir! Önemli olan bir tek şey var: Sen ve ben, Jon!»

«Benim için önemli olan şeyse onu öldürmek!» Harald'ın usulca gerilediğini farkederek atıldı, kırbaçı kardeşinin yüzüne indirdi.

Harald sendeleyerek geri geri gitti ve merdivene yuvarlandı. Kendisini korumak için kollarını kaldırmıştı. Jenny bütün gücüyle Jonathan'ın kolunu yakaladı. Genç adamın kendisini silkelemeye çalışmasına rağmen bu kola bütün gücüyle sarıldı. Dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Elbisesinin etekleri uçuşuyordu.

Harald, «İmdat! İmdat!» diye haykıırıyordu. «İmdat! İmdat!» Jonathan'la Jenny'nin yakınında boğuştuklarını duyuyor, fakat onlara bakmaya da cesaret edemiyordu. Sonra usulca, geri geri merdivenlerden çıkmayı denedi. Fakat Jonathan tekrar onun üzerine saldırdı. Sol eliyle Harald'ın gırtlığını kavrayıp kırbaçı kaldırdı.

Harald, «Beni öldürme!» diye bağıırarak boğazındaki öldürücü eli yakaladı. Gırtlığını sıkın parmaklardan kurtulmaya çalışıyordu. «Tanrım! Beni öldürme! Seni bu sefer gerçekten csarlar!»

Jenny kendisini toplamıştı yine. Jonathan'ın kırbaç tutan elini yeniden yakaladı. Ve eğilip bu eli ısırıldı. Genç bir kaplana benziyordu. «Bırak onu! Bırak onu!» Harald'ı boğan eli tırmaladı.

Jonathan o kadar şaşırmıştı ki, kardeşini bıraktı. Harald çabucak birkaç basamak çıktı. Kırbaç sol yanağını yarmıştı. Derin yaradan kan akıyordu. Duyduğu dehşetten bitkinleşmişti.

genç adam. O zamana kadar böyle bir şiddet hareketiyle karşılaşmamıştı. Jonathan'ın âdeta çıldırmış olduğunu, biri kendisine yardım etmediği takdirde öleceğini biliyordu.

Jonathan, Jenny'i fırlatıp atmaya çalışıyordu. Fakat kız sıkıca genç adamın boynuna sarılmıştı. Sessizce boğuşuyorlardı. Jenny o ana dek hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Kız Jonathan'ı bırakmaması gerektiğini biliyordu. Yoksa onu sonsuza dek yitirecekti. Sesini duyurmaya çalışarak, inliyordu. «Jon, sevgilim, sevgilim. Yapma. Hatırım için, Jon. Hatırım için. Jon, beni dinle. Bana bak, Jon.»

Jonathan kızın saçlarından yakalayarak onun başını omzundan kaldırdı. Jenny umutsuzca ağlıyor, genç adamın adını tekrarlıyor ve onu bırakmıyordu. Adamsa kızın o beyaz boynuna ve gözyaşlarına bakıyordu. Sonunda, «Jenny...» diyerek kızın saçlarını bıraktı. Jenny başını onun omzuna dayadı tekrar. Hıçkırıyor, titriyordu.

«Benim hatırım için, Jon. Benim için...»

Jonathan bitkin haldeydi. Sanki yere yığılacak, orada, Jenny'nin ayaklarının dibinde can verecekti. Yanağındaki yara-
dan kan akan korkak kardeşine baktı. Harald dehşetle merdivene büzülmüştü. Onu ölüm korkusundan çok karşılaştığı bu şiddet hareketi sarımsı. Jonathan yorgun bir sesle, «Pekâlâ Jenny...» diye mırıldandı. «Ağlama, Jenny. Her şey düzelecek, sevgilim... Her şey düzelecek.»

«Ah, Jon.» Kız başını kaldırarak genç adamı dudaklarından hırsla çptü.

Harald tırabzana tutunarak ayağa kalktı. Mendiliyle yüzünü siliyordu. Kan daima korkuturdu onu. Kendi kanını görünce yarı baygın bir halde parmaklığa dayandı. Jonathan, Jenny'nin omzunun üzerinden ona bakıyordu.

Genç adam, «Sen ölümü hak ettin,» diye homurdandı. «Sen bir köpeksin... Ve bir köpek gibi de ölmeye layıksın.»

Harald'ın sarsılmasının nedeni, gerçekte korkudan çok ağabeyinin gözlerinde gördüğü ifadeydi. Harald'a göre daima

olumlu ve uygar bir şekilde hareket edemeyen bir adam, insan sayılmazdı. Vahşi bir hayvan yerine konulurdu o. Jonathan'a baktı. Ve iki kardeş arasındaki nefret, fırlatıp atılmış bir bıçak gibi öldürücü bir şekilde parladı.

Harald titrek bir sesle, «Belki dediğin gibi öldürülmeye la-yığım,» diye mırıldandı. «Ama senin durumun da benimkin-den daha üstün değil. Sen herhalde çıldırdın.» Merdivende biraz dikleşti. Artık akan kanlarına da aldırmıyordu. «Beni dinle, Jon. Bunu yaparsan belki de hayatında ilk kez birini dinlemiş olacaksın.

«Mavis senin karın değildi. Kadın bana evlendikten bir yıl kadar sonra kendisini yanından uzaklaştırdığını söyledi. Onu hem yatağından, hem de hayatından çıkarıp attığını açıkladı. Mavis, Mavis'di. Sen de onu benim kadar tanıyordun. Hatta belki benden daha iyi. O gülünç, ahmak ve açgözlüydü. Ama bir kadındı. Onunla evlenmeye hiç hakkın yoktu.» Harald gök gürültüsünün kesilmesi için bir an bekledi. İki kardeş yine birbirlerine nefretle baktılar.

Harald, «Sen Mavis'e hiçbir zaman aldırmadın,» dedi. Öf-kelenmişti iyice. «Ona karşı sadece ihtiras duyuyordun. Eğer Mavis'i sevseydin, ona karşı sabırlı ve müşfik olurdun. Mavis senin sandığın gibi çıkmadıysa, suç kimseydi? Herhalde Mavis'de değil. O hiçbir zaman seni kandırmaya çalışmadı. Bu-nu yapabilecek kafa yoktu onda. Eğer sen de Mavis kadar aptal olmasaydın durumu hemen anlardın. Aslında bütün suç sen-deydi.»

Jonathan homurdandı. «Devam et.»

Harald'ın yüzünde hayatında ilk kez haşın bir ifade belir-di. «Ben Mavis'in peşinden koşmadım. O ısrarla beni aramaya başladı. O gerçekten senin karın olsaydı. Mavis'e elimi de sür-mezdim. O bana seni anlattı. Kendisine ne çirkin adlar taktığı-nı... Onu ölümle nasıl tehdit ettiğini... Aramızda gerçek bir aşk yoktu. O senden boşanıp benimle evlenmeyi düşünmüyordu.

Ben de Mavis'le evlenmeyi aklımdan bile geçirmiyordum. Bu Mavis için... bir tür... teselliydi.» Yüzünü sildi ve kanları görünce yeniden midesi bulanmaya başladı. «Onun hayatındaki tek erkek de ben değildim.»

«Biliyorum.» Jonathan kolunu Jenny'nin beline dolamıştı. Harald yorgun yorgun elini salladı. «O halde sorun nedir?»

«Benim hapiste çürümeme göz yumdun. Yargılanmama, şerefime leke sürülmesine aldırmadın. Bir yıldan beri feci bir hayat sürüyorum. Bu da sana vız geldi. Oysa biraz konuşman her şeyi düzeltebilirdi.» Jonathan'ın sesi, yorgunluğu ve müt-hiş öfkesi yüzünden iyice haşınlaşmıştı.

Harald, «Tanrım!» dedi. «İdam edilmene gerçekten göz yumar mıydım sanıyorsun? Eğer öyle düşünüyorsan, o zaman hepten çıldırmışsın demektir.»

«O halde neden başlangıçta konuşmadın?»

Harald acı acı güldü. «Çünkü ulu Jonathan Ferrier'in ben-den daha güçlü bir insan olduğunu düşünüyordum. O benim gibi zayıf değildi ve daha da azimliydi. Her şeye dayanacağını ve bunlara aldırmayacağını sanıyordum. Seni mahkûm etmeyeceklerinden de emindim. Gerçekten de öyle oldu. Bu yüzden bunun geçici bir şey olduğunu düşünerek sesimi çıkarmadım. Her şey kısa bir süre sonra unutulacaktı. Senin de buradan çıkıp gideceğini umuyordum. Hambledon'dan çok nefret ediyordun. Senin için daha geniş alanlar vardı. Benim gerçeği başkalarına açıklamamın hiç önemi yoktu. Bunu yapmadım diye bir şey oldu mu? Kim mahvoldu? Kim yaralandı?»

Jonathan, «Ben,» dedi.

Harald ağabeysine hayretle baktı. «Sen mi? Bunların senin için hiç önemi yoktu. Ya da pek az önemi vardı.»

Jonathan kardeşinin buna gerçekten inandığını farkettil. «Bu benim bütün hayatım demekti. Kent benim her şeyimdi. Hambledon'a verebileceğim her şeyi vermiştim.»

«O halde sen sandığım gibi bir insan değilmişsin.» Harald başını merdivenin yanındaki duvara dayayarak, soluk almaya

çalıştı. «Annemle babam daima seni çok sevdiler. Sadece senin için yaşadılar. Onlar için ben bir hiçtim. İşte bu yüzden sonunda senin benden daha üstün, daha güçlü, daha usta, daha azimli ve kararlı bir insan olduğuna inanmaya başladım. Ama anlaşılan annemle babam da benim gibi yanılmışlar. Ve hayatımda ilk kez onlara acıyorum. Hambledon'a verebileceğin her şeyi vermişsin! Hayatımda duyduğum sözlerin en tatsız ve yavanı bu. İyi ki babam hayatta değil. Bu sözler onu bile utandırırdı.» Aşağıda duran Jonathan'a gitgide artan bir hayretle bakıyordu. «Aslında sen cesur da değilsin! Sende sadece kaba bir güç var. Vahşi bir hayvanda da bulunur bu. Son yıl zaten bunu sezmeye başlamıştım. Ama kendi kendime yanıldığımı söylüyordum. Bazı zamanlar da sıkıntılı ve umutsuz bir halin vardı. Ben bunu gururunun kırılmış olmasına veriyordum. Oysa aslında bu Tanrının belâsı kent senin kalbini kırmış!» Harald hafif bir yorgunlukla güldü. «Bir baytara bile lâıyk olmayan bu Hambledon gibi bir kent!»

Jonathan sesini çıkarmadı. Eğilip Jenny'nin korku dolu gözlerine baktı. Kıza güven vermek için onu kendisine iyice çekti. Yorgunluğu gitgide artıyordu. Bitip tükenmişti.

Harald, «Ben senin gitmeni istiyordum,» dedi. «Bana inanmayacaksın ama bunun senin için daha iyi olacağını düşünüyordum. Sen yıllar önce ayrılmalıydın buradan. Mavis bu bakımdan haklıydı. Daha sonra da Hambledon'dan çıkıp gitmeni istedim. Çünkü günün birinde gerçeği öğrenmenden ve bu gece yapmaya kalkıştığın şeyi denemenden korkuyordum. Birimizden birinin gitmesi gerekti. Ben gidemezdim. Çünkü bu Tanrının cezası adaya bağlanmıştım.»

Jenny ilk kez konuşmaya karıştı. «Fakat gidebilirsin... Gideceğini söylüyordun.»

Harald ona bakarak gülümsedi. «Jenny, Jenny... Gideceğim ama seninle birlikte.»

Kız bir çocuk gibi gözlerini iri iri açarak ona baktı. «Ben

sana böyle bir şey söylemedim ki. Evlenebileceğim tek erkek Jon. Ondan başka hiç bir erkeği istemedim ben.»

Harald'ın yüzün acıyla gölgelendi. «Jenny, onun nasıl bir adam olduğunu gördün. Bu gece... Öfkelendiği zaman sana dokunmayacağını, senden hiçbir zaman nefret etmeyeceğini mi sanıyorsun? Onunla bir cehennem hayatı süreceksin. Hem de öyle kıbar bir cehennem hayatı olmayacak bu. Ona meydan oku, red et, isteklerine karşı koy, hemen boğazına sarılacaktır. Benim boğazıma sarıldığı gibi.»

Jenny, «Bu önemli değil,» dedi. «Onu istiyorum. Bu elimde değil.»

Harald, «Senin onunla gitmene izin vermeyeceğim, Jenny,» diye mırıldandı. «Ne bu gece, ne de başka zaman. Bunu seni korumak için yapacağım.» Hayatında hiç cesur olmamıştı Harald. Fakat şimdi Jenny'nin uğruna büyük bir cesaret gösteriyordu. Ağabeyisine, «Nasıl bir insan olduğunu kendin de biliyorsun,» dedi. «Bunu benden daha iyi biliyorsun. Eğer Jenny'e karşı en ufak bir duygun varsa, onu bırakırsın.»

Jonathan, Jenny'e baktı. «Harald'ın sözlerini duydun. Ne diyorsun, Jenny?»

«Seninle başa çıkılamaz.» Kız, yanağını genç adamın omzuna dayadı. «Tanıdığım insanların en korkuncusun. Seninle evlenirsem, beni bu yüzden hiçbir zaman bağışlamayacaksın sanırım.»

Jonathan, «Herhalde,» diye cevap verdi. «Ama belki de bağışlarım.»

Harald başını çevirerek ağır ağır basamaklara çöktü. Kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturarak başını dirseğine dayadı. Tümüyle ezilmiş ve teslim olmuş gibi bir hali vardı.

Jonathan, Jenny'e, «Bir pelerin al,» dedi. «Bir şal. Seni bu gece anneme götüreceğim. Adanın durumu tehlikede. Sular yükseliyor.» Kızın yanağına dokundu. «Galiba ben aslında seni almaya geldim.»

«Evet. Tabii.» Jenny merdivene doğru gitti. Harald'a yaklaşıncı da durakladı. Başını çevirmiş olan genç adama, «Sen de bizimle gel, Harald,» dedi. Sonra hızla merdivenden çıkarak karanlıklarda kayboldu.

Jonathan, başını eğmiş olan kardeşine bakıyordu. «İkimiz de budalaca bir karışıklığın kurbanı olmuşuz. Ben daima annemin seni sevdiğini sanırdım. Bu yüzden ikinizden de nefret ederdim. Babamın ne olduğunuysa çok zama nönce öğrenmiştim. Hatta sana da babamı fazla ciddiye almamanı söylemiştim. Hatırlıyor musun?»

Harald boğuk bir sesle, «Hatırlıyorum,» diye cevap verdi.

Jonathan, «Ferrier ailesinin erkeklerinin fazla zeki olduklarını sanmıyorum,» dedi.

Harald kavuşturduğu kollarının arasından mırıldandı. «Bu sözü sadece kendin için söyleyebilirsin, Jon.»

Jonathan ilk kez güldü. Buruk bir gülüştü bu. Elindeki kırbaça baktı. Sonra da bunu holün bir köşesine fırlattı. «Herhalde seni öldürmeyecektim...»

Harald başını kaldırdı. Jonathan kardeşinin bitkin ve yorgun bir halde olduğunu gördü. «Ah... Eğer Jenny olmasaydı beni pekâlâ öldürecektin.» Eiini yanağına dokundurdu. Parmaklarına bulaşan kanı görünce de yüzünü buruşturdu. «Yoksa bunun sevgi dolu bir okşama olduğunu mu iddia edeceksin?»

Jonathan bir koltuğa oturdu. Şimdi Jenny'i büklerlerken hole derin bir sessizlik çökmüştü. Sadece gök gürültüsü, rüzgârın ve suyun homurtusu duyuluyordu. İki kardeş ne birbirlerine bakıyorlar, ne de konuşuyorlardı.

Robert Morgan, Marjorie Ferrier'in yatak odasına girdi. Kadına, St. Hilda'dan genç ve hareketli iki hemşire bakmaktay-

dılar. Başını yastıklara dayamış olan Marjorie'nin gözleri kapıya dikiliydi. Robert içeri girince kadın, konuşmamasına rağmen, genç doktoru hemen bakışlarıyla sorguya çekti. Robert, Marjorie'nin nabız atışları hemen hemen duyulmayan zayıf bileğini tuttu.

«Nehir kurtarma gemisi onları almaya gitmiş. Bu tarafa çıkıyorlar. Size söyledim. Endişelenecek hiçbir şey yoktu, Mrs. Ferrier.»

Kadının beyaz dudaklarının arasından iki sözcük döküldü. «İkisi de mi?»

Robert başını salladı. «Üçü de. Ve iki hizmetkâr. Kurtarıcılar beş kişi getirdiklerini işaretle bildirdiler. Herhalde adada onlardan başka kimse yoktu.»

Marjorie'nin gözleri doldu. Robert, parmaklarını kadının nabzına bastırarak onun yüzüne baktı.

Marjorie'yi Jonathan'ın odasında yerde baygın bulan hizmetçi kız çağırmıştı Robert'i. Marjorie kendisine gelince genç doktora fısıltıyla Jonathan'ın evden nasıl deli gibi fırladığını ve oğlunun ne yapmak niyetinde olduğunu anlatmıştı. Robert de hemen fırtınadan zarar görenlere yardıma çalışan nehir polisi-ne başvurmuştu.

Yorgunluktan gözleri iyice kızarmış olan Robert, «Neredeyse gelirler,» dedi. Genç adam gece yarısından sonra fırtınada yaralananlara bakmış durmuştu. Şimdi tekrar gece yarısı yaklaşıyordu.

Marjorie konuşamayacak kadar bitkindi. Robert'e bakışlarıyla teşekkür edebildi. Gözlerini kapadı ve güçlükle başını yastığın üzerinde çevirdi. Robert hâlâ onun bileğini tutuyordu. Kadının nabzını saymaktaydı. Kaşları çatılmıştı. Eğer Mrs. Ferrier oğulları gelmeden ölürse, diye düşünüyordu. Tabii suç Jonathan'da. O böyle bir felakete de layık. Ah, evet. O Allahın cezası budala çok çekti. Bu gerçeği ancak bir ahmak redde-

der. Fakat annesini bu şekilde sarsması, ona ne yapmak niyetinde olduğunu açıklaması bağışlanacak gibi değil.

Marjorie uykuya dalmış gibiydi. Robert kendi kendine, «Neredeyse gelirler,» diyerek aşağıya, sabah odasına indi.

Genç rahip de onun kadar yorgundu. McNulty de Robert gibi uyumadan çalışmış, yaralananları avutmuş, kayıpları aramıştı. Robert içeri girerken, başını hem umut ve hem de korkuyla kaldırdı.

Genç doktor, «Henüz dayanıyor,» dedi. «Ama bütün söyleyebileceğim bu kadar. Onlar da artık gelseler.»

Rahip içini çekti. «Ben de bunu biliyorum. O Jonathan da! Ona çok acıyorum. Annesi onu görmeden ölürse Jonathan hiçbir zaman kendisini bağışlamaz.»

Robert yukarıda ölmekte olan kadını düşünüyordu. «Neredeyse bunu dileyecektim.»

Rahip ona hüzünle güldü. Altın gözleri lambanın ışığında parlıyordu. «Hayır, bunu dilemeyeceğini biliyorum, doktor. Jon amansız bir düşmandır ama çok da candan bir dosttur.»

Robert kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. Bir koltuğa oturarak derin derin düşünmeye başladı. Sonra, «Belki sen haklısın, muhterem peder,» dedi. «Jon'un hastalarına nasıl davrandığını gördüm. Çocuklarla yaşlılar onu çok seviyorlar. Yalandan hasta olanlara çok sert davranıyor, diğerleriyle de kaba kaba şakalaşıyor. Fakat hastalar ona güven ve saygı duyuyorlar. En önemlisi de bu sanırım.»

«Evet, bu çok önemli, doktor. Jon, hastalara nasıl davranılması gerektiğini biliyor. Onun öğrenemediği hasta olmayanlara nasıl davranacağı. Acizler içine dokunuyor. Kendisine eşit olanlara karşıysa çok amansız.»

Fırtınanın uğultusunu dinlediler.

«Galiba hafifliyor.» Robert içini çekti. Bir yandan da, Jonathan benim durumumda olsaydı ne yapardı acaba, diye düşünüyordu. Beni istemeyen, başkasını seven bir kıza âşığım. Herhalde Jon, rakibini doğrar, kızı da zorla alırdı. Böyle bir

şey ondan pekâlâ beklenir. Jenny... Robert yorgun bir tavırla koltukta kendini bıraktı. Jenny, Jonathan'la evlendiği takdirde pek hareketli bir hayat sürecekti. Ama hiçbir zaman huzur içinde olamayacak. Fakat Jenny karakter sahibi bir kız. Belki Jonathan'dan daha yüksek sesle bağırmasını, onu yönetmesini öğrenir... Jenny'e karşı duyduğu aşk Robert'in bitkinleşmesine, sanki birini kaybetmiş gibi kalbinin acı ve özlemle dolmasına neden oluyordu.

Rahip McNulty, «Ben Hambledon'a, Jon'un karısının ölümünden birkaç ay önce geldim,» dedi. «Mrs. Mavis Ferrier'le hiç tanışmadım. Fakat onu kentte arabayla gezerken göürdüm. Mavis, yaşlıların ve şairlerin, 'rüyâ gibi bir kadın,' dediği tiptendi.»

Robert kuru bir sesle, «Jon, Jenny'le evlenecek,» dedi.

Rahip başını salladı. «Bunu bana Jonathan'ın annesi birkaç hafta önce söyledi. Daha Jonathan'ın kendisinin bundan haberi yokken.» Dikkatle Robert'e baktı. «Kitchener'lar ne kadar iyi insanlar, değil mi? Miss Maude Kitchener ise pek güzel.»

Robert kayıtsız bir tavırla, «Ya...» diye cevap verdi. «Evet. Gerçekten öyle.» O gece annesiyle Kitchener'larda yemek yemeleri kararlaştırılmıştı ama fırtına her şeye engel olmuştu. Robert'in gözlerinin önünde birdenbire Maude belirdi. Kızıl saçlı, güzel gözlü, tatlı sesli, çekingen Maude. Kız, Jenny'den ne kadar farklıydı! Jenny, bütün o görünüşteki çekingenlik ve saygısına rağmen siyah beyaz ve mavi bir kasırgaydı. Jenny, güçlüydü. Maude ise hiç de güçlü sayılmazdı. Robert'in genç ve sevecen kalbi Maude'a karşı şefkatle doldu.

Rahip hafifçe öksürdü. «Bu akşam St. Hilda'da, ihtiyar Mr. Jonas Witherby'nin dün gece yatağında ölmüş olduğunu duyudum.»

«Ben de duyudum bunu.» Robert birdenbire güldü. «Herhalde Jon, dul kalan Prissy'e pahalı çiçeklerle dolu bir sepet yollayarak, onu kutlayacak.»

«Evet. Jonathan'dan da bu beklenir. Jonas korkunç bir ih-

tiyardı. Bazı şeyler duydum. Ve kendim de bazı olaylara tanık oldum.»

Robert, «İğrenç bir ihtiyardı o,» dedi. «Dejenere. Ama tıpkı bir azize benzerdi.»

«Oysa Jonathan'da da romantik bir şeytan hali var. Ah, galiba kapı açıldı.»

Robert'le rahip ayağa kalkarak hole çıktılar. Sırılsıklam üç kişi vardı şimdi orada. Jenny, Jonathan ve Harald Ferrier. Üçü de bitkin ve şaşkındılar. Harald'ın yanağındaki uzun ve derin bir yaradan kan sızıyordu. Yeni gelenler hiçbir şey söylemeden rahiple doktora baktılar. Jenny başındaki şalı alarak dalgın dalgın silkeledi.

Jonathan bir Robert'e bakıyordu, bir rahibe. «Ne var?»

Robert, «Mrs. Ferrier...» dedi. Sonra da Jonathan'ın o hasin amansızlığıyla ekledi. «Ölüyor. Tehlikeli bir kalp krizi geçirdi.» Elinde olmadan böyle sert sert konuşmuştu. Jonathan'ın siyah gözlerinin kısıldığını gördü. Harald bağırdı. Jenny usulca inledi. Robert dikkatle Jonathan'ı süzüyordu. «Bir şey annenin müthiş bir şok geçirmesine sebep olmuş. Onu, hizmetçilerden biri yukarıda bir odada baygın bulmuş. Üç, üç buçuk saat kadar önce beni çağırdı. Ben de elimden geleni yaptım. Fakat korkarım Mrs. Ferrier sabaha çıkmayacak.»

Harald ağabeyine baktı. «Buna sen neden oldun! Annemi sen öldürdün!» Yarası tekrar kanamaya başlamıştı. Birkaç damla çenesinden süzüldü.

«Sus!» Jonathan, Harald'a baktı. Yüzündeki ifade öyle korkunçtu ki, kardeşi irkildi. Jonathan, Robert'e döndü sonra. «Çabuk! Annem için neler yaptığını anlat!»

Genç doktoru büyük bir dikkatle dinleyerek başını salladı. «İyi. Şimdi gidip anneme bakacağım.»

Robert mırıldandı. «O iki oğlunu da görmek istiyor, sanırım. İkinizin de güven içinde olduğunu öğrenmek istiyor. İkinizin de.» Jonathan'ın gözlerinin içine baktı. «Ben ikinizi birden onun yanına götüreceğim. Fakat üstünüzü başınızı değiştirme-

niz daha doğru olur. Anneniz sizi nehrin dibinden çıkardıklarını sanarak ikinci bir şok geçirebilir.»

«Siz olmasaydınız ne yapardık bilmem, doktor.» Harald hemen hemen eskisi kadar nazikti. «Nehir polisi bizi onlara sizin haber verdiğinizi söyledi.»

«Minnetimizi daha sonra açıklarız.» Jonathan, hızla merdivenlere doğru gitti.

Harald onun arkasından bakıyordu. Yüzünde hiç de hoş olmayan bir ifade belirmişti, «Ağabeyim ne kadar otoriter, değil mi? Pek de kibar ve medeni.»

Jenny kadife sedire çökerek elleriyle yüzünü örttü. Robert onun yanına gitmek, kızı teselli etmek istiyordu. Harald ise gözlerinde derin bir aşk ve ıstırapla Jenny'ye bakmaktaydı. «Jenny'ciğim... Umudumuzu yine de kaybetmemeliyiz. Bitkin halde-sin. Konuk yatak odalarından birine çıkararak yatmam iyi olur.»

Robert, «Sabah odasına kahve ve yiyecek getirecekler,» dedi. Bir yandan da, demek Harald da bizden, diye düşünüyordu. Ekledi. «Mrs. Ferrier dinleniyor. Onun için acele yok. Mr. Ferrier siz ve Miss Jenny, elbisenizi değiştirip, sonra yanımıza gelin.»

«Herhalde ağabeyimin yas kılığına benzeyen elbiselerinden birini giymek zorunda kalacağım.» Neşeli bir tavırla konuşmaya çalışmıştı. Fakat hâlâ Jenny'ye bakıyordu. «Sular çok yükseldiği için elbise alacak vakit bulamadık. Jenny? Belki hizmetçi kızlar sana giyecek bir şeyler bulabilirler.»

Jenny titriyordu. Ellerini indirdiği zaman kuru gözlerini, acıyla dolu beyaz yüzünü gördüler. «Jon kendini hiçbir zaman bağışlamayacak.»

Harald, «Öyle olmasını dilerim,» diye homurdandı. Sonra da Robert'e döndü. «Ona gidip elbise isteyemeyeceğim. Bana bu yardımı yapmak nezaketini gösterir misiniz, doktor?»

Robert durumu anlamıştı. Harald'ın yanağındaki yaraya baktı. «Yüzünüz fena yarılmış, Mr. Ferrier. Bir banyo bulalım

da o yaranızla biraz meşgul olayım.» Durakladı. «Düştünüz galiba.»

Jenny buz gibi gözlerle Harald'a bakıyordu. Fakat genç adam neşeyle, «Yok canım,» diye cevap verdi. «Ağabeyim bana, kendisine ait olan şeylere bundan böyle dokunmamamı bu biçimde ihtar etti. Ölü karısına gösterdiğim nezakete kızmış olduğu anlaşılıyordu.»

Jenny'nin güçlü berrak sesi etrafta yankılandı. «Nasıl da böyle konuşmaya cesaret ediyorsun? Jonathan'ın neden öyle hareket ettiğini biliyorsun!»

Harald ona bakarak eğildi. «Neyse ki senin sayende onun elinde ölmekten kurtuldum.» Robert'e göz kırptı. «Buna kardeşçe bir tartışma da diyebilirsiniz.»

Jenny bağırdı. «Dr. Morgan'la Rahip McNulty'e durumu özellikle yanlış anlatıyorsun, Harald! Ne kadar iğrenç bir şekilde hareket etmiş olduğunu sen de biliyorsun!»

Harald başını eğerek kızın gözlerinin içine baktı. Gülüyordu. «Biz Ferrier'ler çok kötü erkekleriz. Bunu unutmamalıydın, Jenny.»

«Unutacak değilim zaten.» Jenny kalkarak merdivenlere gitti. Yerde ıslak izler bırakarak yukarı çıktı.

Harald, «Bu aşağılık küçük kentten yakın zamanda ayrılmak niyetindeyim,» diye mırıldandı. «Fakat burada kalmayı ve ağabeyimle Jenny'nin evliliğini seyretmeyi isterdim. Pek zevkli olurdu bu. Jenny, Mavis gibi değil. Bir bakıma Jon'a uygun o. Bunu bir iltifat olarak da söylemiyorum.»

Robert endişelenmişti. «Jon korkunç bir hal alabiliyor. Miss Jenny henüz pek genç. Jonathan ise ondan çok büyük. Neyse... Bir banyo bulalım, Mr. Ferrier. Çantam, sabah odasında. Beni bir dakika beklerseniz...»

Harald, rahiple yalnız kalmışlardı. Genç adam yanağından akan kanları silerek, «Korkarım Ferrier'leri en kötü hallerinde gördünüz,» dedi.

McNulty hafifçe gülümsedi. «Çoktan beri böyle bu...»

Harald ona neşeyle güldü. O sırada Robert de elinde çantayla hole çıkmıştı. Harald'ı alarak yukarı götürdü. Rahip de içini çekerek sabah odasına döndü. Fırtına hafifliyordu...

Marjorie'nin kapalı kapısının önünde buluştular. Jonathan'la Harald koyu renk ipek ropdöşambırlar giymişler, Jenny ise pamuklu bir sabahlığa sarılmıştı. Islak saçlarıyla küçük bir kıza benziyordu. Robert, «Ben onları Mrs. Ferrier'in yanına sokacağım, Jenny,» dedi. «Sen daha sonra gelersin.»

Jenny'nin yüzünde isyan dolu bir ifade belirdi. Fakat Jonathan, «Annemin rahatsız edilmemesi gerekiyor, Jenny,» diye hatırlattı. «Onun için lütfen aşağıya in ve bizi bekle.»

Robert kapıyı usulca açtı. Sessiz, ışıklı odaya girdiler. Marjorie uyanmıştı. Oğullarına baktı çabucak. Dudakları titriyordu.

Robert, «Habil'le Kabil, Mrs. Ferrier,» dedi. «Ama hangisinin hangisi olduğunu bilmiyorum.»

Jonathan hemen yatağa yaklaşarak annesinin nabzını tuttu. Kaygılanmış ve alnında birdenbire ter taneleri belirmişti. Robert'in getirdiği çantadan stetoskopu aldı. Elleri hiç titremiyordu. Annesinin üzerine eğilerek, onun kalbini dinledi. Marjorie ince, biçimli elini kaldırarak oğlunun başına koydu. Fakat bir yandan da sevecenlikle Harald'a bakıyordu. Ama Harald'ın yaralanmış olduğunu farkedince yüzünü buruşturdu.

Jonathan, «Adrenalin,» dedi. Robert iğneyi hazırladı. Hemşireler yatağın ayak ucuna toplandılar. Sonra Jonathan, Robert'in cesaret edemeyeceği bir şeyi yaptı. İğneyi annesinin göğsüne sapladı. Kadın hafifçe inleyerek gözlerini kapattı.

Jonathan yatağın kenarına ilişti. İlk kez annesinin yüzüne bakarak onun bileğini tuttu. Gözlerini dua ediyormuş gibi kapamıştı. Robert, dua ettiğini hiç sanmam, diye düşündü. Harald da yatağın öbür tarafına geçerek annesinin elini kavradı. Ne kadar soğuk ve ıslaktı bu el! Harald çocukluğundan be-

ri ilk olarak ağlamak istedi. Sonra gözleri yaşararak karyolanın yanında diz çöktü. Alnını yatağa dayadı.

Jonathan, «Morfin,» dedi. «On beş miligram.» Sesi sakin ve anlamsızdı. Annesinden başka kimseye bakmıyordu.

Robert cevap verdi. «Ona saatler önce morfin yaptım.»

Jonathan aynı sesle emri tekrarladı. Robert bu hakaret karşısında kıpkırmızı kesildi. Fakat Jonathan'ın istediğini de yerine getirdi. Marjorie kesik kesik, hızla soluyordu. Jonathan tekrar annesinin kalbini dinledi. Genç adamın rengi iyice solmuştu. Robert'e bakmadan iğneyi aldı ve bunu çabucak annesinin gevşek koluna soktu. Hemşirelere, «Sıcak su dolu buyotlar getirin,» dedi.

Hemşireler telaşla dışarı fırladılar. Biraz sonra havlulara sardıkları buyotlarla dönüyorlardı. Jonathan yatak örtülerini açarak buyotları annesinin mermer kadar beyaz ve soğuk ayaklarının etrafına dizdi. Sonra Marjorie'nin ince, uzun vücudunu dikkatle örterek tekrar beklemeye başladı. Marjorie şimdi derin derin içini çekiyor ve başını sağa sola çeviriyordu.

Sonra Jonathan konuşmaya başladı. «Anne? İyileşeceksin. Beni duyuyor musun, hayatım? Hepimiz yanındayız. Seni bırakmayacağım, anne.»

Kadın, ıstırapı arasında, «Ah, Jon,» diye fısıldadı. «Ah, Harald...» Bileğini Jonathan'ın parmaklarının arasından kurtarak oğlunun elini tuttu. Diğer elini de Harald'ın eğik başına koydu.

Harald boğuk bir sesle, «Beni bağışla anne,» dedi.

Marjorie mırıldandı. «Ah, yavrum...»

Jonathan, «Çok üzgünüm,» dedi. «Bana inan, anneciğim. Çok üzgünüm.»

Marjorie o zaman gülümsedi. Huzur dolu tatlı bir tebessümü bu. Gözlerini açtı. Parlak gözlerinde derin bir şefkat vardı. «Çok mutluyum. Yıllardan beri bu kadar mutlu olmamıştım.» Dudaklarına hafif bir renk gelmişti. Gözlerini kapayarak uykuya daldı.

Robert, «İkiniz de böyle bir anneye lâıyk değilsiniz,» diye homurdandı. Dönerek odadan çıktı.

Sonra iki kardeş gözgöze geldiler. Bakışları soğuk ve ihtiyatlıydı. Jonathan, «Yüzündeki yara izinin hayatının sonuna kadar geçmeyeceğini umarım,» diye homurdandı. Fakat hafifçe gülümsüyordu.

Harald, «Ben de Jenny'nin seni öldüreceğini umuyorum,» dedi.

Ondan sonraki günlerde Ferrier konağı Marjorie'ye gönderilen çiçekler ve armağanlarla dolup dolup taşıtı. Jonathan'a da kutlamalar yağıyordu. «Sevgili senatörümüz, senin masum olduğunu kuşku götürmeyecek bir şekilde kanıtladı. Biz de zaten ta başından beri böyle olduğunu biliyorduk. Bizi artık terketme. Sana ihtiyacımız var. Daima vardı.»

Bir hafta önce olsaydı Jonathan bu mektupları öfke ve tiksintiyle okur, onlara hakaret dolu cevaplar da verirdi. Fakat genç adam o ilk öfkeli tepkiden sonra hoşgörüyü gülüyordu artık.

Tabii arkadaşlarına, «Campion'a inanıyorlar,» demekten de kendini alamadı. «O yalancının, sahtekârın biriydi. Bana hiç bir zaman inanmadılar. Oysa ben yalan söylemem. Bu durumun alaya gelecek bir yanı olmalı. Ama ben bayağı ve kaba alaylardan hiç hoşlanmam.»

Louis Hedler, «Jon, Jon,» diye cevap verdi. «'Güzel bir biçimde sonuçlanan her şey iyidir'...»

Jonathan başını salladı. «Hiçbir şey iyi bir biçimde sonuçlanmaz. Ben karamsarım.» Louis'i sert, bağışlamayan bir kuşkuyla süzdü. «Bu komedi için seni kutlamama izin ver, Louis. Palyaçoların ağırbaşlı, fikirlerine saygı duyulan insanlarmış gibi davrandıklarını seyretmek bana zevk vermez. Bence ger-

çeğin kendisine özgü bir ağırbaşlılığı olmalıdır. Yoksa yine saf-
lık mı ediyorum?»

Louis Hedler, «Bu görüş açısına bağlı,» dedi. «Ha, aklıma
gelmişken... St. Hilda'nın başoperatörlüğünü kabul ediyorsun,
değil mi?»

«Bu öneriyi yaparken ciddi miydin?»

«Tabii, oğlum. Ama doğrusu diğer operatörlere nasıl dav-
ranacağını düşündükçe biraz kaygılanmıyor değilim. Onlara
karşı fazla haşın olmayacağını umarım.»

«Hata yaparlarsa benden anlayış beklemesinler. Hasta her
şeyden önemlidir.»

«Alkışlanacak bir düşünce bu. Hasta daima her şeyden
önemli olmalıdır. Ama bir operatörün dürüstçe bir hatasını faz-
la büyütme, ortalığı velveleye vermek de herhalde doğru ol-
maz.»

«Eğer operatör gerçekten usta bir doktorsa, tabii. Ama
ben yanımda şarlatan istemem.»

Louis içini çekti. «Bu bakımdan kendin karar verirsin, Jon.
Ama kimseyi başkalarının önünde rezil etmeye kalkışmayaca-
ğını umarım.»

Hambleton, Jonathan'ı işlemediği cinayetlerden dolayı ba-
ğışlamıştı. Böylece kent kendi kendisini de bağışlamış oluyor-
du. Jonathan, zaman zaman patlama noktasına geliyor, fakat
Louis'in yöneticiliği ve rahibin uyarılarıyla kendini tutuyordu.

Marjorie artık tehlikeyi atlatmıştı. Harald ise incelik göste-
rerek babasının konağından ayrılmış, Quaker Oteline yerleşmiş-
ti. Jenny'i ağabeyiyle yanyana görmeye dayanamayacaktı. Su
basmış olan adaya da o ara dönmesi imkânsızdı.

Jenny, Jonathan'a Harald'a yaptıkları anlaşmayı anlatmış-
tı. Genç adam o zaman neşeyle gülmüş ve, «Yavrum,» demiş-
ti. «Sen henüz kanun önünde ergin sayılmazsın. Ancak ara-
lıkta yirmi bir yaşına basacaksın. Bu yüzden de şimdi imzala-
yacağın anlaşmalar hiçbir işe yaramaz. Bunu sana söyleyen ol-
madı mı? Ama benimle hemen evlenirsen, o zaman ben yasa

olarak senin vasin sayılırım. O zaman senin adına anlaşmalar da imzalarım.»

Jenny, «Vasiye benim değil senin ihtiyacın var, Jon,» diye cevap vermişti.

«Ee?... Kararın nedir, Jenny? Harald'ı serbest bırakıp, onun neşeyle Hambleton'dan ayrılmasına razı olacak mıyız? Yoksa kendisini sen aralık ayında yirmi bir yaşına basıncaya kadar adaya mı hapsedeceğiz yine? Bir şey daha var: Seninle aynı evde olmak fakat yatağını paylaşmamak bana çok zor geliyor, sevgilim. Bana acı da bir gece kapını açık bırak.»

Jenny kıpkırmızı kesilmişti. «Pekâlâ. 30 Eylülde evleniriz.» Tereddütle Jonathan'a bakıyordu. «Herkes ne diyecek?»

«Başkalarından bize ne, Jenny? Kendi hayatımızı yaşayacağız biz.»

Jenny, Marjorie'nin bakımında hemşirlere yardım ediyordu. Kadın pek mutluydu. Genç kıza, «Sevgili Jenny'ciğim,» dedi. «Yakında bir de kızım olacak. Zaten ben seni daima kızımışsın gibi sevdim. Çocukken seni seyreder ve anneni kıskanırdım. Senin de kızların olacağını umarım, Jenny. Kızlar bir anneyi mutlu ederler. Hiçbir erkek kadınları anlayamaz. Kadınlar ise zaman zaman erkeklerin kalplerinin, kafalarının içini görür gibi olurlar. Onun için de annelerle kızlar kocalarının, oğullarının ve babalarının beklenilmeyen, mantıksızca hareketlerine birlikte gülebilirler. Ama güdüklerini de hiçbir zaman belli etmemelidirler. Erkekler o kadar ince ve duyarlı yaratıklardır ki...»

Jenny, «Onlar çok da tehlikeliler,» diye cevap verdi. «Bazen hiç evlenmememin daha doğru olacağını düşünüyorum.»

Marjorie, güldü, «Eh, birinin de onlarla evlenmesi gerek. Yoksa erkekler çabucak mağara devrine dönerler.»

Jenny, Jonathan'a adayı bir müze haline sokmalarını da önerdi. Genç kız için oranın hiçbir değeri kalmamıştı artık. Bunun nedenini de anlayamıyordu.

Jonathan, onun bu önerisine, «Bırak canım,» diye cevap verdi. «Bir sürü masraf edeceksin. Oysa bu parayla St. Hilda'-

da bir verem kliniği, Dostlar'da da bir kanser araştırma merkezi açabiliriz. Bunlar daha da işe yararlar.»

Jenny elini salladı. «Benim hepsine yetecek kadar param var, Jon.»

«Harald payını aldıktan sonra da mı?»

«Cimri olma, Jon. Düşündüklerimizin hepsini yapabiliriz. Para nedir ki? Harcamaktan başka ne işe yarar?»

«Jenny, bana öyle masum masum bakıyorsun ki, neredeyse beni de buna inandıracaksın.»

«İnsanların ruhlarının da vücutları kadar ilâca ihtiyacı var, Jon.»

Genç adam, kızı tutkuyla öptü. «Belki bu gece benim ruhumu tedavi edersin, Jenny?»

Genç kız, «30 Eylül'e kadar bekle,» diye cevap verdi. «Bir gün önce bile olmaz. Durumu Rahip McNulty'le de konuşmamız gerek.»

Jonathan, Robert Morgan'la da uzun uzun görüşmeler yaptı. «Muayenehanemi geri alacağım, Bob. Eğer Hambledon'da kalmaya katlanabilirsen, o zaman seninle birlikte çalışırız.»

Robert'in yüzünde çok üzgün bir ifade vardı. «Bilmem ki... Tabii muayenehanemi sana geri satacağım. Burada kalmaya kesinlikle karar vermiş olduğun belli.»

Jonathan başını salladı. «Bob, Bob. Çok gençsin. Sana o eski atasözünü daha önce de tekrarladım. 'Erkekler ölür ve cesetlerini kurtlar yerler...'»

«'Fakat onların ölmelerinin nedeni de aşk değildir.' Biliyorum. Bu atasözünü çok seviyorsun. Ama senin buna inanmadığından da eminim. Duyduğuma göre kardeşini öldürmek için öfkeyle adaya koşmuşsun... Ama... Jenny orada olmasaydı herhalde o fırtınada adaya gitmek için çabalamazdın. Kardeşini başka bir yerde kıstırır ve onu herkesin önünde bir güzel döverdün. Tabii başkalarına ders vermek için.»

Jonathan bir kahkaha attı. «Belki... Ama 'iyi dostlarımla' yaydıkları bu öykünün bana bir zararı olmadı. Tersine...»

Robert homurdandı. «Ah... Herkes kabadayılardan hoşlanır, Sen modası geçmiş bir adamsın, Jon.»

Jonathan, «Yok canım,» dedi. «İnsanlar hâlâ romantik. Ha, aklıma gelmişken. Duyduğuma göre Maude Kitchener'in akli fikri sendeymiş.»

«Sen de çok şey duyuyorsun.» Robert, Jenny'i düşünüyordu. Onun başka birinin karısı olduğunu bile bile Hambleton'da nasıl yaşarım? Jenny benimle evlenseydi, annemi ne yapıp yapar Philadelphia'ya geri yollardım. O güzel evimi de böylece annemin elinden kurtarmış olurdum. Aslında konağın güzelliğini koruyabilmek için evlenmeye değer.»

Jonathan mırıldandı. «Kadınlar çok tehlikeli yaratıklar... Kaçarsan akıllılık etmiş olursun, Bob.»

Robert, öfkелendi. «Ben bir yere kaçacak değilim. Sen de öyle... Neyse... Burada kalacak ve seninle birlikte çalışacağım, Jon. Yalnız günün birinde birbirimizi öldürmeyeceğimizi umarım.»

S O N

İKİ TANIK İKİ TANIK İKİ TANIK İKİ TANIK

Taylor Caldwell

BUTUN DÜNYADA OLAY YARATAN DİZİ TÜRKİYE'DE
KAPTANLAR ve KRALLAR, SUÇSUZLAR gibi unutulmaz
romanların yazarı Taylor Caldwell'in şaheseri...

Bu dizide baş rolleri «Valley of the Dolls»un başarılı
yıldızı Barbara Perkins ile Steve Forrest paylaşıldı.

Dünya Listelerinde aylarca 1. NUMARA olan İKİ TANIK
(Testimony of two men) yılın en iyi TV dizisi olarak nitelendirildi.